

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TUTKU

BİR DÜŞÜŞ ROMANI

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

LAUREN KATE

Opellon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÖNSÖZ

Kara At

Louisville, Kentucky
27 Kasım 2009

Silahın patlamasıyla büyük kapı gürültüyle açıldı. Toy-nak sesleri şiddetli bir gök gürültüsü gibi yarış pistinde yankılanıyordu.

“İşte gidiyorlar!”

Sophia Bliss tüylü Derbi şapkasının geniş kenarını düzeltti. Pastel leylak tonunda, önünde şifon tülü bulunan, çapı yetmiş santim olan bir şapkaydı bu. Onu tam bir at yarışı meraklısı gibi gösterecek kadar büyüktü ama gereksiz ilgi çekmesine neden olacak kadar süslü ve zevksiz değildi.

O günkü yarış için Hilton Head'deki şapkacıdan üç şapka sipariş edilmişti. Biri - koyu sarı bir başlık - Bayan Sophia'nın solunda oturmuş sığır etli sandviçinin tadını

çıkaran Lyrica Crisp'in bembeyaz saçlarını örtüyordu. Diğeri ise - kocaman puantiyeli saten kurdelesı olan köpük yeşili hasır şapka - Bayan Sophia'nın sağında beyaz eldivenli elleri kucağında kenetli oturan ve aldatıcı bir biçimde ağırbaşlı görünen Vivina Sole'un simsiyah saçlarını süslüyordu.

"Yarış için harika bir gün," dedi Lyrica. 136 yaşındaydı ve Zhsmaelimli Kadimlerin en genciydi. Ağzının kenarına bulaşan hardalı sildi. "Buraya ilk gelişim olduğuna inanabiliyor musunuz?"

"Şşşş," diye tersledi onu Sophia. Lyrica tam bir aptaldı. Bugünün atlarla hiçbir ilgisi yoktu, daha çok büyük beyinlerin gizlice bir araya gelmesiyle ilgiliydi. Diğer büyük beyinler henüz gelmemişse ne olmuş? Mutlaka geleceklerdi. Sophia'nın kimliği belirsiz birinden almış olduğu altın yaldızlı davetiyede belirtilen bu son derece tarafsız yere geleceklerdi. Buraya gelip kendilerini gösterecekler ve birlikte saldırma planı oluşturacaklardı. Her an ortaya çıkabilirlerdi. Sophia öyle olmasını umuyordu.

"Güzel bir gün, güzel bir spor," dedi Vivina ilgisizce. "Yarıştaki *atlarımızın* şu kısraklar kadar rahat koşamamaları çok kötü. Öyle değil mi, Sophia? Safkan Lucinda'nın kaçınıcı geleceğini kestirmek güç."

"Şşşş dedim," diye fısıldadı Sophia. "Ukala diline hâkim ol. Her yerde casuslar var."

Vivina, "Sen tam bir paranoyaksın," diyince Lyrica tiz bir kahkaha attı.

"Ben geriye kalanım," dedi Sophia.

Zhsmaelim'in en parlak döneminde çok daha fazla - yirmi dört - Kadim vardı. Ölümlüler, ölümsüzler ve Sophia gibi trans-ölümsüzlerden oluşan bir gruptu. Bilgi, tutku

ve inanç eksenini etrafında tek bir amaç uğruna toplanmışlardı: Dünyayı meleklerin yeryüzüne düşmeden önceki o masum, kısa ve görkemli ana geri döndürmek için. Ne olursa olsun.

Birlikte oluşturup imzaladıkları kurallarda aynen bu şekilde yazıyordu: *Ne olursa olsun.*

Çünkü gerçekten de her şeyin olması mümkündü.

Her şeyin iki yüzü vardı. Olumlu ve olumsuz. Aydınlık ve karanlık. İyi ve...

Kadimlerin öteki üyelerinin kendilerini her ihtimale karşı hazırlamamış olması Sophia'nın suçu değildi. Ancak teker teker geri çekildiklerini bildirmeleri kabullenmesi gereken bir sorundu. *Amaçlarınız gittikçe daha karanlık bir hal alıyor. Ya da: Organizasyonun standartları düştü. Ya da: Kadimler esas kurallarından çok uzaklaştı.* Pennyweather'la olan olayın ardından bir hafta içinde tahmin ettiği şekilde öfke dolu ilk mektuplar gelmişti. Küçük, önemsiz bir çocuğun ölümüne tahammül edemediklerini söylüyorlardı. Hançerle dikkatsizce hareket edilen bir anın ardından Kadimler aniden korkup kaçmışlardı, hepsi Terazi'nin gazabından korkuyordu.

Korkaklar.

Sophia Terazi'den korkmuyordu. Görevleri erdemli-leri değil, düşen melekleri şartlı tahliye etmekti. Roland Sparks ve Arriane Alter gibi melekleri cezalandırmaktı. Cennet'ten ayrılmadıkları sürece biraz yoldan şaşmalarına göz yumulabilirdi. Çaresizlik dolu anlar böyle olmasını gerektiriyordu. Kadimlerin saçma sapan bahanelerini okurken Sophia neredeyse şaşı olacaktı. Ancak taraf değiştirenlerin geri dönmesini *istese bile* - ki istemiyordu - yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sophia Bliss - Zhsmaelim kurulunda sadece sekreter olarak görev alan okul kütüphanecisi - artık Kadimlerin en üst seviyedeki üyesiydi. Geriye sadece on iki kişi kalmıştı. Ve dokuzu güvenilir sayılmazdı.

Bu nedenle geriye kalan üçü bugün burada pastel renkli kocaman şapkalarıyla sahte bahislere giriyorlardı. Ve bekliyorlardı. Düşükleri bu durum gerçekten acımsıydı.

Yarış sona erdi. Cızırtılı bir hoparlörden kazananlar ve bir sonraki yarışın bahis oranları açıklandı. Etraflarını saran varlıklı ve sarhoş insanlar ya sevinçle bağırıyorlar ya da koltuklarına çöküyorlardı.

Ve platin sarısı saçlarını at kuyruğu yapmış, kahverengi yağmurluğu ve kalın, koyu renkli güneş gözlüğü olan on dokuz yaşlarındaki bir kız Kadimlerin bulunduğu yere uzanan alüminyum basamaklardan yavaşça çıkıyordu.

Sophia oturduğu yerden doğruldu. Neden *buradaydı* ki?

Kızın hangi yöne baktığını söylemek neredeyse imkânsızdı ve Sophia gözlerini ona dikmemek için kendisine engel olmaya çalışıyordu. Gerçi bunun önemi yoktu; nasıl olsa kız onu göremiyordu. O kördü. Ama yine de...

Sürgün hafifçe başını eğerek Sophia'ya selam verdi. Ah, tabii ya... Bu aptallar birinin ruhunun yandığını görebiliyorlardı. Belli belirsizdi ama Sophia'nın yaşam gücü hâlâ görülebiliyor olmalıydı.

Kız Kadimlerin önündeki boş sırada bir yere oturdu, yarış pistine doğru döndü ve kör gözlerinin okuyamayacağı beş dolarlık bir taktik broşürüne göz gezdirmeye başladı.

“Merhaba.” Arkasına dönmeyen Sürgünün sesi donuktu.

“Neden burada olduğunu gerçekten bilmiyorum,” dedi Bayan Sophia. Kentucky’de nemli bir sonbahar günü olmasına rağmen alm hafifçe terlemeye başlamıştı. “Dostlarınız kızı getirmeyi başaramayınca işbirliğimiz sona erdi. Kendine Phillip diyen kişi kafamızı ne kadar ütülerse ütülesin fikrimiz değişmeyecek.” Öne doğru eğilerek kıza yaklaştı ve burnunu buruşturdu. “Herkes Sürgünlere güvenilmeyeceğim biliyor...”

“Buraya sizinle işbirliği yapmak için gelmedik,” dedi Sürgün boş boş ileri doğru bakarak. “Siz Lucinda’ya yaklaşmamız için sadece bir araçtınız. Sizinle ‘işbirliği yapmakla’ ilgilenmiyoruz.”

“Son günlerde hiç kimse sizin organizasyonlarınızla ilgilenmiyor.” Tribünde ayak sesleri duyuldu.

Çocuk zayıf ve uzun boyluydu, saçlarını kazıtmıştı, üzerinde kızinkine benzer bir yağmurluk vardı. Taktığı güneş gözlüğü marketlerde genellikle pillerin yanında bulunan ucuz plastik güneş gözlüklerine benziyordu.

Phillip, Lycia Crisp’in yanına oturdu. Sürgün kız gibi o da konuşmaya başladığında kafasını onlara doğru çevirmedi.

“Burada olmana şaşırmadım, Sophia.” Güneş gözlüğünü burnuna doğru itince boş bakan beyaz gözleri ortaya çıktı. “Sadece bana senin de davetli olduğunu söylemediğin için hayal kırıklığına uğradım.”

Çocuğun gözlüğünün ardına gizlenen korkunç beyaz boşluğu görünce Lyrica’nın nefesi kesildi. Vivina bile soğukkanlılığını yitirip geri çekilmişti. Fakat Sophia’nın içi kayınıyordu.

Sürgün kız parmaklarının arasına sıkıştırdığı altın rengi kartı - Sophia’nın aldığı davetiyenin aynısı - kaldırdı. “Bize

gönderildi.” Ancak bu kart görme engelliler için kabartma baskıyla yazılmışa benziyordu. Sophia emin olmak için karta uzandı ama davetiye ani bir hareketle kızın yağmurluğunun içinde gözden kayboldu.

“Dinleyin, sizi serseriler. Yıldız iğnelerinize Kadimlerin simgesini yerleştirdim. Siz *benim* için çalışıyorsunuz...”

“Düzeltilme,” dedi Phillip. “Sürgünler sadece kendileri için çalışırlar.”

Sophia onun pistte bir atı takip ediyormuşçasına boyununun çevirmesini izledi. Görebildikleri izlenimini yaratmalarını hep ürkütücü bulmuştu.

“Onu ele geçirememeniz çok kötü oldu.” Sophia sesinin olması gerekenden daha yüksek çıktığını ve şeref tribününe geçen yaşlı çiftin dikkatini çektiğini fark etti. “Onu yakalamak için birlikte çalışmamız gerekiyordu ama siz başarısız oldunuz.”

“Öyle ya da böyle fark etmeyecekti.”

“Anlayamadım?”

“Yine zamanın içinde kaybolacaktı. Onun kaderi hep böyle oldu. Kadimler ise hep pamuk ipliğine bağlı olacak. Bu da sizin kaderiniz.”

Sophia, üzerine atlayıp o kocaman beyaz gözleri yerinden fırlayana dek çocuğun boğazını sıkmak istiyordu. Hançeri kucağındaki dana derisi çantaya delik açıyor gibiydi. Keşke bir yıldız iğnesi olsaydı. Sophia tribünden kalktığı sırada arkasından bir ses duydu.

“Lütfen oturun,” diye kükredi biri. “Toplantı resmi olarak başlamıştır.”

Bu ses. Sophia duyar duymaz sesin kime ait olduğunu anlamıştı. Sakin ve otoriterdi. Son derece aşağılayıcıydı. Tribünün titremesine neden olmuştu.

Etraftaki ölümlüler hiçbir şeyin farkında değillerdi, fakat Sophia'nın ensesine doğru bir sıcaklık yayıldı ve tüm vücuduna dağılarak onu adeta uyuşturdu. Bu sıradan bir korku değildi. Bu insanı sakat bırakabilecek, midesini altüst edecek türden bir korkuydu. Arkasına dönmeye cesaret etmeli miydi?

Göz ucuyla bakınca siyah takım elbiseli bir adam gördü. Koyu renk saçları siyah şapkasının altında kısaydı. Kibar ve çekici suratı akılda kalır gibi değildi. Yeni tıraş olmuştu, burnu dümdüzdü ve kahverengi gözleri tanıdık geliyordu. Ancak Bayan Sophia onu daha önce hiç görmemişti. Yine de kim olduğunu biliyor, bunu iliklerinde hissediyordu.

“Cam nerede?” diye sordu arkalarındaki ses. “Ona da davetiye gönderilmişti.”

“Muhtemelen diğerleri gibi Duyurucuların içinde Tanrıçılık oynuyordur,” deyiverdi Lyrica. Sophia ona sert bir şekilde baktı.

“*Tanrıçılık* mı oynuyor dedin?”

Sophia böyle bir gafı telafi edecek sözcükleri düşündü, “içlerinden bazıları zamanın içinde Lucinda'nın peşine düştü,” dedi en sonunda. “Buna iki Nefilim de dahil. Kaç kişi olduklarından emin değiliz.”

“Merak ediyorum da...” dedi arkalarındaki ses. “Neden *hiçbiriniz* onun peşinden gitmediniz?”

Sophia güçlkle yutkunup nefes almaya çalıştı. En sezgisel hareketleri bile paniğin gölgesinde kalıyordu. “Bunu yapamazdık... Yeteneklerimiz bunu yapmaya yeterli...”

Sürgün kız araya girdi. “Sürgünler onun peşine düşme aşamasında...”

“Sessizlik,” diye emretti ses. “Bahanelerinizi duymak

istemiyorum. Artık öneminiz olmadığı için hiçbirinin önemi yok.”

Uzun bir süre gruptan ses çıkmadı. Onu nasıl memnun edeceklerini bilmemeleri dehşet vericiydi. En sonunda tekrar konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktı ama en az eskisi kadar ölümcüldü. “Çok riskli. Hiçbir şeyi şansa bırakamam.”

Sessizlik.

Sonra kısık bir sesle, “Artık bu meseleyi kendi başıma çözmemin vakti geldi,” dedi.

Sophia korkusunu gizlemek için nefesini tutmak zorunda kaldı. Ama vücudunun titremesine engel olamıyordu. Bu meseleye dahil mi olacaktı? Gerçekten en dehşet verici ihtimal buydu. *Onunla* işbirliği yapabileceğini hayal edemiyordu...

“Geri kalanınız bu işten uzak duracak,” dedi. “Hepsi bu.”

“Ama...” Bu bir kazaydı ancak kelime Sophia’nın ağzından kaçmıştı bir kere. Artık geri alamazdı. Yine de onlarca senelik emekleri. Tüm planları. Onun planları!

Çok geçmeden yeri titreten bir kükreme duyuldu.

Tribünlerde yankılandı, bir saniye içinde tüm pisti doluşmuş gibiydi.

Sophia iki büklüm oldu. Ses *içine*, derisini geçerek benliğine saplanmış gibiydi. Kalbi parçalara ayrılıyordu sanki.

Lyrica ve Vivina ona doğru sokuldular, ikisi de gözlerini sımsıkı kapamıştı. Sürgünler bile titremişti.

Sophia sesin hiç dinmeyeceğini, onun sonunu getireceğini düşünürken, kükremenin yerini derin bir sessizlik aldı.

Bir an için.

Trib nlerdeki diğ r insanların hiçbir Şey duymamış ol-
duklarını belli edecek kadar.

Ses Sophia'nın kulağına, “Bu meselede süren doldu.
Sakin yoluma çıkmaya kalkışma,” diye fısıldadı.

Aşağıda bir silah sesi daha duyuldu. Geniş kapı bir kez
daha açıldı. Ancak bu kez atların toprağı döven toynakları-
nın gürültüsü hiçbir Şey ifade etmiyordu, ağıa ların dalları-
na düşen hafif yağımur damlalarından farksızdı.

Yarış atları başlangıç çizgisini geçmeden arkalarındaki
figür kayboldu, geriye sadece Şeref tribününün d şemele-
rinin üstünde kapkara iki ayak izi kaldı.

BİR

Ateş Altında

Moskova

15 Ekim 1941

Lucinda!

Kasvetli karanlıkta sesler ona ulaşıyordu.

Geri dön!

Bekle!

Aldırış etmeyip ilerlemeye devam etti. İsmi Duyurucunun gölgeli duvarlarında yankılandıkça tenine sıcak hava dalgası yayılıyordu. Ses Daniel'a mı yoksa Cam'e mi aitti? Arriane ya da Gabbe olabilir miydi? Geri dönmesi için yalvaran Roland mı, yoksa Miles miydi?

Bağırışlar ayırt edemeyeceği kadar ısrarcıydı, Lucinda artık seslerin kime ait olabileceğini bilmiyordu: İyi mi yoksa kötü mü? Dost mu, düşman mı? Ayırt etmek kolay olmalıydı ama artık hiçbir şey kolay değildi. Bir zamanlar siyah ve beyaz olan her şey birbirine girip grileşmişti.

Elbette, iki taraf da aynı amaç uğruna çaba harcıyordu:

Herkes onu Duyurucudan dışarı çıkarmak istiyordu. Ve bunun onun *iyiliği* için olduğu iddia ediliyordu.

Hayır, bunu kabul edemezdi.

Şimdi değil.

Ebeveynlerinin bahçesini altüst edip tozla kaplı bir savaş alanına çevirmelerinin ardından buna izin veremezdi. Ailesini düşündükçe geri dönmek istiyordu - ancak Duyurucunun içinde nasıl geri dönebileceğini bilmiyordu. Ayrıca artık çok geçti. Cam onu *öldürmeye* çalışmıştı. Ya da o sandığı şeyi. Ve Miles onu kurtarmıştı, yine de bu bile kolay olmamıştı. Yansımasını yaratmasının tek sebebi onu çok fazla önemsiyor olmasıydı.

Peki ya Daniel? O da onu önemsemiş miydi? Lucinda bundan emin olamıyordu.

Sonuçta Sürgünlerden biri ona yaklaşıırken, Daniel ve diğerleri Luce'a sanki onlara bir şey borçluymuş gibi bakmışlardı.

Sürgün ona, "*Cernet'in bedeli serisin,*" demişti. *Bedel.* Bu ne anlama geliyordu? Birkaç hafta öncesine kadar Sürgünlerin varlığından bile habersizdi. Fakat ondan bir şey istiyorlardı - hatta bunu Daniel'a meydan okumaya kalkışacak kadar çok istiyorlardı. Bunun Luce'un birçok kez reenkarnasyon geçirmesine neden olan lanetle bir ilgisi olmalıydı. Luce'un ne yapabileceğini sanıyorlardı?

Cevap buralarda bir yere mi gömülüydü?

Soğuk gölgenin içinde Duyurucunun karanlık derinliklerine doğru şuursuzca ilerlerken midesi düğümlendi.

Luce...

Sesler gittikçe hafifliyordu. Çok geçmeden fısıltıya dönüşmüşlerdi. Neredeyse vazgeçmiş gibiydiler. Ta ki...

Tekrar şiddetlenene dek. Sesler artık daha yüksek ve daha net geliyordu.

Luce...

Hayır. Onları duymamak için gözlerini sımsıkı yumdu.

Lucinda...

Lucy...

Lucia...

Luschka...

Üşümüştü, yorulmuştu ve onları duymak istemiyordu. Bir kez olsun onu rahat bırakmalarını istiyordu.

Luschka! Luschka! Luschka!

Ayağı bir şeye takıldı.

Oldukça soğuk bir şeye.

Sert bir zeminin üstünde duruyordu. Artık tökezlemediğinden emindi, ancak karanlığın örtüsü dışında karşısında ne olduğunu göremiyordu. Sonra Converse ayakkabılarına baktı.

Ve güçlkle yutkundu.

Baldırlarının ortasına dek kara gömülüydü. Alışkın olduğu küf kokulu serinliğin - bahçesinde bulduğu ve içinde geçmişe seyahat ettiği gölgeli tünelin - yerini başka bir şey alıyordu. Rüzgârlı ve buz gibi bir şey.

Luce ilk kez Duyuruculardan birine adımını attığında - Shoreline'daki yatakhane odasından Las Vegas'a gittiği zaman - yanında arkadaşları Shelby ve Miles vardı. Geçidin sonunda bir bariyerle karşılaşmışlardı: Bu onların ve şehrin arasında kalan karanlık, gölgeyi andıran bir perdeydi. Duyurucular aracılığıyla seyahat etmekle ilgili kitabı okuyan tek kişi Miles olduğundan, küf kokulu kara gölge tabakalar halinde dökülene dek Duyurucuyu dairesel hareketlerle sertçe yoğurmuştu. Luce şimdiye dek Miles'ın o anda aslında sorun gidermeye çalıştığını anlamamıştı.

Ancak bu kez hiçbir engel yoktu. Belki de kendi rızasıyla çağırdığı bir Duyurucunun içinde tek başına seyahat ettiği içindi. Ama dışarı çıkış çok kolaydı. Hatta neredeyse fazla kolaydı. Karanlık örtü ikiye ayrılmıştı.

Serin bir esinti içine işleyip soğuktan dizlerinin kenetlenmesine neden oldu. Kaburgaları kaskatı kesildi, keskin ve ani rüzgâr karşısında gözleri sulandı.

Neredeydi?

Luce panikle zamanın içinde seyahat etmeye kalkıştığı için pişman olmaya başlamıştı. Fakat kaçması gerekiyordu ve evet geçmişinin izini sürmek, eski benliklerini tüm o ıstıraptan kurtarmak, diğer tüm yaşamlarında Daniel ile ne tür bir sevgi paylaştığını anlamak istiyordu. Başkalarından dinlemek yerine bizzat *hissetmek* istiyordu. Daniel ve o nasıl bir lanetle cezalandırıldılarsa bunu anlamak - ve düzeltmek - istiyordu.

Ama şu an soğuktan donmuştu, tek başınaydı ve her nerede ya da hangi zamandaysa buna kesinlikle hazırlıklı değildi.

Karşısında karla kaplı bir sokak olduğunu görebiliyordu, beyaz binaların ötesinde gökyüzü çelik grisiydi. Uzaklardan bir gürüldeme duydu. Ama ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu.

“Bekle,” diye fısıldadı Duyurucuya.

Gölge belirsiz bir şekilde parmak uçlarından yirmi santim kadar uzaklaştı. Luce onu yakalamaya çalıştı ama Duyurucu kaçıp biraz daha uzaklaştı. Lucinda gölgeye doğru hamle yaptı ancak parmaklarının arasında sadece küçük, ıslak bir parça yakalayabildi...

Ve sonra Duyurucu aniden kapkara yumuşak parçalar halinde karın üstüne düştü. Rengi soldu ve tamamen gözden kayboldu.

“Harika,” diye homurdandı. “Sırada ne var?”

Uzaktaki dar yol sola doğru kıvrılarak karanlık bir kavşakla birleşiyordu. Kürenen karlar kaldırımların kenarındaki iki beyaz taş binaya doğru yığılmıştı. Luce’un daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen binalar oldukça göz alıcıydı; birkaç katlıydılar ve tüm cephelerine parlak beyaz kemerler ve süslü sütunlar oyulmuştu.

Tüm pencereler karanlıktı. Luce tüm şehrin karanlık olabileceği izlenimine kapıldı. Sokaktaki gaz lambasından başka bir ışık kaynağı yoktu. Ay varsa bile kalın bir battaniyeyi andıran bulutların arkasına gizlenmiş olmalıydı. Bir kez daha gökyüzünde bir şey gürüldedi. Gök gürültüsü olabilir miydi?

Luce kollarını bedenine doladı. Soğuktan donuyordu.

“Luschka!”

Bu bir kadın sesiydi. Boğuk ve rahatsız ediciydi, hayatı boyunca etrafındakilere bağırarak emirler vermiş bir insana ait gibiydi. Ama aynı zamanda titriyordu.

“Luschka, seni aptal. Neredesin?”

Ses artık daha yakından geliyordu. Luce’la mı konuşuyordu? Sesin farklı ve Luce’un tam anlayamadığı tuhaf bir yanı vardı.

Karlı sokağın köşesinden birinin topallayarak geldiğini görünce, kim olduğunu anlamaya çalışan Luce kadına baktı. Oldukça fasa boylu ve biraz kamburdu, altmışlı yaşların sonlarında olmalıydı. Bol kıyafetleri ona fazla büyük geliyordu. Saçlarını kalın, kara bir atkının altına sokmuştu. Luce’u görünce suratını buruşturdu.

“Nerelerdeydin?”

Luce etrafına bakındı. Sokakta ondan başka kimse yoktu. Yaşlı kadın onunla konuşuyordu.

“Burada,” dediğini duydu.

Ruşa.

Hemen elini ağzına götürdü. Demek yaşlı kadının sesinin tuhaf olmasının sebebi *buydu*: Kadın Luce’un hiç öğrenmediği bir dili konuşuyordu. Ve kadının söylediği tüm kelimeleri anlıyor olması bir yana, Luce bu dilde konuşabiliyordu.

“Seni öldürebilirim,” dedi kadın kesik kesik nefes alarak ve telaşla ilerleyip kollarını Luca’ya doladı.

Böylesine narin görünen bir kadın için oldukça güçlü bir sarılmaydı bu. Luce yoğun soğğun ardından başka bir vücudun sıcaklığını hissedince neredeyse ağlayacak gibi oldu. O da kadına sıkıca sarılarak karşılık verdi.

“Büyükanne?” diye fısıldadı. Dudakları kadının kulağına yakındı, nedense kadının büyükannesi olduğunu biliyordu.

“İşten çıkıp eve dönüyorum ve seni hiçbir yerde bulamıyorum,” dedi kadın. “Şimdi de deli gibi sokağın ortasında mı dolaşıyorsun? Bugün işe gittin mi peki? Kız kardeşin nerede?”

Gökyüzü yine gürüldedi. Şiddetli bir fırtına yaklaşıyor gibiydi. Hızla ilerliyordu. Luce ürpererek kafasını salladı. Bilmiyordu.

“Ah,” dedi kadın. “Bu kadar düşüncesiz olma.” Gözlerini kısarak Luce’a baktı, sonra daha iyi görebilmek için onu biraz itti. “Tanrım, sen ne giymişsin böyle?”

Önceki hayatındaki büyükannesi şaşkınlıkla kot pantolonuna bakıp nasırlı parmaklarını ince bluzunun üstünde gezdirirken Luce huzursuzca kıpırdandı. Kadın Luce’un kısa ve birbirine girmiş at kuyruğunu tuttu. “Bazen baban kadar çatlak olduğunu düşünüyorum, huzur içinde yatsın.”

“Ben...” Luce’un dişleri birbirlerine vuruyordu. “Bu kadar soğuk olacağını bilmiyordum.”

Kadın hoşnutsuzluğunu belirtmek istercesine karın üstüne tükürdü. Paltosunu çıkardı. “Ölmeden şunu üstüne geçir.” Sertçe paltoyu, yarı donmuş parmaklarıyla düğmelerini iliklemeye çalışan Luce’un etrafına doladı. Sonra boynundaki atkıyı çıkarıp Luce’un kafasına sardı.

Gökyüzünde kopan büyük bir gürültü ikisini de korkuttu. Luce artık bunun gök gürültüsü olmadığını biliyordu. “O da neydi?” diye fısıldadı.

Yaşlı kadın boş gözlerle ona baktı. “Savaş,” diye homurdandı. “Kıyafetlerinle birlikte aklını da mı kaybettin? Gel. Gitmeliyiz.”

Sert kaldırım taşlarıyla bezeli tramvay yolunun bulunduğu karlı sokakta ilerledikleri sırada, Luce şehrin bomboş olmadığını fark etti. Yolda park etmiş birkaç araba vardı ve arada sırada loş ara sokaklardan emir bekleyen atların kişnediği duyuluyordu. Evlerin çatılarında gölgeler dolaşıyordu. Bir sokağın başında, yırtık paltolu bir adam üç küçük çocuğa bodrumun kapısından geçmeleri için yardım ediyordu.

Dar sokağın sonunda yol iki yanında ağaçların dizili olduğu şehir manzarasını görme imkânı sunan geniş bir caddeye açılıyordu. Orada park etmiş olan tüm araçlar orduya aitti. Eski model ve savaş müzesinde sergilenen kalıntılar gibi neredeyse gülünç görünüyorlardı: Kocaman çamurluklu, incecik direksiyonlu, kapılarına Sovyet çekici ve orağı boyanmış yumuşak yüzlü jipler. Ama Luce ve büyükannesi dışında sokakta kimse yoktu. Her şey - korkunç bir şekilde güriildeyen gökyüzü hariç - ürkütücü derecede sessizdi.

Luce uzakta bir nehrin olduğunu görebiliyordu, onun ilerisinde ise büyük bir bina vardı. Karanlıkta bile ona hem tanıdık hem de efsanevi gelen süslü kulelerini ve soğan biçimli gösterişli kubbelerini seçebiliyordu. Her şeyi anlaması sadece bir dakikasını aldı - ve sonra Luce un içini korku kapladı.

Moskova'daydı.

Ve şehir bir savaş alanıydı.

Gri gökyüzüne yükselen kara dumanlar şehrin çoktan vurulmuş kesimlerini gösteriyordu: Kremlin in solu, hemen arkası ve sağ tarafında kalan uzak bir yer. Sokaklarda ne bir çatışma ne de düşman askerlerinin şehre ayak bastığına dair bir iz vardı. Fakat alevler alazlanmış binaları yalıyordu, tahrik edici savaş kokusu her yere sinmişti ve daha fazlasının olması ihtimali bile oldukça kötüydü.

Bu Luce'un hayatında - muhtemelen *tüm* yaşamlarında - yaptığı en düşüncesizce şeydi. Nerede olduğu bilinseydi, ailesi onu *öldürebilirdi*. Daniel onunla bir daha asla konuşmayabilirdi.

Peki ya ona kızma şansları dahi yoksa? Burada, bu savaş alanında ölebilirdi.

Neden böyle bir şey yapmıştı?

Çünkü buna mecburdu. Paniğin ortasında o küçük gurur kırıntısını ortaya çıkarmak zordu. Ama yine de oralar da bir yerlerde olmalıydı.

Başka bir zamana geçmişti. Tek başına. Uzak bir yere ve zamana, anlamaya ihtiyaç duyduğu geçmişe. İsteddiği şey buydu. Bir satranç taşı gibi yeterince oradan oraya sürüklenmişti.

Peki ama şimdi ne yapacaktı?

Adımlarını hızlandırıp büyükannesinin elini tuttu. Bu

kadının Luce'un başından nelerin geçtiğini ve onun aslında kim olduğunu bilmemesi çok tuhaftı, yine de Luce'un devam etmesini sağlayan tek şey onun varlığıydı.

Onu başka bir karanlık sokağa doğru çekiştiren büyükannesine, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Luce. Kaldırım taşlarının bittiği yerde yol asfaltsız ve kaygan bir hal almıştı. Kar Luce'un ayakkabılarının bezini ıslatmıştı ve ayak parmakları soğuktan yanmaya başlamıştı.

"Kız kardeşin Kristina'yı almaya." Yaşlı kadın kaşlarını çatı. "Güzellik uykusuna yatabilmen için geceleri ordu için çıplak elle siper kazan kız kardeşini. Onu hatırlıyor musun?"

Durdukları yerde yolu aydınlatan bir sokak lambası yoktu. Luce karanlığa alışmak için birkaç kez gözlerini kırptı. Şehrin göbeğinde upuzun bir hendeğe benzeyen bir şeyin önünde duruyorlardı.

Burada en az yüz kişi olmalıydı. Hepsi kulaklarına kadar sarınıp sarmalanmıştı. Bazıları dizlerinin üstünde kürekle yeri kazıyordu. Diğerleri ise ellerini kullanıyordu. Kimi donmuş gibi durmuş gökyüzüne bakıyordu. Birkaç asker ağır taş ve toprak yığınlarını kıymıklı el arabalarında sokağın sonundaki molozlardan oluşan bariyere taşıyordu. Vücutları dizlerine kadar uzanan orduya ait kalın yün pantolarla örtülüydü ama çelik şapkalarının altındaki yüzleri sivillerinki kadar sağlıklıydı. Lucinda üniformalı erkeklerin, kadınların ve çocukların son ana dek ellerinden geleni yaparak düşman tanklarını dışarıda tutmak amacıyla şehri bir kaleye dönüştürmek için birlikte çalıştıklarını anladı.

"Kristina," diye seslendi büyükannesi, Luce'u ararken olduğu gibi sesinde panikle karışık sevgi dolu bir ifade vardı.

Çok geçmeden yanlarında bir kız belirdi. “Neden bu kadar geciktiniz?”

Kız uzun boylu ve zayıftı, kafasındaki yuvarlak şapkadan siyah saç tutamları çıkmıştı, o kadar güzeldi ki Luce güçlkle yutkunmak zorunda kaldı. Kızın aileden biri olduğunu hemen anladı.

Kristina’yı görünce, Luce’un akıma geçmiş yaşamlarından birinde kız kardeşi olan Vera geldi. Zaman içerisinde Luce’un yüzlerce kız kardeşi olmuş olmalıydı. Hatta binlerce. Hepsi benzer şeyler yaşamışlardı. Luce’un sevip kaybettiği kız ve erkek kardeşleri, ebeveynleri ve arkadaşları. Hepsi yasını tutmaları için geride bırakılmışlardı.

Belki de bunu değiştirmek, onu seven insanlar için durumu kolaylaştırmak için bir yol olabilirdi. Belki Luce’un geçmiş yaşamlarında yapabileceği şeyin bir kısmı bu olabilirdi.

Şehrin öteki tarafından büyük bir patlama duyuldu. Zeminini titretecek kadar yakın olan bu patlama üzerine Luce sağ kulak zarı parçalanmış gibi hissetti. Köşedeki hava saldırısı alarmı çalmaya başladı.

“Büyükanne.” Kristina büyükannesinin kolundan tuttu. Neredeyse ağlamak üzereydi. “Naziler... Buradalar, değil mi?”

Almanlar. İlk kez Luce tek başına zamanda yolculuk yapmış ve soluğu İkinci Dünya Savaşı’nın ortasında almıştı. “Moskova’ya mı saldırıyorlar?” Sesi titriyordu. “Bu gece mi?”

“Diğerleriyle birlikte şehirden ayrılmamız gerekirdi,” dedi Kristina pişmanlıkla. “Artık çok geç.”

“Annenizi, babanızı ve büyükbabanızı terk mi etsey-

dik?” Büyükannesi kafasını salladı. “Mezarlarında yalnız mı kalsalardı?”

“Mezarlıkta onlara katılmak daha mı iyi?” diye sertçe kargılık verdi Kristina. Luce’a uzanıp kolunu sıktı. “Hava saldırısından haberin var mıydı? Senin ve arkadaşının? O yüzden mi bu sabah çalışmaya gelmedin? Onunla birlikteydin, değil mi?”

Kız kardeşi Luce’un ne bildiğini sanıyor olabilirdi? Luce kiminle birlikte olabilirdi?

Daniel’dan başka kim?

Elbette. Luschka şu an onunla birlikte olmalıydı. Ve eğer kendi ailesi Luschka’yı Luce ile karıştırıyorsa...

Göğsü sıkıştı. Ölmesine ne kadar zaman kalmıştı? Luce tüm bunlar olmadan Luschka’yı bulabilirse ne olurdu?

“Luschka.”

Kız kardeşi ve büyükannesi ona bakıyorlardı.

“Bu gece nesi var böyle?” diye sordu Kristina.

“Gidelim.” Büyükannesi kaşlarını çatı. “Moskovalılar’m bodrumlarını sonsuza kadar açık tutacaklarını mı sanıyorsunuz?”

Savaş uçaklarından birinin pervanesinin tekdüze sesi gökyüzünde duyuldu. Yeterince yakındı; Luce kafasını kaldırıp baktığında kanatlarının altındaki koyu renkli gamalı lıaçı görebilmişti. Ve sonra başka bir gürültü şehri sarstı ve havayı kapkara bir duman kapladı. Yakınlarda bir yeri vurmuşlardı. İki şiddetli patlama daha zemini sarstı.

Sokakta kaos hâkimdi. Siperlerdeki kalabalık kayboluyordu, herkes bir düzine ara sokağa doğru kaçışmaya başlamıştı. Bazıları bombaların dinmesini beklemek için köşedeki metro istasyonunun merdivenlerine sığınırken, diğerleri karanlık kapıların ardında gözden kaybolmuştu.

Bir blok ötede Luce koşan birinin olduğunu gördü: Kendi yaşlarında bir kızdı, kırmızı şapkası ve uzun yün bir paltosu vardı. Hızla koşmaya başlamadan önce bir saniye-liğine başını çevirmişti. Ama bu bile Luce için yeterliydi.

İşte oradaydı.

Luschka.

Luce büyükannesinin kolunu bıraktı. “Özür dilerim. Gitmeliyim.”

Derin bir nefes alıp caddede yükselen dumana, bombalamanın en şiddetli olduğu yöne doğru koşmaya başladı.

“Aklını mı kaçırdın?” diye bağırdı Kristina. Ama onun peşinden gitmediler. Bunun için delirmiş olmaları gerekirdi.

Kaldırımında baldırlarına kadar yükselen karda koşmaya çalışırken Luce’un ayakları uyuşmuştu. Kırmızı şapkalı eski benliğinin geçtiğini gördüğü köşeye varınca yavaşladı. Sonra nefesi kesildi.

Tam karşısında bulunan şehir bloklarının yarısını oluşturan binanın ortasında kocaman bir delik vardı. Beyaz bina kara küllerle kaplanmıştı. Binanın yanındaki oyuktan alevler yükseliyordu.

Patlama tanınmayacak haldeki enkaz parçalarının binanın içinden etrafa dağılmasına neden olmuştu. Kar kırmızıya bulanmıştı. Luce dehşete kapıldı ancak sonra kırmızı izin kan değil kırmızı ipek parçalarına ait olduğunu anladı. Burası bir terzi dükkânı olmalıydı. Kötü dikilmiş birkaç elbise sokağa saçılmıştı. Bir manken hendekte uzanıyordu. Alevler içindeydi. Dumandan zarar görmemek için Luce büyükannesinin atkısıyla ağzını kapatmak zorunda kaldı. Karın içinde adımını attığı her yerde cam kırıkları ve taşlar vardı.

Geri dönüp Lusehka'ya sığınağa gitmesi için yardımcı olabilecek büyükannesi ve kız kardeşini bulmalıydı ama yapamazdı. Luschka'yı bizzat bulmalıydı. Daha önce eski benliklerinden birine hiç bu kadar yakın olmamıştı. Luschka Luce'un kendi yaşamının neden farklı olduğunu anlamasına yardımcı olabilirdi. Neden Cam yansımasını o zannedip yıldız iğnesiyle vurmuş ve Daniel'a, "Onun için en iyisi buydu," demişti? Neden en iyisi buydu?

Yavaşça etrafında dönerek gecenin içinde kırmızı şapkanın yerini tespit etmeye çalıştı.

İşte.

Kız tepeden aşağı nehre doğru koşuyordu. Luce da koşmaya başladı.

Tam olarak aynı hızda koşuyorlardı. Patlama sesini duyan Luce kafasını eğerken, Luschka da kafasını eğiyordu - Luce'un hareketlerini tuhaf bir şekilde taklit ediyor gibiydi. Nehrin kıyısına varıp şehir manzarasını karşılarına aldıklarında, Luschka Luce gibi olduğu yerde kaldı.

Luce'un kırk beş metre önündeki yansıması hıçkırarak ağlamaya başladı.

Moskova'nın büyük bir bölümü alevler içindeydi. Evlerin çoğu yerle bir olmuştu. Luce bu gece şehirde yok olan hayatları idrak etmeye çalıştı, fakat tüm bunlar ona bir tarih kitabında okumuş oldukları kadar uzak ve ulaşılmaz geliyordu.

Kız tekrar harekete geçti. O kadar hızlı koşuyordu ki Luce istese bile ona yetişemezdi. Yassı taşlarla örülü yolu bölen büyük çukurların etrafını dolanarak ilerliyorlardı. Alevler yeni bir hedefe yayılırken korkunç bir şekilde çıtırdayarak yanan binaların yanlarından geçtiler. Yan taraf-

larından kararmış kolların sarktığı, ezilip tepetaklak olmuş askeri kamyonları geride bıraktılar.

Sonra Luschka sola dönerek başka bir sokağa saptı, Luce artık onu göremiyordu.

Adrenalin tüm vücudunu sardı. Luce onun peşini bırakmayacaktı, ayakları karlı sokakları daha sert ve daha hızla dövüyordu. İnsanlar ancak çaresiz olduklarında bu kadar hızlı koşabilirlerdi. Kendilerinden daha büyük bir şey onları teşvik ettiğinde.

Luschka tek bir şeye doğru koşuyor olabiliirdi.

“Luschka...”

Onun sesine doğru.

Neredeydi? Bir an için Luce eski benliğini, her an sona ermek üzere olan Rus kızın hayatını ve bu Daniel’in onun Daniel’i olmadığını unuttu, fakat sonra...

Elbette oydu.

O hiç ölmüyordu. O hep buradaydı. O hep ona aitti ve o da ona aitti. Luce’un tek istediği onu bulup kollarının arama gömülmektir. O ne yapması gerektiğini biliyor olmalıydı; ona yardım edebilirdi. Daha önce ondan nasıl şüphelenmişti?

Sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Ama Daniel’i hiçbir yerde göremiyordu. Luschka da yoktu. Nehirden bir blok ötede, Luce kurak bir yerde durdu.

Donan ciğerlerinde nefesi kesiliyordu. Kulaklarının içine zonklayan bir ağrı saplanmıştı ve ayaklarına batan buz gibi hava ayakta durmasını zorlaştırıyordu.

Hangi yöne gidecekti?

Önünde molozlarla dolu geniş ve boş bir alan vardı. Alan yapı iskelesi ve demir parmaklıklarla kuşatılarak sokaktan ayrılmıştı. Ama karanlıkta bile Luce buranın hava

saldırısı sırasında atılan bombalarla değil, çok daha önce tahrip edilmiş olduğunu görebiliyordu.

Pek bir şeye benzemiyordu, sadece çirkin ve terk edilmiş bir alandı. Neden hâlâ burada durduğunu bilmiyordu. Neden Daniel'in sesine doğru koşmaktan vazgeçtiğini...

Ancak o sırada parmaklıklara tutunup gözlerini kırptırdı ve göz kamaştırıcı bir şeyin parladığını gördü.

Bir kilise. Bu çirkin boşluğu dolduran görkemli, beyaz bir kilise. Ön cephesi üç kademeli kocaman mermer bir kemerden oluşuyordu. Altın yaldızlı beş kubbesi gökyüzüne doğru yükseliyordu. İçinde ise gözün görebildiği yere dek cilalı ahşap sıralar uzanıyordu. Beyaz merdivenlerin tepesinde mihrab bulunuyordu. Tüm duvarlar ve yüksek kemerli tavanlar muhteşem fresklerle süslüydü. Her yerde melekler vardı.

Kurtarıcı İsa Katedrali.

Luce bunu nereden biliyordu? Nasıl oluyordu da bu hiçliğin bir zamanlar heybetli, beyaz bir kilise olduğunu tüm benliğiyle hissedebiliyordu?

Çünkü birkaç dakika önce buradaydı. Metalin üstündeki küllerde birinin el izine rastladı: Luschka da burada durup kilisenin kalıntılarına bakarak bir şeyler hissetmişti.

Luce parmaklıklara tutunup tekrar gözlerini kırptı ve bu kez kendisini - ya da Luschka'yı - bir kız olarak gördü.

Beyaz elbisesiyle içerideki kilise sıralarından birine oturmuştu. Ayin başlamadan önce insanlar içeri girerken org çalıyordu. Sol tarafında oturan yakışıklı adam babası, yanındaki kadın ise annesi olmalıydı. Luce'un az önce tanıştığı büyükannesi ve Kristina da oradaydı. İkisi de daha genç ve daha sağlıklı görünüyorlardı. Luce büyükannesinin ebeveynlerinin öldüğünü söylediğini hatırladı. Ancak burada oldukça hayat dolu görünüyorlardı. Herkesi tanıyor gibilerdi, oturdukları sıranın yanından geçen her aileye selam

veriyorlardı. Luce yakışıklı, genç, sarışın bir adamla babasının el sıkışmasını izleyen eski benliğini inceledi. Genç adam sıraya doğru eğilip ona gülümsemişti. Gördüğü en güzel menekşe renkli gözlere sahipti.

Tekrar gözlerini kırptırmasıyla görüntü kayboldu. Karşısında bir kez daha moloz yığınlarından başka bir şey yoktu. Soğuktan donuyordu. Ve yalnızdı. Nehrin öteki tarafında bir bomba daha patlayınca Luce korkudan dizlerinin üstüne çöktü. Elleriyle yüzünü kapattı...

Ancak o sırada birinin sessizce ağladığını duydu. Kafasını kaldırıp gözlerini kısarak enkazın derin karanlığına bakınca onu gördü.

“Daniel,” diye fısıldadı. Aynı görünüyordu. Dondurucu karanlıkta bile neredeyse ışık saçıyordu. Parmaklarını arasında dolaştırmaktan asla bıkmayacağı sarı saçları ve onunkilere kenetlenmek için var olan griye dönük menekşe renkli gözleri. O muhteşem yüzü, çıkık elmacık kemikleri ve dudakları. Kalbi hızla atmaya başlayan Luce ona doğru koşmamak için demir parmaklıkları daha sıkı tuttu.

Çünkü Daniel yalnız değildi.

Luschka ile birlikteydi. Yanaklarını okşayıp gözyaşlarını silerek onu teselli ediyordu. Kollarını birbirlerinin etrafına dolamışlardı, kafalarını eğmiş birbirlerine bitmek bilmeyen bir öpücük veriyorlardı. O kadar dalmışlardı ki sokağın başka bir patlamanın etkisiyle sarsıldığını fark etmemiş görünüyorlardı. Dünyada onlardan başka kimse yokmuş gibi duruyorlardı.

Vücutlarının arasında hiç boşluk yoktu. Birinin nerede bittiği ve ötekinin nerede başladığı görünemeyecek kadar karanlıktı.

Lucinda ayağa kalkıp bir moloz yığınının diğerine ilerlemeye başladı, tek istediği ona yakın olmaktı.

Luce eski benliğinin, “Seni bir daha bulamayacağımı sandım,” dediğini duydu.

“Biz her zaman birbirimizi bulacağız,” diye karşılık veren Daniel onu havaya kaldırıp bağrına bastı. “Her zaman.”

“Hey, siz ikiniz!” Yan taraftaki bir binanın kapısından bir ses duyuldu. “Geliyor musunuz?”

Boş alanın karşısında kalan meydana küçük bir topluluk Luce’un yüzünü seçemediği bir adam tarafından sağlam, taş bir binaya yönlendiriliyordu. Luschka ve Daniel da o yöne doğru gittiler. Bunca zamandır planları bombalardan birlikte saklanmak olmalıydı.

“Evet,” diye seslendi Luschka diğerlerine. Daniel’a baktı. “Onlarla gidelim.”

“Hayır.” Daniel’ın sesi sertti. Hatta gergin sayılabilirdi. Luce bu ses tonunu çok iyi tanıyordu.

“Sokakta daha güvende oluruz. Bu yüzden burada buluşmayı kararlaştırmadık mı?”

Daniel dönüp küçük gruba göz attı, bakışları Luce’un saklandığı yerin üzerinde gezindi. Kızıl bir patlamayla gökyüzü bir kez daha aydınlanınca, Luschka çığlık atarak yüzünü Daniel’ın göğsüne gömdü. Bu nedenle Daniel’ın yüzünde beliren ifadeyi Luce’tan başkası görmedi.

Daniel’ı rahatsız eden bir şey vardı. Bombalardan daha fazla korku veren bir şey.

Hayır, olamaz.

“Daniil!” Binanın yanındaki çocuk hâlâ sığınağa giden kapıyı açık tutuyordu. “Luschka! Daniil!”

Diğerleri çoktan içeri girmişti.

O sırada Daniil Luschka'yı döndürüp dudaklarını onun kulağına doğru yaklaştırdı. Saklandığı karanlık yerde, Luce kulağına ne fısıldadığını duymayı çok istiyordu. Üzgün olduğunda ya da kendini kaybettiğinde Daniel'in ona söylediği şeylerden biri miydi? Onlara doğru koşup Luschka'yı ondan ayırmak istiyordu - ama bunu yapamazdı, içindeki bir şey yerinden kıpırdamasını engelliyordu.

Tüm hayatı buna bağılıymış gibi Luschka'nın yüzündeki ifadeye dikkat kesildi.

Belki de gerçekten hayatı buna bağılıydı.

Daniil konuşurken Luschka kafasını salladı, yüzündeki dehşet dolu ifadenin yerini sakın, neredeyse huzurlu bir ifade aldı. Gözlerini kapattı. Bir kez daha hafifçe kafasını salladı. Sonra başını geriye atmasıyla yavaşça dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

Gülümseme mi?

Ama neden? Nasıl? Neler olacağını sanki çoktan biliyor gibiydi.

Daniil onu kollarında tutup aşağı doğru indirdi. Öpmek için bir kez daha ona sokulup dudaklarını dudaklarına bastırdı, ellerini saçlarının arasında ve tüm vücudunda gezdirdi.

O kadar tutkuluydu ki Luce'un yüzü kızardı, o kadar içtendi ki nefesi daraldı ve o kadar muhteşemdi ki gözlerini ondan ayıramıyordu. Bir an bile.

Luschka çılgılık atmaya başladığında dahi gözlerini ondan alamadı.

Bembeyaz bir alevle tutuştu.

Alevlerin şiddeti başka bir dünyaya ait gibiydi, akışkan ve ürkütücü bir şekilde zarifti, sanki solgun vücudunun etrafına uzun, ipek bir şal dolanıyordu. Luschka'yı içine

çekip etrafını sardı, yanan uzuvlarını gözler önüne serdi - ta ki geriye yanacak hiçbir şey kalmayana dek. Daniil onu bırakmadı... Ne alevler üzerine sıçradığında, ne kendini bırakan vücudunun tüm ağırlığını taşımak zorunda kaldığında, ne alevler etini çirkin ve sert bir tıslamayla yakıp kül ederken ne de teni kapkara olmaya başlarken.

Ancak alevler dinip - her şey sönen bir mum gibi hızla olup bitmişti - küllerden başka tutabileceği hiçbir şey kalmayınca Daniil'in kolları iki yanına düştü.

Luce un geriye dönüp eski yaşamlarını ziyaret etmek isterken kurduğu en çılgın hayallerde bile kendi ölümünü görmek yoktu. Gerçek, en korkunç kâbuslarından bile daha kötüydü. Gördükleri karşısında dehşete düşmüş bir şekilde soğuk karın üstünde kalakaldı, hareket edemiyordu.

Daniil karın üstündeki kalıntılardan uzaklaşarak ağlamaya başladı. Yanaklarından süzülen göz yaşları Luschka'dan geriye kalan tek şey olan kara is üzerinde izler bırakıyordu. Yüzü altüst olmuştu. Elleri titriyordu. Luschka'nın belinde, saçlarında ya da yanaklarında olması gereken elleri - her ne kadar bu düşünce onu tuhaf bir şekilde kışkandırsa da - Luce'a çıplak, kocaman ve boş görünüyordu. Tutmak istediği tek şey aniden ve korkunç bir şekilde ortadan kaybolduğunda bir insan elleriyle ne yapabilirdi ki? Bir kız, bir hayat kaybolmuştu.

Yüzündeki acı dolu ifade Luce'un yüreğini sızlatıp tüm enerjisini tüketti. Hissettiği tüm üzüntü ve kafa karışıklığına rağmen onun ıstırabına şahit olmak çok daha kötüydü.

Daniel her hayatta böyle hissediyordu.

Her ölümde.

Tekrar tekrar.

Luce Daniel'in bencil olduğunu düşünmekte haksızdı. Bu durumu önemsemediği doğru değildi. Öylesine önemsiyordu ki bu onu mahvediyordu. Luce bundan hâlâ nefret ediyordu ama birden onun her konudaki karamsarlığını ve tereddüdünü anladığını fark etti. Miles onu seviyor olabiliirdi, fakat onun sevgisi Daniel'inkine hiç benzemiyordu.

Asla benzemeyecekti.

"Daniel!" diye bağırıp gölgelerin içinden ayrılarak ona doğru koşmaya başladı.

Az önce eski benliğiyle paylaştığı öpücükleri ve sarılmaları ona geri vermek istiyordu. Bunun ve her şeyin yanlış olduğunu biliyordu.

Daniel'in gözleri kocaman oldu. Yüzünde korku dolu bir ifade belirdi.

"Bu da ne?" dedi yavaşça. Suçlamasına. Sanki az önce Luschka'sının ölmesine izin vermemiş gibi. Sanki Luce'un burada olması Luschka'nın ölmesinden daha kötüymüş gibi. Külle kararan elini kaldırıp ona doğrulttu. "Neler oluyor?"

Ona bu şekilde baktığını görmek acı vericiydi. Luce olduğu yerde durup ağlamaya başladı.

"Ona cevap ver," dedi gölgelerin içinden biri. "Buraya nasıl geldin?"

Luce bu kibirli sesi nerede olsa tanırdı. Cam'in sığınacağın kapısından dışarı çıktığını görmesine gerek bile yoktu.

Hafif bir çıtırtı ve büyük bir bayrağın açılmasına benzer bir sesle, devasa kanatlarını serbest bıraktı. Arkasında göğede doğru uzanan kanatları onu daha görkemli ve her zamankinden daha korkutucu gösteriyordu. Luce ona bakmadan edemiyordu. Kanatları karanlık sokağa altın tonlarında bir ışıltı saçıyordu.

Luce gözlerini kısarak karşısındaki manzarayı anlamaya çalıştı. Onlardan daha fazla vardı, gölgelerin arasında gezinen diğer silüetleri seçebiliyordu. Yavaşça öne çıktılar.

Gabbe. Roland. Molly. Arriane.

Hepsi buradaydı. Ve hepsi kanatlarını açmıştı. Altın ve gümüş tonlardaki ışıltı denizi karanlık sokakta kör ederce-sine parlıyordu. Gergin görünüyorlardı. Kanatlarının uç-ları savaşa girmeye hazırmışçasına titriyordu.

Luce ilk kez ne kanatlarının ihtişamından ne de bakış-larının yoğunluğundan korktu. Sadece tiksindiğini hisse-di-yordu.

“Hepiniz *her defasında* seyrediyor musunuz?” diye sor-du.

“Luschka,” dedi Gabbe sakın bir ses tonuyla. “Bize ne-ler olduğunu anlat.”

Ve sonra Daniil karşısına geçip Luce’u omuzlarından kavradı.

“Lushcka!”

“Ben Luschka değilim!” diye bağırdı Luce, Daniel’in tutuşundan kurtulup geriye doğru birkaç adım attı.

Dehşete kapılmıştı. Buna nasıl izin verebiliyorlardı? Nasıl öylece durup ölmesini izleyebilirlerdi?

Bu çok fazlaydı. Luce bunları görmeye hazır değildi.

“Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz?” diye sordu Daniil.

“O sandığın kişi değil, Daniil,” dedi Gabbe. “Luschka öldü. O ... O ...”

“O ne?” diye sordu Daniil. “Nasıl oluyor da burada du-ruyor? Ölmüş olması...”

“Elbiselerine bak. Açıkça o bir...”

“Kes sesini, Cam, bu olamaz,” dedi Arriane, fakat onun

da Luce'un Cam'in söylemek üzere olduğu şey olmasından korktuğu açıktı. Gökyüzünde bir gümbürtü daha koptu, Luce neredeyse sağır olacaktı, sokak boyunca sıralanan binaların tepelerine yağmaya başlayan topçu mermileri ahşap bir depoyu tutuşturdu. Melekler savaşıla değil onunla ilgileniyorlardı. Luce'un meleklerle arasında yaklaşık olarak yirmi adım vardı, en az onun kadar endişeli görünüyorlardı. Hiçbiri ona yaklaşıyordu.

Yanan binaların ışığında, Daniil'in gölgesi vücudunun oldukça ilerisine düşüyordu. Luce Duyurucuyu oraya çağırmaya odaklandı. İşe yarayacak mıydı? Gözlerini kısıtı, vücudundaki tüm kasları gerildi. Bu konuda hâlâ çok beceriksizdi, bir gölgeyi ellerine alması için ne yapması gerektiğini asla tam olarak bilmiyordu.

Karanlık hatlar titremeye başlayınca, Luce aniden atıldı. Öğretmenleri Steven ve Francesca'nın Shoreline'daki ilk gününde yaptıkları gibi gölgeyi iki eliyle tutup kara yığını döndürerek top haline getirmeye çalıştı. Yeni çağrılan Duyurucular hep pis ve biçimsiz olurlardı. Öncelikle belirli bir şekle sokulmaları gerekirdi. Ancak o zaman çeğiştirilerek geniş ve düz bir hale getirilebilirlerdi. Daha sonrasında Duyurucu değışim geçirip geçmiş gözler önüne seren bir ekran - ya da içine girilebilen bir portal - haline gelirdi.

Duyurucu yapış yapıştı ama Luce çok geçmeden onu ayırıp bir şekle sokmayı başardı. İçeri doğru uzanıp portalı açtı.

Artık burada kalamazdı. Artık bir görevi vardı: Başka bir hayattaki benliğini bulup Sürgünlerin bahsettiğı bedelin ne olduğunu anlamak ve Daniel'la arasındaki lanetin kaynağının izini sürmek.

Ve sonra bu laneti ortadan kaldırmak.

Duyurucuya müdahale ederken diğerleri hayretle onu seyrediyorlardı.

“Bunu yapmayı ne zaman öğrendin?” diye fısıldadı Daniil.

Luce kafasını salladı. Açıklama yapmaya çalışması sadece Daniil’in aklını karıştıracaktı.

“Lucinda!” Duyduğu en son şey ona gerçek ismiyle hitap eden sestti.

O sırada Daniil’in üzgün yüzüne bakıyordu ama dudaklarının hiç kıpırdamamış olması çok tuhaftı. Zihni onunla oyun oynuyor olmalıydı.

“Lucinda!” diye bir kez daha seslendi, sesi panikle yükseliyordu, fakat o sırada Luce kendisini çağıran karanlığa balıklama daldı.

i k i

Cennet'ten Gelen

Moskova

15 Ekim 1941

“Lucinda!” Daniel tekrar seslendi ama artık çok geçti: Lucinda o anda gözden kaybolmuştu. Daniel karla kaplı kasvetli manzaraya yeni adımını atmıştı. Arkasında bir ışığın parladığını ve yanında bir alevin yükseldiğini hissetmiş ancak tek görebildiği Luce olmuştu. Karanlık sokağın köşesinde ona doğru koştu. Lucinda başka birinin yırtık pırtık paltosunun içinde ufak tefek kalmıştı. Korkmuş görünüyordu. Daniel onun gölgelerden birini açıp içine girdiğini gördü.

“Hayır!”

Arkasındaki binaya bir roket düştü. Yer sarsıldı ve sokak ikiye bölündü. Gökyüzünden cam, metal ve beton parçaları yağmaya başladı.

Ardından sokağa ölümcül bir sessizlik çöktü. Fakat Da-

niel bunun tam olarak farkında değildi. Gördüklerine inanamıyormuş gibi enkazın ortasında kalakalmıştı.

Omuzlarındaki tozu silkelerken, “Daha da geçmişe gidiyor,” diye mırıldandı.

“Daha da geçmişe gidiyor,” dedi biri.

O ses. *Kendi sesi*. Yankılanmış olabilir miydi?

Hayır, ses yankı olamayacak kadar yakından geliyordu. Ayrıca kafasının içinde olamayacak kadar da netti.

“Kim konuştu?” Birbirine giren moloz yığınının geçip Luce’un az önce olduğu yere gitti.

İki kesik soluk duyuldu.

Daniel karşısında kendisini buldu. Ancak tam olarak kendisine benzemiyordu - daha önceki bir versiyonuydu, belki de ondan daha az kuşkucuydu. Ama hangi zamandaydı? Neredeydi?

“Dokunmayın!” diye bağırdı ikisine Cam. Üzerinde asker üniforması, kısa konçlu bot ve büyük, siyah bir palto vardı. Daniel’ı görür görmez gözlerinde bir alev belirmişti.

Farkında olmadan iki Daniel da birbirlerine yaklaştı, karın üstünde birbirlerinin etrafında temkinli bir şekilde daire çiziyorlardı. Sonra geri çekildiler.

“Benden uzak dur,” dedi eski olan yeniye. “Bu çok tehlikeli.”

“Biliyorum,” diye sertçe çıkıştı Daniel. “Yoksa bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Ona bu kadar yakın olmak bile midesinin düğümlenmesine neden oluyordu. “Daha önce de buradayım. Ben şenim.”

“Ne istiyorsun?”

“Ben...” Daniel etrafına bakınarak anlamaya çalıştı. Binlerce sene yaşayıp Luce’u sevip onu her defasında kay-

bettikten sonra anıları bulanıklaşmaya başlamıştı. Tekrarlamalar geçmişi hatırlamayı zorlaştırıyordu. Yine de burası çok uzak bir geçmişe ait değildi, burayı hatırlıyordu...

Terk edilmiş şehir. Karla kaplı sokaklar. Alevlerin yükseldiği gökyüzü.

Yüzlerce savaştan biri olmalıydı.

Ama orada...

Sokağın ortasında karın eridiği yer. Beyazın ortasındaki kara çukur. Daniel dizlerinin üstüne çöküp kara küllere doğru uzandı. Gözlerini kapattı. Kollarının arasında Luce'un nasıl öldüğünü net bir şekilde hatırlıyordu.

Moskova. 1941.

Demek Luce'un yapmaya çalıştığı buydu - geçmiş hayatlarına giderek anlamayı umuyordu.

Açıkcası ölümlerinin hiçbir açıklaması yoktu. Daniel bunu herkesten *daha iyi* biliyordu.

Yine de bazı hayatlarında, ona açıklamayı denemiş, bunun bazı şeyleri değiştireceğini ummuştu. Onu hayatta daha uzun süre tutmayı istediği zamanlar da olmuştu ama asla işe yaramamıştı. Bazen de - örneğin Moskova'nın kuşatıldığı bu dönemde olduğu gibi - onu kendi yoluna daha çabuk göndermeyi seçiyordu. Ona kıyamadığı için. Böylece Luce'un o yaşamda hissettiği en son şey onun öpücüğü oluyordu.

Ve sonsuzluğun üzerine en büyük gölgeyi düşüren o hayatlardı. Ön plana çıkan ve Luce'u mıknaşıya yapışan bir çivi gibi Duyurucuların içine girmeye iten o hayatlardı. Bilmek onu mahvetse de bilmesi gerekenleri ona açıkladığında anlattığı şeyler bu hayatlardı.

Moskova'daki ölümü gibi. Daniel bunu çok net hatırlıyor ve kendisini aptal gibi hissediyordu. Ona fısıldadığı

cüretkâr sözcükleri, ona verdiği öpücüğü. Ölümler yüzünde beliren huzur dolu ifade. Hiçbir şeyi değiştirmemişti. Sonu her zaman aynıydı.

Ve Daniel da hep aynıydı: Karamsar. Simsiyah. Bomboş. Tükenmiş. Teselli edilemez.

Gabbe bir adım öne çıkıp Luschka'nın öldüğü yerde biriken küllerin üstüne doğru kar tekmeledi. Işıltılı kanatları gecenin içinde parlıyordu ve karın üstüne doğru eğilirken göz alıcı aurası etrafını sarıyordu. Ağlıyordu.

Diğerleri de yaklaştı: Cam. Roland. Molly. Arriane.

Ve Daniil, eski Daniel, da ışıltılı grubu tamamladı.

Buraya bizi herhangi bir konuda uyarmaya geldiysen,” diye seslendi Arriane. “Söyleyeceklerini söyle ve git.” Yıldızlı kanatları neredeyse koruyucu bir şekilde ileri doğru kıvrıldı. Arriane rengi atmış gibi görünen Danid'in önüne geçti.

Meleklerin önceki benlikleriyle iletişime geçmeleri kurallara ve doğaya aykırıydı. Daniel yapış yapış ve bayılacakmış gibi hissediyordu kendini - Luce'un ölümünü tekrar yaşadığından mı yoksa önceki haline çok yakın olduğundan mı bilmiyordu.

“Bizi uyaracak mı?” diye alay etti Molly. “Daniel Grigori bizi uyarmak için neden zahmete girsin ki?” Ona doğru yaklaşıp bakır renkli kanatlarını yüzüne vurdu. “Hayır, ne işler çevirdiğini hatırlıyorum... Bu geçmiş yüzyıllar içinde dolaşan Daniel. Sürekli bir şeyler arar ve hep geç kalır.”

“Hayır,” diye fısıldadı Daniel. Bu olamazdı. Onu yakalamak için yola çıkmıştı ve onu bulacaktı.

“Bilmek istediği,” dedi Roland Daniel'a. “Seni buraya getiren şey ne? Hangi zamandan geliyorsun?”

“Neredeyse unutuluyordum,” dedi Cam şakaklarını

ovuşturarak. “O Lucinda’nın peşinde. Zamanın içinde yolculuk ediyor.” Daniel’a doğru dönerek tek kaşını kaldırdı. “Belki şimdi gururunu bir kenara bırakıp bizden yardım istersin?”

“Yardıma ihtiyacım yok.”

“Bana varmış gibi geliyor,” diye dalga geçti Cam.

“Bu işe karışma,” diye sertçe çıktı Daniel. “Daha sonra başımıza yeterince bela olacaksın.”

“Ah, ne kadar eğlenceli.” Cam ellerini çırpı. “Bana sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey verdin.”

“Oynadığın çok tehlikeli bir oyun, Daniel,” dedi Roland.

“*Farkındayım.*”

Cam şeytani bir şekilde kahkaha attı. “Demek nihayet finali görebildik, öyle mi?”

Gabbe güçlkle yutkundu. “Değişen bir şeyler mi var?”

“Her şeyi anlamaya başladı!” dedi Arriane. “Duyurucuları kullanıp zamanda yolculuk ediyor ve hâlâ hayatta!”

Daniel’ın mor benekli gözleri yanıyordu. Başını çevirip Luschka’yı ilk gördüğü yer olan kilisenin kalıntılarına baktı. “Burada kalamam. Onu bulmak zorundayım.”

“Hatırladığım kadarıyla,” dedi Cam kısık bir sesle. “Asla bulamayacaksın. Geçmiş çoktan yazıldı, kardeşim.”

“Senin geçmişin yazılmış olabilir. Ama benim geleceğim henüz yazılmadı.” Daniel doğru düzgün düşünemiyordu. Serbest kalmak için sabırsızlanan kanatları vücudunu yakıyordu. Luce gitmişti. Sokak bomboştu. Lucinda’dan başka onu endişelendiren hiç kimse yoktu.

Omuzlarını geriye atıp hafif bir hışırtıyla kanatlarını serbest bıraktı. İşte. Bu hafiflik. Özgürlüklerin en büyüğü.

Artık daha net düşünebiliyordu. İhtiyacı olan şey bir süreliğine yalnız kalmaktı. Tek başına. Öteki Daniel’a bir kez daha baktıktan sonra gökyüzüne yükseldi.

Dakikalar sonra sesi tekrar duydu: Kanatlar serbest kalırken çıkan o hışırtıyı - yerden havaya yükselen bir çift genç kanada aitti.

Daniel’ın eski benliği gökyüzünde ona yetişti. “Nereye gidiyorsun?”

Tek kelime etmeden, pencereden Luce’u uyurken seyr ettikleri, Patrik Gölü yakınlarındaki üç katlı binanın çatısına indiler. Anılar Daniil’in zihninde daha taze olmalıydı ama Luce’un örtülerin altında uzanışını belli belirsiz hatırlamak bile Daniel’ın kanatlarına bir sıcaklık yayıyordu.

İkisi de karamsardı. Bombalanan şehirde, Luce hayatta kalamamışken, yaşadığı binanın sağlam kalması hem üzücü hem de ironikti. İkisi de soğuk gecede çıt çıkarmadan öylece duruyorlardı, yanlışlıkla birbirlerine değmemek için ikisi de kanatlarını içeri çekmişti.

“Gelecekte onu neler bekliyor?”

Daniel içini çekti. “İyi haber şu ki bu hayatında farklı olan şeyler var. Nedense lanet... Değişime uğradı.”

“Nasıl?” Daniil kafasını kaldırıp ona bakınca umutla ışıldayan gözleri karardı. “Şimdiki hayatında henüz bir anlaşma yapmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Öyle olduğunu sanıyoruz. Bir nedeni de bu olabilir. Sanki yasal bir boşluk oluştu ve bu her zaman olduğundan daha uzun yaşamasına olanak tanıdı.

“Ama bu çok tehlikeli.” Daniil hızla ve çılgınca konuşuyor, bu kez her şeyin farklı olduğunu anladığı Sword & Cross’taki o son geceden beri Daniel’ın aklından geçenleri söylüyordu: “Ölebilir ve bir daha asla geri dönemez. Bu tam anlamıyla son olur. Artık her şey tehlikede.”

“Biliyorum.”

Daniil durup kendisini topladı. “Özür dilerim. Elbette biliyorsun. Ama... Sorun şu ki o bu yaşamının neden farklı olduğunu biliyor mu?”

Daniel boş ellerine baktı. “Zhsmaelimli Kadimlerden biri ona ulaşıp Luce geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyorken onu sorguya çekti. Lucinda herkesin vaftiz edilmediği gerçeğine odaklandığının farkında... Ama bilmediği çok fazla şey var.”

Daniil çatının ucuna doğru ilerleyip Lucinda’nın karanlık penceresine doğru baktı. “O halde, kötü haber ne?”

“Benim de henüz bilmediğim çok fazla şeyin olmasından korkuyorum. Onu bulup çok geç olmadan durdurmam gerek zira bu geçmiş zaman yolculuklarının sonuçlarını kestiremiyorum.”

Aşağıdaki sokakta siren çalmaya başladı. Hava saldırısı bitmişti. Yakında Ruslar şehri tarayarak hayatta kalanları arayacaklardı.

Daniel anılarını gözden geçirmeye çalıştı. *Lucinda zaman içinde yolculuk yapıyordu* - ama hangi hayatına gidiyor olabilirdi? Daniel dönüp eski benliğine baktı. “Sen de hatırlıyorsun, değil mi?”

“Geriye gittiğini mi?”

“Evet. Ama ne kadar geriye gidecek?” Karanlık sokağa bakarak aynı anda konuştular.

Çatının kenarından geri çekilerek, “Peki nerede duracak?” dedi Daniel aniden. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Luce artık farklı. O ...” Neredeyse onun kokusunu alabiliyordu. Gün ışığı kadar temiz ve saf bir ışık gibiydi. “Önemli bir şey değişime uğradı. Nihayet gerçek bir şansımız var. Ve ben... Ben daha önce bu kadar sevindiğimi...

Ya da dehşete kapıldığımı sanmıyorum.” Gözlerini açıp Daniil’in kafasını salladığını görünce şaşırdı.

“Daniel?”

“Evet?”

Ne bekliyorsun? ’ diye sordu Daniil gülümseyerek.
“Git ve onu bul.”

Bunun üzerine Daniel çatının kenarındaki gölgeyi -
Duyurucuyu - açıp içine adımını attı.

Ü Ç

Ahmaklar Acele Eder

Milano, İtalya
25 Mayıs 1918

Luce Duyurucunun içinden çıktığında patlama sesleriyle karşılaştı. Hemen başını eğip kulaklarını kapattı.

Şiddetli patlamalar yerin sarsılmasına neden oluyordu. Art arda gelen patlamaların her biri diğerinden daha güçlü ve daha dehşet vericiydi, sesler ve sarsıntılar yankılandıkça saldırı aralıksız sürüyormuş gibi geliyordu. Kaostan kaçmak imkânsızdı, bunun sonu yoktu.

Luce kulakları sağır eden karanlıkta sendeledi ve vücudunu korumak için top haline geldi. Patlamaları göğsünde hissedebiliyor, gözlerine ve ağzına toprak kaçıyordu.

Nereye vardığını anlamasına fırsat bile bulamadan böyle bir keşmekeş karşılaşmıştı. Her parlak patlamayla birlikte, kanallarla kesişen inişli çıkışlı arazileri ve harap olan

çitleri görebiliyordu. Ama parlaklığın geçmesiyle yine karanlığa gömülüyordu.

Bombalar. Hâlâ havada uçuşuyordu.

Ters giden bir şeyler vardı. Luce'un amacı geçmişe yolculuk etmek, Moskova ve savaştan kaçmaktı. Ama soluğu başladığı yerde almış olmalıydı. Roland onu bu konuda - Duyurucular aracılığıyla seyahat etmenin tehlikeleri hakkında - uyarmıştı.

Zifiri karanlıkta Luce bir şeye takılıp yüzüstü sertçe yere düştü.

Biri homurdandı. Luce'un üstüne düştüğü kişi olmaydı bu.

Luce telaşla kenara çekildi ve kalçasında keskin bir acı hissetti. Ama yerde yatan kişiyi görünce kendi acısını unuttu.

Gençti, onun yaşlarında olmalıydı. Ufak tefekti, yüz hatları narindi ve açık kahverengi gözleri vardı. Yüzü solgundu. Kesik kesik soluyordu. Karnının üstüne koyduğu eli siyah pislikle kaplıydı. Elbiseleri ise koyu kırmızı kana bulanmıştı.

Luce gözlerini gencin yarasından alamıyordu. "Burada olmamam gerekiyor," diye kendi kendine fısıldadı.

Çocuğun dudakları titriyordu. Göğsünün üzerinde haç çıkarırken kanla kaplı eli titredi. "Ah, ölmüş olmalıyım," dedi kocaman açtığı gözleriyle ona bakarken. "Sen bir meleksin. Öldüm ve Cennet'e geldim, öyle değil mi?"

Luce titreyen elleriyle ona doğru uzandı. Çığlık atmak ya da kusmak istiyordu, fakat tek yapabildiği çocuğun ellerini tutup boğazındaki deliği kapatmak oldu. Luce'un parmaklarının arasından taze kan akıyordu.

"Adım Giovanni," diye fısıldadı çocuk gözlerini kaparken. "Lütfen. Bana yardım et. Lütfen."

Luce ancak o zaman artık Moskova’da olmadığını anladı. Ayaklarının altındaki zemin daha sıcaktı. Karla kaplı değildi, aksine yer yer bereketli kara toprağın görüldüğü çimenlik bir araziydi. Hava kuru ve tozluymdu. Bu çocuk onunla İtalyanca konuşmuştu ve Luce tıpkı Moskova’da olduğu gibi onu anlamıştı.

Gözleri karanlığa alıştı. Mor tonların hâkim olduğu uzaktaki tepelerde gezinen arama ışıklarını görebiliyordu. Ve tepelerin ötesinde, gökyüzü parlak beyaz yıldızlarla örtülüydü. Luce kafasını çevirdi. Yıldızlara bakarken Daniel’i düşünmeden edemiyordu ve şu an Daniel’i düşünemezdi. Ellerini ölmek üzere olan bu çocuğun karnına bastırmışken onu düşünemezdi.

Neyse ki çocuk *henüz* ölmemişti.

Öldüğünü sanıyordu.

Luce bu konuda onu suçlayamazdı. Vurulduktan sonra şoka girmiş olmalıydı. Ve belki de o sırada Duyurucunun içinden çıktığını görmüş olabilirdi, yoktan var olan kara bir tünel. Dehşete kapılmış olmalıydı.

Luce hep öğrenmek istediği kusursuz bir İtalyanca ile, “İyileşeceksin,” dedi çocuğa. Bu dili konuşmak ona şaşırtıcı bir şekilde doğal geldi. Sesi de umduğundan daha yumuşak ve sakın çıkmıştı; bu hayatında nasıl biri olduğunu merak ediyordu.

Kulakları sağır eden silah sesleri yerinden sıçramasına neden oldu. Silah atışı. Sonu gelmek bilmiyordu, gökyüzünde art arda uçuşan parlak mermiler görüş alanında yanan beyaz hatlar oluşturuyor ve bunu İtalyanca bağrışlar takip ediyordu. Yeri döven ayak seslerini duyabiliyordu. Giderek yaklaşıyorlardı.

“Geri çekiliyorlar,” diye mırıldandı çocuk. “Bu hiç iyi değil.”

Luce askerlerin sesinin geldiği yöne bakınca ilk kez yaralı genç askerle yalnız olmadığını fark etti. Etraflarında yerde yaralı yatan en az on adam daha vardı, kanları kara toprağa akarken inliyor ve titriyorlardı. Kıyafetleri onları hazırlıksız yakalayan mayınlar yüzünden yırtık pırtıktı. Çürüyen et, ter ve kan kokusu havaya ve her şeye sinmişti. Öylesine korkunçtu ki çığlık atmamak için Luce dudaklarını ısırarak zorunda kalmıştı.

Askeri üniformalı bir adam yanından koşarak geçerken durdu. “Burada *ne işi* var? Burası savaş alanı, hemşirelere göre bir yer değil. Bizim gibi ölümlere yardımın dokunmaz, küçük kız. En azından bir işe yara. Yaralılara bakılmasına ihtiyacımız var.”

Luce’un cevap vermesine fırsat vermeden gözden kayboldu. Yerde yatan çocuğun gözleri kapanmaya ve tüm vücudu titremeye başlamıştı. Luce çaresizce etrafına baktı.

Yarım kilometre ötedeki dar toprak yolda eski görünümlü iki kamyon ve iki küçük ambulans duruyordu.

“Hemen dönerim,” dedi Luce çocuğa ve kanamayı kontrol altına almak için ellerini karnına bastırdı. Geri çekilince çocuk inledi.

Kamyonlara doğru koşmaya başladı, güllerden biri tam arkasına düşüp yer sarsılınca sendeledi.

Kamyonlardan birinin arkasında bir grup beyaz üniformalı kadın toplanmıştı. Hemşireler. Ne yapmaları gerektiğini, nasıl yardım edeceklerini biliyor olmalıydılar. Ama Luce yeterince yaklaşıp yüzlerini görünce büyük bir hayal kırıklığına kapıldı. Hepsi de küçük kızlardı. Bazıları on dört yaşından büyük olamazdı. Üniformaları kostümlere benziyordu.

Yüzlerine baktı, aralarında eski benliklerinden birini arıyordu. Bu cehenneme düşmesinin bir sebebi olmalıydı. Ama hiçbirisi ona tanıdık gelmiyordu. Kızların suratlarındaki sakin ve net ifadelere anlam vermek onun için çok zordu. Hiçbirinin yüzünde Luce'un kendi suratından rahatça okunduğuna emin olduğu korku dolu ifade yoktu. Belki de yeterince savaş gördükleri için savaşın yaptıklarını alışmışlardı.

“Su.” Kamyonun içinden yaşlı bir kadına ait bir ses duyuldu. “Bandajlar. Gazlı bezler.”

Kadın kızlara malzeme dağıtıyordu, onlar da topladıkları malzemelerden yolun kenarında eğreti bir klinik kurmaya çalışıyorlardı. Bir dizi yaralı adam tedavi edilmek üzere çoktan kamyonun arkasına alınmıştı. Daha fazlası ise yoldaydı. Luce malzeme toplayan kızlara katıldı. Etraf karanlıktı ve kimse ona bir şey söylemedi. Genç hemşirelerin stresini artık hissedebiliyordu. Askerler için sakin bir tavır takınmaları konusunda eğitilmiş olmalıydılar ama malzemeleri almak için uzandığında Luce'un önündeki kızın elleri titriyordu.

Etraflarındaki askerler çiftler halinde hızla hareket ederek yaralıları kollarına girip ya da ayaklarından tutarak taşıyorlardı. Taşınan adamlardan bazıları savaş hakkında bir şeyler mırıldanıyor, yaralarının ne kadar kötü olduğunu soruyordu. Elbette ağır yaralı olanlar da vardı, ancak mayına basarak her iki bacağını da kaybeden ve belinden yukarı kaldırılan adamlar çığlık atmamak için dudaklarını ısırıyorlarından soru soramıyorlardı.

“Su.” Luce'un kollarına bir testi bırakıldı. Malzemelelerin geri kalanını mekanik bir şekilde ona veren baş hemşire bir sonraki kıza geçmeye hazırlanırken durdu. Gözlerini

Luce'a dikti. Bakışları aşağı doğru inerken Luce üzerinde hâlâ Luschka'nın büyükannesinin Moskova'dayken verdiği yün palto olduğunu fark etti. Bu aslında iyi bir şeydi, çünkü paltosunun altında şimdiki hayatına ait kot pantolonu ve önü düğmeli bluzu vardı.

"Üniforma," dedi kadın en sonunda aynı tekdüze sesle, ardından ona diğer kızların giydiği gibi beyaz bir elbise ve hemşire şapkası fırlattı.

Luce minnettar bir ifadeyle kadına selam verdikten sonra üzerini değiştirmek için kamyonun arkasına geçti. Elbise ayak bileklerine dek uzanıyor ve aşırı derecede çamaşır suyu kokuyordu. Luce yün paltoyu kullanarak askerin kanını ellerinden çıkarmaya çalıştı, sonra paltoyu bir ağacın arkasına attı. Hemşire üniformasının düğmelerini ilikleyip kollarını kıvrıp kemeri beline doladığında, her yanı kırmızı çizgilerle kaplanmıştı.

Malzemeleri kapıp yolun öteki tarafına doğru koştu. Karşısında dehşet verici bir manzara vardı. Genç asker yalan söylememişti. Yardıma ihtiyacı olan en az yüz kadar adam vardı. Luce kolları arasındaki bandajlara bakıp ne yapması gerektiğini düşündü.

"Hemşire!" diye seslendi bir adam. Ambulansın arkasına bir sedye sokmakla meşguldü. "Hemşire. Bunun bir hemşireye ihtiyacı var."

Luce adamın onunla konuştuğunu anladı. "Ah," dedi zayıf bir sesle. "Ben mi?" Ambulansa göz attı. İçerisi basık ve karanlıktı. İki kişi için yapılmış bir yerde altı kişi vardı. Yaralı askerler her iki tarafta da üst üste dizilmiş üç sedyenin üstünde yatıyorlardı. Yere oturmak dışında Luce'un yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Biri, ambulansın içindeki ufak boşluğa başka bir sed-

ye sığdırmaya çalışan bir adam, onu kenara itti. Sedyede yatan askerin bilinci yerinde değildi, siyah saçları yüzüne yapışmıştı.

“Hadi,” dedi adam Luce’a. “Ambulans yola çıkmaya hazır.”

Luce hareket etmeyince, adam ambulansın arka kapısına halatlarla bağlı olan tahta tabureye işaret etti. Yere eğilip Luce’un tabureye çıkmasına yardımcı olmak için ellerini birleştirerek bir nevi üzengi oluşturdu. Bir gülle daha yeri sarsınca Luce çılgılık atmasına engel olamadı.

Özür dilercesine adama bakıp derin bir nefes aldıktan sonra ambulansa çıktı.

Küçük tabureye oturunca, adam ona su testisini ve gazlı bezlerle bandajların olduğu kutuyu verdi. Sonra kapıyı kapatmaya yeltendi.

“Bekle,” diye fısıldadı Luce. “Ne yapacağım?”

Adam duraksadı. “Milano’ya giden yolun ne kadar sürdüğünü biliyorsun. Yaralarını sar ve onları rahat ettir. Elin-den geleni yap.”

Kapı Luce’un üzerinde oturduğu tabureyle birlikte sertçe kapandı. Luce ayağının dibindeki askerin üstüne düşmemek için tabureye tutunmak zorunda kaldı. Ambulans çok sıcaktı. Ve berbat kokuyordu. Köşedeki bir çiviye asılı olan lambadan gelen ışık dışında başka bir ışık kaynağı ve kapının üstündeki pencereden başka bir pencere yoktu. Karnından vurulmuş çocuğa, Giovanni ye ne olduğunu, onu tekrar görüp göremeyeceğini ya da geceyi sağ çıkarıp çıkarmayacağını bilmiyordu Luce.

Motor çalıştı. Ambulans hızla yola koyuldu. Üst sedyede yatan askerlerden biri inlemeye başladı.

Sabit bir hıza vardıklarında Luce bir şıpırtı sesi uydu.

Bir şey damlıyordu. Taburede öne doğru eğilerek lambanın loş ışığında gözlerini kısarak yere baktı.

Üst ranzadaki askerin kanı ortadaki askerin sedyesine damlıyordu. Orta sedyede yatan askerin gözleri açıktı. Kanın göğsüne damlayışını seyrediyordu ama öyle kötü yaralanmıştı ki ne hareket edebiliyor ne de bir ses çıkarabiliyordu. Ta ki damlalar hızla akmaya başlayana dek.

Luce askerle birlikte ürperdi. Tabureden kalkmaya çalıştı ama orta sedyede yatan askerin üstüne çıkmadığı sürece ayağa kalkabileceği kadar boşluk yoktu. Dikkatle yerdeki askerin göğsünün üstüne adımını attı. Ambulans engebeli toprak yolda ilerlerken, üst sedyenin gergin bezini tutup altına bir avuç dolusu gazlı bez soktu. Kanın parmaklarını ıslatması saniyeler aldı.

“Yardım edin!” diye ambulansın şoförüne seslendi. Sesini duyurabildiğinden emin değildi.

“Ne oldu?” Şoförün bölgeye özgü koyu bir aksanı vardı.

“Şuradaki adamın kanaması var. Sanırım ölmek üzere.”

“Hepimiz ölüyoruz, tatlım,” dedi şoför. Onunla *şu anda* flört ediyor olamazdı, değil mi? Bir saniye sonra başını çevirip şoför koltuğunun arkasındaki boşluktan ona baktı. “Dinle, üzgünüm. Ama yapılabileceğim hiçbir şey yok. Diğerlerini hastaneye yetiştirmek zorundayım.”

Haklıydı. Artık çok geçti. Luce elini sedyenin altından çekince, kan yine hızla akmaya başladı. O kadar şiddetli akıyordu ki bu mümkün değilmiş gibi görünüyordu.

Luce, gözlerini dehşetle kocaman açmış dudaklarından Yüce Meryem’e Selam duası dökülen orta sedyede yatan çocuğu nasıl teselli edebileceğini bilmiyordu. Üst sedyeye-

deki yaralı askerin kanı onun vücudunun yan taraflarına doğru akıyor ve kalçalarının sedyeyle buluştuğu yerde toplanıyordu.

Luce gözlerini kapatıp yok olmak istedi. Lambanın gölgesinde onu başka bir yere götürecek bir Duyurucu bulmayı istiyordu. Neresi olursa olsun.

Shoreline'ın kampusunun aşağısında kalan kayalıklar-daki kumsal gibi. Daniel'in onu okyanusun üstünde, yıldızların altında dansa götüreceği yer gibi. Ya da üzerinde sarı bikinisi varken ikisinin daldığını gördüğü göl gibi. Cam'le barda buluşmaya gittiği gece ya da onu öptüğü an gibi Sword & Cross'ta geçirdiği en kötü anları bile bu ambulansa tercih ederdi. Moskova'da olmayı bile tercih ederdi. Burası oradan çok daha kötüydü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Bir şey hariç... ,

Elbette, görmüştü. Böyle bir şeyi yaşamış olmalıydı. O yüzden buradaydı. Savaşın yok ettiği bu dünyada ölüp hayata geri dönen ve o olan bir kız. Bundan emindi. Yara sarıp su taşımış ve kusmamak için kendisini tutmuş olmalıydı. Daha önce başından bu tür şeyler geçen kızı düşünmek Luce'a güç veriyordu.

Akan kan yavaşlayarak hafifçe damlamaya başladı. Alta yatan çocuk bayılmıştı, Luce sesini çıkarmadan uzun bir süre onu izledi. Ta ki damlalar tamamen kesilene tek.

Sonra bir havlu alıp biraz suyla ortadaki sedyede yatan askeri temizlemeye başladı. Adamın uzun zamandır banyo yapmadığı belliydi. Luce dikkatle onu silip başındaki bandajı değiştirdi. Kendine geldiğinde, ona biraz su içirdi. Nefes alış normalle dönmüştü ve üst ranzaya artık korkuyla bakmıyordu. Biraz daha rahatlamış gibiydi.

Luce onlarla ilgilenirken, tüm askerler rahatlamış görünüyordu. Üst sedyedeki ölen çocuğun da yüzünü temizledi Luce. Nedenini kendisi de bilmiyordu. Onun da daha huzurlu olmasını istemiş olabilirdi.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini kestirmesi mümkün değildi. Luce'un bildiği tek şey her tarafın karanlık ve basık olduğu, sırtının ağrıdığı, boğazının kuruduğu ve bitkin düştüğüydü - yine de etrafındaki adamlardan çok daha iyi durumdaydı.

Solda en alt sedyede yatan askeri sona bıraktı. Ensesinden çok kötü vurulmuştu ve Luce yarasını yeniden sarmaya kalkarsa daha fazla kan kaybetmesinden korkuyordu. Sedyesinin kenarına oturup kirli suratını ve sarı saçlarına bulaşan kanı süngerle temizleyerek elinden geleni yaptı. Yüzündeki kir temizlenince çocuğun yakışıklılığı ortaya çıktı. Ancak gazlı bezin altında hâlâ kanayan boynu dikkat dağıtıcıydı. Luce elini her yaklaştırdığında, asker acıyla bağırıyordu.

"Endişelenme," diye fısıldadı Luce. "İyileşeceksin."

"Biliyorum." Sesi öylesine hafif ve üzgün çıkmıştı ki Luce onu doğru duyduğundan emin değildi. O ana dek bilinçsiz olduğunu sanmıştı ama sesindeki bir şey ona ulaşmış gibiydi.

Asker gözlerini kırptırdı. Sonra yavaşça açtı.

Gözleri menekşe rengiydi.

Su testisi Luce'un elinden düştü.

Daniel.

Luce iç güdüsel olarak onun yanına sokulup dudaklarını öpücüklere boğmak ve ciddi bir şekilde yaralanmamış gibi davranmak istiyordu.

Onu görünce gözleri kocaman olan Daniel, yerinden

doğrulmaya çalıştı. Ama o sırada boynu tekrar kanamaya başladı ve yüzünün tüm rengi attı. Luce'un onu sakinleştirmekten başka seçeneği yoktu.

"Şşşş." Omuzlarını sedyeye doğru iterek rahatlamasını sağladı.

Daniel, ellerinin baskısı altında kıpırdandı. Her kıpırdamasıyla birlikte bandajın altından daha çok kan akıyordu.

"Daniel, karşı koymayı bırak," diye yalvardı Luce. "Lütfen dur. Benim için."

Bir süre anlamlı bir şekilde gözleri birbirine kenetlenmişti - sonra ambulans aniden durdu. Arka kapı açıldı. Taze havanın içeri dolması şaşırtıcıydı. Dışarıda sokaklar sessizdi ama gecenin bir yarısı olsa bile burası büyük bir şehri andırıyordu.

Milano. Adam onu ambulansa bindirdiğinde oraya gideceklerini söylemişti. Milano'daki bir hastanede olmalıydılar.

Askeri üniformalı iki adam kapıda belirdi ve hızla sedyeleri dışarı çıkarmaya başladı. Birkaç dakika içinde yaralıları tekerlekli arabaların üstünde hastaneye taşınmaya başlanmıştı. Adamlar Daniel'in sedyesini çıkarmak için Luce'u kenara ittiler. Daniel'in gözleri yine hafifçe aralandı. Luce bir an Daniel'in, eline uzandığını sandı. Gözden kaybolana dek ambulansın arkasından onu izledi. Sonra titremeye başladı.

"İyi misin?" Kızın teki kafasını içeri doğru uzatmıştı. Sağlıklı ve hoştu, kıpkırmızı küçük dudakları ve enseden topladığı uzun siyah saçları vardı. Üzerindeki hemşire üniforması Luce'unkinden daha dardı ve öylesine temizdi ki Luce'un kendi üniformasının ne kadar kanlı ve kirli olduğunu fark etmesine yol açtı.

Luce ayağa kalktı. Utanç verici bir şey yaparken yakalanmış gibi hissediyordu kendini.

“İyiyim,” dedi hemen. “Ben sadece...”

“Açıklamak zorunda değilsin,” dedi kız. Ambulansın içine bakarken suratını astı. “Çok kötü olduğunu görebiliyorum.”

Kız ambulansın içine bir kova su döküp araca binerken Luce ona baktı. Kız hemen işe koyuldu, kanlı sedyeleri temizledi, yerleri sildi ve kırmızıya boyalı suyu ambulansın arkasından döktü. Çamurlanan havluları temiz havlularla değiştirip lambaya biraz daha gaz ekledi. En fazla on üç yaşında olmalıydı.

Luce yardım etmek istedi ama kız onu reddetti. “Otur. Dinlen. Buraya yeni transfer edildin, öyle değil mi?”

Luce tereddüt ederek kafasını salladı.

“Cepheden gelirken tek başına mıydın?” Kız bir süre temizliği bırakıp Luce’a baktı, ela gözleri anlayışla ışıldıyordu.

Luce cevap vermek istese de ağzı öylesine kurumuşt ki konuşamadığını fark etti. *Kendisine* baktığını anlaması neden bu kadar uzun sürmüştü?

“Yalnızdım,” diye fısıldadı. “Benden başka kimse yoktu.”

Kız gülümsedi. “Artık yalnız değilsin. Hastanede bizim gibi çok hemşire var. En iyi hemşireler buradadır. Ve en sevimli hastalar. Şikâyet edeceğini sanmıyorum.” Elini uzatmak üzereyken ellerinin ne kadar kirli olduğunu fark etti. Kıkırdayarak tekrar paspası eline aldı. “Adım Lucia.”

Luce, biliyorum, dememek için kendisini zor tuttu. “Ben de...”

Zihni durmuştu. Bir isim, işine yarayabilecek herhangi

bir isim bulmaya çalıştı. “Ben de Doree - Doria,” dedi en sonunda. Neredeyse annesinin ismini söyleyecekti. “Buradaki askerleri nereye götürdüklerini biliyor musun?”

“A-ha. Yoksa içlerinden birine âşık mı oldun?” diye sataştı Lucia. “Yeni gelen hastalar doğu kanadına götürülür.”

“Doğu kanadı,” diye Luce kendi kendine tekrar etti.

“Ama önce hemşire odasına gidip Bayan Fiero’yu görmelisin. Kayıtları ve planlamayı o yapar.” Lucia yine kıkırdadıktan sonra sesini alçaltıp Luce’a doğru yaklaştı. “Ve salı günleri de doktoru!”

Luce’un elinden Lucia’ya bakmaktan başka bir şey gelmiyordu. Yakından, geçmiş benliği öylesine gerçek, öylesine hayat doluydu ki şartlar daha normal olsaydı, Luce’un hemen arkadaş olabileceği türden bir kızdı. Uzanıp Lucia’ya sarılmak istiyordu ama tarifi mümkün olmayan bir korku onu engelliyordu. Hayatının aşkı da dahil olmak üzere yarı ölü yedi askerin yaralarını temizlemişti, fakat söz konusu Lucia olduğunda ne yapacağını bilmiyordu. Kız Luce’un araştırdığı sırları - laneti, Sürgünleri - bilemeyecek kadar genç görünüyordu. Reenkarnasyon ve Cennet’ten bahsederse kızın korkmasından endişeleniyordu Luce. Lucia’nın gözlerinde, masumiyetinde ilginç bir şey vardı - Luce, Lucia’nın kendi bildiklerinden çok daha azını bildiğini fark etti.

Ambulanstan indi ve uzaklaşmaya başladı.

“Tanıştığımıza sevindim, Doria,” diye seslendi Lucia.

Ama Luce çoktan gitmişti.

□ □ □

Altı yanlış odaya girip üç askeri korkutup bir ilaç dolağını devirdikten sonra Luce nihayet onu buldu.

Daniel doğu kanadında iki askerle birlikte aynı odayı paylaşıyordu. Biri tüm suratı sargı içinde olan sessiz bir adamdı. Diğeri ise yastığının altına doğru düzgün saklamayı başaramadığı viski şişesiyle gürültülü bir şekilde horluyordu, kırılan iki bacağı da askıya alınmıştı.

Oda sade ve sterildi ama portakal ağaçlarıyla süslü geniş bir caddeye bakan bir penceresi vardı.

Yatağının başında durup uykusunda onu izleyen Luce görebiliyordu. Aşkları burada çiçek açmıştı. Lucia'nın Daniel'a yemeğini getirdiğı ve Daniel'ın yavaş yavaş ona karşı açıldığını görebiliyordu. Daniel iyileştiğinde çift birbirinden ayrı kalamıyor olacaktı. Aşklarının güzel mi yoksa her şeyin ne kadar yanlış olduğunun bir başka kanıtı mı olduğunu bilememek Luce'un kıskançlık ve suçluluk duymasına sebep oluyordu.

Tanıştıklarında bu kadar gençse, bu hayatında daha uzun bir ilişkileri olmuş olmalıydı. O olay olmadan önce Daniel'la birlikte yıllar geçirmiş olmalıydı. Ölüp başka bir hayatta dirilmeden önce. Birlikte sonsuza kadar yaşayacaklarını düşünmüş olmalıydı. *Sonsuzluğun* ne ifade ettiğini bilmeksizin.

Ama Daniel biliyordu. O her zaman biliyordu.

Luce onu uyandırmamak için özen göstererek yatağın kenarına oturdu. Belki de Daniel o kadar utangaç ve mesafeli değildi. Luce kısa bir süre önce Moskova'daki hayatında ölmeden önceki kritik anlarında onun kulağına bir şeyler fısıldadığını görmüşü. Belki de konuşabilirse, Luce'a tanıdığı Daniel'dan daha farklı davranabilirdi. Ondan çok fazla şey saklamazdı. Anlamasına yardımcı olabilirdi. Bir kez olsun ona gerçeğı söyleyebilirdi.

Sonra Luce şimdiki zamana geri dönebilirdi ve artık

aralarında hiçbir sır olmazdı. Tek istediği şey buydu: Birbirlerini dürüstçe sevmeleri. Ve ölmemek.

Uzanıp Daniel'in yanağına dokundu. Yanaklarını çok seviyordu. Daniel bitkin ve yaralıydı, muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişti ama yanağı sıcak ve pürüzsüzdü. Her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı. Uykusunda yüzü öylesine huzur doluydu ki Luce saatlerce hiç sıkılmadan onu her açıdan izleyebilirdi. Onun için kusursuzdu. Dudakları aynıydı. Luce parmaklarıyla onun dudaklarına dokundu, o kadar yumuşaklardı ki öpmek için eğilmeden edemedi. Ancak Daniel yerinden kıpırdamadı.

Dudaklarıyla çene kemiğini takip etti, boynunun yaralı olmayan tarafını ve köprücük kemiğini öptü. Sağ omzunun tepesindeki küçük beyaz yara izini görünce öpmeyi bıraktı.

Başka biri bu izin ne olduğunu anlayamazdı, fakat Luce bunun Daniel'm kanatlarının çıktığı yer olduğunu biliyordu. Yara dokusunu öptü. Neler yapabildiğini bildiği halde onu çaresizce hastane yatağında yatarken görmek onun için çok zordu. Kanatlarını etrafına doladığında Luce her şeyi unuturdu. Şimdi beyaz kanatlarını serbest bırakıp odadaki tüm ışığı çalması için her şeyini verebilirdi. Başını omzuna yasladı, yarasının sıcaklığını teninde hissedebiliyordu.

Luce aniden kafasını kaldırdı. Eğimli ahşap zeminin üstünde ilerleyen sedyenin gıcırdamasına uyandığında uyu-ya kaldığının farkında bile değildi.

Saat kaç olmuştu? Gün ışığı pencereden içeri süzülerek beyaz çarşafların üstüne vuruyordu. Omzunu çevirip gevşemeye çalıştı. Daniel hâlâ uyuyordu.

Omzunun üstündeki yara izi sabah ışığında daha beyaz görünüyordu. Luce öteki taraftaki eş yara izini de görmek istiyordu ama gazlı bezle sarılıydı. En azından kanaması durmuş görünüyordu.

Kapı açılınca Luce yerinden sıçradı.

Lucia kollarında taşıdığı üç tepsiyle kapıda durdu. “Ah! Buradasın.” Şaşırmış görünüyordu. “Demek çoktan kahvaltılarını yaptılar?”

Yüzü kızaran Luce kafasını salladı. “Ben... Şey...”

“Ah.” Lucia’nın gözleri ışıldadı. “Bu bakışı bilirim. Sen birinden hoşlanıyorsun.” Kahvaltı tepsilerini bir arabaya koyup Luce’un yanına gitti. “Endişelenme, onayladığım sürece kimseye söylemem.” Daniel’a bakmak için başını eğdi ve uzun bir süre ona baktı. Ne kımıldıyor ne de nefes alıyordu.

Daniel’ı ilk kez gören kızın gözlerinin kocaman olduğunu fark eden Luce, nasıl hissedeceğini bilemiyordu. Anlayış. Kıskançlık. Üzüntü. Hepsi bir aradaydı.

“*Melek gibi.*” Lucia ağlayacak gibiydi. “Adı ne?”

“Daniel.”

“Daniel,” diye tekrarladı genç kız, bu isim dudaklarından kutsal bir kelimeymiş gibi çıktı. “Bir gün ben de böyle bir adamla tanışacağım. Bir gün hepsinin aklını başından alacağım. Senin gibi, Doria.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Luce.

Gözlerini Daniel’dan ayırmadan, “İki kat aşağıda yatan askeri biliyor musun?” diye sordu Lucia Luce’a. “Giovanni’yi tanıyor musun?”

Luce kafasını salladı. Tanımiyordu.

“Ameliyata girmek üzere olan... Seni sorup duruyor.”

“Giovanni.” Karnından vurulmuş olan çocuk. “Duru-
mu iyi mi?”

“Elbette.” Lucia gülümsedi. “Erkek arkadaşın olduğun-
u ona söylemem.” Luce’a göz kırpıp kahvaltı tepsilerini
işaret etti. “Yemeklerini sen yedir,” dedi dışarı çıkarken.
“Sonra beni bul, olur mu? Sen ve Daniel hakkında her şeyi
bilmek istiyorum. Tüm hikâyeyi, anlaştık mı?”

“Elbette,” diyerek yalan söyledi Luce umutsuzluğa ka-
pılarak.

Daniel’la yine yalnız kalan Luce kendisini gergin hisse-
diyordu. Ailesinin evinin arka bahçesinde Sürgünlerle yap-
tıkları savaştan sonra Daniel Luce’un Duyurucunun içine
girdiğini görünce dehşete kapılmıştı. Moskova dayken de
aynı şey olmuştu. Gözlerini açıp nereden geldiğini duysa,
kim bilir bu Daniel ne yapardı?

Peki ya gözlerini hiç açmazsa.

Luce yeniden Daniel’in yatağına uzandı. Gözlerini aç-
mak zorundaydı, öyle değil mi? Melekler *ölemezdi*. Luce
mantıken bunun mümkün olmayacağını *düşünüyordu* ama
ya... Ya Luce zamanda geri giderek her şeyi mahvetti-
yse? *Geleceğe Dönüş* serisini izlemişti ve bir keresinde fen
dersinde kuantum fiziğiyle ilgili bir testi geçmişti. Burada
olması muhtemelen uzay zaman süremini bozuyor olma-
lıydı. Shoreline’da beşeri bilimler dersinin öğretmenlerin-
den biri olan şeytan Steven Filmore da zamanı değiştir-
mekle ilgili bir şeyler söylemişti.

Söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyordu Luce,
fakat *çok kötü* sonuçların olabileceğini biliyordu. Örneğin
kendisini tamamen silmek gibi. Ya da melek erkek arkada-
şını öldürmek gibi.

Luce bu durumu fark edince panikledi. Daniel’in
omuzlarından tutup onu sarsmaya başladı. Hafifçe - ne de

olsa savaşta bulunmuştu. En azından Luce'un bir işarete ihtiyaç duyduğunu bilmesini sağlayacak kadar. Hemen.

"Daniel," diye fısıldadı. "Daniel?"

İşte. Daniel gözlerini açıyordu.

Luce derin bir nefes verdi.

Daniel önceki gece olduğu gibi yavaşça gözlerini açtı. Ve yine, önceki gece olduğu gibi, karşısındaki kızın kim olduğunu anlayınca gözleri kocaman oldu. Dudakları aralandı. "Sen... Yaşlısın."

Luce'un yüzü kızardı. "Değilim," dedi gülerek. Daha önce kimse ona yaşlı olduğunu söylememişti.

"Evet, yaşlısın. Gerçekten yaşlısın." Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Alnını ovuşturdu. "Demek istediğim... Ne zamandır uyuyorum?"

Sonra Luce hatırladı: Lucia ondan sadece birkaç yaş küçüktü. Ama Daniel Lucia ile henüz tanışmamıştı. Kaç yaşında olduğunu nereden bilebilirdi ki?

"Endişelenme," dedi Luce. "Sana söylemem gerken bir şey var, Daniel. Ben... Ben sandığın kişi değilim. Demek istediğim, elbette benim, sanırım, hep ben oldum, ancak bu kez... Ben farklı..."

Daniel'in suratı asıldı. "Elbette. Başka bir zamandan geliyorsun."

Luce kafasını salladı. "Mecburdum."

Daniel, "Unutmuşum," diye fısıldayınca Luce daha çok şaşırды. "Peki ne kadar uzak bir zamandan? Hayır. Söyleme." Onu tersledi ve hastalıklıymış gibi yatağında ondan uzaklaştı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Lanetin hiçbir açığı yoktu. Burada olmaman gerekiyor."

"Açık mı?" diye sordu Luce. "Ne tür bir açık? Bilmeliyim..."

“Sana yardımcı olamam,” dedi Daniel ve öksürdü. “Kendi kendine öğrenmelisin. Kurallar böyle.

“Doria.” Luce’un daha önce hiç görmediği bir kadın kapının girişinde duruyordu. Yaşça büyüktü, sarışın ve sert hatlara sahipti, kafasının tam ortasında durması için kola-
lanmış, üzerinde Kızıl Haç olan bir şapka takmıştı. Luce önce kadının onunla konuştuğunu fark etmedi. Doria sensin, değil mi? Teni transfer olan kız?

“Evet,” dedi Luce.

“Bu sabah kaydını yapmamız gerekecek,” dedi kadın kısaca. “Bende kaydın yok. Ama senden önce bana bir iyilik yapmam istiyorum.”

Luce kafasını salladı. Başının dertte olduğunu görebiliyordu ama bu kadın ve ondan istediği belgelerden daha endişe verici sorunları vardı.

“Asker Bruno ameliyata girecek,” dedi hemşire.

“Pekâlâ.” Luce hemşireye odaklanmaya çalıştı ama tek yapmak istediği Daniel ile konuşmaya devam etmektir. En sonunda bir yere varmak, nihayet önceki hayatlarının oluşturduğu bulmacaya ait bir parça daha bulmak üzereydi!

“Asker Giovanni Bruno? Ameliyatına görevli hemşirenin girmesini istedi. Hayatını kurtaran hemşireden hoşlandığını söylemiş. Ondan melek diye söz ediyormuş? Luce’a sertçe baktı. “Kızlar o hemşirenin sen olduğunu söyledi.”

“Hayır,” dedi Luce. “Ben değilim.

“Fark etmez. O sen olduğuna inanıyor.” Hemşire kapıya doğru işaret etti. “Gidelim.

Luce Daniel’in yatağından kalktı. Daniel başını çevirmiş pencereden dışarı bakıyordu. Luce iç çekerek, “Seninle konuşmalıyım,” diye fısıldadı ona bakmaksızın. “1k men dönerim.”

Ameliyat o kadar da kötü değildi. Luce'un tek yapması gereken şey Giovanni'nin küçük elini tutup ona bir şeyler fısıldamak, arada bir doktora ameliyat aletlerini uzatmak ve doktor Giovanni'nin açık karnının içindeki koyu renkli karışıklıktan kanlı şarapnel parçaları çıkarırken bakmama çalışmaktı. Doktor deneyimsiz olduğunu fark etmiş olsa bile hiçbir şey söylememişti. Ameliyat bir saatten az sürmüştü.

Geri döndüğünde Daniel'in yatağını boş buldu.

Lucia çarşafı değiştiriyordu. Luce'a doğru koşunca, Luce kızın ona sarılacağını sandı. Ama aksine ayaklarının dibine çöktü.

"Ne oldu?" diye sordu Luce. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum." Kız ağlamaya başladı. "Gitti. Çekip gitti. Nereye gittiğini bilmiyorum." Kafasını kaldırıp yaşlı el gözleriyle Luce'a baktı. "Sana veda ettiğini söylememi istedi."

"Gitmiş olamaz," dedi Luce kısık bir sesle. Henüz konuşma fırsatları bile olmamıştı...

Elbette olamazdı. Daniel giderek ne yaptığını çok iyi biliyordu. Luce'a tüm gerçeği açıklamak istememişti. Bir şeyler saklıyordu. Bahsettiği *kurallar* ne olabilirdi? Peki ya ne tür bir açıktan söz ediyordu?

Lucia'nın suratı kızardı. Hıçkırdığı için kesik kesik konuşuyordu. "Ağlamamam gerekiyor, biliyorum ama açıklayamıyorum... Sanki biri *ölmüş* gibi hissediyorum."

Luce bu duyguyu çok iyi biliyordu. Bu ortak noktalandı: Daniel gittiğinde, iki kız da teselli edilemez oluyor-
du. Luce yumruklarını sıktı, kızgın ve ümitsiz hissediyor-
du kendini. "Çocukça davranma."

Luce gözlerini kırptırdı ve çok geçmeden Lucia'nın kendi kendini azarladığını anladı. Luce doğruldu ve sakin olmaya çalışarak titreyen omuzlarını dikleştirdi.

“Lucia.” Luce sarılmak için kıza doğru uzandı.

Ama kız geri çekilerek DaniePm boş yatağına baktı. “Ben iyiyim.” Çarşafı değiştirme işine geri döndü. “Kontrol edebildiğimiz tek şey yaptığımız iş. Hemşire Fiero hep böyle söyler. Geriye kalan her şey bizim kontrolümüzün dışında.”

Hayır. Lucia yanıyordu, fakat Luce onun bu düşüncesini nasıl değiştirebileceğini bilmiyordu. Luce olanlara anlam veremiyordu ama bildiği tek bir şey vardı: Hayaatının kendi kontrolü dışında olmaması gerektiği. Kendi kaderini kendi biçimlendirebilirdi. Bir şekilde. Henüz her şeyi anlamamış olabilirdi, ancak çözümün yaklaştığını hissedebiliyordu. Yoksa kendisini burada bulmasının başka nasıl bir açıklaması olabilirdi? Artık yoluna devam etmesi gerektiğini nasıl bilebilirdi?

Sabahın ilerleyen saatlerinde köşedeki erzak dolabından bir gölge uzadı. Kullanabileceği bir gölgeye benziyordu ama Luce Duyurucu çağırma konusunda yeteneklerinden pek emin değildi. Bir süre gölgeye odaklanıp titreyen yerini görmeyi bekledi.

İşte. Seçirmesini izledi. Tiksintisini bastırıp gölgeyi ucundan tuttu.

Odanın diğer tarafında Lucia çarşafı toplama işine odaklanmıştı, hâlâ ağladığını belli etmemek için oldukça çaba gösteriyordu.

Luce hızla Duyurucu küre haline getirip parmaklarıyla hiç olmadığı kadar çabuk bir biçimde şekillendirdi.

Derin bir nefes alıp dilek tuttu ve gölgenin içinde gözden kayboldu.

DÖRT

Zaman Her Şeyin İlacıdır

Milano, İtalya

25 Mayıs 1918

Daniel Duyurucunun içinden çıkarken kendini tedbirli ve gergin hissediyordu.

Bulunduğu zamanı ve yeri kavramak konusunda tecrübeli değildi, ne yaptığını ya da ne yapması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. En azından Luce'un bir versiyonunun yakınlarında olduğunu ve ona ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Oda beyazdı. Önündeki yatağın üzerine beyaz çarşaf- lar seriliydi, köşede beyaz çerçeveli bir pencere vardı, gün ışığı içeri süzülüyordu. Bir süre, etraf tamamen sessizdi. Sonra anıları aklına hücum etti.

Milano.

Birinci Dünya Savaşı sırasında Luce'un onun hemşiresi olduğu hastaneye dönmüştü. Köşedeki yatakta kantine giderken mayına basan Salernolu oda arkadaşı Traverti ya-

tıyordu. Traverti'nin her iki bacağı da yanıp kırılmıştı ama öylesine çekiciydi ki tüm hemşireleri ona gizlice viski getirmeye ikna ediyordu. Her zaman Daniel'a anlatacak bir fıkrası olurdu. Ve işte, odanın öteki tarafında yüzü yanan İngiliz, Max Porter vardı, bandajını çıkardıkları sırada çıtı-nı bile çıkarmamıştı.

Daniel'm eski oda arkadaşları şu anda morfinin etkisi altında öğle uykusundaydılar.

Piave Nehri yakınlarındaki cephede boynuna bir mermi saplandıktan sonra soluğu odanın ortasındaki yatakta almıştı. Ama Daniel'm orduya yazılmasının tek sebebi Lucia'nın hemşirelik yapıyor olmasıydı, o nedenle kabul edilebilirdi. Daniel vurulduğu yeri ovuşturdu. Acısını daha dün olmuş gibi hissedebiliyordu.

Eğer Daniel yarası iyileşene kadar hastanede kalmış olsaydı, doktorlar yarasının tamamen kaybolduğunu görünce çok şaşırırlardı. Şimdi ise sanki hiç vurulmamış gibi boynu pürüzsüz ve kusursuzdu.

Daniel yıllar boyunca dövülmüş, hırpalanmış, balkonlardan uçmuş, boynundan, karnından ve bacağından vurulmuş, kızgın kömürlerle işkenceye uğramış, bir düzine şehrin sokaklarında sürüklenmişti. Ama teni yakından incelendiğinde görünürde sadece iki yara izi vardı: Kürek kemiklerinin üstünde kanatlarının açıldığı yer olan iki ince beyaz çizgi.

Cennet'ten kovulan meleklerin hepsi insan bedenine bürünürken bu yaraları edinmişlerdi. Bir anlamda, her birinin birbirlerine gösterebilecekleri tek şey bu yaralardı.

Çoğu yaralanmalara karşı bağışıklıkları olmasından memnundu. Arriane hariç, fakat onun boynundaki yara izinin başka bir hikâyesi vardı. Cam ve Roland bile

Dünya'daki herhangi biriyle korkunç kavgalara tutuşabilirlerdi. Elbette ölümlülere karşı asla kaybetmezlerdi, yine de biraz hırpalanabilirlerdi. Birkaç gün içinde ise yine eski kusursuz hallerine kavuşurlardı.

Daniel için yarasız bir var oluş kaderinin kendi ellerinde olmadığını gösteren bir başka kanıttı. Yaptığı hiçbir şey en ufak bir iz bırakmıyordu. Daniel kendi faydasızlığının ağırlığı altında eziliyordu - özellikle de söz konusu Luce olduğunda.

Aniden, 1918'de onu burada gördüğünü hatırladı. Luce. Sonra hastaneden kaçtığını anımsadı.

Bu Daniel'in üzerinde - onun ruhunda *iz bırakabilecek* tek şeydi.

O zaman onu gördüğünde aklı en az şimdi olduğu kadar karışık. O zaman ölümlü Lucinda'nın böyle bir şey yapabilmesinin - zamanda seyahat ederek eski benliklerini ziyaret etmesini - mümkün olmadığını düşünmüştü. Hayatta olmasına bile imkân yoktu. Ama şimdi, Daniel, Lucinda Price'ın hayatında bir şeylerin değiştiğinin farkındaydı, ancak ne olduğunu bilmiyordu. Her şey Lucinda'nın Cennet'le anlaşma yapmamasıyla başlamıştı, fakat daha fazlası vardı...

Neden Daniel bir türlü anlayamıyordu. Kuralları ve lanetin sınırlarını hemen her şey gibi biliyordu, o halde nasıl oluyordu da cevabı bulamıyordu...

Luce. Değişimi geçmişte kendi benliğine yerleştiren o olmalıydı. Bunu düşünmek Daniel'in kalp atışlarını hızlandırdı. Duyurucular aracılığıyla seyahat etmesi sırasında olmuş olmalıydı. Elbette, Luce tüm bunları mümkün kılan bir şey yapmıştı. Ama ne zaman? Nerede? Nasıl? Daniel hiçbir şeye müdahale edemiyordu.

Söz verdiği gibi onu bulmak zorundaydı. Fakat aynı zamanda Luce'un yapması gereken her neyse gerçekleştirdiğinden emin olmalıydı, ancak ihtiyaç duyduğu şeyi geçmiş benliğine katabilirse Lucinda Price - onun Luce u - gecek olabilecekti.

Belki de ona yetişebilirse, yardımcı olabilirdi. Onu her biri için oyunun kurallarını değiştirdiği ana gitmesi için yönlendirebilirdi. Moskova'da onu son anda kaçırmıştı ama onu bu hayatta bulacaktı. Tek yapması gereken neden buraya geldiğini bulmaktı. Her zaman bir sebebi vardı, içinde, hatıralarının derinliklerinde saklı bir şey...

Ah.

Kanatları yandı ve utanç duydu. Luce'un İtalya'daki bu yaşamı korkunç bir ölümle sonlanmıştı. Daniel, Luce'un bu hayatı berbat bir şekilde bittiği için kendisini suçlamaktan asla vazgeçmeyecekti.

Ama bu şimdiki Daniel'dan yıllar önce olmuştu. Bu hastane ilk tanıştıkları yerdı, Lucia çok geç ve güzeldi, hem masum hem de arsızdı. Daniel görür görmez ona âşık olmuştu. Piazza della Repubblica'daki portakal ağaçlarının altında yürürlerken el ele tutuşurlardı, fakat Daniel elini sıktığında Luce'un yüzü kızarırdı. Lucinda'nın son derece cesurken aniden utangalaşması Daniel'ı hep güldürürdü. Luce ona bir gün onunla evlenmek istediğini söylerdi.

"Dnmşsn!"

Daniel hızla arkasına döndü. Arkasındaki kapının açıldığını duymamıştı. Lucia onu görünce havaya zıpladı. Glmsedike kusursuz kk beyaz dişleri grlyordu. Güzelliği karşısında Daniel'ın nefesi kesildi.

Dnmşsn derken neyi kastetmiş olabilirdi? Ah, bu yanlışlıkla onu öldürmekten korkup Luce'dan saklandığı

an olmalıydı. Ona hiçbir şey açıklamaya izni yoktu; her şeyi kendisi keşfetmek zorundaydı. Herhangi bir imada bulunması bile tutuşması için yeterliydi. Kalsaydı, Luce ona zorla gerçeği söyletirdi... Daniel buna cesaret edememişti.

Pekâlâ, eski benliği kaçıyordu. Şu sıralar Bolonya'da olmalıydı.

"İyi misin?" diye sordu Lucia ona doğru yaklaşarak. "Uzanmalısın. Boynun..." Uzanıp Daniel'in doksan yılı aşkın bir süre önce vurulduğu yere dokundu. Gözleri kocaman olunca elini geri çekti. Kafasını salladı. "Sanmıştım ki... Yemin ederim ki..."

Elinde tuttuğu dosyalarla yüzünü serinletmeye başladı. Daniel elini tutup onu yatağın kenarına götürdü. "Lütfen," dedi. "Bana buraya gelen kızın nereye gittiğini..."

Tıpkı senin gibi bir kız.

"Doria mı?" diye sordu Lucia. "Senin... Arkadaşın? Güzel kısa saçları ve tuhaf ayakkabıları olan kız mı?"

"Evet." Daniel derin bir nefes aldı. "Bana nerede olduğunu gösterir misin? Çok önemli."

Lucia kafasını salladı. Daniel'in boynuna bakmadan edemiyordu.

"Buraya ne zaman getirildim?" diye sordu Daniel.

"Dün gece," dedi kız. "Hatırlamıyor musun?"

"Her şey çok bulanık," diye yalan söyledi Daniel. "Bashımı bir yere çarpmış olmalıyım."

"Çok kötü yaralanmıştın." Kafasını salladı. "Doktorlar geldiğinde, Hemşire Fiero sabaha çıkmayacağını düşünüyordu..."

"Evet." Daniel bunu hatırlıyordu. "Öyle düşünüyordu."

“Ama sonra iyileştiğini görünce hepimiz çok sevindik. Sanırım Doria tüm gece yanında kaldı. Bunu hatırlıyor musun?”

Daniel sertçe, “Neden böyle bir şey yaptı?” diyince Lucia irkildi.

Elbette Luce yanında kalmıştı. Yerinde olsa, Daniel da aynı şeyi yapardı.

Yanında duran Lucia burnunu çekti. Asıl kızgın olması gereken kişi kendisiyken, onu üzmüştü. Kolunu kızın omzuna doladı, başının döndüğünü hissediyordu. Luce’un varlığının her anına âşık olmak onun için ne kadar da kolaydı! Dikkatini vermeye çalıştı.

“Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?”

“Gitti.” Lucia gergin bir şekilde dudaklarını kemirmeye başladı. “Sen gittikten sonra çok üzüldü ve o da çekip gitti. Ama nereye gittiğini bilmiyorum.”

Demek çoktan başka bir yere gitmişti. Luce hızla ilerlerken Daniel’in ağırdan alması ne büyük bir aptallıktı. Ama ona yetişmeliydi; belki onu tüm değişimi yarattığı o ana yönlendirebilirdi. Böylece bir daha asla yanından ayrılmaz, asla başına bir kötülük gelmezdi, sadece onunla olur ve onu sonsuza dek severdi.

Yataktan kalktı, ancak kapıya vardığı sırada genç kızın eli onu geri çekti.

“Nereye gidiyorsun?”

“Gitmek zorundayım.”

“Onun peşinden mi?”

“Evet.”

“Ama biraz daha kalmalısın. Doktorların hepsi dinlenmen gerektiğini söylüyor,” dedi kısık bir sesle. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Ama gidersen, dayanamam.”

Daniel kendisini çok kötü hissetti. Kızın küçük elini kalbine götürdü. "Tekrar karşılaşacağız."

"Hayır." Kız kafasını salladı. "Babam ve erkek kardeşim de böyle söyledi ama sonra savaşta öldüler. Başka kimsem kalmadı. Lütfen gitme."

Daniel buna dayanamıyordu. Ama eğer onu tekrar bulmak istiyorsa, bu onun son şansıydı.

"Savaş bittiğinde tekrar görüşeceğiz. Bir yaz Floransa'ya gideceksin, hazır olduğunda Baboli Bahçeleri'nde beni bul..."

"Ne yapacağım?"

"Pitti Sarayı'nın hemen arkasında, Örümcek Yolu'nun sonunda ortancaların açtığı yerde beni bul."

"Ateşin çıkmış olmalı. Bu delilik!"

Daniel kafasını salladı. Öyle olduğunu biliyordu. Bu güzel ve sevimli kızı böylesine çirkin bir yola yönlendirmekten başka bir seçeneğinin olmamasından nefret ediyordu. Kız bahçelere gitmeliydi, tıpkı şimdi Daniel'ın Lucinda'nın peşinden gideceği gibi.

"Orada seni bekliyor olacağım. Bana güven."

Onu alnından öptüğünde, kızın omuzları sessiz hıçkırıkların etkisiyle sarsılmaya başladı. Tüm içgüdülerine karşı koyan Daniel kendisini zamanda geri götürecek bir Duyurucu bulmak için yola koyuldu.

BEŞ

Doğru Yoldan Sapınca

Helston, İngiltere

18 Haziran 1854

Luce kontrolsüz bir hızla ilerleyen bir araba misali Duyurucuya daldı.

Gölgeli duvarlarına çarpıp sürtünürken kendisini çöp bacasından aşağı düşen bir poşet gibi hissediyordu. Nereye gittiğini ya da vardığında ne bulacağını bilmiyordu, tek bildiği Duyurucunun bir öncekinden daha dar ve daha az uysal davrandığı, onu karanlık tünelde daha derinlere çeken ıslak ve sert esen bir rüzgârla dolu olduğuydu.

Boğazı kurumuştı ve hastanede uyumadığı için vucudu bitkindi. Her dönüşle birlikte kendisine olan güvemi azalıyordu.

Bu Duyurucunun içinde ne yapıyordu?

Gözlerini kapatıp Daniel'ı düşünmeye çalıştı: Güçlü el-

lerinin onu tutuşunu, gözlerindeki yakıcı yoğunluğu, oda-ya girdiğinde yüzündeki ifadenin tamamen değişmesini. Kanatlarının arasında yükseklere çıkıp dünyadan ve tüm dertlerden uzaklaşmanın rahatlığını.

Kaçmakla ne kadar büyük bir aptallık etmişti. O gece arka bahçede Duyurucunun içine girmek ona doğru ve yapması gereken tek şeymiş gibi gelmişti. Peki ama *neden*? Bunu neden yapmıştı? Ona bunun akıllıca bir davranış olduğunu düşündüren şey neydi? Şimdi ise Daniel'dan ve sevdiği herkesten çok uzaktaydı. Ve hepsi onun suçuydu.

“Sen bir aptalsın!” diye karanlıkta bağırdı.

“Hey, sen,” dedi bir ses. Rahatsız edici, hissiz bir sestti, yanından geliyor gibiydi. “Hakaret etmene gerek yok!”

Luce kaskatı kesildi. Duyurucunun zifiri karanlığı içinde ondan başka biri olamazdı. Değil mi? Gaipten sesler duymaya başlamış olmalıydı. İleri doğru hızla hareket etti.

“Yavaş ol, olur mu?”

Luce'un nefesi kesildi. Ses her kime aitse çarpılmış ya da uzaktan geliyor gibi değildi, sanki gölgenin içinde konuşan biri vardı. Evet, burada biri vardı. Onunla birlikte.

“Merhaba?” diye seslendi Luce güçlükle yutkunarak.

Cevap gelmedi.

Duyurucunun içindeki sert rüzgâr kulaklarında u uldamaya başladı. Karanlıkta ileri doğru sendeledi, gittikçe daha çok korkuyordu, en sonunda rüzgârın sesinin dinmesiyle yerini başka bir ses aldı - statik bir g rleme. Uzakta kıyıya vuran dalgaların sesini andıran bir ses.

Hayır, ses dalga sesi olamayacak kadar sakindi. Şelale olabilirdi.

“Sana *yavaş olmanı* söyledim.”

Luce irkildi. Ses geri gelmişti. Kulağından birkaç santim ötedeydi - ve koştukça onunla birlikte ilerliyordu. Ancak bu kez kulağa kızgın geliyordu.

“İki de bir yer değiştirip durursan hiçbir şey öğrenemeyeceksin.”

“Sen de kimsin? Ne istiyorsun?” diye bağırdı Luce. “Ahi”

Yanağı soğuk ve sert bir şeye çarptı. Şelalenin sesi kulaklarında yankılandı, damlalarını teninde hissedebilecek kadar yakındı. “Neredeyim?”

“Buradasın. Mola veriyorsun. Durup ortancaları koklama sözünü hiç duymadın mı?”

“Sanırım gül demek istedin.” Luce karanlıkta etrafını yokladı, aldığı kötü ya da tuhaf olmayan keskin mineral kokusu aklını karıştırıyordu. Duyurucunun içinden dışarı çıkıp başka bir hayatının ortasına henüz adım atmamış olduğunu fark etti, bunun tek bir anlamı olabilirdi...

Hâlâ gölgenin içindeydi.

Çok karanlıktı ama gözleri alışmaya başladı. Duyurucu küçük bir mağara biçimini almıştı. Arkasında yerle aynı taştan, ortasındaki çukurdan su akan serin bir duvar vardı. Duyduğu şelale yukarılarda bir yerde olmalıydı.

Peki ya ayaklarının altında? Yaklaşık üç metre uzunluğunda taş bir çıkıntı - ve sonra hiçbir şey. Zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu.

“Bunun yapılabileceğini hiç bilmiyordum,” diye Luce kendi kendine fısıldadı.

“Neyin?” dedi ses boğuk bir şekilde.

“Duyurucunun içindeyken *mola vermenin*,” dedi Luce. *Her nerede ve kiminle tıkılıp kalmış olduğunu bilmemesi* hâlâ endişe vericiydi. Etrafındakilere karşı şaşkınlığını

gizleyemiyordu. “Böyle bir yerin olduğunu bilmiyordum. Arada bir yer.”

Şiddetli bir öksürük sesi duydu. “Bilmediğin şeylerden koca bir kitap olur, küçük kız. Aslına bakarsan, sanırım birileri böyle bir kitap yazdı. Ama konumuz bu değil.” Şiddetli bir öksürük sesi daha duyuldu.

“Kimsin sen?” Luce doğrulup sırtını duvara yasladı. Ses her kime aitse o kişinin bacaklarının titrediğini görmemesini umuyordu.

“Kim? Ben mi?” diye sordu ses. “Ben... Sadece benim. Sürekli buradayım.”

“Pekâlâ... Burada ne yapıyorsun?”

“Ah, bilirsin işte, takılıyorum.” Boğazını temizleyince biri sanki taşlarla gargara yapıyormuş gibi bir ses çıktı. “Burayı seviyorum. Sakin ve huzurlu. Duyuruculardan bazıları hayvanat bahçesinden farksız olabiliyor. Ancak senin ki hariç, Luce. En azından, şimdilik.”

“Kafam karıştı.” Luce kafasının karışmasından ziyade korkuyordu. Bu yabancıyla konuşmalı mıydı? İsmi ne-reden biliyordu?

“Genelde sıradan bir gözlemciyimdir ama bazen yolcuları duymaya hazırlıklı olurum.” Sesi daha yakından gelince Luce ürperdi. “Senin gibi. Görüyorsun ya, uzun zamandır buradayım ve bazen yolcuların küçük bir tavsiyeye ihtiyaçları olur. Şelaleye çıkmış mıydın? Harika bir manzarası var. Söz konusu şelaleler olduğunda, en görkemlilerin arasında olduğunu söyleyebilirim.”

Luce kafasını salladı. “Ama bunun benim Duyurucum olduğunu söyledin? Geçmişimden bir mesaj. O halde neden...”

“Özür dilerim!” Ses içerlemişçesine yükseldi. “Bir soru

sorabilir miyim? Eski hayatlarına uzanan tüneller senin için bu kadar değerliyse, neden Duyurucularını herkesin içine atlaması için açık bırakıyorsun? Hmmm? Neden onları kilitlemiyorsun?”

“Bilmiyordum.. Luce herhangi bir şeyi açık bıraktığının farkında bile değildi. Duyurucuların kilitlenebileceğini bile bilmiyordu.

Kıyafetlerin ya da ayakkabıların bir bavula atılmasına benzer hafif bir düşme sesi duydu, fakat hiçbir şey göremiyordu. “Sanırım ziyaretimi uzatıp seni bıktırdım. Vaktini almak istemem.” Ses aniden boğuklaştı. Sonra oldukça alçak bir tonda, “Güle güle,” dedi.

Ses karanlığın içinde kayboldu. Duyurucunun içi bir kez daha neredeyse tamamen sessizdi. Sadece yukarıdaki şelalenin hafif şırıltısı ve Luce’un çaresizce atan kalbi duyuluyordu.

Bir anlığına da olsa yalnız değildi. Ses varken gergin, endişeli ve diken üzerindeydi... Ama en azından yalnız değildi.

“Bekle!” diye seslendi Luce.

“Evet?”

“Seni uzaklaştırmak istememiştim.” Nedense sesin kaybolmasına hazır değildi. İlginç bir yanı vardı. Ses onu tanıyordu. Ona ismiyle hitap etmişti. “Kim olduğunu bilmek istemiştim.”

“Ah, tabii ya,” dedi biraz alaycı bir şekilde. “Bana... Bili diyebilirsin.”

“Bili,” diye tekrarlardı Luce ve bir kez daha etrafındaki boş mağara duvarlarına gözlerini kısarak baktı. “Görünmez misin?”

“Bazen. Her zaman değil. Elbette görünmez olmak

zorunda değilim. Neden sordun? Yoksa beni görmek mi istiyorsun?”

“Bu işleri biraz daha normalleştirir.”

“Neye benzediğime bağlı değil mi?”

“Şey...”

“Pekâlâ...” Sesin gülümser gibi bir hali vardı. “Neye benzememi istersin?”

“Bilmiyorum.” Luce ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Sol tarafı şelaleden uçuşan su damlaları yüzünden ıslanmıştı. “Bu gerçekten bana mı bağlı? Kendin olduğunda neye benziyorsun?”

“Bu duruma göre değişir. Muhtemelen sevimli görünmemi istersin. Haksız mıyım?”

“Sanırım...”

“Pekâlâ,” diye homurdandı ses. “*Huminah huminah huminah hummm.*”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Luce.

“Yüzümü takıyorum.”

Bir ışık parladı. Duvar arkasında olmasaydı çıkan esintiyle birlikte Luce yere yapışabilirdi. Parlaklık küçük beyaz bir ışık küresi halini aldı. Yansımasında ayaklarının altındaki gri taş zeminin genişliğini görebiliyordu. Arkasında yükselen taş duvarın yüzeyinden su süzülüyordu. Ve bir şey daha:

Yerde, tam karşısında küçük bir hilkat garibesi duruyordu.

“Ta-da!” dedi.

Yaklaşık olarak kırk santim uzunluğundaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dirsekleri dizlerinin üstünde kamburunu çıkartarak duruyordu. Teni taşın rengindeydi ama el salladığında Luce onun et ve kastan oluşmuş kadar

esnek olduğunu fark etti. Herhangi bir Katolik kilisesinin tavanını süsleyen bir heykeli andırıyordu. El ve ayak tırnakları küçük pençeler gibi uzun ve sivriydi. Kulakları da sivriydi - ve küçük taş küpeler takmıştı. Kırıksık alnının tepesinden çıkan iki küçük boynuzu andıran çıkıntıları ve büzdüğünde çok yaşlı bir bebek gibi görünmesine neden olan kalın dudakları vardı.

“Demek Bili sensin?”

“Doğru,” dedi. “Adım Bili.”

Bili tuhaf görünümlü bir şeydi ama korkulması gereken bir şey gibi durmuyordu. Luce etrafında daire çizerken onun kuyruk sokumundan çıkan çıkıntılı omurları fark etti. Sırtında uçları birleşen iki küçük kanat vardı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Bili.

“Harika,” dedi Luce kısaca. Başka birinin - Bill’in bile olsa - kanatlarına bakmak, Luce’un Daniel’ı özlemesine neden oluyordu.

Bili doğruldu; kollarının ve bacaklarının kas gibi hareket ettiğini görmek çok tuhaftı.

“Görünüştümden hoşlanmadın. Daha iyisini yapabiliyim,” dedi ve bir başka ışık parlamasıyla kayboldu. “Bekle.”

Işık parlaması.

Karşısında Daniel belirdi, etrafını parlak mor bir aura sarıyordu. Görkemli ve devasa görünen açık kanatları içine sokulmak için onu çağırıyordu. Daniel elini ona doğru uzatınca, Luce’un nefesi kesildi. Onun burada olmasının tuhaf olduğunu ve başka bir şey yapmakla meşgul olduğunu biliyordu - tek sorun ne yapacağını ya da kiminle olduğunu unutmuş olmasıydı. Kafası karışmış, düşünceleri anlaşılabilir olmuştuk. Ama hiçbirinin önemi yoktu. Dani-

el yanındaydı. Luce mutluluktan ağlamak istiyordu. Ona doğru bir adım atıp elini tuttu.

“İşte,” dedi kısık bir sesle. “İstedğim böyle bir tepkiydi.”

Luce, “Ne?” diyerek şaşkınlıkla fısıldadı. İçinden bir ses ona geri çekilmesini söylüyordu. Ama Daniel’ın gözleri tereddüdünün önüne geçiyor ve onu kendisine doğru çekmesine izin vermesine neden oluyordu. Luce onun dudaklarının tadından başka hiçbir şey hatırlamıyordu.

“Öp beni.” Sesi boğuktu. *Bill’in sesi.*

Luce çığlık atarak geri çekildi. Sanki derin bir uykudan uyanmış gibi zihni sarsıldı. Ne olmuştu? Nasıl olmuştu da Daniel’ı gördüğünü sanmıştı...

Bill. Onu kandırmıştı. Luce hemen elini elinden çekti - Bill büyük, siğilli bir kara kurbağasına dönüşürken oluşan ışık patlaması sırasında o eli bırakmış da olabilirdi. Bill iki kez vırakladıktan sonra mağaranın duvarından süzülen suya atladı. Dili akarsuyun içinde ok gibi fırladı.

Kesik kesik nefes alan Luce ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalıştı. “Kes şunu,” dedi sertçe. “Eski haline dön. Lütfen.”

“Nasıl istersen.”

Yine aynı ışık parlaması.

Bill geri dönmüş, kollarını da yine dizlerinin üstünde birleştirmişti.

“Aklının başına geleceğini biliyordum,” dedi.

Luce başını çevirdi, onunla alay ettiği için utanmış, bundan zevk aldığını gördüğü için kızmıştı.

“Artık anlaştığımıza göre,” dedi Bill ve ekledi: “İlk öğrenmek istediğin şey nedir?”

“Senden mi? Hiçbir şey. Burada ne yaptığını bile bilmiyorum.”

“Seni kızdırdım,” dedi Bili parmağını şıklatarak. “Özür dilerim. Sadece nelerden hoşlandığını anlamaya çalışıyordum. Bilirsin işte... İlgi alanların: Daniel Grigori ve küçük, sevimli hilkat garibeleri. Hoşlanmadıkların ise: Kurbağalar. Sanırım seni anlıyorum. Artık tuhaf şekillere girmeyeceğim.” Kanatlarını açıp yükselerek Luce’un omzuna kondu. Ağırdı. “Sadece işin püf noktaları,” diye fısıldadı.

“Püf noktalarına ihtiyacım yok.”

“Hadi ama. Kötü adamları dışarıda tutmak için Duyurucuları nasıl kilitleyeceğini bile bilmiyorsun. En azından bunu öğrenmek istemez misin?”

Luce tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Neden bana yardım etmek isteyesin ki?”

“Geçmişte dolaşıp duran ilk insan sen değilsin, ve bilirsin, herkesin bir rehber ihtiyacı vardır. Neyse ki bana rastladın. Virgil’e de rastlayabilirdin...”

“Virgil mi?” diye sordu Luce lise ikinci sınıf İngilizce dersini hatırlayarak. “Dante’ye Cehennem’in dokuz kademesinde rehberlik eden adamdan mı bahsediyorsun?”

“Evet, ta kendisi. Kurallara o kadar bağlı ki son derece sıkıcı olabiliyor. Her neyse, sen ve ben şu an Cehennem’de dolaşmıyoruz,” diye omuzlarını silkerek açıkladı. “Turist sezonu.”

Luce, Moskova’da Luschka’nın alev aldığı anı, Lucia’nın Daniel’in Milano’daki hastaneden kaybolduğunu söylediğinde hissettiği saf acıyı düşündü.

“Bazen bana Cehennem’den farksız geliyor,” dedi.

“Çünkü tanışmamız çok uzun sürdü.” Bili küçük elini ona doğru uzattı.

Luce zaman kazanmaya çalıştı. “Peki, hangi taraftansın?”

Bill ıslık çaldı. “Kimse sana durumun bundan daha karışık olduğunu söylemedi mi? İyi ve kötü arasındaki sınırların özgür irade çağında birbirine girdiğini?”

“Tüm bunları biliyorum ama...”

“Dinle, belki kendini daha iyi hissedersin, Terazî’yi hiç duymuş muydun?”

Luce kafasını salladı.

“Seyahat edenlerin gittikleri yere ulaştıklarından emin olmak için Duyurucuların içinde bulunan nöbetçi öğretmenlere benziyor. Terazî’nin üyeleri tarafsızdır, o nedenle Cennet ya da Cehennem’in yanında olmak gibi bir şey söz konusu değil. Tamam mı?”

“Peki.” Luce kafasını salladı. “O halde sen Terazî’desin?”

Bill göz kırptı. “Evet, neredeyse geldik, pekâlâ...”

“Neredeyse geldik mi?”

“İçinde bulunduğumuz gölgeyi oluşturan, seyahat ettiğin bir sonraki yaşamına.”

Luce elini duvardan akan suyun üstünde gezdirdi. “Bu gölge - bu Duyurucu - farklı.”

“Sen öyle olmasını istediğin için farklı. Duyurucunun içinde dinlenebileceğin bir mağara istersen, senin için olur.”

“Ben dinlenebileceğim bir yer istemedim.”

“Hayır, istemedin ama dinlenebileceğin bir yere ihtiyacın vardı. Duyurucular bu tür şeyleri sezer. Ayrıca burada böyle bir yeri senin için isteyerek sana yardımcı oluyordum.” Küçük hilkat garibesi omuzlarını silkince, Luce iki büyük kaya birbirine çarpıyormuş gibi bir ses duydu.

“Bir Duyurucunun içi herhangi bir yer değildir. Aslında öyle bir yer yoktur, orası sadece geçmişte olanların karanlık bir yansımasından ibarettir. Her biri farklıdır ve içinde seyahat eden kişi içinde olduğu sürece onun ihtiyaçlarına uyum sağlar.”

Luce’un geçmişinin yansımasının, onun ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu ondan daha iyi bilmesi fikrinde tuhaf bir şeyler vardı. “Peki insanlar içinde ne kadar kalır?” diye sordu. “Günlerce mi? Yoksa haftalarca mı?”

“Bunu bildiğin zaman kavramıyla açıklayamazsın. Duyurucuların içindeyken, gerçek zaman geçmez. Ama yine de burada fazla uzun bir süre geçirmek istemezsin. Gittiğin yeri unutup sonsuza dek kaybolabilirsin. Asılı kalanlardan biri olursun. Ve bu çok kötü bir şeydir. Unutma, bunlar sadece geçittir, varman gereken yer değil.”

Luce başını nemli taş duvara yasladı. Bili hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. “Demek senin işin bu. Benim gibi yolculara rehberlik etmek?”

“Evet, kesinlikle.” Bili parmağını şıklatmca sürtünmenin etkisiyle kıvılcım oluştu. “Doğru bildin.”

“Senin gibi bir hilkat garibesi nasıl olur da bu işi yapmak zorunda kalır?”

“Affedersin ama ben işimle gurur duyarım.”

“Demek istediğim, sana bu görevi kim verdi?”

Bili bir süre düşündü, mermer gözleri göz çukurlarında sağa sola döndü. “Gönüllü olduğumu varsayalım. Duyurucular aracılığıyla seyahat edilmesi konusunda bilgiliyim, hepsi bu. Uzmanlığımı başkalarıyla paylaşmamak için hiçbir sebebim yok.” Avcuyla çenesini tutup ona doğru döndü. “Hangi zamana gidiyorduk?”

“*Hangi zamana mı?*” Luce şaşkınlıkla ona baktı.

“Hiçbir fikrin yok, öyle değil mi?” Alnını ovuşturdu. “Bana zaman içinde yolculuk etmekle ilgili doğru düzgün bilgi sahibi olmadan *şimdiki zamanı* geride bıraktığını mı söylemeye çalışıyorsun? Soluğu hangi zamanda aldığın senin için tam bir sır, öyle mi?”

“Nasıl öğrenebilirdim ki?” dedi Luce. “Kimse bana hiçbir şey anlatmadı!”

Bill Luce’un omzundan yere süzülüp taş çıkıntısının üstünde yürümeye başladı. “Haklısın, haklısın. O halde başa dönelim.” Luce’un önüne geçip küçük ellerini kalın kalçalarına koydu. “Pekâlâ. Bir bakalım: İstedğin şey nedir?”

“Daniel ile... Birlikte olmak istiyorum,” dedi Luce yaşıya. Bundan daha fazlası vardı, fakat nasıl açıklayacağından emin değildi.

“Hah!” Bill normalde görüldüğünden daha da şüpheli görünüyordu. “Sorun şu ki Daniel, kendi zamanından ayrıldığında senin yanındaydı. Değil mi?”

Luce duvardan aşağı kaydığı sırada bir kez daha güçlü bir pişmanlık duygusu hissetti. “Gitmek zorundaydım. Geçmişimiz hakkında bana hiçbir şey anlatmıyordu, o nedenle kendi başıma öğrenmek zorundaydım.”

Bill’in onunla münakaşa etmesini bekliyordu ama o sadece, “O halde sen bir arayış içindesin,” demekle yetindi.

Luce hafifçe gülümsediğini hissetti. *Arayış*. Bu kelime-den hoşlanmıştı.

“Sonuç olarak istediğin bir şey var. Görüyor musun?” Bill ellerini çırpı. “Pekâlâ, ilk bilmen gereken şey Duyurucular burada olan şeylere bağlı olarak sana ulaşır.” Yumruğunu göğsüne vurdu. “Onlar küçük köpek balıkları gibidirler, en derin tutkuların onları sana doğru çeker.”

“Doğru.” Luce Shoreline’daki gölgeleri, onun değil, belirli Duyurucuların onu nasıl seçtiğini hatırladı.

“Zamanda yolculuk etmek istediğinde, önünde titreyen gölgelerin onları eline alman için sana yalvardıklarını mı sanıyorsun? Onlar seni ruhunun olmak istediği yere götürüyorlar.”

“O halde Moskova ve Milano’daki olduğum kişileri - ve zamanın içinde yolculuk yapmayı bilmeden önce göz attığım tüm diğer hayatlarımı - ziyaret etmek mi istiyordum?”

“Kesinlikle,” dedi Bili. “Sen sadece farkında değildin. Ama Duyurucular bu gerçeği senin yerine biliyorlardı. Zamanla kendini geliştireceksin. Yakında onların bildiklerini bildiğini hissetmeye başlayacaksın. Sana her ne kadar tuhaf gelse de onlar senin birer parçan.”

Bu soğuk ve karanlık gölgelerin her biri Luce’un birer parçası mıydı? Aniden, beklenmedik bir şekilde her şey mantıklı gelmeye başladı. Bu durum en başından beri, korktuğu anlarda bile, Luce’un gölgelerin içine girmesine engel olamayışını açıklıyordu. Roland tehlikeli oldukları konusunda onu uyardığında ya da Daniel korkunç bir suç işlemiş gibi ağzı açık bir şekilde ona bakakaldığında bile. Duyurucular ona hep açık bir kapı gibi görünmüştü. Gerçek olmaları mümkün olabilir miydi?

Bir zamanlar hakkında hiçbir şey bilmediği geçmiş şimdi önündeydi ve tek yapması gereken doğru kapıdan içeri girmek miydi? Kim olduğunu, onu Daniel’a neyin çektiğini, aşklarının neden lanetlendiğini ve zamanla nasıl gelişip değiştiğini görebiliyordu. Her şeyden önemlisi, gelecekte neler olabileceğini biliyordu.

“Bir yerlere varmak üzereyiz,” dedi Bili. “Ama artık

Duyurucularla birlikte neler yapabileceğini bildiğine göre, bir daha sefere zamanda yolculuk ederken ne istediğini iyi düşünmelisin. Zaman ya da mekânı düşünme, genel anlamda peşinde olduğun şeye odaklan.”

“Pekâlâ.” Luce içindeki duyguları mantıklı kelimelere dökmeye çalıştı.

“Neden şimdi denemiyorsun?” dedi Bill. “Pratik yapmış olursun. Neye adımımızı atmak üzere olduğumuz konusunda bize bir fikir verebilir. Peşinde olduğun şeyi düşün.”

“Anlayış,” dedi Luce yavaşça.

“Güzel,” dedi Bill. “Başka?”

Önemli bir şeyle karşı karşıyaymış gibi Luce’un içinde gergin bir enerji dolaşıyordu. “Daniel ve benim neden lanetlendiğimizi bilmek istiyorum. Ve bu laneti kaldırmak istiyorum. Gerçekten birlikte olabilmemiz için aşkın beni öldürmesini durdurmak istiyorum.”

“Hey, hey, hey.” Bill karanlık bir yolda mahsur kalmış bir adam gibi ellerini sallamaya başladı. “Abartmaya gerek yok. Karşı karşıya olduğun lanetin derin bir geçmişi var. Sen ve Daniel, siz... Bilmiyorum, o güzel parmaklarını çıklatıp bu işten kolayca kurtulamazsın. Ağırdan almalısın.”

“Haklısın,” dedi Luce. “Pekâlâ. O halde geçmiş benliklerimden birini tanıyarak başlayabilirim. Ona yaklaşıp o ve Daniel’in ilişkisinin nasıl geliştiğini görebilirim. Onun da benim gibi hissedip hissetmediğini görebilirim.”

Bill kafasını sallıyordu, kalın dudaklarına tuhaf bir gülümseme yerleşmişti. Luce’u taş çıkıntının kenarına doğru götürdü. “Sanırım hazırsın. Hadi gidelim.”

Gidelim mi? Hilkat garibesi de onunla birlikte mi gide-

çekti? Duyurucudan çıkıp geçmişe mi adım atacaklardı? Evet, yanında birinin olması hoş olabilirdi ama Luce bu yarattığı doğru düzgün tanımıyordu bile.

“Bana neden güvenmen gerektiğini düşünüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Bili.

“Hayır, ben...”

“Anlıyorum,” dedi Bili ve havada süzülerek Luce’un önüne geçti. “Ben edinilmiş bir zevkim. Özellikle de yanında bulunan diğer kişiler söz konusu olduğunda. Evet, melek olmayabilirim.” Kibirli bir şekilde burnunu çekti. “Ama bu yolculuğun senin için keyifli geçmesini sağlayabilirim. İstersen bir anlaşma yaparız. Benden sıkıldığında, söylersin. Ben de kendi yoluma giderim.” Uzun pençeli elini uzattı.

Luce ürperdi. Bill’in elleri mahvolmuş bir heykel gibi yosunumsu yara kabuklarıyla kaplıydı. Luce’un yapmak isteyebileceği en son şey onun elini tutmaktı. Ama eğer elini tutmazsa, onu şimdi kendi yoluna gönderirse...

Onsuz olmaktansa onunla olması daha iyi olabilirdi.

Luce başını yere eğdi. Ayaklarının altındaki kısa ve ıslak çıkıntı, durduğu yerden hiçliğe uzanıyordu. Ayakkabılarının arasındaki bir şey gözüne ilişti, taştaki pırıltı gözlerini kırıştırtmasına neden oldu. Yer değişiyor... Yumuşuyor... Ve ayaklarının altından kayıyordu.

Luce arkasına baktı. Kaya parçası mağaranın duvarlarına kadar ufalanıyordu. Sendeledi, taşın kenarında güçlkle duruyordu. Kayayı bir arada tutan partiküller parçalanırken taş çıkıntısı aniden ayağının altından kaydı. Kaya tabakası etrafında hızla yok oldu ve Luce en sonunda topuklarında temiz havayı hissedince atladı...

Ve sağ eli Bill’in uzattığı pençesine geçti. Havada el ele tutuştular.

“Buradan nasıl kurtulacağız?” diye seslendi, göremediği uçuruma düşmekten korktuğu için Bill’in eline sıkı sıkıya tutunmuştu.

“Kalbinin sesini dinle.” Bill sakın bir şekilde gülümse-di. “Seni yanlış yola götürmez.”

Luce gözlerini kapatıp Daniel’ı düşündü. Tüm vücudunu bir hafıflık sardı ve nefesi kesildi. Gözlerini açtığında statik yüklü karanlığın içinde süzüldüğünü fark etti. Taş mağara değişim geçirerek altın tonlarında küçük bir ışık topu haline gelip tamamen gözden kaybolmuştu.

Luce etrafına göz attı, Bill hemen yanındaydı.

“Sana ilk ne söylemiştim?” diye sordu Bill.

Luce, sesinin nasıl içine işlediğini hatırladı.

“Bana ağırdan almamı söylemiştin. Geçmişte sürekli yer değiştirerek hiçbir şey öğrenemeyeceğimi.”

“Ve?”

“Yapmam gereken şey buydu, sadece bunu yapmak istediğimin farkında değildim.”

Rüzgârda sesini duyurmaya çalışarak, “Belki de bu yüzden beni buldun,” diye seslendi Bill, hızla ilerledikleri sırada gri kanatları diken diken olmuştu. “Ve belki de şu an... Burada olmamızın sebebi budur.”

Rüzgâr kesildi. Statik çıtırtının yerini sessizlik aldı.

Salıncaktan çimenlerin üstüne inmiş gibi Luce’un ayakları yere bastı. Duyurucunun içinden çıkıp başka bir yere varmıştı. Hava ılık ve biraz nemliydi. Ayaklarının etrafındaki ışık ona şafak vakti olduğunu söylüyordu.

Baldırlarına dek yükselen sık, yumuşak, parlak yeşil çimlerle dolu bir alana inmişlerdi. Çimenlerin arasında yer yer küçük parlak kırmızı meyveler - yaban çilekleri vardı. İleride ince bir dizi huş ağacı malikânenin biçilmiş

çimenlerinin sınırlarını belirliyordu. Biraz ileride ise kocaman bir ev duruyordu.

Luce bulunduğu yerden Tudor tarzı geniş malikânenin arka kapısına çıkan beyaz taş merdivenleri görebiliyordu. Yaklaşık bir hektarlık alana yayılan budanmış sarı gül ağaçları çimenlerin kuzeyinin sınırlarını oluşturunuyordu ve doğu tarafında kalan demir kapının yakınındaki alanı minyatür bir çit labirenti dolduruyordu. Tam ortasında verimli bir sebze bahçesi vardı, fasulyeler sıırıklarında yükseliyordu. Çakıl taşlarıyla kaplı bir yol bahçeyi ikiye ayırarak beyaza boyalı geniş bir çardağa doğru uzanıyordu.

Luce'un tüyleri diken diken oldu. Burası aradığı yerdı. Daha önce burada olduğuna dair içinde güçlü bir duygu hissetti. Bu sıradan bir dejâ vu değıldı. Ona ve Daniel'a bir şeyler ifade eden bir yere bakıyordu. Hatta ikisini de şu an kollarını birbirlerine dolamış bir şekilde burada görmeyi bekliyordu.

Ama çardak boştu, sadece üzerine batan güneşin turuncu ışığı vuruyordu.

Birinin ıslık çaldığını duyunca irkıldı.

Bili.

Luce, onun yanında olduğunu unutmuştu. Bili kafaları aynı seviyede olsun diye havaya yükseldi. Duyurucunun dışındayken, nedense Luce'un onu ilk gördüğü halinden daha iticiydi. Işıktaki teni kuru ve pul puldu, etrafına güçlü bir küf kokusu yayıyordu. Kafasının etrafında sinekler uçuşuyordu. Luce ondan biraz uzaklaştı, neredeyse tekrar görünmez olmasını istiyordu.

"Savaş alanından daha güzel olduğu kesin," dedi Bil! etrafını süzerek.

"Daha önce nerede olduğumu nasıl biliyorsun?"

“Ben... Bill'im.” Omuzlarını silkti. “Bu tür şeyleri bilirim.”

“Pekâlâ, o halde, şimdi neredeyiz?”

“Helston, İngiltere.” Pençelerinden birini başına doğru götürüp gözlerini kapattı. “Yıl 1854.” Sonra tarih raporunu sunan cüce bir öğrenci gibi pençelerini göğsünde kavuşturdu. “Cornwall eyaletinin güneyinde sakin bir kasaba, Kral John'a bağlı. Mısırlar otuz santim olduğuna göre yaz ortası olmalı. Mayıs ayını kaçırmamız çok kötü oldu... Buradaki Dans Festivali'ni görsen inanmazdın. Belki de inanırdın! Eski benliğin iki sene üst üste balonun gözdesi oldu. Babası zengindi, anlarsın ya. Bakır ticaretine sıfırdan başlayıp...”

“Kulağa harika geliyor.” Luce, Bill'in sözünü kesip çimenlerde yürümeye başladı. “Oraya gideceğim. Onunla konuşmak istiyorum.”

“Bekle.” Bill yanına uçup geri çekildi ve Luce'un yüzünden birkaç santim uzaklıkta uçuşmaya başladı. “Bu şekilde mi? Böyle olmaz.”

Parmağıyla havada daire çizince, Luce kıyafetlerini kastettiğini anladı. Üzerinde hâlâ İtalya'da Birinci Dünya Savaşı sırasında giydiği hemşire üniforması vardı.

Bill uzanıp Luce'un uzun beyaz eteğinin ucundan tutup hafifçe kaldırdı. “Altında ne var? Bunlar *Converse* mi? Şaka yapıyor olmalısın.” Dilini şaklattı. “Diğer hayatlarını bensiz nasıl atlattın anlamıyorum...”

“Oldukça iyi idare ettim, teşekkürler.”

“Burada vakit geçirmek istiyorsan, 'idare etmekten' fazlasını yapman gerekecek.” Bill Luce'un gözlerinin hizasına yükseldikten sonra üç kez etrafında döndü. Luce onu bulmak için kafasını çevirdiğinde, gitmişti.

Ama bir saniye sonra sesini duydu - fakat çok uzaktan geliyormuş gibiydi. “Evet! Harika, Bili!”

Evin kenarında beliren gri nokta, Bill’in kırıksıklıkları netleşene dek büyümeye devam etti. Bili kollarında koyu renkli bir yığınla ona doğru uçuyordu.

Yanma vardığında ona dokunmasıyla bol beyaz hemşire üniforması dikişlerinden ayrılarak üstünden sıyrıldı. Utanan Luce kollarını etrafına dolayarak çıplak vücudunu örtmeye çalıştı ama bir saniye içinde iç etekli uzun siyah bir elbise başından geçti.

Telaşlı bir terzi gibi etrafında dolanan Bili, sivri kopçaları Luce’un vücudunun en olmadık yerlerine batana dek korseyi sıktı. İç etekte o kadar çok tafta kullanılmıştı ki hafif bir esinti bile hışkırdamasına neden oluyordu.

Luce bu dönem için oldukça iyi göründüğünü düşünüyordu - ta ki beline bağlı beyaz önlüğü fark edene dek. Elini saçlarına götürünce hizmetkârlarinkine benzer beyaz bir başlık takmış olduğunu anladı.

“Ben bir *hizmetçi* miyim?” diye sordu.

“Evet, Einstein, sen bir hizmetçisin.”

Luce bunun aptalca olduğunu biliyordu ama biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Malikâne öylesine büyük ve bahçeler öylesine güzeldi ki... Bir görevi olduğunun farkındaydı ama tam bir Viktorya dönemi hanımefendisi gibi bahçelerde biraz dolaşamaz mıydı?

“Ailemin zengin olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“*Eski benliğinin* ailesi zengin. Hem de çok. Onunla tanıştığında görürsün. İsmi Lucinda, bu arada takma isminden *kesinlikle* nefret ediyor.” Bili burnunu havaya dikerek oldukça komik görünen bir züppe taklidi yaptı. “O zengin, evet, fakat sen, tatlım, yüksek sosyete hakkında hiçbir şey

bilmeyen, zamanda yolculuğa çıkmış davetsiz bir misafirsin. Manchesterlı bir terzi gibi göze batıp Lucinda ile konuşma fırsatı edinmeden kapının önüne konmak istemiyorsan, kılık değiştirmek zorundasın. Bulaşıkhanede görevli bir hizmetçisin. Servis yapan. Oturak değiştiren. Tamamen sana kalmış. Endişelenme, yoluna çıkmam. Göz açıp kapayıncaya dek kaybolurum.”

Luce homurdandı. “Ne yani? İçeri girip burada çalışıyormuş gibi mi yapacağım?”

“Hayır.” Bill gözlerini devirdi. “Yukarı çıkıp kendini evin hanımı, Bayan Constance’a tanıtt. Eski iş vereninin ülkeden ayrıldığını ve yeni bir iş aradığını söyle. Yaşlı cadalozun tekidir ve mutlaka senden referans isteyecektir. Neyse ki ondan bir adım öndeyim. Referansını önlüğünün cebinde bulabilirsin.”

Luce elini beyaz önlüğünün cebine sokup kalın bir zarf çıkardı. Zarfın kenarı kırmızı bal mumuyla mühürlenmişti; arkasını çevirip baktığında siyah mürekkeple üzerine *Bayan Melville Constance’a* yazılı olduğunu gördü. “Bilmediğin hiçbir şey yok, öyle değil mi?”

“Teşekkür ederim.” Bill saygılı bir şekilde selam verdi; Luce’un çoktan eve yöneldiğini görünce, uçarak önüne geçti, kanatlarını o kadar hızlı çırpıyordu ki vücudunun yanlarında çelik renkli iki bulanıklık gibi görünüyorlardı.

O sırada gümüşü huş ağaçlarını geride bırakmışlardı ve biçilmiş çimlere doğru yol alıyorlardı. Luce eve giden çakıllı yola adımını atmak üzereyken, çardaktaki figürler gözüne ilişince aniden durdu. Bir adam ve kadın eve, Luce’a doğru ilerliyorlardı.

“Yere yat,” diye fısıldadı Luce. Helston’da, özellikle de

Bili kocaman bir böcek gibi etrafında vızıldarken herhangi biri tarafından görülmeye henüz hazır değildi.

“Asıl *sen* yere yat,” diye karşılık verdi Bili. “Sırf senin için görünmezliğimi kaldırmış olmam diğer ölümlülerin beni görebileceği anlamına gelmez. Ben olduğum yerde yeterince gizliyim. Aslına bakarsan, dikkat etmem gereken tek şey *gözler*... Hay aksi, hey.” Bill’in kaşları ağır bir ses çıkartarak aniden yukarı kalktı. “Ben yokum,” dedi Bili ve domates filizlerinin arkasına saklandı.

Melekler, diye düşündü Luce. Bill’i bu haliyle sadece onlar görebilirlerdi. Luce öyle tahmin ediyordu, çünkü nihayet Bill’i saklanmaya mecbur bırakan adamı ve kadını seçebilmişti. Sık ve dikenli domates filizlerinin arasından bakan Luce gözlerini onlardan alamıyordu.

Daha doğrusu, Daniel’dan.

Bahçenin geri kalanı sessizleşmiş, kuşların akşam şarkıları dinmişti, Luce’un tek duyduğu çakıllı yolda yavaşça ilerleyen iki ayak sesiydi. Güneşin son ışıkları sadece Daniel’m üstüne düşerek etrafında altın rengi bir hare oluşturuyordu. Başını kadına doğru kaldırmıştı ve yürüdükleri sırada kafasını sallıyordu. Luce olmayan bir kadın.

Kadın, Lucinda’dan daha büyüktü - muhtemelen yirmili yaşlardaydı ve geniş hasır şapkasının altından görünen koyu renkli ipeksi lüleleriyle çok güzeldi. Uzun muslin elbisesi karahindiba rengindeydi ve oldukça pahalı görünüyordu.

“Küçük köyümüzden hoşlandınız mı, Bay Grigori?” diyordu kadın. Sesi tiz, neşe dolu ve kendinden son derece emin çıkıyordu.

“Belki biraz fazla hoşlanmış olabilirim, Margaret.” Daniel’ın kadına gülümsediğini görünce, kıskançlıktan

Luce'un midesi düğümlendi. "Helston'a geldiğimden bu yana bir hafta geçtiğine inanmak çok zor. Düşündüğüm- den daha uzun süre kalabilirim." Duraksadı. "Buradaki herkes çok nazikti."

Margaret'in yüzü kızarıırken öfkeden Luce'un içi kay- nıyordu. Yüzünün kızarması bile kadına sevimlilik katı- yordu. "İşinizi başarıyla tamamlayacağınızı umuyoruz," dedi. "Annem bizimle birlikte bir ressam kaldığı için çok heyecanlı. Herkes öyle."

Yürümeye devam ettikleri sırada Luce gizlice peşlerin- den gitti. Sebze bahçesini geçtikten sonra aşırı uzamış gül ağaçlarının arkasına çömelerek ellerini yere koyup çifti duyabilmek için öne doğru eğildi.

Sonra Luce'un nefesi kesildi. Baş parmağına diken bat- mıştı. Parmağı kanıyordu.

Yarasını emerken kafasını salladı, önlüğüne kan bulaş- maması için çabalıyordu ama kan durduğunda konuşma- nın bir kısmını kaçırdığını fark etti. Margaret beklentiyle Daniel'a bakıyordu.

"Bu hafta yapılacak yaz dönümü festivaline katılıp ka- tılmayacağınızı merak ediyordum." Yalvarırcasına bir ses takınmıştı. "Annem hep büyük bir şölen düzenler."

Daniel kutlamaları kaçırmayacağına dair bir şeyler mı- rıldandı, fakat dikkatinin dağıldığı görölüyordu. Gözlerini kadından kaçırıp duruyordu. Sanki Luce'un güllerin arka- sında olduğunu hissetmiş gibi bakışları çimenlerin üzerin- de geziniyordu.

Ve bakışları Luce'un saklandığı çalıların üzerine odak- landığında, Daniel'ın gözleri morun en yoğun tonuyla parladı.

ALTI

Beyaz Elbiseli Kadın

Helston, İngiltere
18 Haziran 1854

Helston'a vardığında, Daniel kızgındı.

Duyurucu onu Loe'nun çakıllı kıyısına bırakır bırakmaz, Daniel manzarayı hatırladı. Göl kıpırtısızdı, gökyüzündeki büyük pembe bulutlar üzerine yansiyordu. Aniden belirmesiyle korkan yeşil sırtlı bir çift balıkçıl yoncalarla kaplı alana doğru uçup ana yolun yanındaki çarpık bozkır ağacına kondular. Daniel bu yolun Lucinda ile birlikte bir yaz geçirdiği küçük kasabaya gittiğini biliyordu.

Bu bereketli yeşil topraklarda olmak onu duygulandırmıştı. Geçmişlerine açılan her kapıyı kapatmaya çalışsa da, Luce'un kalp kıran ölümlerini geride bırakmak istese de bazı anılar diğerlerinden daha ayrı bir yer tutuyordu. Güney İngiltere'de geçirdikleri yazı oldukça net bir şekilde hatırlıyor olmasına şaşırı.

Fakat Daniel buraya tatil yapmaya gelmemişti. Burada olmasının sebebi bakır tüccarının güzel kızına âşık olmak değildi. Buraya düşüncesizce hareket eden bir kıızı, onu öldüren geçmişinin karanlık anlarında kaybolup gitmemesi için durdurmaya gelmişti. Ona üzerlerindeki laneti tamamen kaldırmasına yardımcı olmak için buradaydı.

Kasabaya giden uzun yolda yürümeye koyuldu.

Helston'da ılık ve miskin bir yaz akşamıydı. Sokaklarda, dantelli elbiseler giyip başlıklar takan kadınlar kollarına girdikleri takım elbiseli adamlarla kısık ve kibar bir sesle konuşuyorlardı. Çiftler vitrinlerin önünde duruyorlardı. Komşularıyla sohbet ederek vakit geçiriyorlardı. Köşe başında durup muhabbete başladıklarında veda etmeleri on dakikayı buluyordu.

Bu insanların kıyafetlerinden yürüyüş hızlarına dek her şeyleri sinir bozucu bir şekilde yavaştı. Daniel kaldırımlardaki insanlardan daha farklı olamazdı.

Aralarında ilerlerken ceketinin altındaki gizli kanatları sabırsızlıkla yanıyordu. *Lucinda'yı* bulabileceği tek bir yer vardı: Lucinda güneş battıktan sonra genellikle efendisinin arka bahçesindeki çardağı ziyaret ederdi. Ama *Luce'u* - bir Duyurucudan diğerine atlayıp duran, esas *bulması gereken* Luce'u - nerede bulabileceğini tam olarak kestirmesi imkânsızdı.

Luce'un ziyaret ettiği diğer iki benliği Daniel'a bir şeyler ifade ediyordu. Genel anlamda... Her iki yaşamı da sıra dışıydı. Ölmeden önce lanetin sırrını çözmeye çok yaklaştığı hayatlardı. Ve bu kez Duyurucusunun onu neden *buraya* getirdiğini bilmiyordu.

Helston onlar için huzurlu bir dönem olmuştu. Bu hayatta, aşkları yavaş ve doğal bir şekilde gelişmişti. Ölümü

bile sadece ikisinin olduğu bir anda gerçekleşmişti. Bir keresinde Gabbe, Luce’un Helston’daki sonundan bahse-derken *temiz* kelimesini kullanmıştı. En azından ölümün-den sonra sadece onlar yas tutmuştu.

Hayır, Luce’un bu hayatı yeniden ziyaret etmesinin hiç-bir mantıklı açıklaması yoktu - ve bu da Luce’un kasabada herhangi bir yerde olabileceğı anlamına geliyordu.

“Bay Grigori.” Heyecanlı bir ses sokakta ona seslendi. “Sizi kasabada görmek ne hoş bir sürpriz.”

Üzerinde desenli uzun mavi bir elbise olan sarışın bir kadın karşısında belirince, Daniel oldukça şaşırdı. Kadın yakasının altı lekelenmiş krem rengi ceketıyla perişan gö-rünen kısa boylu ve çilli, sekiz yaşlarındaki bir çocuğun elinden tutmuştu.

En sonunda Daniel kadının kim olduğunu hatırladı: Bayan Holcombe ve Helston’dayken birkaç hafta boyunca çizim dersi verdiği yeteneksiz oğlu Edward.

“Merhaba, Edward.” Daniel eğilip küçük çocuğun elini sıktıktan sonra annesini selamladı. “Bayan Holcombe.”

O ana dek Daniel üzerindeki kıyafetleri pek hesaba katmamıştı. Sokaktaki birinin modern gri spor ayakkabı-larının ya da beyaz gömleğinin kasabadaki diğer erkekle-rin kıyafetlerine kıyasla tuhaf görüldüğünü düşünmesi-ni umursamıyordu. Ama eğer yaklaşık iki yüz sene önce tanıştığı insanlarla karşılaştığında üzerinde iki gün önce Luce’un ailesinin verdiği Şükran Günü yemeğinde giydiğı kıyafetler olursa, çok geçmeden insanlar hakkında dediko-du yapmaya başlardı.

Daniel dikkat çekmek istemiyordu. Hiçbir şey Luce’u bulmasına engel olmamalıydı. Giyecek başka şeyler bul-mak zorundaydı. Holcombeler fark etmemişti. Neyse ki Daniel “tuhaf” bir ressam olduğı döneme dönmüştü.

“Edward, Bay Grigori’ye annenin sana aldığı şeyi göster,” dedi Bayan Holcombe oğlunun dağınık saçlarını düzeltirken.

Çocuk çantasından isteksizce küçük bir boya seti çıkardı. Cam kavanozlarda beş yağlı boya ve uzun, kırmızı saplı bir fırça vardı.

Daniel gerekli iltifatları - Edward’ın ne kadar şanslı bir çocuk olduğu ve artık yeteneğini doğru aletler sayesinde gösterebileceği gibi - yaparken, ikiliden en çabuk nasıl kurtulacağını düşündüğünü belli etmemeye çalıştı.

Daniel’in kolundan tutup, “Edward çok yetenekli bir çocuk,” diye vurguladı Bayan Holcombe. “Sorun şu ki çizim derslerini onun yaşındaki bir çocuğun beklediği kadar heyecan verici bulmuyor. Bu yüzden doğru düzgün bir boya setinin yeteneğini geliştirmesine yardımcı olacağını düşündüm. Bir ressam olarak. Anlıyor musunuz, Bay Grigori?”

“Evet, evet, elbette. Ona resim yapmasını sağlayacak ne gerekiyorsa alın. Bu harika bir plan...”

İçini bir soğukluk kapladı ve kelimeler boğazına dizildi.

Cam az önce sokağın karşısındaki bir bardan çıkmıştı.

Bir an için Daniel öfkeyle doldu. Kimseden yardım istemediğini net bir şekilde belirtmişti. Yumruklarını sıkıp Cam’e doğru bir adım attı ama sonra...

Tabii ya. Bu Helston dönemindeki Cam’di. Ve görünüşe bakılırsa, sık çizgili kumaş pantolonu ve Viktorya dönemine ait şapkasıyla Cam hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Siyah saçları uzundu, omuzlarının aşağısına dökülüyordu. Barın kapısına yaslandı ve üç adamla şakalaşmaya başladı.

Cam kare şeklindeki metal bir kutudan ucu altın rengi olan bir puro çıkardı. Henüz Daniel’ı görmemişti. Görür görmez, gülmeyi bırakacaktı. En başından beri Cam Duyurucular aracılığıyla tüm diğer meleklerden daha fazla seyahat etmişti. O Daniel’ın asla olamayacağı alanlarda uzmandı: Bu Şeytan ile işbirliği yapanlara bahşedilen yeteneklerden biriydi - onlar geçmişin gölgeleri aracılığıyla seyahat edebilme yeteneğine sahipti.

Daniel’abir kez bakması bile Viktorya dönemi Cam ’inin, rakibinin kronolojik bir hata olduğunu anlamasına yeterdi.

Başka bir zamana ait bir adam.

Cam önemli bir şeyler olduğunu anlardı. Ve Daniel bir daha ondan asla kurtulamazdı.

“Çok nazıksınız, Bay Grigori.” Daniel’ın gömleğinin kolundan tutmaya devam eden Bayan Holcombe hâlâ gevezelik ediyordu.

Cam kafasını onun olduğu yöne doğru çeviriyordu.

“Önemi yok.” Daniel hızla konuşmaya başladı. “İzninizle. Kadının parmaklarından kurtuldu. “Gidip kendime. .. Yeni kıyafetler almalıyım.”

Hızla selam verip en yakın dükkânın kapısına yöneldi.

“Bay Grigori...” Bayan Holcombe neredeyse ismini bağıırıyordu.

Daniel içinden kadına lanet etti, onu duyamıyormuş gibi yaptı ama bu sadece kadının daha yüksek sesle bağırmasına neden oldu. Ellerini ağzına götürerek, “Ama orası bayan tarzı, Bay Grigori!” diye bağırdı kadın.

Daniel çoktan içeri girmişti. Dükkânın cam kapısı sertçe ardından kapandı ve kapının menteşesine bağlı olan zil çalmaya başladı. Cam ’in onu görmemiş olması ya da Ba-

yan Holcombe'nin tiz sesini duymamış olması ümidiyle en azından birkaç dakikalığına burada gizlenebilirdi.

Dükkân sessizdi ve lavanta kokuyordu. Ahşap döşemeleri varlıklı insanların ayakları eskitmişti, duvarlar boyunca uzanan raflarda tavana dek rengarenk kumaşlar vardı. Daniel sokaktan görünmemek için camın üstündeki dantel perdeyi çekti. Arkasına döndüğünde, aynada dükkânda bulunan başka birinin yansımasını gördü.

Şaşkınlıkla karışık büyük bir rahatlamayla inlemesine engel oldu.

Onu bulmuştu.

Luce uzun beyaz bir muslin elbise deniyordu. Dik yakasında dolanan sarı kurdele ela gözlerini açığa çıkarıyordu. Başının bir yanında topladığı saçlarına boncuklu ve çiçekli bir toka takmıştı. Aynanın karşısında kendisini her açıdan incelerken elbisenin kollarının omuzlarına oturmasını düzeltip duruyordu. Daniel, görünüşüne her açıdan hayran kalmıştı.

Orada öylece durup onu sonsuza dek hayranlıkla izlemek istedi, fakat sonra kendisine geldi. Ona doğru yürüyüp onu kolundan tuttu.

“Bu iş yeterince uzadı.” Böyle söylediği sırada bile Daniel tutuşuyla hissettiği nefis tenin etkisinde kaldı. Ona en son onu Sürgünlere kaptırdığını sandığı gece dokunmuştu. “Beni ne kadar korkuttuğunu biliyor musun? Burada tek başına güvende değilsin.”

Luce Daniel'in beklediği gibi onunla tartışmaya girmedi. Aksine, çığlık atarak suratının ortasına bir tokat attı.

Çünkü o Luce değildi. O Lucinda'ydı.

Ve daha da kötüsü, bu hayatta henüz tanışmamışlardı.

O ve Daniel, Constancelar'ın yaz gündönümü partisinde tanışacaklardı.

Lucinda'nın yüzünde beliren şaşkınlık nedeniyle Daniel şimdi her şeyi anlıyordu.

“Bugün günlerden hangi gün?” diye sordu Daniel çaresizce.

Lucinda bunun delilik olduğunu düşünecekti. Daniel dükkânın öteki tarafından onu görünce, öylesine çarpılmıştı ki kaybettiği ve kurtarmak zorunda olduğu kızla bu kızın arasındaki farkı anlamamıştı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. *Kronolojik bir hata* olarak son derece beceriksiz olmasının başlıca sebeplerinden biri buydu. En ufak şey bile dikkatini dağıtmaya yetebiliyordu. Tenine bir kez dokunmak. Koyu ela renkli gözlerine bir kez bakmak. Saç çizgisi boyunca sürdüğü kokulu pudrayı bir kez içine çekmek. Bu küçük dükkânın içinde aynı havayı bir kez solumaları.

Lucinda Daniel'in yanağına bakarken suratını buruşturdu. Aynada, ona vurduğu yerin kıpkırmızı olduğu görülüyordu. Bakışları onunkilerle buluşunca Daniel'in kalbi oyuluyormuş gibi hissetti. Pembe dudakları aralanmaya başlayan Lucinda başını hafifçe yana yatırdı. Sırılsıklam âşık bir kadın gibi ona bakıyordu.

Hayır.

Her şeyin bir yolu vardı. Olmak zorunda olduğu bir hali. Partiye kadar tanışmamış olmaları gerekiyordu. Daniel kaderlerine lanet etse de Luce'un önceki hayatlarını altüst etmeyecekti. Her defasında ona geri dönmesini sağlayan şeyler bu hayatlardı.

Elinden geldiğince ilgisiz ve asık suratlı görünmeye çalıştı. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturup aralarında

daha fazla mesafe olması için ağırlığını bir ayağından diğerine verirken bakışlarını etrafta dolaştırdı.

“Özür dilerim,” dedi Lucinda elini kalbinin üstüne bastırarak. “Bana ne olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım...”

Daniel şu an onunla tartışmayacaktı, Luce yıllar boyunca onu o kadar çok kez tokatlamıştı ki Arriane küçük spiral defterinde *Yenisin* başlıklı bir çetele bile tutmuştu.

“Hata bende,” dedi Daniel hemen. “Ben... Sizi birine benzettim.” Önce Milano’da Lucia ile ve şimdi de burada olmak üzere geçmişe yeterince müdahale etmişti. Geri çekilmeye başladı.

“Bekleyin.” Ona doğru uzandı. Ela küreleri andıran güzel gözleri onu geri çağırıyordu. “Nedense birbirimizi tanıdığımızı düşünüyorum, fakat nereden olduğunu tam olarak hatırlamıyorum...”

“Hiç sanmıyorum.”

Daniel o sırada kapıya varmıştı ve Cam’in hâlâ dışarıda olup olmadığını görmek için perdeyi aralıyordu. Cam hâlâ dışarıdaydı.

Cam’in sırtı dükkâna dönüktü ve hararetli el hareketleriyle muhtemelen kahramanı olduğu uydurma bir hikâyeye anlatıyordu. En ufak bir provokasyonda arkasına dönebiliirdi. Ve o zaman Daniel yakalanırdı.

“Lütfen, bayım, durun.” Lucinda Daniel’a doğru koştu. “Kimsiniz? Sanırım sizi tanıyorum. Lütfen. Bekleyin.”

Daniel sokağa çıkıp şansını denemek zorundaydı. Burada Lucinda ile birlikte kalamazdı. Luce bu şekilde davranırken burada kalması mümkün değildi. Luce onun yanlış versiyonuna âşık olurken böyle bir şey söz konusu olamaz-

di. Daniel bunu daha önce de yaşamıştı ve böyle olmaması gerekiyordu. O nedenle kaçmak zorundaydı.

Onu göz ardı etmek, tüm ruhu ona geri dönüp sesinin geldiği yere, kollarının arasına, dudaklarının sıcaklığına ve aşklarının muhteşem gücüne doğru gitmesini söylerken Lucinda'dan uzaklaşmak Daniel'i öldürüyordu.

Dükkânın kapısını açıp sokağa fırladı ve gün batımında tüm gücüyle koşmaya başladı. Kasabadakilere nasıl gözük-tüğü umrunda değildi. Kanatlarındaki ateşi söndürmeye çalışıyordu.

YEDİ

Yaz Gündönümü

Helston, İngiltere
21 Haziran 1854

Luce'un kemiklerine kadar sızlayan elleri haşlanmış ve kıpkırmızı olmuştu.

Üç gün önce Helston'daki Constancelar'ın malikânesine vardığından beri sonu gelmek bilmeyen bulaşıkları yıkamaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Güneşin doğuşundan batışına dek çalışıp tabakları, kâseleri ve bir orduya yetecek kadar çatal bıçak takımını ovalıyordu, ta ki akşam olup yeni patronu Bayan McGovern mutfak çalışanları için akşam yemeğini masaya koyana dek - bir parça soğumuş et, kupkuru peynir parçaları ve birkaç sertleşmiş ekmek dilimi. Her gece akşam yemeğinden sonra, Helston'a Penzance'tan gelen ve mutfak hizmetçilerinden biri olan dişlek, cılız saçlı, kocaman göğüslü Henrietta ile paylaştığı tavan arasındaki yatağında rüya görmediği zamansız bir uykuya dalıyordu.

Üzerine düşen iş yükü şaşırtıcı boyuttaydı.

Nasıl oluyordu da bir evden iki kızın on iki saat boyunca aralıksız çalışmasına neden olabilecek kadar bulaşık çıkıyordu? Ama yiyeceklerle lekelenen tabaklar gelmeye devam ediyordu ve Bayan McGovern boncuk gözlerini Luce'un lavabosundan bir an olsun ayırmıyordu. Çarşamba günü, evdeki herkes o akşam verilecek yaz gündönümü partisini konuşuyordu ama Luce için bu sadece daha fazla bulaşık anlamına geliyordu. Metal lavabonun içindeki pis suya tiksintiyle baktı.

Her zamanki gibi lavabonun yanındaki rafın kenarında uçuşan Bill'e, "Planlarımın arasında *bu* yoktu," diye homurdandı. Hâlâ mutfakta onu görebilen tek kişinin kendisi olmasına alışamamıştı. Bili, diğer mutfak çalışanlarının tepesinde uçuşup sadece onun duyabildiği ve - kendisinden başka - kimsenin gülmediği pis şakalar yaparak onu geriyordu.

"Siz milenyum çocuklarının kesinlikle iş ahlakı yok," dedi Bili. "Bu arada, sesini yükseltme."

Luce'un çenesi kenetlendi. "Bu iğrenç kurumuş çorba kalıntısını ovalamanın geçmişimi anlamakla herhangi bir ilgisi varsa, iş ahlakım başını döndürürdü. Ama bu çok saçma." Bill'in suratına doğru demir bir tava salladı. Sapına domuz yağı bulaşmıştı. "Midemi bulandırmasına değinmiyorum bile."

Luce bıkkınlığının sebebinin bulaşıklar olmadığını biliyordu. Muhtemelen kulağa şımarık bir çocuk gibi geliyordu. Fakat burada çalışmaya başladığından ben üst kata doğru düzgün çıkmamıştı. Helston dönemine ait Daniel'i bahçede o ilk görüşünden sonra bir daha görmemişti ve eski benliğinin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Daniel ya da gerçekten güvenebileceği hiç kimse olmadan önce Sword & Cross'taki o korkunç ilk günlerinden beri hiç olmadığı kadar yalnız, huzursuz ve üzgündü.

Daniel, Miles, Shelby, Arriane, Gabby, Callie ve ailesini terk etmişti - peki ne için? Hizmetçilik yapmak için mi? Hayır, yapabileceğinden emin olmasa da bu laneti ortadan kaldırmak için. Bill onun mızızlandığını düşünüyor olabilirdi. Ama Luce kendisine engel olamıyordu. Her an sinir krizi geçirebilirdi.

"Bu işten nefret ediyorum. Buradan nefret ediyorum. O aptal yaz gündönümü partisinden ve bu sülün suflesinden..."

"Lucinda bu gece partide olacak," dedi Bill aniden. Sesi sinir bozucu bir şekilde sakindi. "Contancelar'ın sülün suflesini çok sever." Uçup tezgâhın üstüne bacak bacak üstüne atarak oturdu, ikisinin yalnız olduklarından emin olmak için ürkütücü bir şekilde kafasını 360 derece çevirdi.

"Lucinda burada mı olacak?" Luce tavayı ve bulaşık fırçasını lavabonun içine bıraktı. "Onunla konuşacağım. Bu mutfaktan çıkıp onunla konuşacağım."

Sanki bunca zamandır planları buymuş gibi Bill kafasını salladı. "Konumunu unutma. Eğer gelecekte gelen bir versiyonun yatılı okulda düzenlediğiniz bir partide karşına çıkıp sana..."

"Bilmek isterdim," dedi Luce. "Her ne olursa olsun, bilmek isterdim. Öğrenmek için canımı verebilirdim."

"Hmmm." Bill omuzlarını silkti. "Lucinda'nın bilmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Bu imkânsız." Luce kafasını salladı. "O... Aslında ben."

“Hayır. O senin tamamen farklı bir dünyada, tamamen farklı ebeveynler tarafından yetiştirilmiş bir versiyonun. Aynı *ruhu* paylaşıyorsunuz ama o sana hiç benzemiyor. Göreceksin.” Belirsiz bir şekilde gülümsedi. “Sadece dikkatli ol.” Bakışları geniş mutfağın önünde aniden açılan kapıya kaydı. “Canlan biraz, Luce!”

Bayan McGovern Henrietta’yı kolundan tutarak içeri girdiği sırada, Bili ayağını lavaboya vurup memnuniyet belirten rahatsız edici bir ses çıkardı. Baş hizmetçi akşam yemeğinde yenilecek yemekleri sıralıyordu.

“Haşlanmış erik kurusundan sonra...” diye monoton bir sesle devam etti kadın.

Mutfağın öteki ucunda Luce Bill’e fısıldadı: “Bu konuşma henüz bitmedi.”

Bili ayaklarını sallayarak Luce’un önlüğüne sabunlu su sıçrattı. “Çalışırken görünmez arkadaşlarınla konuşmamanı önerebilir miyim? İnsanlar senin deli olduğunu düşünecekler.”

“Ben de bunu merak etmeye başladım.” Luce içini çekip omuzlarını dikleştirdi, en azından diğerleri dışarı çıkanı kadar Bill’den bundan daha fazlasını öğrenemeyeceğinin farkındaydı.

Henrietta’ya yüksek sesle, “Bu gece senin ve Myrtle’m formda olmanızı istiyorum,” derken Bayan McGovern Luce’a sert bir bakış attı.

Myrtle. Bili referans mektubunda onun için bu ismi uydurmuştu.

“Evet, hanımefendi,” dedi Luce ilgisizce.

“Evet, hanımefendi!” Henrietta’nın yanıtında en ufak bir alaycılık yoktu. Hep istekli ve nazikti. Banyo yapmaya ne kadar ihtiyaç duyduğu göz ardı edildiğinde, Luce’un

Henrietta'dan yeterince hoşlandığını söylemek mümkündür.

Bayan McGovern mutfaktan çıkıp iki kız yalnız kalınca, Henrietta Luce'un yanındaki masaya oturup siyah botlarını ileri geri sallamaya başladı. Bill'in hemen yanında oturmuş hareketlerini taklit ettiğinden haberi bile yoktu.

Önlüğünün cebinden kırmızı renkli iki tane küre çıkarp birini Luce'a uzatarak, "Erik ister misin?" diye sordu Henrietta.

Luce'un kızın en sevdiği yanı, odada patronu olmadığı taktirde hiçbir iş yapmamasıydı. İkisi de eriklerden birer ısırık alıp tatlı suyu ağızlarının kenarından akarken sırıttılar.

"Biriyle konuştuğunu duyduğumu sanmıştım," dedi Henrietta. Tek kaşını kaldırdı. "Yoksa bir arkadaş mı buldun, Myrtle? Ah, sakın ahırdan Harry olduğunu söyleme. O güvenilirmez adamın tekidir, gerçekten."

O sırada mutfağın kapısı yine ardına kadar açılınca iki kız da yerlerinden sıçrayıp ellerindeki meyveleri bırakıp en yakındaki tabağı yıkıyormuş gibi yaptılar.

Luce Bayan McGovern'ı görmeyi bekliyordu ama birbirine uyumlu, muhteşem beyaz ipek elbiseler giymiş iki kızın kirli mutfağın içinde çığlık çığlığa gülüşerek koştuklarını görünce donup kaldı.

Kızlardan biri Arriane'di.

Diğeri ise - kim olduğunu anlamak Luce'un birkaç saniyesini aldı - Annabelle'di. Sword & Cross'takiler Veliler Günü'nde birkaç dakikalığına konuştuğu pembe saçlı kız. Kız kendisini Arriane'in kız kardeşi olarak tanıtmıştı.

Ne kardeş ama.

Kızların mutfakta oynadıkları ebelemece normal bir

olaymış gibi Luce ve Henrietta bakışlarını yere çevirdiler. Neredeyse kirli tencere ve tavalarla bütünleşmişlerdi.

Kızlar onların varlığını ya fark etmemişler ya da kendilerini kahkaha atmaya fazla kaptırmışlardı. Hamur açılan masanın yanından geçtikleri sırada, Arriane düz tabaktan bir avuç dolusu un alıp Annabelle'in suratına fırlattı.

Bir anlığına Annabelle kızmış gibi göründü ama sonra daha şiddetli bir şekilde gülmeye başlayıp o da bir avuç un alarak Arriane'e fırlattı.

Arka kapıdan, güneşin ışıldadığı - DaniePm olabileceği ve Luce'un peşlerinden gitmek için can attığı - büyük bahçeye giden küçük bahçeye çıktıklarında nefes nefese kalmışlardı. Luce böyle bir şey denese ne olabileceğini kestiremiyordu - şaşkınlık mı yoksa utanç mı, merak mı yoksa bıkkınlık mı?

Tüm hisleri yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Henrietta onu süzdükten sonra eğilip, "Onlar dün gece geldiler. Birinin Londra'dan kuzenleri oluyorlarmış, parti için kasabaya gelmişler," diye fısıldadı. Hamur açılan masaya doğru yürüdü. "Şımarıklıkları yüzünden neredeyse çilekli turtayı mahvetmişler. Zengin olmak harika bir şey olmalı. Belki de bir sonraki hayatımızda biz de zengin oluruz, değil mi Myrtle?"

"Ha." Luce'un söyleyebildiği tek şey buydu.

"Ne yazık ki masayı hazırlamak için gitmek zorundayım," dedi Henrietta ve kolunun altına bir dizi porselen tabak sıkıştırdı. "Neden kızların geri dönme ihtimaline karşı bir avuç un fırlatmaya hazır olmuyorsun?" Luce'a göz kırpıp kapıyı geniş kalçalarıyla iterek açtıktan sonra koridorda gözden kayboldu.

Yerinde başka biri belirdi: Hizmetkâr kostümü giymiş

bir çocuk, yüzü kocaman bir kutu sebzenin arkasında gizlenmişti. Kutuyu Luce'un karşısındaki mutfak masasının üzerine bıraktı.

Luce çocuğun yüzünü görünce şaşırdı. En azından az önce Arriane'i gördüğü için bu kez biraz daha hazırlıklıydı.

"Roland!"

Roland kafasını kaldırıp bakınca irkildi, sonra kendisini hızla topladı. Ona doğru yürürken Luce'un kıyafetlerinden gözlerini alamıyordu. Önlüğü işaret etti. "Neden böyle giyindin?"

Luce önlüğün bağcığını çekiştirip çıkardı. "Ben sandığın kişi değilim."

Roland karşısında durup ona baktı, başını önce hafifçe sola, sonra sağa çevirdi. "Tanıdığım bir kızın birebir kopyası. Ne zamandır Biscoelar mutfağa giriyor?"

"Biscoelar mı?"

Roland neşeli bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Ah, anladım. Başka birinin kılığına girdin. Bu kez kendine hangi ismi verdin bakalım?"

"Myrtle," dedi Luce perişan bir halde.

"Ve sen iki gün önce balkonda turta servis ettiğim Lucinda Biscoe değilsin, öyle mi?"

"Hayır, değilim." Luce ne diyeceğini, onu nasıl ikna edeceğini bilemiyordu. Yardım etmesi için Bill'e döndü ama elbette kendisinden beklenildiği üzere ortadan kaybolmuştu. Roland, Cennet'ten kovulan bir melek olduğu için Bill'i görebilirdi.

"Kızını burada dirseklerine kadar yağ içinde görse Bayan Biscoe'nun babası ne düşünürdü?" Roland gülümsekti. "Bu müthiş bir şaka olurdu."

“Roland, sandığın gibi...”

Roland başını bahçeye doğru çevirdi.

Luce’un ayaklarının dibindeki mutfak dolabından gelen küçük bir hışırtı Bill’in nereye kaybolduğunu açıklıyordu. Bir tür işaret gönderiyor gibiydi, ancak Luce bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Muhtemelen Bili çenesini kapatmasını istiyordu ama ne yapacaktı ki? Dışarı çıkıp onu durduracak mıydı?

Roland’m kaşlarının üstünün terlediği görülüyordu. “Yalnız mıyız, Lucinda?”

“Elbette.”

Başını ona doğru çevirip bekledi. “Yalnız olduğumuzu *sanmıyorum.*”

Onların haricinde odada olan tek varlık Bill’di. Arriane onu hissetmemişken, nasıl oluyordu da Roland varlığını hissedebiliyordu?

“Dinle, ben sandığın faz değilim,” dedi Luce tekrar. “Ben de bir Lucinda’yım ama ben... Gelecekte geliyorum. .. Aslına bakarsan açıklaması çok zor.” Derin bir nefes aldı. “1992’de... Thunderbolt, Georgia’da... Doğdum.”

“Ah.” Roland yutkundu. “Vay canına.” Gözlerini kapatıp yavaşça konuşmaya başladı. “Ve gökyüzünde yıldızlar rüzgârda ağaçtan savrulan incirler gibi yere düştüler.

Kelimeleri anlaşılmazdı ama Roland içtenlikle konuşmuştu, sanki eski bir blues şarkısından en sevdiği dizelerini alıntı yapıyordu. Sword & Cross’taki karaoke partisinde söylediği şarkı gibi. O an, Roland gözüne bildiği Roland gibi geldi, sanki bir an için Viktorya dönemi karakterinden sıyrılmıştı.

Ancak söylediklerinin başka bir ilginç yanı daha vardı.

Luce bu kelimeleri bir yerden hatırlıyordu. “O neydi? Bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

Mutfak dolabından bir kez daha hışırtı sesi yükseldi. Bu kez daha ıstıtebilir bir şekilde.

“Hiçbir şey.” Roland gözlerini açar açmaz Viktorya dönemi karakteri geri döndü. Elleri sert ve nasırlıydı, kol kasları ise Luce’un alışık olduğundan daha şişkindi. Kıyafetleri terden koyu renkli tenine yapışmıştı. Yorgun görünüyordu. Luce’un üzerine ağır bir üzüntü çöktü.

“Burada çalışan bir hizmetkâr mısınız?” diye sordu Luce. “Diğerleri - Arriane - ortalıkta koşturabiliyorlar... Ama sen çalışmak zorundasın, öyle değil mi? Sırf...”

“Zenci olduğum için mi?” dedi Roland ve Luce rahatsız olup bakışlarını kaçırana dek onun gözlerinin içine baktı. “Endişelenme, Lucinda. Ölümlülerin aptallıklarından çok daha kötüsünü gördüm. Ayrıca zamanı geldiğinde ben de keyfimi süreceğim.”

“Her şey daha iyi olacak,” dedi Luce, söylediğinin kulaktan klişe geldiğini hissediyor ve doğru olup olmadığını merak ediyordu. “İnsanlar korkunç olabiliyorlar.”

“Onlar hakkında çok fazla endişelenemeyiz, değil mi?” Roland gülümsedi. “Peki seni buraya geri getiren şey ne, Lucinda? Daniel’in haberi var mı? Ya da Cam’in?”

“Cam de mi burada?” Luce’un şaşırması gerekirdi ama şaşırmıştı.

“Zamanlamam doğruysa, kasabaya kısa bir süre önce varmış olmalı.”

Luce şimdilik bu konu hakkında endişelenemezdi. “Daniel’in henüz haberi yok,” diye itiraf etti. “Ama onu ve Lucinda’yı bulmam gerekiyor. Bilmek istediğim...”

“Dinle,” dedi Roland Luce’dan uzaklaşarak, radyoak-

tif enerji saçıyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Bugün beni burada görmedin. Bu konuşmayı hiç yapmadık. Ama birdenbire Daniel’m karşısına çıkıp...”

“Biliyorum,” dedi Luce. “Şalteri atardı.”

“Şalteri mi atardı?” Roland bu tuhaf deyimi anlamaya çalışırken Luce neredeyse kahkaha atacaktı. “Senin *bu versiyonuna* âşık olacağımı kastettiysen... Bu gerçekten çok tehlikeli. Sen burada sadece bir turistsin.”

“Pekâlâ, bir turist olabilirim. Ama en azından onlarla konuşabilirim.”

“Hayır, konuşamazsın. Sen bu hayata ait değilsin. ’

“Bu hayata ait olmak istemiyorum. Ben sadece sebebini bilmek...”

“Burada olman tehlikeli... Hem senin için, hem onlar için, hem de başkaları için. Beni anlıyor musun?”

Luce anlamıyordu. Nasıl tehlikeli olabilirdi ki? “Burada kalmak istemiyorum, sadece Daniel’la Lucinda arasında neden bu şeyin olup durduğunu bilmek istiyorum.”

“Ben de bunu söylemeye çalışıyordum.” Roland elini yüzünde gezdirip ona sert bir bakış attı. “Dinle beni: Uzaktan onları gözlemleyebilirsin. Pencereleden bakabilirsin... Bilmiyorum. Buradaki hiçbir şeyin sana ait olmadığını unutmadığın sürece.”

“Ama neden onlarla konuşamıyorum?”

Roland kapıya doğru gidip kapıyı kapattıktan sonra kititledi. Geri döndüğünde, suratında ciddi bir ifade vardı. “Dinle, geçmişini değiştirebilecek bir şey yapman mümkün ve eğer böyle bir şey zamanı etkileyip bazı şeyleri baştan yazarsa, gelecekteki Lucinda değişime uğrar.”

“O halde dikkatli olurum...”

“Dikkatli olman söz konusu değil. Porselenden yapıldı

muş bir aşk dükkânına giren mermi gibisin. Neyi kırdığına ya da ne kadar değerli olduğuna dair hiçbir fikrin olamaz. Neden olabileceğin herhangi bir değişiklik belirgin olmayacaktır. SAĞA SAPARSAN PRENSES OLURSUN ya da SOLA SAPARSAN SONSUZA DEK HİZMETÇİ KALIRSIN gibi bir levha olmayacak.”

“Yapma Roland, prenses olmaktan daha anlamlı amaçlarım olduğunu düşünmüyor musun?” dedi Luce sertçe.

“Sanırım ortadan kaldırmak istediğin bir lanet var?”

Gözlerini kırıştıran Luce kendisini aptal gibi hissederek ona baktı.

“Pekâlâ, o halde sana iyi şanslar!” Neşeli bir şekilde güldü. “Ama başarılı olsan bile bunu bilmeyeceksin, tatlım. Geçmişini değiştirdiğin an mı? Bu olay sana hep öyleymiş gibi görünecek. Ve ardından yaşanan her şey hep öyleymiş gibi olacak. Zaman kendi kendini toparlar. Sen de zamanın bir parçası olduğuna göre aradaki farkı anlamayacaksın.”

“Bilmek zorundayım,” dedi Luce, yüksek sesle dile getirirse gerçekleşeceğini umuyordu. “Elbette, mantıklı olup...”

Roland kafasını salladı. “Hayır. İyi anlamda herhangi bir şey yapmadan önce muhtemelen, o gösteriş budalası Lucinda Biscoe yerine bu çağın Daniel’ını kendine âşık ederek geleceğin değişmesine neden olacaksın.”

“Onunla tanışmam gerekiyor. Birbirlerini neden sevdiklerini bilmeliyim...”

Roland tekrar kafasını salladı. “Eski benliğinle iletişime geçmen çok *daha kötü* olur, Lucinda. Daniel en azından tehlikelerin farkında ve zamanın değişmemesi için kendisine hâkim olabilir. Ama Lucinda Biscoe? Onun hiçbir şeyden haberi yok.”

Aniden boğazına takılan yumruya rağmen, “Hiçbirimin yok,” dedi Luce.

“Bu Lucinda’nın çok fazla zamanı kalmadı. Bırak kalan vaktini Daniel ile geçirsin. Mutlu olmasına izin ver. Eğer dünyasına adımını atar ve onun için herhangi bir şeyin değişmesine neden olursan, bu değişim *senin* hayatına da yansır. Ve bu hiç de hoş olmaz.”

Roland, Bill’in daha kibar ve daha az alaycı bir versiyonu gibiydi. Luce yapamayacağı ya da yapmaması gereken şeyler hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Eski benliğiyle konuşabilirse...

“Ya Lucinda’nın *dahajazla* zamanı olursa?” diye sordu. “Ya...”

“Bu imkânsız. Aksine, onun sonunu hızlandırabilirsin. Lucinda ile sohbet ederek herhangi bir şeyi değiştiremezsin. Sadece eski benliklerinin yaşamlarını altüst ederek kendi yaşamını da değiştirirsin.”

“Şimdiki yaşamım hiç de kötü değil. Üstelik bazı şeyleri düzeltebilirim. Buna mecburum.”

“Sanırım bunu göreceğiz. Lucinda Biscoe’nun hayatı sona ermek üzere ama seninki henüz yazılmadı.” Roland ellerini pantolonuna sildi. “Belki de hayatına, Daniel’la paylaştığın büyük hikâyeye bir tür değişiklik katabilirsin. Ama o işi burada yapmayacaksın.”

Luce dudaklarını büzdüğünü hissettiği sırada, Roland’ın yüz ifadesi yumuşadı.

“Dinle,” dedi Roland. “En azından burada olmana *sevindim*.”

“Öyle mı?”

“Kimse sana bunu söylemez ama hepimiz *senin* için uğraşıyoruz. Seni buraya neyin getirdiğini ya da bu seyahat-

tin nasıl mümkün olabildiğini bilmiyorum. Fakat bunun iyiye işaret olduğunu düşünmek isterim.” Luce kendisini tuhaf hissedene dek onu inceledi. “Kendini buluyorsun, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Luce. “Sanırım. Anlamaya çalışıyorum.”

“Güzel.”

Koridordan gelen sesler Roland’ın aniden Luce’tan uzaklaşarak kapıya doğru gitmesine neden oldu. “Bu gece görüşürüz,” dedi ve kilidi açıp sessizce dışarı çıktı.

Roland gider gitmez, mutfak dolabının kapısı sertçe açılarak Luce’un bacağına arkasına çarptı. Bill dışarı fırladı, tüm bu süre içinde nefesini tutmuş gibi kesik kesik soluyordu.

“Şu an boynunu kırabilirim!” dedi, göğsü inip kalkıyordu.

“Neden nefes nefesesin bilmiyorum. Nefes almana bile gerek yok.”

“Daha etkili olmak için! Seni burada kamufle edebilmek için girdiğim onca zahmete rağmen sen kapıdan içeri giren ilk adama kendini tanıtıyorsun.”

Luce gözlerini devirdi. “Roland beni burada gördüğü için olay çıkarmayacaktır. O iyi biri.”

“Ah, demek iyi biri,” dedi Bill. “Ve *çok* zeki. Eğer o kadar müthiş biriye, neden sana eski benliğinden uzak *durman* hakkında bildiklerimi söylemedi? *İçeri...*” Dramatik bir şekilde durup gözlerini kocaman açtı. “Girmek hakkında?”

Luce ona doğru yaklaştı. “Neden bahsediyorsun?”

Bill kollarını göğsünün üstüne birleştirip dilini çıkardı. “Söyleyemeyeceğim.”

“Bili!” diye yalvardı Luce.

“En azından, şimdilik söylemeyeceğim. İlk başta bu gece neler yapacağını görelim.”

□ □ □

Gün batımına doğru, Luce Helston’a vardığından beri ilk molasım verdi. Akşam yemeğinden hemen önce, Bayan McGovern, tüm mutfak çalışanlarını partiye ekstra yardımları dokunması için evin önünde toplanmalarını istemişti. En genç ve paritiyi yakından görmek için en çok can atan Luce ve Henrietta, gönüllü olmak için ellerini kaldıran ilk kişiler arasındaydılar.

“Pekâlâ, pekâlâ.” Bayan McGovern iki kızın da isimlerini not aldı, gözleri Henrietta’nın yağlı saçlarının üstündeydi. “Banyo yapman şartıyla. İkiniz de soğan kokuyorsunuz.”

“Emredersiniz, hanımefendi,” dedi iki kız aynı anda, fakat patronları mutfaktan çıkar çıkmaz Henrietta Luce’a döndü. “Partiden önce banyo yapmak mı? Parmaklarımın buruşması riskini mi alayım? Bayan aklını kaçırmış!”

Luce kahkaha attı ama kilerin arkasındaki yuvarlak küveti doldururken içten içe sevinliyordu. Banyonun ılık olmasına yetecek kadar kaynar su taşıdı ancak sabunlu suyun keyfini çıkarması için yeterliydi - ve bu gece, niha-yet, Lucinda’yı görecek olması da onu neşelendiriyordu. Daniel’i da görebilecek miydi? Parti için Henrietta’nın temiz hizmetçi kostümlerinden birini giydi. O akşam saat sekizde, ilk misafirler malikânenin kuzey girişindeki kapıdan içeri girmeye başlamıştı.

Giriş koridorunun penceresinden gaz lambalarıyla aydınlatılmış at arabalarının malikâneye yaklaşmalarını iz-

lerken Luce ürperdi. Avluda büyük bir hareketlilik vardı. Hizmetkârlar etrafında dolaşıp dururken Luce yerinden kıpırdamıyordu. Hissedebiliyordu: Göğsündeki titreme Daniel'in yakınlarda olduğunu söylüyordu.

Ev muhteşem görünüyordu. İşe başladığı ilk sabah Bayan McGovern Luce'a evi gezdirmişti ama şimdi birçok avizenin ışıltısı altında evi tanımakta zorlanıyordu Luce. Kendisini bir Merchant-Ivory filminde gibi hissediyordu. Girişin iki yanında uzun saksılarda menekşe renkli zambaklar vardı, mor kaplamalı mobilyalar misafirlere yer açmak amacıyla çiçek desenli kâğıtlarla kaplı duvarlara yaslanmıştı.

İkili ve üçlü gruplar halinde ön kapıdan içeri giren konuklar, beyaz saçlı Bayan McGovern kadar yaşlı ve Luce kadar gençtiler. Yazlık beyaz pelerinlerine sarılı neşeli kadınlar, takım elbiseli ve yelekli erkeklere reverans yapıyorlardı. Siyah takım elbiseli garsonlar geniş fuayede dolaşarak kristal kadehlerde şampanya servisi yapıyorlardı.

Luce, Henrietta'yı açmak üzere olan bir çiçek bahçesi gibi görünen balo salonunun girişinde buldu. Organza, tül ve ipekten abartılı rengarenk elbiseler odayı dolduruyordu. Parlak buketler genç kadınların ellerini süslerken tüm evin yaz gibi kokmasına neden oluyordu.

Henrietta'nın görevi içeri giren bayanların şallarını ve el çantalarını almaktı. Luce'a dans kartlarını - Constancelar'ın mücevherli aile armalarının ön yüzüne işlendiği ve arkasında orkestranın çalacağı şarkıların listesinin bulunduğu küçük, pahalı görünen broşürler - dağıtması söylenmişti.

"Erkekler nerede?" diye fısıldadı Luce Henrietta'ya.

Henrietta gülümsedi. "İşte benim kızım! Sigara içme olasındalar, tabii ki." Başıyla gölgelere doğru uzanan ko-

ridorun bulunduğu sol tarafı işaret etti. “Bana sorarsan, akşam yemeği servis edilene kadar orada kalarak akıllılık ediyorlar. Kırım’daki savaş hakkında konuştukları şeyleri duymayı kim ister ki? Bu bayanlar o tür şeylerle ilgilenmezler. Ne ben, ne de sen, Myrtle.” İnce kaşlarını kaldırıp Fransız pencereleri işaret etti. “Off, çok erken konuştum. Görünüşe bakılırsa bazıları çoktan kaşmış.”

Luce arkasına döndü. Kadınlarla dolu bir odada tek başına bir erkek duruyordu. Sırtı onlara dönüktü, simsiyah saçları ve uzun smokin ceketi dışında hiçbir şey görünmüyordu. Üzerinde gül rengi bir balo elbisesi olan sarışın bir kadınla konuşuyordu. Kadın başını çevirdiğinde elmas küpeleri ışıldadı - ve Luce’la göz göze geldi.

Gabbe.

Güzel melek, sanki Luce’un bir hayal olup olmadığını anlamak istercesine birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sonra yanında duran adama bir işaret vermek istiyormuş gibi hafifçe başını eğdi. Tamamen ona doğru dönmesine gerek kalmadan, Luce net ve keskin profilinden onu tanıdı.

Cam.

Nefesi kesilen Luce dans kartlarını elinden düşürdü. Eğilip beceriksizce kartları yerden toplamaya başladı. Sonra hepsini Henrietta’nın ellerine tutuşturup odadan çıktı.

“Myrtle!” dedi Henrietta.

“Hemen dönerim,” diye fısıldadı Luce ve Henrietta’nın cevap vermesine fırsat bırakmadan uzun ve dönemeçli merdivenlerden yukarı çıktı.

Bayan McGovern Luce’un balo salonundaki görevini - ve pahalı dans kartlarını - terk ettiğini duyar duyma/ondan çantasını toplamasını isteyecekti. Ama bu Luce’u sorunlarının çok küçük bir bölümünü oluşturuyordu

Lucinda'yı bulmaya odaklanması gerekirken, Gabbe ile uğraşmaya hazırlıklı değildi.

Ayrıca Cam'ın etrafında olmayı kesinlikle istemiyordu. Ne kendi yaşamında, ne de başka bir hayatta. Sürgünlerin o gece yansımasını gökyüzüne götürdükleri sırada o olduğunu düşünüp oku ona doğrultmasını hatırlayınca ürperdi.

Keşke Daniel yanında olsaydı...

Ama değildi. Luce'un elinden gelen tek şey ne yaptığını anlayıp geldiği yere geri döndüğünde Daniel'in kendisini beklediğini - ve ona çok kızgın olmamasını - ummaktı.

Merdivenlerin tepesine varınca, Luce karşısına çıkan ilk odaya girdi. Kapıyı arkasından kapatıp biraz soluklanmak için sırtını kapıya yasladı.

Büyük bir salonda tek başınaydı. Fildişi kaplama iki kişilik lüks bir kanepenin ve cilalanmış bir klavsenin etrafında sandalyelerin olduğu muhteşem bir odaydı burası. Koyu kırmızı perdeler batı tarafında kalan üç büyük pencereyi sarıyordu. Şöminede ateş çıtırdıyordu.

Luce'un yanında bir kitaplık vardı, art arda dizili deri kaplı kitaplar yerden tavana kadar uzanıyordu, o kadar yüksek ki raflara ulaşmak için tekerlekli bir merdiven bile vardı.

Köşede duran şövale nedense Luce'u kendisine doğru çekiyordu. Henüz Constancelar'ın malikânesinde üst kata adımını atmamıştı ama buna rağmen o kalın İran halısına bir kez ayağını basması hafızasını tetikleyerek tüm bunları daha önce de gördüğünü ona hatırlattı.

Daniel. Luce, Daniel'in Margaret ile birlikte bahçedeki sohbetini hatırladı. Daniel'in tablolarından bahsediyorlar-

dı. Daniel geçimini ressamlık yaparak sağlıyordu. Köşede-ki şövale... Daniel orada çalışıyor olmalıydı.

Luce oraya doğru gitti. Daniel'm resmettiği şeyi görmek zorundaydı.

Tabloya yaklaşmasına çok az bir mesafe kalmışken, üç farklı kişiye ait tiz sesler yerinden sıçramasına neden oldu.

Hemen kapının önündeydiler.

Luce olduğu yerde kalakaldı, birinin kapının tokmağını çevirmesini izledi. Kalın kırmızı kadife perdenin arkasına gizlenmekten başka seçeneği yoktu.

Tafta hışırtısı, sertçe kapanan bir kapı ve kesilen bir soluk duydu. Ardından da kıkırdamalar. Luce eliyle ağzını kapatıp perdenin arasından bakabileceği kadar eğildi.

Helston döneminin Lucinda'sı ondan on adım öte-
deydi. Sırtı açık ipek bürümcük korsesi olan muhteşem
bir beyaz elbise giymişti. Koyu renk saçları parlak, özenle
yerleştirilmiş lüleler halinde tepesinde toplanmıştı. Elmas
kolyesi soluk teninde parlıyor ve ona nefes kesici müthiş
bir hava katıyordu.

Eski benliği Luce'un gördüğü en zarıfvarlıktı.

"Bu gece ışıldıyorsun, Lucinda," dedi kısık bir ses.

"Yine Thomas mı aradı?" diyerek araya girdi başka bir ses.

Luce diğer iki kızdan birinin Daniel ile bahçede sohbet eden, Constancelar'ın büyük kızı Margaret olduğunu, ötekisinin ise Margaret'in daha taze bir kopyası olan küçük kız kardeşi olduğunu anladı. Lucinda ile yaşıt gibi görünüyordu. Yakın arkadaşymış gibi onunla şakalaşıyordu.

Üstelik haklıydı - Lucinda ışıldıyordu. Daniel yüzünden olmalıydı.

Lucinda fildişi kanepeye oturup Luce'un asla yapamayacağı bir şekilde, ilgi isteyen dramatik bir biçimde içini çekti. Luce Bill'in haklı olduğunu hemen anladı: O ve eski benliği arasında en ufak bir benzerlik yoktu.

"*Thomas mı?*" Lucinda küçük burnunu kıristirdi. "Thomas'ın babası sıradan bir oduncu..."

"Hiç de bile!" dedi yaşça küçük olan kız. "Oldukça *sıradışı* bir oduncu! O çok zengin."

"Fark etmez, Amelia," dedi Lucinda eteklerini ince bileklerinin etrafına yayarken. "*İşçi sınıfından* sayılır."

Margaret ikili kanepenin kenarına oturdu. "Geçen hafta Londra'dan sana o şapkayı getirdiğinde hakkında böyle düşünmüyordun ama."

"Bazı şeyler değişebilir. Ayrıca şapka güzelse, elbette hoşuma gider." Lucinda kaşlarını çatı. "Ama şapkaları bir yana bırakırsak, babama beni bir daha aramasına izin vermemesini söylemeliyim."

Sözlerini bitirir bitirmez çatık kaşlarının yerini dalgın bir gülümseme alan Lucinda mırıldanmaya başladı. Öteki kızlar kendi kendine şarkı söylemesini, şalının dantelini okşamasını ve Luce'un saklandığı yerin birkaç santim ötesinden pencereden dışarı bakmasını şaşkın bakışlarla izliyorlardı.

"Ona ne olmuş böyle?" diye Amelia yüksek sesle kardeşine fısıldadı.

Margaret güldü. "*Kimin* yüzünden böyle olmuş desek daha doğru olur."

Lucinda yerinden kalkıp pencereye gidince Luce perdenin arkasına çekildi. Lucinda Biscoe'nun birkaç santim ötede kısık bir sesle mırıldandığını duyan Luce'un teni kı-

zardı. Sonra Lucinda pencereden uzaklaşırken ayak seslerini dinledi ve aniden o tuhaf mırıldanmalar kesildi.

Luce perdenin arkasından çaktırmadan bir kez daha etrafa göz atmaya cesaret etti. Lucinda şövalenin önünde hareketsiz bir şekilde duruyordu.

“Bu da ne?” Lucinda tuvali kaldırıp arkadaşlarına gösterdi. Luce tam olarak göremiyordu ama tablo yeterince sıradan görünüyordu. Bir tür çiçek resmiydi.

“Bay Grigori’nin resmi,” dedi Margaret. “İlk geldiğinde çizimleri çok umut vaat ediyordu ama sanırım son zamanlarda ona bir şeyler oldu. Üç gündür sadece şakayık çiziyor.” Omuzlarını silkti. “Tuhaf. Ressamlar gerçekten çok garipler.”

“Ah, ama o çok *yakışıklı*, Lucinda.” Amelia Lucinda’nın elinden tuttu. “Bu gece seni Bay Grigori ile tanıştırmalıyız. O kadar güzel sarı saçları var ki ve gözleri... Gözleri oracıkta erimene neden olabilir!”

“Lucinda’nın, Thomas Kennington’ı ve onca parayı beğenmediğini düşünürsek, sıradan bir ressamın isteklerini karşılayabileceğini sanmıyorum.” Margaret öylesine sert konuşmuştu ki Luce onun Daniel’a karşı bir şeyler hissettiğini anlamıştı.

“Onunla tanışmayı çok isterim,” dedi Luce ve hafifçe mırıldanmaya devam etti.

Luce nefesini tuttu. Demek Lucinda henüz onunla tanışmamıştı? Âşık olduğu böylesine belliyken bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

“Gidelim, öyleyse,” dedi Amelia Lucinda’nın elinden çekerek. “Burada dedikodu yaparak partinin yarısını kaçıracağız.”

Luce’un bir şeyler yapması gerekiyordu. Ama Bili ve

Roland'ın söylediklerini düşündüğünde, eski benliğini kurtarması mümkün değildi. Hatta bunu denemesi bile çok tehlikeliydi. Bir şekilde başarılı olsa bile bundan sonra yaşayacak Lucinda'ların hayatı değişebilirdi. Luce'un hayatı bile değişime uğrayabilir ya da çok daha kötüsü olabilirdi.

Tamamen ortadan kalkmak gibi.

Ama belki de Luce'un en azından Lucinda'yı uyarabileceği bir yol olabilirdi. Lucinda böylece bu ilişkiye çoktan aşktan gözleri kör olmuş bir şekilde başlamaz ya da asırlardır süregelen bir ceza hakkında hiçbir şey bilmeyen bir piyon misali ölmezdi. Kızlar neredeyse kapıdan çıkmak üzerelerken, Luce nihayet cesaretini toplayıp perdenin arkasından çıktı.

“Lucinda!”

Eski benliği arkasına döndü, Luce'un üzerindeki hizmetçi üniformasını görünce gözlerini kıstı. “Yoksa bizi gözetliyor muydun?”

Onu tanımadığı bakışlarından okunuyordu. Roland'ın mutfakta Luce'u Lucinda'ya benzetmesi çok tuhaftı, çünkü Lucinda şu anda aralarında hiçbir benzerlik bulamamış görünüyordu. Roland bu kızın göremediği ne görmüş olabilirdi? Luce derin bir nefes alıp kendisini uyduruk planını uygulamaya zorladı. “Ha-hayır, gözetlemiyordum,” diye kekeledi. “Seninle konuşmam gerekiyor.”

Lucinda kahkaha atıp arkadaşlarına baktı. “Anlayamadım?”

“Sen dans kartlarını dağıtmıyor muydun?” diye sordu Margaret Luce'a. “Annem görevi ihmal ettiğini duymaktan hiç hoşlanmayacak. Adın ne senin?”

“Lucinda.” Luce eski benliğinin yanına yaklaşıp daha

alçak bir sesle konuşmaya başladı. “Ressamla ilgili. Bay Grigori ile.”

Lucinda’nın bakışları Luce’a kenetlenince sanki bir şey alevlendi. Lucinda bakışlarını ondan kaçıramıyor gibi görünüyordu. “Bensiz devam edin,” dedi arkadaşlarına. “Birazdan aşağı inerim.”

İki kız şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ama Lucinda’nı grubun lideri olduğu belliydi. Arkadaşları tek bir kelime dahi etmeden odadan çıktılar.

Luce içeriden kapıyı kapattı.

“Bu kadar önemli olan şey nedir?” diye sordu Lucinda, sonra gülümseyerek kendisini ele verdi. “Yoksa beni mi sordu?”

“Onunla yakınlaşma,” dedi Luce hemen. “Bu gece onunla buluşursan, onun çok yakışıklı olduğunu düşüneceksin. Ona âşık olmak isteyeceksin. Yapma.” Luce Daniel hakkında böylesine sert bir şekilde konuştuğu için kendisini berbat hissediyordu ama eski benliğinin hayatını kurtarması için bundan başka seçeneği yoktu.

Lucinda Biscoe oflayıp gitmek üzere arkasını döndü.

“Bir kız tanıyordum... Derbyshire’dan,” diye devanı etti Luce sözlerine. “Onun hakkında birçok hikâye anlattı. Daha önce birçok kızı üzmüş. O... Onları mahvetmiş.”

Lucinda’nın pembe dudaklarından şoke olduğunu belirten bir ses çıktı. “Bir hanımefendiyle nasıl böyle konuşabilirsin! Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bu ressamdan hoşlanıp hoşlanmadığım seni ilgilendirmez.” Parmağını Luce’a doğrulttu. “Yoksa ona âşık mı oldun, seni küçük hizmetçi?”

“Hayır!” Luce tokat yemişçesine geri çekildi.

Bili onu Lucinda’nın çok farklı olduğu konuşumla

uyarmıştı, fakat onda bu çirkin yanından daha fazlası olmalıydı. Yoksa Daniel onu nasıl sevebilirdi ki? Ya da nasıl olurdu da Luce'un ruhunun bir parçası olabilirdi?

Onları çok daha derin bir şey *bir araya getirmeliydi*.

Ama Lucinda klavsenin üstüne doğru eğilmiş küçük bir kâğıt parçasına not alıyordu. Doğrulup katladığı kâğıdı Luce'un ellerine tutuşturdu.

"Küstahlığından Bayan Constance'a bahsetmeyeceğim," dedi Luce'u mağrurca süzerek. "Tabi *eğer* bu notu Bay Grigori'ye iletirsen. İşini kurtarma şansını sakın kaçıрма." Bir saniye sonra koridorda süzülen beyaz bir silüetten farksız bir şekilde partiye geri döndü.

Luce notu yırtıp açtı.

Sevgili Bay Grigori,

Önceki gün terzide karşılaştığımızdan beri sizi aklımdan çıkaramadım. Bu gece saat dokuzda benimle çardakta buluşur musunuz? Orada sizi bekliyor olacağım.

Sevgilerimle,

Lucinda Biscoe

Luce mektubu parça parça edip şöminenin ateşine attı. Daniel bu notu almazsa, Lucinda çardakta yalnız başına olacaktı. Luce oraya gidip Lucinda'nın gelmesini bekleyebilir ve onu uyarmayı tekrar deneyebilirdi.

Koridora koşup mutfığa inen hizmetçi merdivenlerine doğru ani bir dönüş yaptı. Aşçıların, pastacıların ve Henrietta'nın yanından geçti.

"İkimizin de başını belaya sokacaksın, Myrtle!" diye seslendi kız, fakat Luce çoktan kapıdan çıkmıştı.

Koşarken akşamın serin ve kuru havasını yüzünde

hissedebiliyordu. Saat neredeyse dokuzdu ama güneş malikânenin batı tarafında kalan ağaçların üstünde henüz batmamıştı. Pembe tonların hâkim olduğu patikaya sapıp budanması gereken bahçenin, hoş kokulu güllerin ve labirent bahçesinin yanından geçti.

Gözleri Duyurucudan çıkıp bu hayata adımını attığı ilk yere ilişti. Boş çardağa doğru hızla ilerliyordu. Biri onu kolundan yakaladığında durdu.

Arkasına döndü.

Ve Daniel ile burun buruna geldi.

Hafif bir esinti sarı saçlarını alnına doğru uçuşturuyordu. Resmi siyah takımı, altın saat zinciri ve yakasına taktığı yoncayla, Daniel hatırladığından çok daha muhteşem görünüyordu. Batan güneşin ışığında cildi berrak ve parlaktı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Onu görünce menekşe renkli gözleri canlanmıştı.

Luce hafifçe nefesini verdi. Ona biraz daha yaklaşıp dudaklarından öpmek için kendisini zor tutuyordu. Kollarını etrafına dolayarak kanatlarının açıldığı geniş omuzlarındaki yeri hissetmek istiyordu. Buraya yapmak için geldiği şeyi unutup ona sarılmak istiyordu. Onu ne kadar özlediğini kelimelerle ifade etmesi mümkün değildi.

Hayır. Bu ziyaret Lucinda ile ilgiliydi.

Daniel, onun Daniel'ı şu an çok uzaklardaydı. Ne yaptığını ya da ne düşündüğünü hayal etmek zordu. Tüm bunların sonunda bir araya gelişlerini düşünmek çok daha zordu. Ama tüm arayışının sebebi bu değil miydi? Geçmiş hakkında yeterince bilgi edinip şimdiki zamanda Daniel ile gerçekten birlikte olabilmek için değil miydi?

“Burada olmaman gerekiyor,” dedi Luce ona. Daniel, Lucinda'nın burada onunla buluşmak istediğini bilemez-

di. Ama işte buradaydı. Sanki buluşmalarını hiçbir şey engelleyemezmiş gibi birbirlerine doğru çekiliyorlardı.

Daniel'in kahkahası Luce'un alışkın olduğu gibiydi. Daniel onu Sword & Cross'ta ilk kez öptüğünde duyduğu, o sevdiği kahkaha. Fakat bu Daniel onu gerçekten tanımiyordu. Kim olduğunu, nereden geldiğini ve ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu.

"Senin de burada olmaman gerekiyor." Gülümsedi. "Önce dans etmeliydik, sonra da birbirimizi yeterince tanıyınca, seni ay ışığı altında yürüyüşe çıkarmalıydım. Ama güneş henüz batmadı. Bu da hâlâ dans edebileceğimiz anlamına geliyor." Elini uzattı. "Adım Daniel Grigori."

Balo elbisesi yerine üzerinde hemşire üniforması olduğunu ya da tipik bir İngiliz kızı gibi davranmadığını fark etmemişti bile. Sadece onu görmüştü, ama Lucinda gibi Daniel'in da gözleri aşktan kör olmuştu.

Tüm bunları farklı bir açıdan görmek, ilişkilerine tuhaf bir açıklık getiriyordu. Bu muhteşem bir şeydi ama trajik bir şekilde kısa ömürlüydü. Daniel'in sevdiği Lucinda mı, yoksa kurtulamadıkları bu kısır döngü müydü?

"Ben o değilim," dedi Luce ona üzgün bir şekilde.

Daniel, ellerini tutunca eriyecek gibi oldu.

"Elbette, sensin," dedi. "O hep sendin."

"Hayır," dedi Luce. "Bu onun için hiç adil değil."

"Kimden bahsediyorsun?" Luce'u ciddiye alıp almamak ve kahkaha atmak arasında kalmış gibiydi.

Luce göz ucuyla evin arka tarafından beyaz bir figürün onlara doğru yaklaştığını gördü.

Lucinda.

Daniel ile tanışmaya geliyordu. Erken gelmişti. Notun-

da saat dokuz yazıyordu - *en azından* Luce parçalayıp şömineye atmadan önce öyle yazıyordu.

Luce'un kalbi hızla atmaya başladı. Lucinda geldiğinde burada olamazdı. Ancak Daniel'in da yanından bu kadar çabuk ayrılamazdı.

"Neden onu seviyorsun?" Tüm bu kelimeler Luce'un ağzından aniden çıktı. "Ona âşık olmana sebep olan şey ne, Daniel?"

Daniel elini onun omzuna koydu - bu harika bir histi. "Yavaşla," dedi. "Henüz yeni tanıştık ama yemin ederim sevdiğim başka biri yok.

"Sen! Hizmetçi kız!" Lucinda onları görmüştü ve ses tonuna bakılırsa, bundan hiç de memnun değildi. Çardağa doğru koşmaya başladı, elbisesine, çamurlu çimenlere ve Luce'a lanet ediyordu. "Mektubuma ne yaptın?"

"O kız, bu-buraya doğru gelen kız," diye kekeledi Luce. "Bir anlamda ben oluyor. Ben oyum. Sen bizi seviyorsun ve benim anlamam gereken.

Daniel dönüp Lucinda'ya, âşık olacağı - bu çağda seveceği kıza - baktı. Artık yüzünü net bir şekilde görebiliyordu. Onlardan iki tane olduğunu da.

Tekrar Luce'a baktığında, omzuna koyduğu eli titremeye başladı. "Sen, diğeri. Ne yaptın? Bunu nasıl yaptın?"

"Hey! Sen" Lucinda Daniel'in elinin Luce'un omzunda olduğunu fark etti. Suratı iyice asıldı. "Biliyordum!" diye çığlık atıp daha hızlı koşmaya başladı. "Ondan uzak dur, seni pasaklı!"

Luce paniğe kapıldığını hissedebiliyordu. Koşmaktan başka şansı yoktu. Ama önce Daniel'in yüzüne dokundu. "Bu aşk mı? Yoksa sizi bir araya getiren şey lanet mi?"

"Aşk," dedi Daniel güçlkle. "Bilmiyor musun?"

Luce onun tutuşundan sıyrılıp hızla ve öfkeyle çimenlerin üzerinde koşarak gümüşü huş ağaçlarının arasından geçip ilk adımını attığı uzun çimenlere vardı. Ayakları takılınca yüzüstü yere düştü. Her yanı acıyordu. Üstelik kızgındı. Lucinda'nın bu kadar kötü biri olmasına sinirlenmişti. Ve düşünmeden âşık olduğu için Daniel'a karşı da öfkeliydi. En ufak bir değişiklik yaratamayacak kadar güçsüz olmasına da. Lucinda yine ölecekti - Luce'un burada olmasının hiçbir anlamı yoktu. Yumruklarını yere vururken bıkkınlıkla inledi.

"Sakin ol, sakin ol." Küçük bir el sırtına hafifçe vurdu.

Luce ondan uzaklaştı. "Beni rahat bırak, Bill."

"Hey, bu çok cesurcaydı. Bu kez gerçekten sipere girdin. Ama..." Bill omuzlarını silkti. "Artık her şey bitti."

Luce doğrulup sertçe ona baktı. Bill'in kendini beğenmiş ifadesini gördükçe, yerinden kalkıp oraya gitmek, Lucinda'ya gerçekte kim olduğunu söylemek, bazı şeylerin ileride nasıl olacağını ifade etmek istiyordu.

"Hayır." Luce ayağa kalktı. "Bitmedi."

Bill onu aşağı çekti. Böylesine ufak bir yaratık için şaşırtıcı bir şekilde güçlüydü. "Ah, bitti. Hadi, Duyurucuya gir."

Luce Bill'in işaret ettiği yere baktı. Tam karşısında havada süzülen kalın, siyah geçidi fark etmemişti bile. Küflü kokusu midesini bulandırıyordu.

"Hayır."

"Evet," dedi Bill.

"Bana yavaşlamamı söyleyen sendin."

"Dinle, dur da sana özet geçeyim: Bu hayatta tam bir baş belasısın ve bu durum Daniel'ın umrunda değil. Birkaç hafta boyunca seninle flört edecek, birbirinize çiçek-

ler vereceksiniz. Sonra büyük bir öpücük ve bum. Tamam mı? Görülecek başka bir şey yok.”

“Anlamıyorsun.”

“Neyi? Viktorya dönemi insanların tavan arası kadar basık ve soyulan bir duvar kâğıdını seyretmek kadar sıkıcı olduklarını mı anlamıyorum? Hadi, geçmişinde gezip duracaksan, en azından buna değsin. En parlak anlarına gidelim.”

Luce yerinden kıpırdamadı. “Seni yok etmenin bir yolu var mı?”

“Seni bu Duyurucuya çantaya tıklan bir kedi gibi zorla sokmam mı gerekiyor? Hadi gidelim.”

“Lanet yüzünden bana zorunlu olduğunu değil, beni sevdiğini görmeliyim. Bizi birbirimize bağlayan daha güçlü bir şey olduğunu hissetmeliyim. Gerçek bir şey.”

Bili çimenlerin üzerinde Luce’un yanma oturdu. Sonra vazgeçip onun kucağına tırmandı. Önce ona ve kafasının etrafında uçuşup duran sineklere vurmak istedi, fakat kafasını kaldırıp ona baktığında, gözleri içten görünüyordu.

“Tatlım, Daniel’m seni gerçekten sevmesi endişelenmen gereken en son şey. Siz ruh ikizisiniz. Bu ifadeyi icat eden sizsiniz. Bunu görmek için burada kalmana gerek yok. Bu senin her hayatında olan bir şey.”

“Ne?”

“Gerçek aşkı mı görmek istiyorsun?”

Luce kafasını salladı.

“Gel.” Onu tutup çekti. Karşılarında süzülen Duyurucu yeni bir şekle girdi, ta ki bir çadırın kanatlarına benzeyene dek. Bili havada uçup görünmez bir mandala parmağını geçirerek çekti. Duyurucu kendisini yeniden düzenleyip

bir asma köprü gibi aşağıya indi, Luce'un görebildiği tek şey karanlık bir tüneldi.

Luce başını çevirip Daniel ve Lucinda'nın oldukları yere doğru baktı ama onları göremedi - sadece birbirine giren renkler halinde vücut hatlarını seçebiliyordu.

Bili Duyurucunun ortasına doğru serbest eliyle buyur edercesine bir hareket yaptı. "İçeri gir."

Ve Luce denileni yerine getirdi.

SEKİZ

Kanatlardan İzlemek

Helston, İngiltere

26 Temmuz 1854

Cornwall'un ıssız kıyısında uyandığında, Daniel'in kıyafetlerinin rengi güneşten açılmıştı ve yanağı kumla kaplıydı. Tek başına dolaşmaya başladığından beri bir gün, bir hafta ya da bir ay geçmiş olabilirdi. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, tüm vaktini yaptığı hata yüzünden kendisini cezalandırarak geçirmişti.

Lucinda ile terzide o şekilde karşılaşmak öylesine büyük bir hataydı ki bunu her düşündüğünde Daniel'm ruhu yanıyordu.

Ve Daniel bunu düşünmeden edemiyordu.

Lucinda'nın dolgun pembe dudaklarından dökülen sözleri: *Sanırım sizi tanıyorum. Lütfen bekleyin.*

Çok güzel ve bir o kadar da tehlikeliydi.

Neden daha önemsiz bir şey olmamıştı? Küçük bir flört? Öyle olmuş olsaydı, belki canı bu kadar sıkılmazdı. Ama ya ilk görüş! Lucinda Biscoe'nun onu, yanlış Daniel'i ilk görüşü. Daniel her şeyi tehlikeye atmış olabilirdi. Geleceği öylesine değiştirmiş olabilirdi ki kendi Luce'u çoktan ölmüş ya da tanınmayacak derecede değişime uğramış olabilirdi.

Ama hayır: Eğer böyle olsaydı, Luce aklında olmazdı. Zaman kendisini yeniden yazdığında Luce'u farklı olduğu için en ufak bir pişmanlık duymazdı.

Eski benliği Daniel'in hatasını telafi edecek bir şekilde Lucinda Biscoe'ya karşılık vermiş olmalıydı. Her şeyin nasıl başladığını tam olarak hatırlamıyordu, sadece nasıl bittiğini hatırlıyordu. Ama ne olursa olsun, Lucinda ile yeniden karşılaşmaktan ve daha fazla hasara yol açmaktan korktuğu için eski benliğini uyarmak istese bile artık yanına yaklaşamazdı. Tek yapabileceği şey geri çekilip beklemektir.

Sonsuzluğa alışıkta ama bu Cehennem'den farksızdı.

Daniel zaman kavramını yitirmiş, kıyıya vuran okyanusun sesine karışmasına izin vermişti. En azından şimdilik.

Herhangi bir Duyurucuya girip Luce'un ziyaret ettiği bir sonraki hayatında peşine düşerek arayışına kaldığı yerden devam edebilirdi. Ama nedense Helston'dan ayrılamıyordu, Lucinda Biscoe'nun hayatı sona erene dek bekleyecekti.

O gece uyanıp gökyüzündeki mor bulutları görünce Daniel vaktin geldiğini hissetti. Yaz ortası. Yüzüne bulaşan kumu sildi ve saklı kanatlarında tuhaf bir hassasiyet duyumsadı. Her atışıyla birlikte kalbi zonkluyordu.

Vakit gelmişti.

Lucinda'nın ölümü akşam karanlığından sonra gerçekleşecekti.

Daniel'in eski benliği tek başına Constancelar'ın salonunda, Lucinda Biscoe'nun resmini son kez çiziyor olacaktı. Her zamanki gibi içinde deri kaplı kalem kutusu, birkaç çizim defteri, Gözcülerle ilgili kitabı ve yedek ayakkabıları dışında hiçbir şey olmayan çantaları hemen kapının önünde olacaktı. Çünkü planları arasında ertesi sabah yola çıkmak vardı. Ne yalan ama.

Lucinda'nın ölümünden önceki dakikalarda, Daniel kendisine karşı nadiren dürüst olurdu. Genelde sevgisi yüzünden kendisini kaybederdi. Kendini her kandırdığında, onun varlığıyla sarhoş olur ve neler olacağını düşünmezdi.

Daniel, Helston'daki hayatının nasıl sona erdiğini çok net hatırlıyordu: Lucinda'yı kırmızı kadife perdelere yaslayıp son kez öperken son ana dek ölmek zorunda olduğunu inkâr etmişti.

O zaman kaderine lanet etmişti; çirkin bir manzaraya sebep olmuştu. İstırabını tenini dağlayan kızgın bir demir gibi hâlâ hissedebiliyordu. Ve ziyareti de hatırlıyordu.

Güneşin batmasını beklerken, kıyıda durup suyun çıplak ayaklarına değmesine izin verdi. Gözlerini kapatıp kollarını açtı ve omuzlarındaki yara izlerinden kanatlarını serbest bıraktı. Arkasında çırpın kanatları rüzgârda birbirlerine vurarak ona huzur veren bir hafiflik sağlıyorlardı. Suyun üstündeki yansımalarından kanatlarının ne kadar parlak ve büyük olduklarını ve onu ne kadar heybetli gösterdiklerini görebiliyordu.

Bazen, Daniel kendisini teselli edilemez hissettiğinde, kanatlarını saklamayı tercih ediyordu. Bu kendisine uy-

guladığı bir tür cezaydı. Kanatlarını serbest bıraktığında hissettiği derin rahatlama, somut ve inanılmaz özgürlük duygusu ona uyuşturucu gibi sahte geliyordu. Bu gece kendisine uçmak için izin verecekti.

Dizlerini kırıp kumu iterek havaya yükseldi.

Suyun yüzeyinden birkaç metre yukarı yükselince hemen sırtı okyanusa bakacak şekilde döndü, kanatları ışıltılı ve görkemli bir sal gibi görünüyordu.

Suyun yüzeyine hafifçe dokundu, kanatlarının her çırpışıyla birlikte kaslarını gevşeterek turkuvazdan buz mavisine dönen dalgaların üzerinde süzüldü. Okyanus serin olmasına rağmen sıcak olan kanatları etrafını saran mor bir halka oluşturunuyordu.

Daniel yüzmeyi severdi. Suyun serinliğini, akıntının tahmin edilemez oluşunu ve okyanusun ayla olan senkronizasyonunu. Bu gerçekten anladığı birkaç dünyevi zevkten biriydi. Tabii en çok da Lucinda ile yüzmeyi seviyordu.

Daniel, kanatlarının her vuruşuyla, Lucinda'nın onunla olduğunu, daha önce birçok kez yaptığı gibi suyun üzerinde zarif bir şekilde süzüldüğünü ve ışıltılı sıcaklığın tadını çıkardığını hayal etti.

Ay karanlık gökyüzünde iyice parlak bir hal alıp Daniel Reykjavik kıyılarında bir yere vardığında, sudan çıktı. Doğrulduktan sonra soğuktan etkilenmemesini sağlayacak bir güçle kanatlarını çırpı.

Rüzgâr vücudunun yanlarını dövüyor, yükseldikçe sanyeler içinde onu kurutuyordu. Kalın gri bulut kümelerine daldı, sonra geri dönüp yıldızlı gökyüzünde kıyı boyunca süzüldü.

Kanatlarını özgürce çırparken altındaki suyun dalga-

lanarak elmas gibi ışıldamasına neden oluyordu. Faroe Adaları'na ve İrlanda Denizi'ne doğru giderken epey hızlandı. St. George Kanalı boyunca devam etti ve en sonunda tekrar Helston'a döndü.

Sevdiği kızın ölümünü izlemek doğasına ne kadar da aykırıydı!

Ama Daniel bu anın ve acısının ötesini düşünmek zorundaydı. Bu kurbanın ardından gelecek olan tüm Lucinda'ları ve peşinde olduğu, bu lanetin döngüsünü sonlandıracak olan son Lucinda'yı düşünmeliydi.

Lucinda'nın bu geceki ölümü ikisinin kazanmaları, bir şansları olabilmesi için tek yoldu.

Constancelar'ın malikânesine vardığında, arazinin güney kısmına doğru alçalmaya başladı. Çardağın beyaz çatısını ve bahçeleri kuş bakışı görebiliyordu. Lucinda'mn herkes uyuduktan sonra babasının evinden gizlice çıkıp birkaç dakika önce ay ışığının altında yürüdüğü çakıllı yol oradaydı. Lucinda geceliğinin üzerine uzun, siyah bir perlerin geçirmişti, onu bulmak için acele ettiğinden iffetini elden bırakmıştı.

Ve işte... Salondaki ışık, onu ona götüren şamdan. Perdeler hafif aralıktı. Daniel'ın görünmeden içeri bakabileceği kadar.

Daniel büyük evin ikinci katındaki salonun penceresine ulaştı ve hafifçe kanatlarını çırparak bir casus gibi dışarıda süzölmeye başladı.

Orada mıydı? Yavaşça nefesini verip kanatlarının havayla dolmasına izin verdi ve sonra yüzünü cama dayadı.

DaniePm eski benliği köşede hiddetli bir şekilde defterine bir şeyler çiziyordu. Yorgun ve üzgün görünüyordu. Daniel bu duyguyu çok iyi hatırlıyordu - duvardaki saatin

siyah kadrana bakarak her an alev almasını beklemek. Lucinda sanki perdenin arkasından çıkmış gibi gizlice ve sessizce yanına sokulduğunda çok şaşıracaktı.

Lucinda tam o sırada bunu yapınca çok şaşırdı.

Güzelliği o geceki en gerçek dışı beklentilerinin bile ötesindeydi. Hissettiği ama anlamadığı aşktan dolayı yanakları kızarmıştı. Siyah saçları uzun ve sık bir örgü halinde salınıyordu. Geceliğinin şeffaflığı kusursuz teninin etrafında örümcek ağı gibi uçuşuyordu.

Tam o sırada, Daniel'in eski benliği yerinden kalkıp arkasını döndü. Karşısındaki muhteşemliği görünce, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

Eğer Daniel bir şekilde eski benliğine ulaşip bunu atlatması için yardım edebilseydi, hiç durmaz yapardı. Ama elinden gelen tek şey onun dudaklarını okumaktı.

Burada ne arıyorsun?

Luce ona yaklaşırken yanakları daha da kızardı. İkisi de mıknaş gibi hareket ediyordu; bir an kendilerinden daha büyük bir güç tarafından birbirlerine çekilip, ardından aynı kuvvetle birbirlerinden uzaklaşıyorlardı.

Daniel ise dışarıda üzgün bir şekilde havada süzülüyordu.

İzleyemezdi. İzlemek zorundaydı.

Birbirlerine uzanırları ve birbirlerine dokunmaları öylesine özenliydi ki. Sonra aniden birbirlerine açmış gibi tutkulu bir hale büründüler. Öpüşmüyor, sadece konuşuyorlardı. Dudakları neredeyse birbirlerine değeceği sırada, ruhları neredeyse bir bütün olduğunda, etraflarında ikisinin de farkında olmadığı yakıcı, saf, beyaz bir ışık oluştu.

Daniel daha önce bunu dışarıdan hiç görmemişti.

Luce'un peşinde olduğu şey bu muydu? Aşklarının ne

kadar gerçek olduğunun görsel bir kanıtı mı? Daniel’a göre aşkları kanatları gibi onun bir parçasıydı. Ama Luce için daha farklı olmalıydı. Aşklarının ihtiyaına erişimi yoktu. O sadece yakıcı sonunu tecrübe edebiliyordu.

Daniel yanağını cama dayayıp içini çekti, içeride, eski benliğinin morali bozuktu, en başından beri saçmalık olan bir şeyi çözüme ulaştırmaya çalışıyordu. antalarını toplamıştı ama gitmesi gereken Luce’tu.

Eski benliği onu kollarına aldı; pencerenin öteki tarafından bile Daniel Lucinda’nın teninin hoş kokusunu alabiliyordu. Boynunu öpüp ellerini sırtında gezdiren eski benliğini kıskandı. Tutkusu o kadar giiliydi ki kendini tutmasa pencereleri paramparça edebilirdi.

Eski benliği *bunun biraz daha sürmesini* diledi. Onunla biraz daha vakit geçirmek istiyordu. Bir pck daha. Oda sarsılıp Duyurucular gölgelerinde titremeye başlamadan son bir dokunuş daha.

Daniel yanağını yasladığı camın ısındığını hissetti. Başlamıştı.

Gözlerini kapatmak istiyor ama yapamıyordu. Lucinda eski Daniel’ın kollarında kıvranmaya başladı. Yüzünden ne kadar acı çektiği görülebiliyordu. Yukarı bakıp tavana dans eden gölgeleri görünce gözleri kocaman oldu. Ne olduğu belli olmayan bu şeyi doğru düzgün anlayamamış olması bile onun için çok fazlaydı.

ığlık attı.

Ve parlak kocaman bir alev halini aldı.

Odanın içinde, Daniel’ın eski benliği duvara yapıştı. Yere düşüp toplanıp kaldı, bir adamın hatlarından başka hiçbir şeye benzemiyordu. Yüzünü halıya gömüp titremeye başladı.

Dışarıda, Daniel daha önce hiç hissetmediği bir şaşkınlıkla alevlerin duvarlara ve havaya tırmanışını izledi. Çok geçmeden yok olan alevler ondan geriye hiçbir iz bırakmadı.

İnanılmazdı. Daniel'in vücudunun her noktası titriyordu. Eski benliğini mahvetmemiş olsaydı, Lucinda'nın ölümünü neredeyse güzel bulabilirdi.

Eski benliği yavaşça ayağa kalktı. Ağzı açık kalmış ve siyah ceketinin altından açılan kanatları odanın büyük bir bölümünü kaplamıştı. Yumruklarını gökyüzüne doğru kaldırıp haykırdı.

Dışarıda, Daniel artık buna daha fazla dayanamayacağını anladı. Kanadıyla cama vurarak pencereyi kırdı. Sonra açtığı delikten içeri girdi.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi eski benliği, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. İki kanadı da tamamen açıkken geniş salonda neredeyse ikisine yetecek kadar yer kalmamıştı. Birbirlerinden uzak durmak için omuzlarını mümkün olduğunca geriye çektiler. İkisi de birbirlerine dokunmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorlardı.

"Seyrediyordum," dedi Daniel.

"Sen... Ne yapıyordun? Bunu *izlemek* için mi geri geldin?" Eski benliği kollarını ve kanatlarını açtı. "Görmek istediğin *bu* muydu?" Perişanlığının boyutu yürek sızlatacak kadar barizdi.

"Bunun olması gerekiyordu, Daniel."

"Beni bu yalanlarla kandırmaya sakın kalkma. Yoksa yine Cam'den nasihat almaya mı başladın?"

"Hayır!" Daniel neredeyse eski benliğine bağırıyordu. "Dinle. Bu oyunu değiştirme şansımızın olacağı bir zaman gelecek, o gün çok uzakta değil. Bir şeyler değişti, artık bazı

şeyler daha farklı. Ancak o gün geldiğinde, aynı şeyi tekrar tekrar yaşamamızı ortadan kaldırmak için bir fırsatımız olacak. Lucinda en sonunda...”

“Bu döngüyü bozacak mı?” diye fısıldadı eski Daniel.

“Evet.” Daniel’ın başı dönmeye başlamıştı. Aynı odada onlardan gereğinden fazla vardı. Gitme vakti gelmişti. ‘Biraz zaman alacak,’ dedi ve arkasını dönüp pencereye gitti. “Ama *umudunu* yitirme.”

Sonra Daniel kırık pencereden dışarı çıktı. Kelimeleri - *umudunu yitirme* - zihninde yankılanırken göğsü, gecenin gölgelerinin derinliklerine yükseldi.

DOKUZ

Devriye Gezenler

Tahiti, Fransız Polinezyası
11 Aralık 1775

Luce kendisini kıymıklı bir kalasın üstünde buldu.

Kalas sola doğru eğilirken hafifçe gıcırdadı, sonra sağa doğru aynı şeyi tekrarlarken yine gıcırdadı. Kalas oldukça kısa bir sarkaca bağlıymış gibi sallanma sabit ve sürekliliydi.

Sıcak bir esinti saçlarını yüzüne savurunca hizmetçi üniformasının başlığını kafasından çıkardı. Altındaki kalas tekrar sallanınca ayakları kaydı. Sendeledi ve tamamen aşağı düşmeden önce zar zor tutunmayı başardı...

Neredeydi? Karşısında uçsuz bucaksız, masmavi bir gökyüzü uzanıyordu. Daha koyu mavi olan kısım ufuk çizgisi olmalıydı. Aşağıya baktı.

Oldukça yüksek bir yerdeydi.

Yaklaşık yüz metre kadar aşağısında uzanan su almış bir yelken direği tahta bir güverte ile birleşiyordu. Ah. Bu bir direkti. Luce geniş bir teknenin tepesinde oturuyordu.

Enkaz halindeki çok geniş bir tekne demek daha doğru olurdu, kapkara bir kıyısı olan adanın hemen yakınlarındaydı.

Sert lav kayalarına çarpan pruva öylesine ezilmişti ki geriye toz halinde bir yığın kalmıştı. Ana yelken parça parçaydı: Lime lime olmuş sarımsı bir bez parçası rüzgârda dalgalanıyordu. Hava büyük bir fırtınanın ardından gelen sabah gibi kokuyordu ama gemi öylesine yıpranmıştı ki yıllardır orada duruyormuş gibi görünüyordu.

Dalgalar kara kıyıya her vurduğunda, su kayalardaki boşluklardan metrelerce yükseğe sıçırıyordu. Dalgalar enkazı - ve Luce'un tutunduğu kalası - şiddetli bir şekilde sarstığında Luce kendini kusacak gibi hissediyordu.

Nasıl aşağı inecekti? Nasıl kıyıya çıkacaktı?

"Ah-a! Bakın kim kuş gibi dala tünemiş." Bill'in sesi kıyıya vuran dalgaların sesini böldü. Geminin çürüyen boşluğunun ucunda belirip sanki kalasın üstünde dengede durmaya çalışıyormuş gibi kollarını iki yana doğru uzatarak yürümeye başladı.

"Neredeyiz?" Luce ani bir hareket yapamayacak kadar gergindi.

Bili derin bir nefes aldı. "Tadını alamıyor musun? Tahiti'nin kuzey kıyılarındayız!" Luce'un yanma gitti, kısa ayaklarını uzatıp gri ellerini başının arkasına koydu. "Cennet gibi, değil mi?"

"Sanırım kusacağım."

"Saçmalama. Tek yapman gereken deniz yolculuğuna karşı direnç göstermek."

“Buraya nasıl geldik...” Luce Duyurucuyu görebilmek umuduyla etrafına bakındı. Tek bir gölge bile göremiyordu, sadece uçsuz bucaksız, bomboş bir gökyüzü vardı.

“Lojistikle senin yerine ilgilendim. Beni seyahat acentan ve elbette kendini de tatildeymiş gibi gör!”

“Biz tatilde değiliz, Bill.”

“Değil miyiz? Büyük bir Aşk Turu’na çıktığımızı sanıyordum.” Alnını ovuşturunca kafa derisinden küçük parçalar döküldü. “Yanlış mı anlamışım?”

“Lucinda ve Daniel nerede?”

“Bekle.” Luce’un önünde havada uçtu. “Biraz tarih görmek istemez misin?”

Luce onu umursamayıp direğe doğru yaklaştı. Direğin yanlarından çıkan çivilerden en yükseğine doğru korkarak ayağını uzattı.

“En azından yardım etmemi istemez misin?”

Ayağı tahta çividen üçüncü kez kaydığında nefesini tutmuş aşağı bakmamaya çalışıyordu Luce. En sonunda, güçlkle yutkunarak Bill’in ona uzattığı soğuk ve sert pençesinden tuttu.

Bill’in elini tuttuğunda onu tamamen direğe doğru çekti. Islak rüzgâr suratına vurup eteğini beline kadar çıkartırken çığlık attı. Gözlerini kapatıp aşağıdaki çürümüş güverteye düşmeyi bekledi.

Ancak böyle bir şey olmadı.

Bir *hışırtı* sesi duydu ve birinin vücudunu havada yakaladığını hissetti. Gözlerini açtı. Bill’in kısa kanatları şişerek rüzgârı yakalamıştı. Bill tek eliyle Luce’un ağırlığını taşıyor ve onu yavaşça kıyıya götürüyordu. Bu kadar çevik olması inanılmazdı, Luce hafifleyip rahatladığını fark edince şaşırdı - nedense uçuş hissi artık ona çok doğal geliyordu.

Daniel. Hava etrafını sararken onunla birlikte olma isteği baskın çıktı. Sesini duymak ve dudaklarının tadına bakmak... Luce bunlardan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Kollarının arasında olmak için neler vermezdi!

Helston'da karşılaştığı Daniel, onu gördüğüne çok sevinmiş olsa da onu gerçekten *tanımiyordu*. Daniel'in tanıdığı şekilde değil. Kim bilir şimdi neredeydi?

"Daha iyi misin?" diye sordu Bili.

"Neden buradayız?" diye sordu Luce suyun üstünde süzöldükleri sırada. Su öylesine berraktı ki mürekkebi andıran gölgelerin içinde hareket ettiğini görebiliyordu - kocaman balıklar gibi kıyıyı takip ederek rahatça yüzüyorlardı.

"Şu palmiye ağacını görebiliyor musun?" Bili serbest pençesiyle işaret etti. "En uzun olan, kum yığınlarının arasındaki boşluktan sonra üçüncü ağacı?"

Luce kafasını sallayıp gözlerini kıstı.

"Bu hayattaki baban barakasını oraya inşa etti. Kumsaldaki en güzel kulübeyi!" Bili öksürdü. "Aslına bakarsan, kumsaldaki *tek* kulübeyi. İngilizler henüz adanın bu kısmını keşfetmediler. O nedenle baban balığa gittiğinde, tüm ada sen ve Daniel'a kalıyor."

"Daniel ve ben... Burada... Birlikte mi yaşıyoruz?"

Luce ve Bili el ele, dans eden bir çiftin zarıflığıyla kıyıya ayak bastılar. Luce geminin direğinden böylesine rahat bir şekilde yere indiğı için ona minnettardı - ve biraz da şaşırmıştı - ama yere iner inmez elini Bill'in kirli pençesinden çekip önlüğüne sildi.

Burası muhteşem bir yerdi. Berrak sular kara kumlu tuhaf ve hoş kumsala vuruyordu. Parlak meyvelerle ağırlaşan turuncgiller ve palmiye ağaçları kıyıya doğru eğiliyor-

du. Ağaçların ardında yağmur ormanının ortasında alçak dağlar yükseliyordu. Her iki yanlarından şelaleler akıyordu. Rüzgâr o kadar sert değildi, aksine durgundu ve amber çiçeklerinin kokusuyla doluydu. Burada tüm bir hayatı geçirmesi bir yana, tatil yaptığını hayal etmesi bile güçtü.

“Burada yaşıyordun.” Bill kıvrılan kıyı boyunca yürümeye başladı, kara kumun üstünde küçük ayak izleri bırakıyordu ardında. “Baban ve diğer on yerlinin hepsi bir kano seyahati uzaklıkta yaşıyorlardı ve sana *Lulu*’ya benzer bir isimle hitap ediyorlardı.”

Luce ona yetişmek için hızla yürürken, kuma değmesi için Helston döneminde giydiği hizmetçi üniformasının eteklerini topladı. Durup suratını buruşturdu.

“Yine ne var?” dedi Bill. “Bence çok sevimli, Lulu. *Lulululululu*.”

“Kes şunu.”

“Her neyse, Daniel bir tür gezgindi. O tekne var ya? Senin müthiş erkek arkadaşın onu Üçüncü George’un özel kızığından aşırıldı.” Tekrar teknenin enkazına baktı. “Ama Kaptan Bligh ve asi tayfasının Daniel’in izini sürüp burada olduğunu bulmaları birkaç seneyi alacak ve o zamana kadar... Bilirsin.”

Luce yutkundu. O zamana kadar Luce ölmüş olacağından Daniel çoktan gitmiş olacaktı.

Palmiye ağaçlarının arasında bir boşluğa vardılar. Okyanus ve küçük bir göl arasında kıvrılarak akan bir tuzlu su nehri vardı. Luce birkaç düz taş basarak suyun öteki tarafına geçti. İç eteği yüzünden terliyordu ve aklından bunalıcı kıyafetini çıkarıp okyanusa dalmak geçiyordu.

“Lulu’nun ne kadar zamanı kaldı?” diye sordu. “O iş olmadan?”

Bili ellerini kaldırdı. “Tek istediğinin Daniel ile arandaki sevginin gerçek olup olmadığını görmek olduğunu sanıyordum.”

“İstiyorum.”

“Bunun için on dakikadan fazlasına ihtiyacın olmayacak.”

Başka bir el değmemiş kumsala kıvrılan orkidelerin dizili olduğu kısa bir patikaya vardılar. Açık mavi suyun yanında saz çatılı bir baraka vardı. Barakanın arkasındaki bir palmiye kıpırdandı.

Bili omzunun üstünden yükselip havada süzölmeye başladı. “Şuna bak.” Pençesiyle palmiyeye işaret etti.

Luce, sallanan ağaç gövdesinin üstündeki yaprakların arasından bir çift ayağın çıkmasını hayretle izledi. Sonra üzerinde sadece örgü bir etek ve boynunda kocaman bir çelenk asılı olan bir kız dört tane kahverengi hindistancevizini kumsala atıp ağacın gövdesinden aşağı indi.

Uzun saçları açıktı, güneş ışıkları karanlık tutamlarında elmas gibi ışıldıyordu. Luce bunun nasıl bir şey olduğunu, belini geçen saçlarının dalgalar halinde salınırken kollarını nasıl gıdıkladığını biliyordu. Güneş Lulu’nun tenini koyu kahverengiye dönüştürmüştü - Luce’un şimdiye kadar olduğundan, hatta büyükannesinin Biloxi’deki yazlık evinde tüm yazı geçirdiğinde olduğundan bile daha koyuydu - kolları ve yüzünde koyu renkli geometrik dövmeler vardı. Tanınmaz ve kesinlikle Luce olmak arasında bir yerlerdeydi.

Bili onu mor çiçekli bir ağacın arkasına çekerken, “Vay canına,” diye fısıldadı Luce. “Hey... Ovv! Ne yapıyorsun?”

“Seni güvenli bir yere götürüyorum.” Bili tekrar onu

tutup yaprakların üstüne çıkana dek havaya kaldırdı. Ağaçların arasından kurtulduktan sonra onu yükseklerdeki sağlam bir dalın üstüne bıraktı, böylece tüm kumsalı görebiliyorlardı.

“Lulu!”

Ses Luce’un teninden geçip kalbine işledi. Bu Daniel’in sesiydi. Ona sesleniyordu. Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Luce sese doğru hareket etti. Sanki ağacın tepesinden yanına uçabilirmiş gibi yüksek dalda oturduğu yerden ayağa kalktığını fark etmemişti bile - ta ki Bill onu dirseğinden yakalayana dek.

“Seni buraya çıkarmamın sebebi tam olarak buydu. O seninle konuşmuyor, *onunla* konuşuyor.”

“Ah.” Luce hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dala oturdu. “Haklısın.”

Hindistancevizi toplayan kız, Lulu, kara kumların üstünde koşuyordu. Ve kumsalın ilerisinde Daniel da hızla ona doğru koşuyordu.

Daniel üstsüzdü, harika bir şekilde bronzlaşmıştı ve kasları belirgindi, üzerinde sadece kenarları aşınmış deniz mavisi bir pantolon vardı. Teni parlıyordu, okyanustan yeni çıkmıştı. Koştukça çıplak ayakları kum sıçratıyordu. Luce suya ve kumsala imreniyordu. Kendisi bu ağacın tepesine takılıp kalmışken, Daniel’a dokunan her şeyi kısıkmıyordu. En çok da eski benliğini.

Lulu’ya doğru koşan Daniel, Luce’un hiç görmediği kadar mutlu görünüyordu. Öyle ki Luce’un içinden ağlamak geldi.

Birbirlerine kavuştular. Lulu kollarını ona dolayınca, Daniel onu yukarı kaldırıp havada döndürmeye başladı.

Onu yere bırakıp parmak uçlarını, kollarını, omuzlarını, boynunu ve dudaklarını öpücüklere boğdu.

Bili Luce'un omzuna yaslandı. "Asıl heyecanlı yere geldiklerinde beni uyandır," dedi esneyerek.

"Sapık!" Luce ona vurmak istiyor ama ona dokunmak istemiyordu.

"Dövmeleri kastetmiştim, kuş beyinli. Dövmelerle ilgilenirim, tamam mı?"

Luce kumsaldaki çifte tekrar baktığında, Lulu Daniel'ı kulübeden fazla uzakta olmayan, kumların üstüne serili saz örtüye götürdü. Daniel pantolonunun kemerinden küçük bir çakı çıkarıp hindistancevizlerinden birine sapladı. Birkaç kesikten sonra kabuğun üstünü ayırıp hindistancevizini Lulu'ya verdi. Lulu hindistancevizinin içini kana kana içti, süt ağzının kenarlarından damlıyordu. Daniel öperek onu temizledi.

"Dövme falan yok, onlar sadece..." Eski benliği kulübenin içinde gözden kaybolunca Luce'un sesi kesildi. Bu dakika sonra Lulu palmiye yapraklarına sarılı küçük bir paketle dışarı çıktı. Paketin içinden tahta bir tarağa benzeyen bir şey çıkardı. İğne kadar keskinmiş gibi dişleri güneşin altında parlıyordu. Daniel sazın üstüne uzanıp Lulu'nun tarağı siyah tozla dolu sığ ama geniş bir deniz kabuğuna batırmasını izledi.

Lulu ona küçük bir öpücük verdikten sonra başladı.

Daniel'ın göğüs kemiğinden başlayarak tarağı tenine bastırdı. Çabuk hareket ediyor, sert ve hızlı bir şekilde bastırıyordu, tarağı her hareket ettirdiğinde Daniel'ın teninin üstünde siyah pigmentli bir dövme kalıyordu. Luce şekli seçebiliyordu: Damalı küçük bir zırh. Tüm göğsünü saracaktı. Luce daha önce sadece kalçasına küçük peni

be bir kalp dövmesi yaptırmak isteyen Callie ile New Hampshire'daki bir dövme dükkânına gitmişti. Dövmesinin tamamlanması bir dakikadan kısa sürmüştü ama buna rağmen Callie sızlanıp durmuştu. Ancak burada, Daniel çıt çıkarmadan ve gözlerini Lulu'dan ayırmadan yatıyordu. Oldukça uzun sürdü ve Luce onları izlerken sırtından ter aktığını hissetti.

"Eh? Buna ne diyorsun?" Bill onu dürttü. "Sana aşkı göstereceğime söz vermemiş miydin?"

"Elbette, gerçekten de birbirlerine âşık görünüyorlar." Luce omuzlarını silkti. "Ama..."

"Ama ne? Bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun? Şu çocuğa bir bak. Sanki dövme yaptırmıyor da muzgâr tarafından okşanıyor."

Luce dalın üstünde kıpırdandı. "Bundan çıkarmam gereken bir ders mi var? Aşk acı mıdır?"

"Sen söyle," dedi Bill. "Bunu duymak seni şaşırtabilir ama bayanlar Bill'in kapısını aşındırmıyorlar."

"Demek istediğim, Daniel'in adını vücuduma dövme yaptırsaydım, bu onu olduğundan daha çok sevdiğim anlamına mı gelir?"

"Bu bir sembol, Luce." Bill hırıltılı bir şekilde nefesini verdi. "Bazı şeylere çok fazla takılıyorsun. Şöyle düşün: Daniel, Lulu'nun gördüğü ilk yakışıklı çocuk. Birkaç ay önce kıyıya çıkmadan önce bu kızın tüm dünyası babası ve birkaç şişman yerliden ibaretti."

Onuncu sınıftayken Shakespeare seminerinde okuduğu *İrtına* adlı eserde geçen aşk hikâyesini hatırlayan Luce, "O Miranda," dedi.

"Ne kadar medenisin!" Bill takdir edercesine dudakla-

rını b z  . “Lerdinand ve Miranda gibiler: Yakışıklı yabancı kazazede onun kıyısında...”

“Elbette Lulu için ilk görüşte aşktı,” diye mırıldandı Luce. Korktuğu da buydu: Helston’dayken de canını sıkan aynı düşüncesizlik, aynı otomatik aşktı.

“Evet,” dedi Bili. “Ona âşık olmaktan başka seçeneği yoktu. Ama burada ilginç olan Daniel. Görüyorsun ya, onu; kamışlardan sal  rmeyi öğretmesine, bir sezonluk balık avlayarak babasının güvenini kazanmasına ya da tablo C’de görüldüğü gibi...” Kumsaldaki âşıkları işaret etti. “Tüm vücuduna onun geleneklerine göre dövme yapttırmayı kabul etmesine *ihtiyacı yok*. Daniel’m aniden karşısında belirmesi yeterli olurdu. Lulu yine de onu severdi.”

“Daniel’ın bunu yapmasının sebebi...” Luce düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi. “Lulu’nun sevgisini kazanmak istemesinden kaynaklanıyor. Yoksa sadece lanetlerden istifade ediyor olurdu. Çünkü ne tür bir kısır döngüye bağlı olurlarsa olsunlar, ona olan sevgisi... Gerçek.”

Peki neden Luce tam olarak ikna olmamıştı?

Kumsalda, Daniel yerinden doğruldu. Lulu’nun omu/ larından tutup onu hafifçe öpmeye başladı. Dövme yüzünden göğsü kanıyordu ama ikisi de farkında değillerine, gibi görünüyorlardı. Dudakları ve gözleri asla birbirlerini den ayrılmıyordu.

“Artık gitmek istiyorum,” dedi Luce Bill’e aniden.

“Gerçekten mi?” Bili sanki korkmuş gibi ağacın dalında ayağa kalkıp gözlerini kırptıştırarak ona baktı.”

“Evet, gerçekten. G rmem gereken şeyi gördüm ve şimdi gitmeye hazırım. Hemen.” Ayağa kalkmayı demdi ama dal ağırlığının altında sallandı.

“Hmmm, pekâlâ.” Bili onu sabitlemek için kolundun tuttu. “Nereye?”

“Bilmiyorum ama lütfen acele edelim.” Arkalarında batmak üzere olan güneş, kumun üstündeki âşıkların gölgelerini uzatıyordu. “Lütfen. Aklımda güzel bir hatıra kal-sın istiyorum. Öldüğünü görmek istemiyorum.”

Suratında şaşkın bir ifade beliren Bill hiçbir şey söylemedi.

Luce daha fazla beklemek istemiyordu. Gözlerini kapatıp bir Duyurucu çağırmaya koyuldu. Gözlerini tekrar açtığı anda, yakınındaki bir çarkıfelek meyvesi ağacının gölgesinde bir şeyin titrediğini gördü. Konsantre olup tüm gücüyle Duyurucu titremeye başlayana dek onu çağırdı.

“Hadi,” dedi dişlerini gıcırdatarak.

En sonunda, Duyurucu ağaçtan kurtulup havaya yükselerek tam karşısında süzölmeye başladı.

“Yavaş ol,” dedi Bill dalın üstünde uçuşarak. “Çaresizlik ve Duyurucu aracılığıyla seyahat etmek birlikte hiç iyi gitmez. Tırşu ve çikolata gibi.”

Luce ona dik dik baktı.

“*Demek istediğim:* İsteddiğin şeyden şaşacak kadar çaresiz olma.”

“Buradan kurtulmak istiyorum,” dedi Luce ama ne kadar denerse denesin gölgeyi belirli bir şekle sokamıyordu. Kumsaldaki âşıklara bakmıyordu, yine de gökyüzünde beliren karaltıyı hissedebiliyordu. Bu, yağmur toplayan bir bulut değildi. “Bill, yardım et?”

Bill derin bir nefes aldı ve havadaki kara karışıklığa uzanıp kendisine doğru çekti. “Bu senin gölgen, farkındasın değil mi? Ona biçim veren benim ama o senin Duyurucu-nun ve senin geçmişin.”

Luce kafasını salladı.

“Bu da seni nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrin ol-

madığı ve bunun benim sorumluluğumda olmadığı anlamına geliyor.”

Luce tekrar kafasını salladı.

“Pekâlâ, öyleyse.” Kararana kadar Duyurucunun bir bölümünü ovuşturduktan sonra siyah noktayı pençesiyle tutup çekti. Bir tür kapı tokmağı gibi çalışıyordu. Küf kokusunun dışarı taşmasıyla Luce öksürmeye başladı.

“Evet, ben de kokuyu alıyorum,” dedi Bill. “Bu çok eski.” Luce’a ilerlemesi için işaret etti. “Önden bayanlar.”

Prusya

7 Ocak 1758

Bir kar tanesi Luce’un burnuna dokundu.

Sonra bir tane daha ve bir tane daha ve daha çok sayıda, ta ki uçuşan taneler havayı kaplayıp her şey bembeyaz ve buz gibi olana dek. Luce’un ağzından çıkan nefesi beyaz bir duman oluşturdu.

Nedense, tam olarak nerede olduklarından emin olmasa da, *buraya* geleceklerini biliyordu. Emin olduğu tek şey gökyüzünün şiddetli bir fırtına yüzünden kapkaranlık olduğu ve ıslak karın siyah deri botlarının içine işleyerek ayak parmaklarını acıtıp iliklerine kadar onu üşüttüğüydü.

Kendi cenaze törenine doğru gidiyordu.

Bu Duyurucudan geçer geçmez bunu hissetmişti. Yaklaşan bir soğukluk, bir buz kütlesi kadar acımasız. Kendisini bir mezarlığın kapısında buldu, kar her şeyin üstünü örtmüştü. Arkasında iki tarafında ağaçların dizili olduğu bir yol vardı, çıplak dalları kurşuni gökyüzünü deliyordu. Önünde karla kaplı küçük tümsekler vardı, mezar taşları

ve haçlar çarpık pis dişler gibi beyazlığın içinden çıkıyordu.

Birkaç metre arkasından biri ısıklık çaldı. “Buna hazır olduğuna emin misin?” Bill. Nefes nefese kalmış gibi bir hali vardı, sanki ona yetişmek için koşmuştu.

“Evet.” Dudakları titriyordu. Bill’in, omzuna iniş yaptığını hissedene dek arkasını dönmedi.

“Al,” dedi Bill ve ona koyu renkli vizon bir kürk uzattı. “Üşümüş olacağını düşündüm.”

“Nereden...”

“Şu taraftaki pazardan gelen bir fahişenin üstünden çaldım. Endişelenme, kadın zaten yeterince doğal dolguya sahipti.”

“Bill!”

“Hey, ona ihtiyacın vardı!” Omuzlarını silkti. “Güle güle giy.”

Luce paltoyu giydi. Şaşırtıcı derecede yumuşak ve sıcaktı. İçini minnettarlık hissi kapladı; yapış yapış ve soğuk olmasını umursamadan, uzanıp Bill’in pençesini tuttu.

“Pekâlâ,” dedi Bill onun elini sıkarak. Bir anlığına, Luce parmak uçlarında tuhaf bir sıcaklık hissetti. Ama sonra bu his kayboldu ve Bill’in parmakları buz kesildi. Bill gergin bir şekilde derin bir nefes aldı. “Hmmm. Şey. Prusya, on sekizinci yüzyılın ortaları. Handel Nehri’nin kıyısındaki küçük bir köyde yaşıyorsun. Çok hoş bir yer.” Boğazını temizledikten sonra sözlerine devam etti. “Daha doğrusu, yaşıyordun demeliyim, çünkü sen...”

“Bill?” Luce başını çevirip kamburunu çıkararak omzunda oturan Bill’e baktı. “Sorun değil,” dedi kısık bir sesle. “Açıklamak zorunda değilsin. Sadece, bilirsin işte, hissetmeme izin ver.”

“Sanırım en iyisi bu.”

Luce sessizce mezarlığın kapısından içeri girerken, Bill geride kaldı. Yosun kaplı bir mabete oturup pençelerinin altındaki pislikleri temizlemeye başladı. Luce yüzünü daha iyi gizleyebilmek için şalını alnına doğru çekti.

Az ileride, siyahlara bürünmüş, ağırbaşlı görünen yaşlılar vardı, ısınmak için birbirlerine sokulduklarından tek bir üzüntü yığını gibi görünüyordlardı. Grubun arkasında bir kenarda duran kişi hariç. Sarı kafası dimdik duruyordu.

Kimse ne Daniel ile konuşuyor ne de ona bakıyordu. Luce onun dışlandığı için üzgün olup olmadığını ya da böyle olmasını mı tercih ettiğini anlayamadı.

Küçük kalabalığın arkasına vardığında, defin işlemi bitmek üzereydi. Düz gri bir mezar taşının üstüne bir isim işlenmişti: *Lucinda Müller*. Siyah saçlı, soluk tenli, gözlelerinden yaşlar süzülen, en fazla on iki yaşında olabilecek bir çocuk babasının - adam Luce'un bu hayattaki babası olabilir miydi? - mezara toprak atmasına yardım ediyordu.

Bu insanlar, eski benliğiyle akraba olmalıydılar. Onu sevmiş olmalıydılar. Arkalarında ağlayan kadınlar ve çocuklar vardı; Lucinda Müller onlar için de bir şeyler ifade ediyor olmalıydı. Belki de onların her şeyiydi.

Ama Luce Price bu insanları tanııyordu. Üzüntülerini yüzlerinden okuyabilse de ona hiçbir şey ifade etmediklerini fark edince kendisini duygusuz ve tuhaf hissetti. Burada ona bir şeyler ifade eden, yanına gitmek istediği, uzak durmak için kendisini zorladığı tek kişi Daniel'di.

Daniel ağlamıyordu. Hatta diğerlerinin aksine mezara bile bakmıyordu. Ellerini önünde kenetlemiş uzaklara dal-

mişti - gökyüzüne değil, çok uzaklara. Gözleri menekşe rengi ve gri arası gidip geliyordu.

Aile üyeleri tabutun üstüne birkaç kürek dolusu toprak atıp etrafına çiçekler saçtıktan sonra cenaze törenine katılanlar birbirlerinden ayrılıp titreyerek ana yola doğru yürümeye başladılar. Bitmişti.

Geride sadece Daniel kalmıştı. Ölü gibi kıpırtısız duruyordu.

Luce onun ne yapacağını görmek için birkaç mezar öteki bir mozelenin arkasına saklandı.

Alacakaranlıktı. Mezarlıkta onlardan başka kimse yoktu. Daniel Lucinda'nın mezarının yanında dizlerinin üstüne çöktü. Mezarlığa yağın kar Luce'un omuzlarını örtüyor, kocaman kar taneleri kirpiklerine girerek burnunun ucunu ıslatıyordu. Mozelenin kenarına doğru ilerledi, tüm vücudu gerilmişti.

Daniel kendisini kaybedecek miydi? Donmuş toprağa umutlarını geçirip gözyaşları kuruyuncaya dek mezar taşını yumruklayacak mıydı? Görüldüğü kadar sakin *olamazdı*. Bu imkânsızdı, bu bir maskeydi. Ama Daniel mezara bakmıyordu bile. Karın altında yan yatıp gözlerini kapattı.

Luce ona bakakaldı. Hareketsiz ve muhteşemdi. Gözleri kapalıyken, son derece huzurluymuş gibi görünüyordu. Luce yarı âşık, yarı aklı karışık bir şekilde birkaç dakika öylece durdu - ta ki üşüyüp ısınmak için kollarını ovuşturup ayaklarını yere vurmaya zorunda kalana dek.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadı en sonunda.

Bill arkasında belirip omuzlarının etrafında uçuşmaya başladı. "Sanırım uyuyor."

"Ama neden? Meleklerin uyumaya ihtiyaçları olduğunu bilmiyordum..."

“İhtiyaç yanlış kelime. İsterlerse *uyuyabilirler*. Sen öldükten sonra Daniel hep günlerce uyur.” Bili hoş olmayan bir şey hatırlamış gibi başını eğdi. “Pekâlâ, her zaman değil. Genelde. Sevdiği şeyi kaybetmesi oldukça yorucu olmalı. Onu bu yüzden suçlayabilir misin?”

“Kı-kısmen,” dedi Luce. “Alev alan benim.”

“Yalnız kalan da o. Asırlardır çözülemeyen soru: Hangisi daha kötü?”

“Ama *üzgün bile* görünmüyor. Tüm cenaze töreni boyunca sıkılmış gibi duruyordu. Yerinde olsaydım, ben...”

“Ne yapardın?”

Luce mezara doğru ilerledi ama kendi mezarından etrafa dağılan toprağa varınca durdu. Toprağın altında bir tabut duruyordu.

Kendi tabutu.

Bu düşünce tüylerini ürpertti. Dizlerinin üstüne çöküp ellerini toprağın üzerine koydu. Islak, kapkara ve buz gibiydi. Ellerini toprağın içine soktu, soğuk hemen kemiklerine işledi ama umursamayıp yakıcı soğuğu normal bir şekilde karşıladı. Daniel’m da böyle yapmasını isterdi, toprağın altındaki bedenini hissetmesini.

Fakat Daniel öylece *uyuyordu*, öylesine derin bir uyku daydı ki Luce’un yanında diz çöktüğünü fark etmemişti bile. Luce ona dokunmak, onu uyandırmak istiyordu ancak gözlerini açtığında ona ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Ona dokunmak yerine çamurlu toprağa parmaklarını geçirdi, ta ki düzgün bir şekilde duran çiçekler kırılıp etrafa saçılana ve güzel kürk paltosu lekelenip yüzü ve kol lan çamura bulanana dek. Ölü bedenine ulaşmak istercesine kazmaya devam edip toprağı bir kenara itti. Lucind.1 Müller’e erişebilmeyi çok istiyordu.

En sonunda parmakları sert bir şeye değdi: Tabutun tahta kapağına. Gözlerini kapatıp Moskova'dayken terk edilmiş kilisenin kapısına dokunduğunda Lushcka'nın hayatını *hissettiğinde* olduğu gibi hatıraların zihnine hücum etmesini bekledi.

Ancak hiçbir şey olmadı.

Sadece boşluk vardı. Yalnızlık. Ve rüzgârın uğultusu.

Daniel ise ulaşılmaz bir şekilde uyuyordu.

Luce topuklarının üstüne çöküp ağlamaya başladı. Ölen kız hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Asla bilemeyeceğini hissediyordu.

"Hey," dedi Bill sessizce omzunun üzerinden. "Orada yatan sen değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Ne?"

"Bir düşün. Orada değilsin. Senden geriye sadece bir avuç kül kaldı. Gömülecek bir cesedin yoktu, Luce."

"Alevler yüzünden. Ah. O halde neden?" diye sordu, sonra aniden durdu. "Töreni ailem istedi."

"Çok katı Lüteriyenler." Bill kafasını salladı. "Yüzlerce yıldır tüm Müllerler bu mezarlığa gömüldü. O nedenle eski benliğin de buraya gömülmeliydi. Toprağın altında hiçbir şey yok. Pekâlâ, belki tam olarak doğru değil. Tabutta en sevdiğin elbisen var. Küçükken oynadığın bebeğin. İncil'in. O tür şeyler."

Luce yutkundü. Bu kadar boş hissetmesine şaşırması gerekirdi. "O halde Daniel... Bu yüzden mezara bakmıyordu."

"Ruhunun başka bir yerde olduğu kabul eden tek kişi o. Burada kaldı, çünkü burası hatıralarını koruması için gidebileceği en yakın yer." Bill Daniel'a o kadar yakın uçtu ki kanatları bir anlığına saç tellerini uçuşturdu. Luce nere-

deyse Bill'i ondan uzaklaştıracaktı. "Ruhun başka bir yere yerleşene dek uyumaya çalışacak. Bir sonraki bedenini bulana dek."

"Bu ne kadar sürüyor?"

"Bazen sadece birkaç saniye, bazen yıllar. Ama yıllarca uyumayacak. Her ne kadar istese de."

Daniel'in hareket ettiğini gören Luce yerinden sıçradı.

Daniel kardan battaniyesinin altında kımıldadı. Dudaklarının arasından ısırap dolu bir inleme çıktı.

"Neler oluyor?" dedi Luce, dizlerinin üstüne çöküp ona doğru uzandı.

"Onu uyandırma!" dedi Bili hemen. "Uykusu kâbuslarla dolu ama uyanık olmasından daha iyidir. Ruhun yeni bir yaşam bulana kadar Daniel'in varlığı kendisine işkence gibi geliyor."

Luce bir yandan Daniel'in acısını dindirmek istiyor, diğer yandan ise onu uyandırmanın onun kendisini daha kötü hissetmesine neden olacağını düşünüyordu.

"Söylediğim gibi, bazen, uykusuzluk çeker... Ve işte o zaman gerçekten çok ilginç şeyler olur. Ama bunu görmek isteyeceğini sanmıyorum. Hayır."

"İsterim," dedi Luce ve doğruldu. "O zaman ne oluyor?"

Sanki bir şey yaparken yakalanmış gibi Bill'in dolgun yanakları seğirdi. "Genelde, şey, etrafında Cennet'ten kovulmuş diğer melekler olur," dedi Luce'un gözlerine bakmaktan kaçınarak. "Araya girer ve bilirsin işte, onu teselli etmeye çalışırlar."

"Onları Moskova'dayken görmüştüm. Ama sen bundan bahsetmiyorsun. Bana söylemediğin bir şey var. Melekler araya girdiğinde ne oluyor..."

“O hayatları görmek istemezsin, Luce. Bu onun farklı bir yanı...”

“Beni seven bir yanı, öyle değil mi? Karanlık, kötü ya da rahatsızlık verici bile olsa görmek istiyorum. Yoksa neler yaşadığını anlayamayacağım.”

Bill içini çekti. “Bana iznime ihtiyacın varmış gibi bakıyorsun. Geçmişin sana ait.”

Luce hemen ayağa kalktı. Mezarlıkta etrafına bakındı, çok geçmeden kendi mezar taşının arkasında uzanan küçük bir gölge olduğunu fark etti. İşte. Aradığı buydu. Luce kendisinden bu denli emin olmasına şaşırdı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

İlk bakışta, Shoreline’daki ağaçlıkta beceriksizce çağırdığı gölgelerden farksız göründü. Ama bu kez, Luce gölgenin içindeki bir şeyi görebiliyordu. Gördüğü belirli bir varış noktasına ait bir görüntü değildi, aksine bu Duyurucunun onu ruhunun gitmeye ihtiyaç duyduğu bir sonraki noktaya götüreceğini gösteren tuhaf, gümüşü bir parlaklıktı.

Duyurucu onu çağırıyordu.

Luce onun bu çağrısına cevap verdi ve ışığın gölgenin yerden yükselmesine rehberlik etmesini sağladı.

Karanlık parça kardan ayrılarak ona doğru yaklaştığı sırada biçim alıyordu. Rengi kapkaraydı ve etrafına düşen kar tanelerinden çok daha soğuktı; kocaman, karanlık bir kâğıt gibi Luce’a doğru yaklaşıyordu. Gölgeyi daha büyük ve düzgün bir şekle sokmaya çalışırken, soğuktan uyuşan parmakları kıtırdadı. Merkezinden esen rüzgârdan her zamanki tanıdık küf kokusu yayıldı. Luce’un nefesinin keşildiğini fark etmesine fırsat kalmadan karşısında geniş ve sabit bir geçit belirdi.

“Bu işte iyiye gidiyorsun,” dedi Bili. Sesine Luce’un analiz etmeye vaktinin olmadığı bir gerginlik hâkimdi.

Ayrıca kendisiyle gurur duyarak da vakit kaybetmemişti - yine de Miles ya da Shelby burada olsalardı, taklalar atıyor olacaklarını biliyordu. Bu Luce’un şimdiye kadar yaptığı en başarılı çağrıydı.

Ama arkadaşları burada değillerdi. Luce tek başınaydı, o nedenle yapabileceği tek şey bir sonraki hayatına gidip Lucinda ve Daniel’ı daha fazla gözlemlemek ve bazı şeyleri anlayana dek edindiği tüm bilgileri özümsemekti. İçeri girmesini sağlayacak bir tür kapı mandalı ya da tokmağı bulmak amacıyla gölgenin yapış yapış kenarlarını yoklamaya başladı. En sonunda Duyurucu gıcırdayarak açıldı.

Luce derin bir nefes aldı. Bill’e baktı. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Bili tüm ciddiyetiyle Luce’un omzuna atlayıp bir atın dizginlerinden tutuyormuşçasına yakasından tuttu ve ikisi birlikte gölgenin içine girdiler.

Lhasa, Tibet

30 Nisan 1740

Luce güçlükle nefes alıyordu.

Duyurucunun karanlığından dışarı çıkar çıkmaz kendisini hızla hareket eden bir sisin içinde buldu. Oksijen az ve hava soğuktu, her nefes almaya çalıştığında göğsüne sancı giriyordu. Bir türlü nefesini kontrol altına alamıyordu. Siyah serin beyaz buharı saçlarını geriye atıp açık kollarının arasından geçerek kıyafetlerinin ıslanmasına neden oldu ve sonra kayboldu.

Luce gördüğü en yüksek uçuşunun kenarında dur

duğunu fark etti. Sendeleyerek geri çekildi, ayaklarının altındaki bir çakıl taşının kaydığını görünce başı döndü. Uçurumun kenarına doğru birkaç santim yuvarlandıktan sonra uçsuz bucaksız boşluğa düştü.

Bir kez daha nefesi kesildi, bu kez sebebi yükseklik korkusuydu.

“Nefes al,” dedi Bill ona. “İnsanlar buradayken genellikle yeterince oksijen alamadıklarından değil, yeterince oksijen alamayacaklarını düşünerek panikledikleri için bayılıyorlar.”

Luce dikkatle nefes almayı denedi. Kendini biraz daha iyi hissediyordu. Omuzlarındaki kirli kürk paltoyu aşağı indirip yüzüne vuran güneşin tadını çıkardı. Ama hâlâ manzaraya alışamamıştı.

Ucunda durduğu uçurumun ötesinde çiftlikler ve pırnç tarlalarıyla dolu olduğu görünen bir vadi uzanıyordu. Her iki yanında ise puslu doruklarına doğru iki dağ yükseliyordu.

Uzakta, dik yamaçlardan birine hayranlık uyandırıcı bir saray kondurulmuştu. Görkemli beyaz sarayın koyu kırmızı bir çatısı ve dış duvarlarında sayılamayacak kadar çok basamaktan oluşan bir merdiveni vardı. Saray eski bir perimasaşına aitmiş gibi görünüyordu.

“Burası neresi? Çin’de miyiz?” diye sordu Luce.

“Burada biraz daha kalırsak, Çin’de olacağız,” dedi Bill. “Ama şimdilik, Dalai Lama sayesinde burası Tibet. Şuradaki onun yeri.” Devasa sarayı işaret etti. “Çok fiyakalı, değil mi?”

Ama Luce onun işaret ettiği yere bakmıyordu. Yakınlardan bir yerden gelen kahkahanın kaynağını bulmaya çalışıyordu.

Kendi kahkahası. Luce, Daniel ile tanışana dek öylesine yumuşak ve mutlu bir kahkaha atabileceğini bilmiyordu.

En sonunda birkaç yüz metre ötede uçurumun yanında iki kişinin olduğunu gördü. Onlara yaklaşmak için birkaç iri kayaya tırmanması gerekiyordu ama bu o kadar da zor olmayacaktı. Çamurlu paltosuna sıkı sıkı sarınıp karın içinde sese doğru ilerlemeye başladı.

“Ağır ol.” Bili onu paltosunun yakasından yakaladı. “Gizlenebileceğimiz herhangi bir yer görüyor musun?”

Luce etrafındaki boş araziye bakındı: Kayalardan kopan parçalar ve açıklıklardan başka bir şey yoktu. Rüzgârdan korunabilecekleri bir yer bile yoktu.

“Ağaç sınırının üzerindeyiz, dostum. Ve her ne kadar ufak tefek olsan da görünmez değilsin. Uzak durmak zorundasın.”

“Ama buradan hiçbir şey göremiyorum.

“Paltonun cebine bak,” dedi Bili. “Lütfen.”

Luce paltonun - Prusya’da cenaze töreninde giydiği paltonun - cebini yokladı ve yepyeni, oldukça pahalı görünen bir dürbün çıkardı. Bill’e bunu nereden ve ne ara bulduğunu sormaya gerek duymayıp dürbünü gözlerine yaklaştırarak odaklanmaya çalıştı.

İşte.

Aralarında birkaç adım mesafe olan çift karşılıklı duruyordu. Eski benliği, siyah saçlarını topuz yapmıştı, üzerinde orkide pembesi yün bir elbise vardı. Genç ve masum görünüyordu. Daniel’a gülüyor ve gerginmiş gibi sallanıp dururken onun her hareketini saklamaya gerek duymadığı bir ilgiyle izliyordu. Daniel’ın gözlerinde muzip bir ifade vardı; kollarında bir demet beyaz şakayık tutuyordu ve çi-

çekleri teker teker ona verip her defasında kahkaha atmasına neden oluyordu.

Dürbünle onları yakından takip eden Luce, parmaklarının birbirlerine hiç değmediğini fark etti. Birbirlerinden ayrı duruyorlardı. Peki ama neden? Bu neredeyse şaşırtıcıydı.

Gözlemlediği diğer hayatlarında, Luce daha önce bu denli bir tutku ve açlığa rastlamamıştı. Fakat bu kez farklıydı. Luce'un vücudu karıncalandı, aralarında bir anlık bir fiziksel yakınlaşmanın olması için can atıyordu. O Daniel'a dokunamıyorsa bile, en azından eski benliği bunu yapabiliirdi.

Ama eski benliği ile öylece duruyorlardı, şimdi de daireler çizerek yürümeye başlamışlardı. Ne birbirlerinden uzaklaşıyor ne de birbirlerine yakınlaşıyorlardı.

Arada bir gülüşmeleri Luce'un kulağına geliyordu.

"Eee?" Dürbünün lenslerinden birinden olan biteni görmeye çalışan Bill küçük suratını Luce'a yaklaştıırıp duruyordu. "Neler oluyor?"

"Sadece *konusuyorlar*. İki yabancı gibi flört ediyorlar ama aynı zamanda birbirlerini çok iyi tanıyorlar. Anlamıyorum."

"Demek ağırdan alıyorlar. Bunun neresi kötü?" diye sordu Bill. "Günümüzün çocukları her şeyin bir anda olmasını istiyor... Boom boom BOOM."

"Ağırdan almanın hiçbir kötülüğü yok, ben sadece..." Luce cümlesini yarıda kesti.

Eski benliği dizlerinin üstüne çöktü. Ellerini önce başına sonra kalbine doğru götürüp ileri geri sallanmaya başladı. Daniel'ın suratında dehşet dolu bir ifade belirdi. Öylesine hareketsizdi ki heykel gibi görünüyordu. Gök-

yüzüne bakarak kafasını salladı, dudaklarından *hayır, hayır, hayır* dediği okunuyordu.

Bir şeyin etkisi altına girmiş gibi kızın ela gözlerinde delice ve öfkeli bir ifade belirdi. Tiz çığlığı dağlarda yankılandı. Daniel yere çömelip yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ona doğru uzandı ama elleri tenine bile değmeden havada asılı kaldı. Vücudu titriyor ve sarsılıyordu, en kötüsü de bakışlarını kaçırıyor olmasıydı.

Kız birdenbire ateşten bir sütuna dönüşürken onları izleyen tek kişi Luce'tu. Her şey çok hızlı olmuştu.

Keskin duman Daniel'in etrafını sardı. Gözleri kapalıydı. Gözyaşlarıyla ıslanan yüzü parlıyordu. Ölümünü her izleyişinde olduğu gibi perişan görünüyordu. Ancak bu kez şokun etkisi altındaydı. Farklı olan bir şey vardı. Yanlış olan bir şey.

Daniel ona cezasından ilk bahsettiğinde, bazı hayatlarında tek bir öpücüğün bile onu öldürmeye yettiğini söylemişti. Daha da kötüsü, öpücüğe benzer bir şeyin onu öldürebilmesiydi. Tek bir dokunuş gibi.

Ancak birbirlerine dokunmamışlardı. Luce başından beri onları izliyordu. Yanına yaklaşmamak için çok dikkat etmişti. Kollarının sıcaklığını ondan esirgeyerek daha uzun süre yaşayabileceğini mi sanıyordu? Ondan uzak durarak laneti alt edebileceğini mi sanıyordu?

“Ona dokunmadı bile,” diye mırıldandı.

“Çok yazık,” dedi Bili.

Birbirlerini sevdikleri süre boyunca ona bir kez olsun dokunmamıştı. Ve şimdi, bir sonraki seferde bazı şeylerin farklı olup olmayacağını bilmeden onu tekrar görene dek beklemek zorundaydı. Böyle bir yenilgiye rağmen nasıl oluyordu da umudunu yitirmiyordu? Bunların hiçbirini onı mantıklı gelmiyordu.

“Ona dokunmadıysa, o halde ölümünü tetikleyen şey neydi?” Bill’e döndü, küçük yaratık başını eğmiş gökyüzüne bakıyordu.

“Dağlar,” dedi Bill. “Ne güzeller!”

“Bildiğin bir şey var,” dedi Luce. “Sebebi neydi?”

Bill omuzlarını silkti. “Hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. “Daha doğrusu sana söyleyebileceğim bir şey değil.”

Korkunç, ıssız bir çığlık vadide yankılandı. Yüzlerce Daniel bir arada ağlıyormuş gibi Daniel’in ıstırabının sesi çoğalarak onlara geri döndü. Luce dürbünü tekrar gözüne götürdüğünde, Daniel’in yerdeki çiçekleri topladığını gördü.

“Yanına gitmeliyim!” dedi.

“Çok geç,” dedi Bill. “İşte.”

Ne yapacağını bilmeyen Luce’un kalbi korkudan hızla çarpıyordu. Daniel’in bu kez uyumayacağı kesindi. Daniel koşmaya başladı, uçurumun kenarına vardığında insan üstü bir hıza ulaşmıştı, sonra kendisini boşluğa bıraktı.

Luce onun kanatlarını açması için bekledi. Tüm ihtişamıyla havayı yakalayan kanatlarının serbest kalırken çıkardığı yumuşak bir gök gürültüsünü andıran sesi duymayı bekledi. Daha önce de bu şekilde uçmaya başladığını görmüş ve onu ne kadar çok sevdiğini yüreğinin derinliklerinde hissetmişti.

Ama Daniel’in kanatları açılmadı. Uçurumun kenarına vardığında sıradan bir çocuk gibiydi.

Ve düşüşü de herhangi biri gibiydi.

Luce çığlık attı, dehşet dolu, güçlü ve uzun bir çığlıktı bu, ancak Bill kirli elleriyle onun ağzını kapattı. Luce ondan kurtulup uçurumun kenarına koştu ve ileri doğru emekledi.

Daniel hâlâ düşüyordu. Uçurum çok yüksekti. Luce onun bedeninin giderek küçülüşünü seyretti.

“Kanatlarını açacak, değil mi?” Nefesi kesildi. “Yere çarpmadan ne yaptığını fark edecek değil mi...”

Kelimelere dökemiyordu bile.

“Hayır,” dedi Bili.

“Ama...”

“Evet, birkaç bin metre aşağıda yere çarpacak,” dedi Bili. “Vücudundaki tüm kemikleri kırılacak. Ama endişelenme, kendi kendini öldüremez. Sadece öldürebilmeyi diliyor.” Kafasını çevirip içini çekti. “Artık sevgisine inanıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı Luce, çünkü o an tek istediği şey peşinden uçurumdan atlamaktı. O da onu bu kadar çok seviyordu.

Ama bunun hiçbir yararı olmazdı.

“Öylesine temkinliydiler ki...” Sesi gergindi. “İkimiz de olanları gördük, Bili. Aralarında hiçbir şey olmadı. O çok masumdu. Nasıl ölebilir ki?”

Bili kahkaha attı. “Hayatının son üç dakikasını dağın öteki ucundan izlediğin için hakkında her şeyi bildiğini sanıyorsun, öyle değil mi?”

“Bana dürbünü veren şendin... Alı!” Donup kaldı. “Bir dakika!” Eski benliğinin gözlerindeki ifadenin son andı aniden değişmesi aklına geldi. Ve Luce birdenbire anladı: “Onu bu kez öldüren şey tanık olabileceğim bir şey değil di...”

Bili, Luce’un düşüncelerini toparlamasını bekledi.

“Her şey içinde oluyordu.”

Bili yavaşça alkışladı. “Sanırım artık hazırsın.”

“Ne için hazırım?”

“Sana Helston’dayken söylediklerimi hatırlıyor musun? Roland’la konuşmandan sonra?”

“Eski benliklerime yaklaşmam konusunda... Onunla aynı fikirde olmamanı mı?”

“Hikâyeyi baştan yazamazsın, Luce. Olanları değiştiremezsin. Denemeye kalkarsan...”

“Biliyorum, bu geleceği değiştirir. Geçmişini değiştirmek istemiyorum. Sadece neler olduğunu anlamaya ihtiyacım var - neden ölüp durduğumu. Bunun bir öpücük, dokunuş ya da fiziksel bir nedeni olduğunu sanıyordum ama durum bundan daha karışık görünüyor.”

Bill kırmızı pelerinini savuran bir matador gibi Luce’un ayaklarının arkasındaki gölgeyi çekti. Kenarları gümüşü bir ışıqla parlıyordu. “Lafı bırakıp icraata bakmaya hazır mısın?” diye sordu. “Üç boyutlu eğlenceye hazır mısın?”

“Hazırım.” Luce yumruk atarak Duyurucuyu açtı ve içindeki rüzgâra kendisini hazırladı. “Bekle,” dedi yanında uçuşan Bill’e bakarak. “Üç boyutlu olan ne?”

“Geleceğin dalgası, evlat,” dedi.

Luce ona dik dik baktı.

“Pekâlâ, bunun etkileyici teknik bir terimi var ama bana kalırsa *üç boyutlu* demek daha eğlenceli.” Bill karanlık tünele dalıp çarpık parmağıyla onu takip etmesini belirtircesine işaret verdi. “Güven bana, çok *hoşuna* gidecek.”

ON

Derinlikler

Lhasa, Tibet

30 Nisan 1740

Daniel koşarken yere düştü.

Rüzgâr bedenine çarptı. Güneşi teninde hissedebiliyordu. O kadar çok koşmuştu ki nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şey bilmeden Duyurucudan dışarı fırlamıştı ve her açıdan ona *doğru* gelse de zihnim rahat bırakmayan bir şey vardı. Ters giden bir şeyler vardı.

KâHât13.11

Kanatları *yoktu*. Hayır elbette hâlâ oradaydılar, fakat onları serbest bırakmak içinden gelmiyordu, uçmak içim en ufak bir isteği yoktu. Her zamanla gökyüzüne yükselme isteğinin aksine *yere çekiliyormuş* gibi hissediyordu.

Hatırlamaya başladığı bir şey vardı. Acı veren ve tehlikeli bir şeye yaklaşıyordu. Gözleri önündeki boşluğa odaklandı...

Havadan başka bir şey yoktu.

Kendisini geriye attı ve ayakları kayanın üstünde kayarken kollarını savurdu. Sırtüstü yere düştü, uçsuz bucaksız bir uçurumdan aşağı düşmek üzereyken ancak kenarında durabildi.

Nefesi kesilmişti, dikkatle öteki tarafa doğru yuvarlanıp uçurumun kenarından aşağı baktı.

Aşağıda ürkütücü bir şekilde tanıdık görünen bir uçurum uzanıyordu. Elleri ve dizlerinin üstünde doğrulup aşağıdaki geniş karanlığı incelemeye başladı. Hâlâ aşağıda mıydı? Duyurucu onu burada bıraktığında her şey olup bitmiş miydi yoksa olacak mıydı?

Kanatları bu yüzden açılmamıştı. Bu hayatta yaşadığı üzüntüyü hatırlıyor ve açılmayı reddediyorlardı.

Tibet. Ağzından çıkan kelimelerin onu öldürdüğü yer. Lucinda'nın bu hayatı öylesine saftı ki ona dokunamamıştı bile. Tenine dokunabilmeyi çok istese de Daniel onun isteklerine saygı göstermişti. İçten içe Luce'un ona dokunmasını reddetmesiyle en sonunda laneti alt edebileceklerini ummuştu. Ama bir kez daha yanılmıştı. Elbette, ölümünü tetikleyen şey dokunuşu değildi. Ceza bundan daha geriye gidiyordu.

Ve şimdi yine buradaydı, ölümünün onu acısını sonlandırmayı denemeye itecek kadar derin bir çaresizliğe sürüklediği yerde.

Sanki böyle bir şey mümkün olabilirmiş gibi.

Aşağıya düştüğü süre boyunca başarısız olacağını biliyordu. İntihar ölümlülerin ayrıcalığı, meleklerin sahip olmadığı bir lükstü.

Hatırladıkça bedeni titriyordu. Sorun kemikleri paramparça olurken hissettiği acı ya da düşüşün etkisiyle bedeni-

nin yara bere içinde kalması değildi. Asıl mesele daha sonra olanlardı. Haftalarca orada uzanmıştı; bedeni iki kaya parçasının arasında kalan geniş ve karanlık boşlukta sıkışıp kalmıştı. Arada sırada kendisine gelse bile öylesine perişan bir haldeydi ki Lucinda'yı bile düşünemiyordu. Hatta hiçbir şey düşünemiyordu.

Asıl sorun buydu.

Fakat meleklerin özellikleri gereği, ruhunun asla iyileşmeyeceği şekilde bedeni hızla kendiliğinden iyileşmişti.

Kemikleri kaynamıştı. Yaraları hafif izler halini almış ve zamanla tamamen kaybolmuştu. Ezilen organları sağlıklı hale gelmiş ve kalbi çok geçmeden tekrar gücünü kazanıp atmaya başlamıştı.

Bir ayı aşkın bir süre sonra onu bulan, derin yarıktan çıkmasına yardım eden, kanatlarını saran ve onu oradan uzaklaştıran Gabbe olmuştu. Onu bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair yemin ettirmişti. Hiçbir zaman umudunu yitirmeyeceğine yemin ettirmişti.

Ve şimdi yine buradaydı. Ayağa kalktı ve bir kez daha uçuşunun kenarında sendeledi.

“Hayır, lütfen. Ah, *Tanrım*, yapma! Atlamana dayanamam.”

Bu kez dağın başında onunla konuşan kişi Gabbe değildi. Sesin alaycı bir havası vardı. Daniel arkasına dönmesine gerek kalmadan sesin kime ait olduğunu biliyordu.

Cam yüksek, siyah kayalardan birine sırtını vermişti. Renksiz toprağın üstüne bordo ve koyu sarı iplerle örülmüş kocaman bir kilim sermişti. Elinde salladığı kararmış Tibet sığırı bacağından kocaman bir lokma ısırdı.

“Ah, her neyse?” Cam lokmasını çiğnemeye devam ederken omuzlarını silkti. “Durma, atla. Luce’a iletmemi istediğin herhangi bir mesajın var mı?”

“Nerede o?” Daniel yumruklarını sıkarak ona doğru ilerledi. Karşısındaki Cam bu döneme mi aitti? Yoksa Daniel gibi o da kronolojik bir hata olarak gelecekten mi gelmişti?

Cam sığırın kemiğini uçurumdan aşağı fırlatıp ayağa kalktı ve yağlı ellerini kot pantolonuna sildi. Daniel, onun da bir kronolojik hata olduğuna karar verdi.

“Onu kıl payı kaçırdın. Yine. Neden bu kadar geciktin?” Ona yiyeceklerle dolu küçük teneke bir kap uzattı. “Meyveli börek ister misin? Muhteşemler.”

Daniel kabı yere fırlattı. “Neden onu durdurmadin?” Tahiti ve Prusya’ya gitmişti ve şimdi de bir ölümlünün karşından karşıya geçmesinden daha kısa bir süre içinde Tibet’e varmıştı. Ve her defasında Luce’u yakalamak üzere olduğunu hissetmişti. Fakat onu hep son anda kaçırıyordu. Luce onu geride bırakmayı nasıl başarıyor olabilirdi?

“Yardıma ihtiyacın olmadığını söylemiştin.”

“Ama onu gördün, öyle değil mi?” diye sordu Daniel.

Cam kafasını salladı.

“Peki o seni gördü mü?”

Cam bu kez kafasını iki yana salladı.

“Güzel.” Daniel çıplak dağın zirvesini gözden geçirirken Luce’u burada hayal etmeye çalıştı. Ona dair bir ize rastlamak umuduyla hızla etrafına bakındı. Ama hiçbir şey göremiyordu. Gri toprak, kara kayalar ve sert esen rüzgârdan başka burada hayat yoktu - burası ona yeryüzündeki en ıssız yer gibi görünüyordu.

“Neler oldu?” diye sordu Cam’e sertçe bakarak. “Ne yaptı?”

Cam rahatça Daniel’in etrafında bir daire çizdi. “Sevgi duyduğu kişinin aksine harika bir zamanlama kabiliye-

ti var. Muhteşem ölümünü görmek için tam zamanında vardı... Gerçekten de oldukça etkileyiciydi, bu boş arazide fazlasıyla görkemli görünüyordu. Senin bile bunu kabul etmen gerek. Yanılıyor muyum?”

Daniel ondan bakışlarını kaçırdı.

“Her neyse, ne diyordum?” dedi Cam. “Hmmm, muhteşem ölümü, bunu zaten söylemiştim... Ah, evet! Biraz daha kalıp kendini uçurumun kenarından aşağı attığın ve kanatlarını kullanmayı unuttuğun anı da gördü.”

Daniel başını yere eğdi.

“Bunu pek iyi karşılamadı.”

Daniel hızla elini uzatıp Cam’i boğazından yakaladı. “Tüm bunları izlediğine inanmamı mı bekliyorsun? Onunla konuşmadın mı? Bu kez nereye gittiğini öğrenemedin mi? Onu durdurmaya çalışmadın mı?”

Cam homurdanarak Daniel’in ellerinden kurtuldu. “Yakınında değildim. Bu noktaya vardığımda, çoktan gitmişti. Ayrıca yardımına ihtiyacın olduğunu söylememiştin.”

“Yardımına ihtiyacım yok. Bu işe karışma. Ben hallederim.”

Cam kıkırdayarak kiliminin üstüne çöküp Daniel’in karşısında bağdaş kurdu. “Sorun şu ki Daniel,” dedi ve bir avuç dolusu kurutulmuş kurt üzümünü ağzına götürdü. “Bu işi tek başına halledeceğine inanmış olsam bile ki daha önceki kayıtlarına bakınca inanmadığımı söyleyebilirim...” Parmağını salladı. “Tek başına hareket etmeyeceksin. Onu herkes arıyor.”

“Herkes derken ne demek istiyorsun?”

“Sürgünlerle dövüştüğümüz gece sen Luce’un peşinden gittikten sonra geri kalanların oturup kanasta oynadıklarını mı sanıyorsun? Gabbe, Roland, Molly, Arriane,

hatta o iki aptal Nefilim bile oralarda bir yerlerde onu arıyorlar.”

“Bunu yapmalarına *izin* mi verdin?”

“Ben kimsenin bekçisi değilim, kardeşim.”

“Bana böyle hitap etme,” diye sertçe çıkıştı Daniel. “Buna inanamıyorum. Nasıl yaparlar? Bu benim sorumluluğumda...”

“Özgür irade.” Cam omuzlarını silkti. “Bugünlerde çok popüler.”

Daniel’in sırtında gizlediği kanatları öfkeden yanıyordu ama faydasızdı. Geçmişte dolanıp duran bir düzine *kronolojik hata* konusunda ne yapabilirdi ki? Cennet’ten kovulan diğer melekler geçmişin ne kadar hassas olabileceğini bilirler ve dikkatli davranırlardı. Ama Shelby ve Miles? Onlar sadece çocuktı. Düşüncesizce hareket edeceklerdi. Ne yapmaları gerektiğini bilemezlerdi. Luce’un tüm geleceğini yok edebilirlerdi. Daha da kötüsü, Luce’u yok edebilirlerdi.

Hayır. Daniel hiçbirinin ondan önce Luce’a ulaşmasına izin vermeyecekti.

Ancak Cam ona ulaşmıştı.

“Müdahale etmediğine nasıl güvenebilirim?” diye sordu Daniel çaresizliğini belli etmemeye çalışarak.

Cam gözlerini devirdi. “Çünkü müdahale etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğimi *biliyorsun*. Sonuçta amacımız farklı olabilir, fakat ikimiz de onun bunu sağ salım anlatmasını istiyoruz.”

“Beni dinle, Cam. *Her şey* tehlikede.”

“Beni küçümseme. Neyin tehlikede olduğunu biliyorum. Uzun zamandır mücadele eden tek kişi sen değilsin.”

“Korkuyorum,” diye itiraf etti Daniel. “Eğer geçmişin en derinliklerine dalarsa.

“Şimdiki zamana döndüğünde artık olduğu kişi olmayacağından mı korkuyorsun?” dedi Cam. “Evet, bundan ben de korkuyorum.”

Daniel gözlerini kapattı. “Bu lanetten kurtulmak için sahip olduğu tüm şansı...”

“Boşa harcayacağı anlamına gelir.”

Daniel Cam’i süzdü. İkisi de uzun zamandır birbirleriyle bu şekilde - kardeş gibi - konuşmamışlardı. “Yalnız mıydı? Diğerlerinden herhangi birinin ona ulaşmadığından emin misin?”

Bir an için Cam bakışlarını Daniel’den kaçırıp arkasındaki dağın zirvesine odakladı. Daniel’in hissettiği kadar boş görünüyordu. Cam’in duraksaması Daniel’in sırtının ürpermesine neden oluyordu.

“Diğerlerinden hiçbiri ona ulaşmamış,” dedi Cam en sonunda.

“Emin misin?”

“Onu burada gören bendim. Bir türlü zamanında yetişemeyen sensin. Ayrıca onun burada olması senin suçun.”

“Bu doğru değil. Ona Duyurucuları nasıl kullanacağını ben öğretmedim.”

Cam acı acı güldü. “Duyuruculardan bahsetmiyorum, seni aptal. Demek istediğim onun ikinizin bundan ibaret olduğunu sanması. Aptal âşık kavgaları.”

“Bu *bizimle* ilgili.” Ses tonundan Damdan ne kadar gergin olduğu anlaşılıyordu. Cam’in kafasının arkasındaki iri kaya parçasını alıp kafatasına geçirmeyi çok isterdi.

“Yalancı.” Cam ayağa fırladı, yeşil gözleri öfkeyle par-

lıyordu. “Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun.” Omuzlarını geriye atıp pürüzsüz kocaman kanatlarını çıkardı. Altın rengi bir parlaklıkla havayı doldurarak bir anlığına güneşin önünü kapattılar. Kanatlarını Daniel’a doğru kıvrıdığı anda tiksiniş bir şekilde geri çekildi. “O - ya da başka biri - müdahale edip tüm tarihimizi yeniden yazmadan onu bulsan iyi edersin. Yoksa sen, ben ve tüm bunlar...” Parmaklarını şıklattı. “Hükümsüz olacak.”

Daniel kendi gümüşü beyaz kanatlarını serbest bırakıp iki yanına doğru açtı, Cam’ın kanatlarına yaklaşıncaya kadar. Artık daha sıcak ve her şeyi yapabilirmiş gibi hissediyordu kendini. “Ben hallederim...” demeye yeltendi.

Ama ayağını yere vurunca yerden kalkan topraktan küçük hortumlar çıkaran Cam çoktan havalanmıştı. Daniel gözlerini güneşten korudu, ardından altın renkli kanatları gökyüzünde süzülürken Cam’i gözden kaybolana dek izledi.

ON BİR

Yıldırım Aşkı

Versay, Fransa

14 Şubat 1723

Luce su sesi duydu.

Duyurucudan çıktığında su altındaydı.

Gözlerini açtı ama ılık ve bulanık su gözlerini öylesine yaktı ki tekrar sımsıkı kapattı. Islanan elbiseleri onu dibi' çekiyordu, o nedenle güçlükle de olsa paltodan kurtuldu. Palto altında dibe batarken bir an önce oksijen almak amacıyla var gücüyle suyun yüzeyine çıkmaya çalıştı.

Nefesi kesildi; en sonunda ayakları suyun dibini bu lunca doğruldu. Gözlerinden suyu sildi. Bir k vetteydi.

Ancak bu o ana dek gördüğü en büyük küvette, küçük bir yüzme havuzu kadar büyüktü. Böbrek biçimindeydi ve pürüzsüz, beyaz porselenlerle kaplanmıştı, bir müze gak risine benzeyen geniş bir odanın ortasında bulunuyordu

Yüksek tavanlar kraliyet ailesini andıran koyu renk saçlı aile üyelerinin kocaman fresk portreleriyle kaplıydı. Her büstü altın güller çerçevesiyordu ve her portrenin arasında tombul melekler trompetlerini çalarak gökyüzünde uçuşuyorlardı. Turkuvaz, pembe ve altın rengi desenli duvar kâğıdıyla kaplı duvarların kenarında oldukça büyük, işlemeli ahşap dolaplar duruyordu.

Luce tekrar küvete çöktü. Bu kez neredeydi? Elini suyun yüzeyine çıkarıp Chantilly kreminin oluşturduğu köpükleri araladı. Yastık boyutunda bir sünger suyun yüzeyine çıkınca Helston'da olduğundan bu yana hiç banyo yapmadığını hatırladı. Kirlenmişti. Süngerle yüzünü ovuşturduktan sonra kıyafetlerini çıkarmaya koyuldu. Islanan kıyafetlerini teker teker küvetin kenarından aşağı attı.

Tam o sırada Bill yavaşça suyun yüzeyine çıkıp on santim kadar yukarısında havada süzölmeye başladı. Küvetin onun yüzeye çıktığı kısmı hilkat garibesi yüzünden kapkara ve bulanıktı.

“Bill!” diye bağırdı Luce. “Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu görmüyor musun?”

Bill elini kaldırıp gözlerini kapattı. “Burayı talan etme işini hâlâ bitiremedin mi, Jaws?” Diğer eliyle kel kafasına bulaşan köpükleri sildi.

“Bana suyun içine dalmak üzere olduğumu söyleyebilirdin!” dedi Luce.

“Seni uyarmıştım!” Küvetin kenarına konup Luce’un suratına yaklaşıp dek yürüdü. “Duyurucudan çıkmak üzereyken. Suyun altında olduğun için beni duymadın!”

“Çok yardımcı oldun, teşekkür ederim.”

“Zaten yıkanman gerekiyordu,” diye ekledi Bill. “Ne de olsa büyük bir gece olacak, güzelim.”

“Neden? Neler oluyor?”

“Neler olduğunu soruyor bir de!” Bili onu omuzlarından yakaladı. “Güneş Kral’ı nalları diktiğinden beri yapılan en büyük balo! Ne olmuş baloyu sivilceli bir ergen düzenliyorsa? Ne olursa olsun, balo Versay’ın alt katındaki en geniş ve göz alıcı salonda düzenlenecek - ve *herkes* orada olacak!”

Luce omuzlarını silkti. Balo fikri kulağa hoş geliyordu ama bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu.

“Düzelteyim,” dedi Bili. “Lys Virgily de dahil olmak üzere herkes orada olacak. Savoy Prensesi? Tanıdık geliyor mu?” Luce’un burnuna vurdu. “O sensin.”

“Hm m m,” dedi Luce, sonra başını küvetin köpüklü kenarına yasladı. “*Onun için* önemli bir gece olacağı benziyor. Ama herkes balodayken ben ne yapacağım?”

“Görüyorsun ya, sana söylediğimi hatırlıyor musun...”

Büyük banyonun kapısının tokmağı döndü. Bili homurdanarak kapıya baktı. “Arkası yarın.”

Kapı ardına kadar açılırken, Bili sivri burnunu tıkayıp suyun altında gözden kayboldu. Luce kımıldanıp onu küvetin öteki tarafına doğru tekmeledi. Bili suyun üstüne çıkıp ona ters ters baktıktan sonra sabunlu suda sırtüstü süzölmeye başladı.

Bili, bordo renkli elbisesiyle kapının girişinde duran mısır rengi lüleleri olan kız için görünmez olmalıydı, fakal Luce görünmez değildi. Küvette birinin olduğunu görür görmez, kız geri çekildi.

“Ah, Prenses Lys! Beni bağışlayın!” dedi kız Fransızca. “Bana bu odanın boş olduğu söylenmişti. Ben... Bcu Prenses Elizabeth için banyoyu hazırlayacaktım” Luce’nu

içinde oturduğu küveti işaret etti. “Onu hizmetkârlarıyla birlikte buraya göndermek üzereydim.”

“Hmmm...” Luce bir şeyler düşünmeye çalıştı, kulağa hissettiğinden daha soylu gelmek için uğraşıyordu. “Onu buraya gönderme o halde. Hizmetkârlarını da. Burası benim odam ve huzur içinde banyo yapmak istiyorum.”

“Binlerce kez özür dilerim,” dedi kız selam vererek.

Kızın gerçekten üzüldüğünü gören Luce hemen, “Sorun değil,” dedi. “Bir yanlış anlaşılma olmuş olmalı.”

Kız tekrar selam verip kapıya yöneldi. Bill boynuzlu kafasını suyun biraz üstüne çıkarıp fısıldadı: “Kıyafetler!” Luce çıplak ayağıyla onu dibe itti.

Luce, “Bekle!” diye yavaşça kapıyı kapatan kıza seslenince, kapı tekrar açıldı. “Yardıma ihtiyacım var. Balo-dan önce giyinmek için.”

“Peki ya hizmetkârlarınız, matmazel? Agatha ya da Eloise...”

“Hayır, hayır. Kızlarla tartıştım,” diye açıkladı Luce, kendisini tamamen ele vermekten korktuğu için fazla konuşmamaya çalışıyordu. “Benim için en, hmmm, berbat seçimleri yaptılar. Ben de onları gönderdim. Sen de biliyorsun ki bu çok önemli bir balo.”

“Evet, matmazel.”

Luce başıyla dolabı işaret ederek, “Benim için giyecek bir şeyler bulabilir misin?” diye sordu kıza.

“Ben mi? Giyinmenize yardım mı edeyim?”

“Burada senden başka kimse yok, öyle değil mi?” dedi Luce, dolaptaki herhangi bir şeyin üzerine olmasını ve balo için en azından uygun görünmesini umuyordu. “Adın ne?”

“Anne-Marie, matmazel.”

“Harika,” dedi Luce ve kibirli davranarak Helston’daki Luce’u taklit etmeye çalıştı. Ve bunun üzerine biraz da Shelby’nin bilmiş tavırlarını kattı. “Hemen işe koyul, Anne-Marie. Senin uyuşukluğun yüzünden baloya geç kalamam. İyi bir hizmetkâr ol ve bana bir elbise bul.”

On dakika sonra Luce üç taraflı geniş bir aynanın önünde durmuş Anne-Marie’nin ona dolaptan getirdiği ilk elbisenin göğsündeki işlemeye hayranlıkla bakıyordu. Elbise kat kat siyah taftadan yapılmıştı, bel kısmından daralıp eteklerine doğru genişleyerek muhteşem bir çan biçimini alıyordu. Luce saçlarını topuz yaptıktan sonra zarif lüleleleri olan siyah, ağır bir peruğun altına sakladı. Yüzü pudrı ve rujdan parlıyordu. O kadar çok iç çamaşırı giymişti ki kendisini elli kilo yüklenmiş biri gibi hissediyordu. Dans etmek bir yana, kızlar bu elbiselerin içinde nasıl hareket ediyorlardı?

Anne-Marie korseyi sıkılaştırırken, Luce’un nefesi keşildi. Peruk beş yaş daha büyük görünmesine neden oluyordu. Ve daha önce hiç bu kadar derin bir göğüs dekoltesi olmadığından emindi. Hiçbir hayatında.

Bir an için eski benliğinin prenses versiyonuyla tanışacak olmasını ya da sevgilerini mahvetmeden Daniel’ı tekrar bulup bulmayacağı hakkında endişelenmeyi bırakıp bu gece baloya gidecek olan diğer kızların hissettiklerini hissetmeye çalıştı: Böylesine muhteşem bir elbisenin içindi nefes almak bir lükstü.

“Hazırsınız, matmazel,” diye fısıldadı Anne-Marie saygılı bir şekilde. “İzin vererseniz, sizi yalnız bırakacağım.”

Anne-Marie kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, Bil)

suyun içinden çıkarak odanın her tarafına soğuk sabun köpükleri sıçrattı. Dolaba doğru gidip küçük turkuvaz renkli ipek bir ayak iskemlesinin üstüne oturdu. Luce'un elbisesini, peruğunu ve sonra bir kez daha elbisesini işaret etti. "Ooh la la. Çok hoş."

"Henüz ayakkabılarımı görmedin." Luce eteğini kaldırıp sivri burunlu, çiçek işlemeli zümrüt yeşili topuklu ayakkabılarını gösterdi. Elbisesinin göğüs kısmını saran zümrüt yeşili dantelle uyumlu olan ayakkabıları şimdiye dek giydiği ve gördüğü en güzel ayakkabılardı.

"Ooh!" diye haykırdı Bill. "Çok rokoko."

"O halde bunu gerçekten yapacağım? Aşağı inip prensesmişim gibi..."

"Rol yapmayacaksın." Bill kafasını salladı. "Nasıl istersen öyle davran. O dekoltenin hakkını ver, bunu yapmak istediğini biliyorsun."

"Pekâlâ, bunu söylediğini duymamış gibi yapacağım." Luce güldü. "O halde aşağı inip içimden geldiği gibi davranacağım. Peki ya eski benliğimle karşılaşırsam? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sence..."

"Elini tut," dedi Bill anlaşılmaz bir şekilde. "Ona dokunmandan çok etkileneceğine eminim."

Bill'in bir şeyi ima ettiği açıktı ama Luce anlamamıştı. Sonra onun en sonuncu Duyurucuya girmeden önce söylediklerini hatırladı.

"Bana üç boyutlu olmanın ne olduğunu söyle."

"A-ha." Bill havadaki görünmez bir duvara yaslanmış gibi yaptı. Karşısında uçuşurken kanatları bulanık görünüyordu. "Basit kelimelerle açıklanamayacak kadar sıra dışı olan şeyler vardır. Örneğin, Daniel seni uzun uzun öper-

ken kendinden geçmen ya da karanlık bir gecede kanatları etrafını sardığında vücuduna yayılan ısı.

“Sakin.” Luce’un eli istemsizce kalbine doğru gitti. Daniel’ın ona hissettirdiklerini *hiçbir kelime* açıklamaya yetmezdi. Bili onunla dalga geçiyordu ama bu bunca zamandır Daniel’dan uzakta olduğu için Luce’un daha az üzüldüğü anlamına gelmezdi.

“Üç boyutlu olmak da aynı şey. Anlayabilmen için tecrübe etmen gerekiyor.”

Bili Luce için kapıyı açar açmaz, uzaktaki orkestranın müziği ve büyük kalabalığın kibar mırıldanmaları odanın içine doldu. Luce bir şeyin onu aşağıya çektiğini hissediyordu. Belki de Daniel’dı. Ya da Lys.

Bili havada onu selamladı. “Önden buyrun, prenses.”

Luce sesi takip ederek altın yaldızlı, dönemeçli merdivenden aşağı inmeye başladı, her basamakta ses giderek yükseliyordu. Boş salonları birer birer arkasında bırakırken kızarmış bildircin, elma kompostosu ve tırında kızartılmış patateslerin ağız sulandıran kokularını almaya başlamıştı. Ve parfüm kokusu öylesine yoğundu ki kokuyu her içine çektiğinde öksürmek zorunda kalıyordu.

“Banyo yapmanı istediğim için şimdi memnun musun?” diye sordu Bili. “Ozon tabakasına delik açan parfüm de eksik olsun.”

Luce ona yanıt vermedi. Aynaların dizili olduğu uzun bir koridora girmişti ve önünde iki kadınla bir adam ana salonun girişine doğru gidiyorlardı. Kadınlar yürümüyor, adeta süzülüyorlardı. Adam ikisinin arasındaydı, uzun gri ceketinin altına beyaz fırfırlı bir gömlek giymişti ve ayak kabıları neredeyse Luce’unki kadar yüksek topukluydu. Üçü de Luce’un taktığı peruktan on beş santim daha uzun

olan, kocaman ve oldukça ağır görünen peruklar takmışlardı. Onları ve yürürken eteklerinin savruluşunu izleyen Luce kendisini beceriksiz hissetti.

Sanki yüksek sosyete balolarına katılmak için yetiştirilmediğini hemen anlamış gibi dönüp üçü de gözlerini kısarak ona baktı.

“Aldırma onlara,” dedi Bill. “Her hayatta züppeler olur. Sonuçta senden daha üstün değiller.”

Luce kafasını sallayıp üçlünün peşinden ilerlemeye devam etti, bir dizi aynalı kapıdan geçtikten sonra en sonunda balo salonuna vardılar. Büyük balo salonuna. Tüm balo salonlarını gölgede bırakacak salona.

Luce kendisine engel olamadı. Olduğu yerde durup, “Vay canına,” diye fısıldadı.

Salon öylesine görkemliydi ki: Yüksek tavanından parlak beyaz mumlarla ışıldayan bir düzine avize sallanıyordu. Aynalarla kaplı olmayan duvarlar altın yaldızlıydı. Parke dans pisti başka bir şehre kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu, yan tarafında kek ya da kurabiye tabaklarının, bordo renkli şarapla dolu muhteşem kristal kadehlerin ve porselen takımların süslediği beyaz örtülü iki uzun masa bulunuyordu. Koyu kırmızı vazolardan binlerce nergis taşarak düzinelerce yemek masasını aydınlatıyordu.

Odanın diğer tarafında muhteşem elbiseleriyle bir dizi kadın toplanmaya başlamıştı. Yaklaşık on kişiydiler, bir arada durmuş fısıldaşıp gülüşüyorlardı.

Başka bir grup ise orkestranın yakınlarında duran büyük bir kristal kokteyl kâsesinin etrafında toplanmıştı. Luce içkiden bir kadeh aldı.

“Affedersiniz?” dedi yanında duran iki kadına. Kadınla-

rın biçimli gri l  leleri kafalarında ikiz kuleler oluşturmuştu. “O kızlar neden sırada bekliyor?”

“Tabii ki kralı memnun etmek için.” Kadınlardan biri kıkırdadı. “O genç bayanlar onu *evlenmeye* ikna edip edemeyeceklerini görmek için buradalar.”

Evlilik mi? Ama çok genç görünüyorlardı. Aniden Luce’un teni kızarıp kaşınmaya başladı. Sonra sebebini anladı: *Lys de o sıradaydı.*

Luce güçlükle yutkunup sıradaki genç kızları incelemeye başladı. İşte orada, üçüncü sıradaydı, üzerinde Luce’un giydiğinden pek farklı olmayan harika bir siyah elbise vardı. Omuzları siyah kadife bir şalla  rt l y d , gözlerini bir kez olsun yerden ayırmamıştı. Diğer kızlarla birlikte gülmüyordu. En az Luce kadar sıkılmış görünüyordu.

“Bill,” diye fısıldadı Luce.

Ama hilkat garibesi suratının karşısına uçup parmağını tombul dudaklarına götürerek onu susturdu. “Sadece deliler görünmez yaratıklarla konuşur,” diye tersledi onu. “Ve deliler genelde balolara davet edilmezler. şimdi, kes sesini.”

“Ama ya...”

“şsss.”

Üç boyutlu olma işi ne olacaktı?

Luce derin bir nefes aldı. Bill’in ona söylediği en son şey Lys’in elini tutmasıydı...

Luce dans pistini geçip kaz ciğeri ve balıklarla dolu tepesiler taşıyan garsonları geride bırakarak kıza yaklaştı. Neredeyse, arkadaşına bir şey fısıldıyormuş gibi yaparak Lys’in önüne geçmeye çalışan kıızı pataklayacaktı.

Luce Lys’e, “Affedersiniz,” diyince kızın gözleri aniden

kocaman oldu, dudakları aralandı ve ağzından şaşkınlığını belirten küçük bir ses çıktı.

Ama Luce Lys'in tepki vermesini izleyerek vakit kaybedemezdi. Uzanıp onun elini tuttu. Bulmaca parçası gibi eli eline oturdu. Ve sonra elini sıktı.

Hız treniyle ani bir iniş yapmış gibi Luce'un midesi bir tuhaf oldu. Teni titremeye başladı, uykusu geliyordu, üzerine hafif bir sersemlik çöktü. Gözlerinin kapandığını hissediyordu, fakat içinden bir ses Lys'in elini tutmaya devam etmesi gerektiğini söylüyordu.

Gözlerini kırptırdı, Lys de gözlerini kırptırdı, sonra ikisi de gözlerini kırptırdı. Bu sırada Luce Lys'in gözlerinde kendisini görebiliyordu... Ayrıca Lys de onun gözlerinden kendisini görebiliyordu... Sonra...

Karşısında hiç kimse yoktu.

"Ah!" diye bağırdı, sesi her zaman olduğu gibi çıkmıştı. Elllerine baktı, elleri hep oldukları gibi görünüyordu. Ellerini yukarı kaldırıp yüzüne, saçlarına ve peruğuna dokundu, hepsi daha önce olduğundan farksızdı. Ama bir şey... Bir şey değişmişti.

Elbisesinin eteğini kaldırıp ayakkabılarına baktı.

Ayakkabıları mordu. Elmas biçimli topuklu ayakkabıları şık gümüş bir kurdeleyle bileğinden bağlanıyordu.

Ne yapmıştı böyle?

Sonra Bill'in *üç boyutlu olmakla* neyi kastettiğini anladı.

Lys'in bedenine girmişti.

Luce dehşetle etrafına bakındı. Luce'un baktığı herkes *dönmuş* gibi duruyordu. Sanki tüm parti dondurulmuştu.

"Gördün mü?" Bill'in sesini duydu. "Bunu açıklamaya hiçbir kelime yetmez, değil mi?"

"Neler oluyor, Bill?" Sesi tizleşiyordu.

“Şu an pek bir şey olmuyor. Korkma ihtimaline karşı partiyi dondurmak zorundaydım. Üç boyutlu olma işini açıklığa kavuşturur kavuşturmaz, her şey kaldığı yerden devam edecek.”

“O halde... Şu an kimse bunu göremiyor, öyle mi?” diye soran Luce Lys’in önünde duran esmer hoş bir kızın suratına doğru yavaşça elini salladı. Kız ne yerinden kıpırdadı ne de gözlerini kırıştırdı. Suratı sonsuz bir sırtışıla donmuştu.

“Hayır.” Bill ağzından birkaç santim uzakta parmaklarının arasında tuttuğu salyangozla donmuş olan yaşlı bir adamın kulağına doğru dilini çıkarttı. “Parmaklarımı şıklatana kadar böyle durmaya devam edecekler.”

Luce derin bir nefes verdi, bir kez daha Bill’in yardımına tuhaf bir şekilde minnettardı. Bu fikre alışması için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı...

“Eski benliğimin bedenindeyim,” dedi.

“Evet.”

“O halde *ben* neredeyim? Benim bedenim nereye gitti?”

“Oralarda bir yerlerdesin. Doğru zaman geldiğinde tekrar dışarı çıkacaksın. Ama şimdilik tamamen eski benliğinin bedeninin içindesin. Ödünç aldığı kabuğuna çekilen küçük, sevimli bir kaplumbağa gibi. Elbette bundan daha fazlası var. Lys’in bedeninde olduğun sürece ona dair tüm güzel şeyleri hissedeceksin. Anılarını, tutkularını, davranışlarını... Bu açıdan çok şanslısın. Elbette onun kusurlarıyla mücadele etmen de gerekecek. Yanlış hatırlamıyorsam, bu kız sürekli pot kırardı. O yüzden dikkatli ol.”

“Harika,” diye fısıldadı Luce. “O halde, eğer Daniel’i

bulursam, ona karşı hissettiklerini hissedebileceğim, öyle değil mi?”

“Evet, sanırım, fakat parmaklarımı şıklattığım anda Luce’un bu baloda Daniel’ı içermeyen başka yükümlülükleri olacağının farkındasın, değil mi? Burası pek ona göre bir ortam sayılmaz, demek istediğim, hiçbir muhafız fakir bir seyisin içeri girmesine izin vermez.”

Bunların hiçbirisi Luce’un umrunda değildi. Fakir bir seyis olsun ya da olmasın, onu bulacaktı. Artık bekleyemezdi. Lys’in bedenindeyken, ona dokunabilir, hatta belki de onu öpebilirdi. Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

“Merhaba?” Bill şakağına parmağıyla sertçe dokundu. “Hazır mısın? Orada kal, görebildiğin kadarını gör, sonra her şey yolundayken bedenini terk et, ne demek istediğimi biliyorsun.”

Luce kafasını salladı. Lys’in siyah elbisesini düzeltip bağını dikleştirdi. “Başlat.”

“Ve... Şimdi.” Bill parmağını şıklattı.

Parti bir anda takılan bir plak gibi durdu. Ve sonra her şey, havaya sinen her parfüm kokusu, mücevherlerle süslü boğazlardan aşağı inen her kokteyl damlası ve orkestranın çaldığı her nota sorunsuz bir şekilde hiçbir şey olmamış gibi devam etmeye başladı.

Değişen tek şey Luce’tu. Zihni binlerce kelimenin ve görüntünün istilasına uğramıştı. *Alplerin eteklerinde saz çatılı parlak bir ev. Gauche isimli kestane rengi bir at. Her yere sinen çiçek kokusu. Yastığının üzerinde duran uzun saplı tek bir beyaz jakayık. Ve Daniel. Daniel. Daniel. Daniel’in omuzlarında tatlılığı sınığın iki yanında dengelediği suyla dolu dört ağır kovayla kuyudan gelişi. Lys’in atına binebilmesi için her sabah ilk iş Gauche’yi tımar etmesi. Daniel onu hiç ihmal etmiyordu. Menek-*

ş e benekli gözleri hep onu buluyordu. Daniel rüyalarında, kalbin de ve kollarındaydı. Hissettikleri Moskova'dayken kilisenin kapısına dokunduğ unda zihninde beliren Lushcka'ya aii hatıralar gibiydi - ama daha güçlü, daha baskın ve kesinlik le onun bir parçasıydılar.

Daniel buradaydı. Ahırda ya da hizmetkârlara ayrılan bölümde. O buradaydı. Ve Luce onu bulacaktı.

Boynunun yakınında bir şey hışırdayınca, Luce olduğu yerde sıçradı.

“Benim.” Bili ş alının üstünde uçuşuyordu. “Ç ok iyi gi- diyorsun.”

Odanın başındaki altın yaldızlı geniş kapılar her iki ya nında duran uşaklar tarafından açıldı. Luce'un önünde sı- rada bekleyen kızlar heyecanla kıpırdamaya başladılar ve sonra tüm salona sessizlik ç öktü. Bu sırada Luce oradan çıkıp Daniel'ın kollarına gitmek için kestirme bir yol ara makla meş guldü.

“Odaklan, Luce,” dedi Bili aklını okurcasına. “Göreve çağrılmak üzeresin.”

Orkestradaki yaylılar *Ballet de Jeunesse*'in barok açılış akorlarını ç almaya başlayınca tüm salon dikkat kesildi, Herkesin baktığı yöne doğru başını çeviren Luce bir an için nefessiz kaldı: Kapı girişinde durup kalabalığı süzen tek gözü örtülü adamı *taniyordu*.

Kralın kuzeni Bourbon Dükü'ydü.

Uzun boylu ve zayıftı, kıtlık sırasındaki fasulye sınığ ı gibi boynunu bükmüş tü. Üzerine oturmayan mavi kadı fe takım elbisesi, incecik bacaklarına geçirdiğ i leylak rengi ç oraplarına uyan leylak rengi kuşakla süslenmişti. Peruğ u ve süt beyazı surati son derece ç irkin görünüyordu.

Luce onu tarih kitaplarındaki fotoğraflardan tanıma

mıştı. Hakkında çok fazla şey biliyordu. Hatta *her şeyi* biliyordu. Mesela, sıradaki soylu hanımların dükün asasının talihsiz boyutu hakkında yaptıkları arsız şakalar gibi. Ya da gözünü nasıl kaybettiği (kralı memnun etmek için katıldığı seyahat sırasında avlanırken yanlışlıkla olmuştu). Ve evlilik için uygun gördüğü bayanları içeride bekleyen on iki yaşındaki krala göndereceği.

Ve Luce - hayır, Lys - dükün ilk gözdelelerinden biriydi. Luce'un göğsündeki ağır ve boğucu hissin sebebi buydu: Lys kralla evlenemezdi, çünkü Daniel'ı seviyordu. Yıllardır büyük bir tutkuyla onu sevmiştı. Ama Daniel bir hizmetkârdı ve bu nedenle ikisi aşklarını gizlemek zorunda kalmışlardı. Luce Lys'in felç edici korkusunu hissedebiliyordu - eğer bu gece kral ondan hoşlanırsa, Lys'in Daniel ile bir ömür geçirme umudu tamamen ortadan kalkacaktı.

Bill onu üç boyutlu tecrübenin çok ağır olacağı konusunda uyarmıştı, fakat Luce'un böylesine yoğun duyguların saldırısına hazırlanması imkânsızdı: Lys'in aklından geçen her korku ve şüphe Luce'u istila ediyordu. Her umut ve hayal. Bu çok fazlaydı.

Nefesi kesildi, etrafındaki kalabalığa baktı - dük dışında her şeye. Ve o anda bu zaman ve mekân hakkında bilmesi gereken her şeyi bildiğini fark etti. Aniden, çoktan nişanlı olmasına rağmen kralın neden bir eş aradığını anladı. Balo salonunda etrafında dolaşan yüzlerin yarısını tanıyor, onların hikâyelerini biliyor ve hangilerinin onu kıskandığını görüyordu. Rahatça nefes alabilmek için korsesinin içinde nasıl durması gerektiğini biliyordu. Ve dansçılara bakan eğitilmiş gözleri sayesinde Lys'in çocukluğundan beri balo dansı konusunda eğitim aldığını da biliyordu.

Lys'in bedeninde olmak ürkütücü bir histi, sanki Luce aynı anda hem bir hayalet hem de musallat olunan kişiydi.

Orkestra şarkının sonuna gelince kapının yanındaki bir adam kenara çekilip elindeki kâğıtta yazanları okumaya başladı. "Savoy Prensesi Lys."

Luce beklediğinden daha zarif ve kendinden emin bir edayla başını kaldırdı ve kralın kabul odasına kadar ona eşlik edecek olan açık yeşil yelekli genç adamın uzattığı eli tuttu.

Baştan aşağı pastel maviye boyalı odaya girer girmez, Luce krala bakmamaya çalıştı. Küçük, asık suratının üstünde bir kuleyi andıran gri peruğu komik görünüyordu. Bir domuzu süzen aç bir kurt gibi açık mavi gözlerini düşes ve prenseslerin - her biri çok güzel ve şık görünüyordu - üzerinde gezdirdi.

Tahta oturan sivilceli figür bir çocuktan farksızdı.

On Beşinci Louis henüz beş yaşındayken tacı alma hakkı kazanmıştı. Ölen babasının dileğini yerine getirmek amacıyla henüz bebek olan İspanya Prensesi'yle nişanlandırılmıştı. Ancak prenses hâlâ küçük sayılırdı. Ayrıca hassas ve sağlıksız genç kralın, İspanya Prensesi'ni hamile bırakacak kadar uzun yaşaması beklenmiyordu, kaldı ki prenses de çocuk sahibi olabilecek yaşa kadar yaşamayabilirdi. O nedenle kralın kendisine vâris doğurabilecek bir eş bulması gerekiyordu. Şaşalı daveti ve sıraya giren genç kızları bu çok iyi açıklıyordu.

Luce kendisini gülünç hissederek elbisesinin danteleliyle oynamaya başladı. Tüm diğer kızlar oldukça sabırlı görünüyorlardı. Belki de sivilceli on ikilik Kral Louis ile gerçekten de evlenmek *istiyorlardı*, ancak Luce bunun

nasıl mümkün olabileceğine bir türlü anlam veremiyordu. Hepsi de son derece zarıf ve güzellerdi. Yakası tavşan kürküyle kaplı safır renkli kadife elbisesiyle Rus Prensesi Elizabeth'ten, küçük burnu ve kırmızı dolgun dudaklarıyla baş döndürücü bir şekilde çekici gözükten Polonyalı prenses Maria'ya kadar, tüm kızlar umut dolu kocaman gözleriyle çocuk krala bakıyorlardı.

Kral ise gözlerini Luce'a dikmişti. Memnuniyetini belli edercesine sırtırken Luce'un midesi bulandı.

"Şu." Tembelce işaret etti. "Onu yakından görmek istiyorum."

Dük Luce'un yanında belirdi ve ilerlemesi için uzun, buz gibi parmaklarıyla onu hafifçe omzundan itti. "Kendinizi tanıtın, prenses," dedi kısık bir sesle. "Bu hayatınızda bir kere karşılaşılabileceğiniz bir fırsat."

Luce içinden homurdanırken, dışarıdan bakıldığında kontrol Lys'in elindeydi ve Lys kralı selamlamak amacıyla süzülürcesine yürüyordu. Kusursuz bir şekilde başını eğerek kralı selamladı ve öpmesi için elini uzattı. Ailesi ondan bunu bekliyordu.

Korsesinin sıktığı belini süzerek, "Şişmanlayacak mısın?" dedi kral Luce'a. "Şu anki hali hoşuma gitti," diye ekledi düke dönerek. "Ama şişmanlamasını istemiyorum."

Kendi bedeninde olsaydı, Luce krala çirkin görünümü hakkında ne düşündüğünü kelimesi kelimesine söylerdi. Ama Lys kusursuz bir duruşa sahipti ve Luce onun, "Hem görünüşümle hem de davranışlarımla her zaman kralı memnun etmeyi umuyorum," diye karşılık verdiğini duydu.

"Evet, elbette," diye mırıldandı dük Luce'un etrafında

daire çizerek. “Majestelerinin dilerse prensese rejim yaptırabileceğinden eminim.”

“Peki ya avcılık?” diye sordu kral.

“Majesteleri,” dedi dük. “Bu bir kraliçeye göre değil. Birlikte ava çıkabileceğiniz birçok adamınız var. Bana kalırsa...”

“Babam çok iyi bir avcıdır,” dedi Luce. Beyni hızla çalışarak kendisini bu durumdan kurtarabilecek bir şey - herhangi bir şey - bulmaya çalışıyordu.

“O halde babanla mı birlikte olmalıyım?” dedi kral aksi bir şekilde.

“Majestelerinin silahlardan hoşlandığını bildiğim için,” dedi Luce ses tonunun kibar çıkmasına çaba göstererek. “Size bir hediye getirdim... Babamın en sevdiği av tüfeği. Benden bu gece bunu size vermemi istedi ama sizinle karşılaşma fırsatımın olabileceğinden emin değildim.”

Kralın tüm dikkati onun üzerindeydi. Tahtının kenarına tünedi.

“Nasıl bir şey? Dipçiğinde mücevherler mi var?”

“Kabzası kiraz ağacından yapılmadır,” dedi Luce ve kralın tahtının arkasında duran Bill’in verdiği detayları anlatmaya devam etti. “Kalibresini frezeleyen...”

“Ah, asıl ne etkileyici olurdu biliyor musun? Çar için çalışan Rus bir metalcinin elinden çıkmış olması.” Kral pastalarının üstüne doğru eğilip aç bir şekilde kokularını içine çekti. “Bunlar harika görünüyor.”

Luce Bill’in söylediklerini tekrar edip ekledi: “Gidip odamdan almama izin verirsiniz...”

“Eminim hizmetkârlardan biri tüfeği yarın getirebilir,” dedi dük.

“Şimdi görmek istiyorum.” Kral kollarını kavuşturunca

olduğundan daha genç göründü.

“Lütfen.” Luce düke döndü. “Tüfeği Majestelerine bizzat sunmak benim için bir zevktir.”

“Git.” Kral parmağını şıklatıp Luce’a gitmesini söyledi.

Luce hemen arkasına dönüp gitmek istese de Lys - asla krala sırtını dönmezdi - daha hazırlıklı olduğundan selam verip geri geri yürüyerek odadan çıktı. Olabildiğince zarif bir şekilde huzurundan geri çekilmişti, ta ki aynalı kapının öteki tarafına geçene dek.

Sonra koşmaya başladı.

Balo salonuna dalıp dans eden kusursuz çiftlerin ve orkestranın arasından geçerek koyu uçuk yeşille dekore edilmiş sarıya boyalı odaları birer birer arkasında bıraktı. Şaşkınlıkla ona bakan hanımlar ve homurdanan beyefendilerin yanlarından, parkeler ve kalın pahalı İran halılarının üzerinden geçti, ışıklar azalmaya, katılımcılar seyrekleşmeye başladı ve en sonunda kendini dış dünyaya açılan çift kanatlı kapının önünde buldu. Kapıyı açtı, korsesinin içinde nefes nefese kalmıştı. Sarayın ikinci katını komple saran, parlak beyaz mermerden yapılmış kocaman bir balkon adımını attı.

Gökyüzü yıldızlarla ışıldıyordu; Luce’un tek istediği Daniel’in kollarında olmak ve o yıldızlara doğru uçmaktı. Keşke Daniel yanında olup onu tüm bunlardan uzaklaştırabilseydi...

“Burada ne yapıyorsun?”

Luce hızla arkasına döndü. Daniel yanına gelmişti. Hizmetkârların giydiği sıradan kıyafetiyle balkonda durmuş ona bakarken şaşkın, korkmuş ve umutsuz bir şekilde âşık görünüyordu.

“Daniel.” Ona doğru gitti. Daniel da ona doğru hareket

etti, menekşe benekli gözleri ışıldıyordu; gülümseyerek kollarını açtı. Nihayet birbirlerine kavuşup Luce kollarını ona doladığında, mutluluktan patlayacağını sandı.

Ama patlamadı.

Sadece öylece durup başını onun kusursuz ve geniş göğsüne dayadı. Evindeydi. Daniel kollarını sırtına dolayıp onu belinden tuttu ve olabildiğince kendine doğru çekti. Luce nefes aldığını hissetti ve Daniel'in boynundaki samanların hafif kokusunu içine çekti. Önce sol kulağının, sonra çenesinin altını öptü. Yumuşak ve hafif öpücükler kondurarak aralanan dudaklarına ulaştı. Upuzun öpüşmeleri ruhunun derinliklerinden taşan bir sevgiyle doluydu.

Bir süre sonra Luce geri çekilip Daniel'in gözlerinin içine baktı. "Seni çok özledim."

Daniel kıkırdadı. "Ben de seni özledim. Sen... İyi misin?"

Luce parmaklarını Daniel'in ipeksi sarı saçlarında gezdirdi. "Biraz hava almam, seni bulmam gerekiyordu."

Daniel gözlerini kıstı. "Burada olmamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Lys. Kabul odasında seni bekliyor olmalılar."

"Umrumda değil. Oraya geri dönmeyeceğim. O domuzla asla evlenmeyeceğim. Senden başka kimseyle evlenmem."

"Şşşş." Daniel suratını buruşturup Luce'un yanağını okşadı. "Biri seni duyabilir. Bundan daha önemsiz şeyler yüzünden insanların kellelerini vuruyorlar."

"*Biri* çoktan sizi duydu bile," dedi bir ses kapı girişinden. Bourbon Dükü kollarını göğsünde kavuşturmuş suratında pis bir sırıtişla sıradan bir hizmetkârın kollarında

olan Lys'e bakıyordu. "Kral'ın bunu duyması gerektiğini düşünüyorum." Sonra içeri girip gözden kayboldu.

Hem Lys'in hem de kendi korkusu yüzünden Luce'un kalbi hızla atmaya başladı: Tarihi değiştirmiş miydi? Lys'in yaşamı daha farklı bir şekilde mi gelişmeliydi?

Ama Luce bunu bilemezdi, öyle değil mi? Roland ona böyle söylemişti: Zamanda ne tür bir değişikliğe yol açarsa açsın, her şey anında olanların bir parçası haline gelecekti. Ancak Luce hâlâ buradaydı, o halde kralı reddederek tarihi değiştirmişse bile yirmi birinci yüzyıldaki Lucinda Price için bu durum hiçbir şey ifade etmiyor olmalıydı.

Daniel ile konuşmaya başladığında sesi sakindi. "Hain dükün beni öldürmesi umrumda değil. Senden vazgeçmektense ölmeyi tercih ederim."

Vücuduna bir sıcaklık dalgası yayılmasıyla birlikte olduğu yerde sendeledi. "Ah," dedi ve elini başına götürdü. Belli belirsiz de olsa anlamıştı, daha önce binlerce kez görmesine rağmen hiç dikkat etmediği bir şey gibiydi.

"Lys," diye fısıldadı Daniel. "Neler olacağını biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Luce.

"Sonuna kadar yanında olacağımı da biliyorsun, değil mi?" Daniel'in şefkat ve endişe dolu bakışları içine işliyordu. Daniel ona yalan söylemiyordu. Ona hiç yalan söylememişti ve asla söylemeyecekti. Luce artık bunu biliyor ve görebiliyordu.

"Evet." Gözlerini kapattı. "Ama hâlâ anlamadığım o kadar çok şey var ki. Bunun olmasını nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum. Bu laneti nasıl ortadan kaldıracağımı bilmiyorum."

Daniel gülümsedi ama gözleri yaşlarla ışıldıyordu.

Luce korkmuyordu. Kendini özgür hissediyordu. Daha önce hissetmediği kadar özgürdü.

Tuhaf, yoğun bir anlayış aklında yer etmeye başladı. Puslu zihninde bir şey netleşiyordu. Daniel'ın bir öpücüğü ona kapıyı açacak, onu şımarık bir çocukla sevgisiz bir evlilik yapmaktan ve bu bedenden kurtaracaktı. Bu beden aslında olduğu kişi değildi. Bu sadece bir kabuktu, cezasının bir parçasıydı. O nedenle bu bedenin ölümü kesinlikle trajik değildi - sadece bir bölümün sonuydu. Güzel ve gerekli bir bitiş.

Arkalarındaki merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Dük adamlarıyla birlikte geri dönüyordu. Daniel onu omuzlarından kavradı.

“Lys, dinle beni...”

“Öp beni,” diye yalvardı Luce. Sanki bundan başka bir şey duymaya ihtiyacı yokmuş gibi Daniel'ın yüzündeki ifade değişti. Daniel ayaklarını yerden kesip onu göğsüne bastırdı. Luce onu tutkuyla öpüp kendisini tamamen ona bırakırken tüm vücuduna sıcaklık yayılmaya devam etti. Sırtına kavis verip başını göğse doğru çevirerek mutluluktan kendisini kaybedene dek dudaklarını Daniel'ın dudaklarından ayırmadı. Ta ki gölgelerin karanlık izleri belirip gökyüzündeki yıldızların önünü kapatana dek. Obsidiyen bir senfoniydi. Ama her şeyin ardında bir ışık vardı: Luce bu ışığın parlamışına ilk kez şahit oluyordu.

Kesinlikle muhteşemdi.

Onun için gitme vakti gelmişti.

Hâlâ vaktin varken çık, diye onu uyardı Bill. *Hâlâ hayatın* varken.

Ama Luce bunu henüz yapamazdı. Her şey böylesine sıcak ve güzelken yapamazdı. Daniel delicesine bir tutkuy-

la onu öpmeye devam ederken onu bırakamazdı. Gözlerini açtı. Daniel'in saçları ve yüzü yoğun bir ışıkla aydınlanmıştı, gecenin rengi ise daha parlak ve daha güzeldi.

Bu ışık Luce'un ruhunun derinliklerinden geliyordu.

Her öpücükle birlikte tüm bedeni o ışığa doğru biraz daha yaklaşıyordu. Bu Daniel'a geri dönmenin tek yoluydu. Bir sıkıcı hayatı bırakıp diğerine koşacaktı. Diğer hayatlarında onunla birlikte olacağı sürece Luce binlerce kez ölmeye razıydı.

"Benimle kal," diye yalvardı Daniel.

Luce inledi. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Daniel. Öpüşüne son veremiyordu. "Lys?"

"Çok... Fazla *sevgi* var," dedi Luce ve o anda göğsünde bir alev parladı. Ateşten bir sütun geceye yükseldi. Gök yüzüne yayılan ısı ve alevler Daniel'in ayaklarını yerden kesti, Luce'u Lys'in bedeninden dışarı atıp buz gibi soğuk ve hiçbir şey göremediği bir karanlığa gönderdi.

Sonra küçük bir ışık parladı.

Bill'in suratı Luce'un karşısında belirdi. Bill endişeli bir ifadeyle Luce'un üzerinde uçuşuyordu. Luce düz bir zeminde sırtüstü uzanmıştı. Altındaki pürüzsüz taşa dokundu, yakınlarda bir yerlerde damlayan suyu duydu ve havadaki küf kokusunu fark etti. Lys'in bedeninden çıkar çıkınmaz bir Duyurucuya girmişti.

"Beni korkuttun," dedi Bill. "Bilmiyordum... Demek istediğim, o öldüğünde, senin nasıl çıkacağını... Ya da bedeninde sıkışıp kalmayacağını bilmiyordum... Emin değildim." Bu düşünceden kurtulmak istercesine kafasını salladı.

Luce ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları onu taşıyamıyordu ve oldukça üşüyordu. Sırtını taş duvara verip öylece kalakaldı. Bir kez daha zümrüt yeşili işlemesi olan siyah elbisenin içindeydi. Zümrüt yeşili ayakkabıları ise köşede yan yana duruyordu. Lys öldükten sonra bedenini terk ettiğinde Bili ayakkabılarını çıkarıp bir kenara koymuş olmalıydı... Luce hâlâ olanlara inanamıyordu.

“Bazı şeyler *gördüm*, Bili. Daha önce hiç bilmediğim şeyler.”

“Ne gibi?”

“Öldüğünde mutlu olması gibi. *Ben de* mutluydum. Hatta kendimden geçmiştim. Her şey öylesine güzeldi ki.” Zihni hızla çalışıyordu. “Bir sonraki hayatta onun yanımda olacağını, yanlış ve baskıcı bir şeyden kaçmaktan başka bir şey yapmadığımı bilmek. Aşkımızın güzelliğinin ölüme ve her şeye dayandığını bilmek. Bu inanılmazdı.”

“İnanılmaz derecede tehlikeliydi,” diye özetledi Bili. “Bunu bir daha yapmayalım, olur mu?”

“Anlamıyor musun? Şimdiki zamandaki Daniel’ı terk ettiğimden beri bu başıma gelen en güzel şeydi. Ve...”

Ama Bili bir kez daha karanlığın içinde gözden kayboldu. Luce şelalenin sesini duyabiliyordu. Bir dakika sonra ise suyun kaynadığını işitti. Bili tekrar belirdiğinde, Luce onun çay hazırlamış olduğunu gördü. Bili ince, metal bir tepsinin üzerindeki demlikten Luce’a sıcak bir fincan çay uzattı.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu Luce.

“Bunu tekrar yapmayalım *dedim*, olur mu?”

Ama Luce kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki onu duymuyordu bile. Bu tecrübe ettiği en anlamlı şeydi. Tekrar üç boyutlu bir deneyim yaşayabilirdi. Hayatlarını

birbiri ardına sonuna kadar tecrübe eder ve en sonunda o hayatlardan birinde tam olarak ne olduğunu anlardı.

Ve böylece bu laneti ortadan kaldırabilirdi.

ON İKİ

Mahkûm

Paris, Fransa

1 Aralık 1723

Daniel kendi kendine lanet etti.

Duyurucu onu ıslak ve pis samanların üstüne atmıştı. Daniel yuvarlanıp doğruldu ve sırtını buz gibi taş bir duvara verdi. Tavandan alnına soğuk ve yağlı bir şey damlıyordu, fakat yeterince ışık olmadığından ne olduğu seçilemiyordu.

Tam karşısında basit bir pencere vardı, kabaca taşın içine oyulan pencere yumruğunun sığabileceği genişlikteydi. İçeri çok az ay ışığı sızsa da soğuk hava etkisini kaybetmiyordu.

Daniel sıçanların küçücük odanın içinde dolaştıklarını göremiyordu belki ama bacaklarının altındaki ıslak samanların arasında yapışkan vücutlarının gezindiğini anlayabiliyordu. Sivri dişlerini ayakkabılarının derisine geçirdikle-

rini hissedebiliyordu. Pisliklerinin kokusu yüzünden zar zor nefes alıyordu. Tekme atmasıyla bir ciyaklama duydu. Sonra bacaklarını altında toplayıp topuklarının üstünde doğruldu.

“Geç kaldın.”

Daniel’in yanından gelen ses sıçramasına neden oldu. Nedense yalnız olduğunu düşünmüştü. Ses boğuk bir fısıltıdan ibaretti ama tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Sonra taşın üstüne sürtülen metalin çıkardığı sese benzer bir kazıma sesi duyuldu. Karanlığın içinde bir gölge parçası ayrılıp ilerlemeye başlayınca Daniel kaskatı kesildi. Figürün pencerenin altındaki soluk gri ışığa doğru gitmesiyle, en sonunda loş ışığın altında yüz hatları belirdi.

Gördüğü kendi yüzüydü.

Daniel bu hücreyi ve bu cezayı unutmuştu. Demek soluğu burada almıştı.

Bazı açılardan Daniel’in önceki benlikleri tıpkı şu an olduğu gibiydi: Aynı ağız ve burun, gri gözlerinin arasında aynı mesafe. Saçları daha pis ve yağdan sertti ama şimdi olduğu gibi açık sarıydı. Ancak mahkûm Daniel çok *farklı* görünüyordu. Yüzü son derece zayıf ve solgundu, alnı kirden kırıışmıştı. Vücudu bir deri bir kemikti ve teni terden parlıyordu.

Yokluğu onu bu hale getirmişti. Evet, bir mahkûm gibi zinciri ve prangası vardı ama esas gardiyan kendi suçluluk duygusuydu.

Artık her şeyi hatırlıyordu. Gelecekte gelen benliğinin ziyaretini, sıkıcı ve keyifsiz görüşmelerini. Paris. Bastille. Lys sarayda kaybolduktan sonra Daniel, Bourbon Dükü tarafından bu hücreye kapatılmıştı. Başka hücreler, daha kötü şartlar ve tattığı daha kötü yiyecekler de olmuştu

DanieFın ama Bastille’de geçirdiği o yıl boyunca üstesinden gelmesi gereken en zor şey kendi pişmanlığıydı.

Bu pişmanlığın bir kısmı adil olmayan bir şekilde onu öldürmekle suçlanmasından kaynaklanıyordu.

Ama...

Eğer Daniel burada, Bastille’de tutukluysa, bu Lys’in çoktan ölmüş olduğu anlamına geliyordu. O halde Luce bu zamanı ziyaret etmiş... Ve çoktan gitmişti.

Eski benliği haklıydı. Çok geç kalmıştı.

“Bekle,” dedi temkinli bir şekilde karanlıktaki mahkûma yaklaşıarak. “Ne için geri geldiğimi nereden biliyorsun?”

Taşın üstünde çekilen pranga sesinden eski benliğinin sırtını duvara yasladığını anladı. “Buraya onu bulmak için gelen tek kişı sen değilsin.”

Daniel’in kanatlarını sıcak bastı ve köprücük kemikleri-ne doğru bir ısı dalgası yayıldı. “Cam.”

“Hayır, Cam değil,” diye karşılık verdi eski benliği. “İki çocuk.”

“Shelby mi?” Daniel yumruklarını taş zemine geçirdi. “Ve diğeri... Miles. Ciddi olamazsın? O Nefilimler mi? *Burada* mıydılar?”

“Sanırım bir ay önceydi.” Eğri büğrü işaretlerin kazılı olduğu arkasındaki duvarı işaret etti. “Günleri takip etmeye çalıştım ama nasıl olduğunu bilirsin. Zaman oldukça tuhaf bir şekilde geçip gidiyor. Gittikçe senden uzaklaşıyor.”

“Hatırlıyorum.” Daniel ürperdi. “Ama Nefilimler. Onlarla konuştun mu?” Zihnini zorladı ama aklına mahkûm edildiği döneme ait bir kız ve bir erkeğin belli belirsiz görüntüleri geliyordu. Onların hep üzüntü hayaletleri olduğunu, o gittikten sonra yalnız kaldığında musallat olan hayaller olduklarını düşünüp durmuştu.

“Bir anlığına.” Mahkûmun sesi yorgun ve çok uzaklardan geliyordu. “Benimle pek ilgilenmediler.”

“Güzel.”

“Onun öldüğünü öğrenir öğrenmez, devam etmek için acele ettiler.” Gri gözleri ürkütücü bir şekilde deliciydi. “Bu anlayabileceğimiz bir şey.”

“Nereye gittiler?”

“Bilmiyorum.” Mahkûmun yüzünde ince suratına göre fazla büyük bir gülümseme belirdi. “Onların da bildiklerini sanmıyorum. Duyurucuyu açmalarının ne kadar uzun sürdüğünü görmeliydin. Bir çift aptala benziyorlardı.”

Daniel neredeyse kahkaha atacaktı.

“Komik değil,” dedi eski benliği. “Onu önemsiyorlar.”

Ama Daniel Nefilimlere karşı en ufak bir sevgi hissetmiyordu. “Onlar hepimiz için tehdit oluşturuyorlar. Neden olabilecekleri felaket...” Gözlerini kapattı. “Ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yok.”

“Neden onu yakalayamıyorsun, Daniel?” Eski benliği alaycı bir şekilde güldü. “Bin sene önce de karşılaşmıştık... O zaman da onun peşinde olduğunu hatırlıyorum. Ve onu bir türlü yakalayamadığını.”

“Ben... Bilmiyorum.” Kelimeler boğazına dizildi. Daniel titredi ve sözlerine açıklık getirdi. “Ona ulaşamıyorum. Nedense her defasında onu kıl payı kaçırıyorum, sanki görünmez bir güç onu benden uzak tutmak için gizli işler çeviriyor.”

“Duyurucuların seni olman gereken yere götürür.”

“Benim onun yanında olmam gerekiyor.”

“Belki de onlar neye ihtiyacın olduğunu senden daha iyi biliyorlardır.”

“Ne?”

“Belki de onun durdurulmaması gerekiyordun” Mahkûm umursamazca zincirini çingırdattı. “Seyahat edebiliyor olması önemli bir şeyin değişmiş olduğu anlamına gelir.”

“Ama...” Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Daniel’in göğsüne sıkışan hıçkırık dayanılmaz bir hal almıştı, kalbini utanç ve üzüntü selinin içinde boğuyordu. “Bana ihtiyacı var. Her saniye sonsuz bir kayıp. Olur da yanlış bir adını atarsa, her şeyi kaybedebiliriz. Geçmişini değiştirirse... Şimdiki zamanda var olmayabilir.”

“Ama bu riskin doğasında var, değil mi? En ufak umul adına her şeyi riske atarız.” Eski benliği ona uzanır gibi oldu, neredeyse Daniel’in koluna dokunacaktı. İkisi de bir bağ hissetmek istiyorlardı. Son anda Daniel geri çekildi.

Eski benliği derin bir nefes verdi. “Peki ya, o *sensen*, Daniel? Geçmişini değiştirmesi gereken kişi ya *sensen*? Ya laneti bir açığı olacak şekilde yeniden yazmadan onu yakalayamazsan?”

“Bu imkânsız.” Daniel burnundan güldü. “Bana bak. Kendine bak. O olmadan perişan haldeyiz. Lucinda olmadığımızda biz birer hiçiz. Ruhumun onu bir an önce bulmayı istememesi için hiçbir sebep yok.”

Daniel buradan uzaklaşmak istiyordu. Ama bir şey onu oyalıyordu.

“Neden bana eşlik etmeyi istemedin?” diye sordu en sonunda. “Elbette seni reddederdim ama diğerlerinden bazıları - başka bir hayatta kendi versiyonlarımla karşılaştığımda, bana eşlik etmek isterlerdi. Sen neden böyle bir şey teklif etmedin?”

Mahkûmun bacaklarının yanından bir sıçan geçti, bi

leklerinin etrafına sarılı kanlı zincirleri koklamak için durdu.

“Bir keresinde kaçtım,” dedi yavaşça. “Hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi Daniel. “Kaçmıştın ya da kaçmıştık. Doğruca Savoy’a gitmiştik.” Pencerenin dışındaki ışığın sunduğu sahte umuda baktı. “Neden oraya gittik? Kendi ayağımızla tuzağa düşeceğimizi düşünmüş olmalıydık.”

Mahkûm arkasına yaslanıp zincirlerini çingırdattı. “Başka şansımız yoktu. Ona en yakın yer orasıydı.” Kesik kesik nefes aldı. “Arada kaldığında çok zor oluyor. Devam edebileceğimi sanmıyorum. Dükün kaçacağını tahmin etmesi ve gideceğim yeri bilmesine sevinmiştim. Savoy’da, adamlarıyla birlikte patronumun yemek masasında beni bekliyordu. Beni buraya geri sürüklemek için.”

Daniel hatırladı. “Bu cezayı hak ettiğimi düşünmüştüm.”

“Daniel.” Mahkûmun üzgün suratı elektrik verilmiş gibi görünüyordu. Aniden canlanmıştı, en azından gözleri. Gözlerinin içindeki menekşe tonları parlıyordu. “Sanırım anlıyorum.” Kelimeler hızla dudaklarından döküldü. “Dükten ders almaya bak.”

Daniel dudaklarını yaladı. “Anlayamadım?”

“Peşinden koştuğunu söylediğin onca hayat. Dükün bize yaptığını yap. *Onu bekle*. Yakalamaya çalışma. İlk önce an git. Ve gelmesini bekle.”

“Ama Duyurucularının onu nereye götüreceklerini bilmiyorum.”

“Elbette biliyorsun,” diye ısrar etti eski benliği. “Nereye gideceğine dair belli belirsiz de olsa hatırladığın şeyler olmalı. Belki detaylı bir şekilde hatırlamıyor olabilirsin,

fakat eninde sonunda her şey başladığı yerde bitmek zorunda.”

Aralarına sessiz bir anlayış çöktü. Pencerenin yanındaki duvarda ellerini gezdiren Daniel bir gölge çağırdı. Karanlıkta göremiyordu ama gölgenin ona doğru ilerlediğini hissedebiliyordu, hemen onu bir şekle soktu. Bu Duyurucu onun gibi umutsuzdu. “Haklısın,” dedi ve gölgeyi çekip geçidi araladı. “Gideceğinden emin olduğum bir yer var.”

“Evet.”

“Ve sen. Sen de kendi tavsiyene uyup burayı terk etmelisin,” dedi Daniel sertçe. “Burada çürüyorsun.”

“Bu bedenın acısı en azından ruhumun acısına odaklanmamamı sağlıyor,” dedi eski benliği. “Hayır. Sana iyi şanslar, fakat ben bu duvarların arasını şimdilik terk etmeyeceğim. Bir sonraki bedeninde yeniden doğana dek bekleyeceğim.”

Kanatları ensesinde hışırdayan Daniel zamanı, hayatları ve hatıraları zihninde sıraya koymaya çalıştı, ancak hep aynı can sıkıcı düşüncenin etrafında dönüp duruyordu. “O ... O şu an yeni bedenine yerleşmiş olmalı. Ana rahmine düştü. Hissedebiliyor musun?”

“Ah,” dedi mahkûm edilen eski benliği. Gözlerini kapattı. “Altık herhangi bir şey hissedebildiğimden emin değilim.” Derin bir iç çekti. “Hayat bir kâbus gibi.”

“Hayır, değil. Artık değil. Onu bulacağım, ikimizi de kurtaracağım,” diye seslendi Daniel, oradan kurtulup zaman içinde tekrar yolculuğa çıkmak için sanırsızlanıyordu.

ON ÜÇ

Bahtsız

Londra, İngiltere
29 Haziran 1613

Luce'un ayaklarının altında bir şey çıtırdadı.

Luce siyah elbisesinin eteğini kaldırdı: Yerdeki fıstık kabukları öylesine kalındı ki sivri kahverengi parçaları zümrüt yeşili topuklu ayakkabılarının tokasına kadar varıyordu.

Gürültücü bir kalabalığın arkasındaydı. Etrafındaki hemen hemen herkes yumuşak gri ve kahverengi tonlarda kıyafetler giymişlerdi, kadınların korseli uzun elbiseleri ve geniş kollukları vardı. Adamların ise dar paçalı pantolonları, omuzlarından sarkan geniş pelerinleri ve yünden yapılmış düz şapkaları vardı. Luce daha önce Duyurucudan çıktığında kendisini hiç bu şekilde insanların arasında bulmamıştı, ama işte burada, tıka basa dolu olan bir amfi tiyatronun ortasındaydı. Şaşırtıcı ve rahatsızlık verici derecede gürültülüydü.

“Dikkat et!” Bili onu kadife şalının yakasından tutup geriye çekti ve tahta basamaklara doğru dayadı.

Bir saniye sonra, dikkatsizce ebelemece oynayan iki pasaklı çocuk önlerine çıkan üç kadının üst üste yere yuvarlanmasına neden oldu. Hemen yerden kalkan kadınlar, yavaşlamak bir yana, kahkaha atarak tepki veren çocuklara bağırmaya başladılar.

“Bir dahaki sefere...” diye bağırdı Bili Luce’un kulağına doğru. “Zamanda yolculuk yapma egzersizlerini daha - nasıl anlatsam - *sakin* ortamlarda yapsan? Bu karışıklığın içinde kostümünü nasıl ayarlayacağım?”

“Elbette, bu konuda elimden geleni yaparım, Bili.” Ebelemece oynayan çocuklar tekrar ortaya çıkınca Luce geri çekildi. “*Neredeyiz?*”

“Dünyayı dolaşıp en sonunda kendinizi Globe’da buldunuz, leydim.” Bili küçük bir reverans yaptı.

“*Globe Tiyatrosu* mu?” Önündeki kadın çiğnediği hindi bacağına omzunun üstünden arkaya fırlatınca Luce başını eğdi. “Shakespeare mi demek istiyorsun?”

“Emekli olduğunu söylüyor. Sanatçıları bilirsin. Pek değişken oluyorlar.” Bili yere doğru alçalıp kendi kendine bir şeyler mırıldanarak Luce’un elbisesinin eteğini çekti.

“*Othello* burada oynandı,” dedi Luce ve her şeyi idrak etmek için bir süre sessiz kaldı. “*Fırtına. Romeo ve Juliet.* Şimdiye dek yazılmış en büyük aşk hikâyelerinin merkezinde duruyoruz.”

“Ashına bakarsan, şu an fıstık kabuklarının üstünde duruyorsun.”

“Neden her şeyi bozmak zorundasın? Bu harika bir şey!”

“Özür dilerim, Shakespeare hayranlığı molası vermemiz gerektiğini bilmiyordum.” Çarpık dişlerinin arasına sıkıştırdığı iğne yüzünden peltek konuşuyordu. “Şimdi kımıldamadan dur.”

“Ovv!” İğneyi aniden diz kapağına batırınca Luce çığlık attı. “Ne yapıyorsun?”

“Seni döneme uygun hale getiriyorum. Bu insanlar ucube gösterisi için çok iyi para öderler, fakat bunun *sahne*de olmasını beklerler.” Bill hızla çalışıp Luce’un Versay’dayken giydiği siyah elbisesinin uzun, dökümlü kumaşını çaktırmadan katlayarak her iki yanında duran kıvrımlar haline getirdi. Siyah peruğunu çıkarıp saçlarını dağınık bir yumak haline soktu. Sonra omuzlarına attığı kadife şalı süzdü, en sonunda bir eline kocaman bir balgam çıkarıp ellerini ovuşturduktan sonra şalı I. James dönemine ait yüksek yakaya dönüştürdü.

“Bu gerçekten iğrençti, Bill.”

“Sessiz ol,” diye tersledi onu Bill. “Bir dahaki sefere çalışmam için daha fazla alana ihtiyacım olacak. İdare etmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Hiç de hoşlanmıyorum.” Başıyla yaygaracı kalabalığa işaret etti. “Neyse ki çoğu, odanın arkasında gölgenin içinden çıkan kızı fark etmeyecek kadar sarhoş.”

Bill haklıydı: Kimse onlara bakmıyordu. Sahneye doğru ilerleyen herkes ağız dalaşı yapıyordu. Sahne sadece bir platformdan ibaretti, yerden yaklaşık bir metre yükseklikteydi ve gürültücü kalabalığın gerisinde duran Luce sahneyi doğru düzgün görmekte zorlanıyordu.

“Hadi ama!” diye bağırdı çocuğun biri arka taraftan. “Bizi tüm gün bekletmeyin!”

Kalabalığın üstünde üç tane loca vardı ve O şeklindeki

amfi tiyatronun tepesinden masmavi gökyüzü görünüyordu. Luce eski benliğini ya da Daniel'ı görebilmek için etrafına bakındı.

“Globe’un açılışındayız.” Swoid & Cross’ta şeftali ağaçlarının altındayken Daniel’ın ona söylediklerini anımsadı. “Daniel bana burada olduğumuzu söylemişti.”

“Elbette, *buradaydın*,” dedi Bili. “Yaklaşık on dört sene önce. Ağabeyinin omzuna tünemiştin. *Jül Sezarh* görmek için ailenle birlikte buraya gelmiştin.”

Bili tam karşısında havada uçuşuyordu. Hiç hoş olmasa da Luce’un boynunun etrafındaki yüksek yaka şeklini koruyordu. Bu haliyle neredeyse üst localardaki abartılı giyinen kadınlara benziyordu Luce.

“Peki ya Daniel?” diye sordu.

“Daniel oyuncularından biriydi...”

“Hey!”

“*Aktörlere* böyle diyorlar.” Bili gözlerini devirdi. “O zamanlar henüz yeniydi. Seyirciler için ilk oyunu kesinlikle unutulmazdı. Ama üç yaşındaki Lucinda için...” Omuzlarını silkti. “O günden beri sahneye çıkmak için sabırsızlanıyorsun. Bu gece senin gecen.”

“Ben bir oyuncu muyum?”

Hayır. Arkadaşı Callie oyuncuydu, o değil. Luce Dover’daki son yarı yılmdayken, Callie *Our Toun* denemesini birlikte yapmak için ona yalvarmıştı. Seçmelerden önce haftalarca ikisi birlikte prova yapmışlardı. Luce’ını sadece tek bir repliği vardı, fakat Callie başarılı bir şekilde canlandırdığı Emily Webb karakterine damgasını vurmuştu. Luce uzaktan onu seyrederken arkadaşıyla hem gurur duymuş hem de ona hayran kalmıştı. Callie, Globr

Tiyatrosu'nda sahneye çıkmak bir yana, bir dakikalığına bulunmak için bile sahip olduğu her şeyi verebilirdi.

Ama sonra Luce, melekleri Sürgünlerle savaşırken gören Callie'nin bembeyaz olan suratını hatırladı. Sürgünler şimdi neredeydiler? Luce Callie'ye ya da ebeveynlerine olanları nasıl açıklayacaktı? Tabii arka bahçesine ya da o hayatına geri dönebilirse.

Çünkü Luce artık laneti nasıl ortadan kaldıracağını çözmeden o hayata geri dönemeyeceğini biliyordu. O ve Daniel'in talihsiz aşk hikâyesini tekrar tekrar yaşamaya zorlayan bu lanetten kurtulması gerekiyordu.

Bu tiyatroda olmasının bir sebebi olmalıydı. Ruhunu buraya çekmişti. Peki ama neden?

Kalabalığı iterek ilerledi ve amfi tiyatronun kenarında sahneyi görebileceği bir yere geçti. Tahta döşemeler sert çimenleri andıran kalın hasırla kaplanmıştı. Her iki kanadın yakınında iki adet kocaman top duruyordu, arka duvarın kenarında ise saksılarının içinde bir dizi portakal ağacı sıralanmıştı. Luce'tan pek uzakta olmayan, çökecek gibi duran tahta merdivenler perdeyle örtülü bir yere çıkıyordu: Callie ile aldığı oyunculuk derslerinden hatırladığı kadarıyla burası oyuncuların kostümlerini giyip sahnelerine hazırlandıkları giyinme odası olmalıydı.

Merdivene doğru hızla ilerlerken, "Bekle!" diye seslendi Bill.

Perdenin arkasındaki oda ufak, basık ve loştu. Luce üst üste yığılmış el yazmalarını, kostümlele dolu açık gardıropları, kocaman bir aslan kafası maskesini ve asılı duran bir dizi altın rengi ve kadife pelerinlerin yanından geçti. Sonra donup kaldı: Oyunculardan bazıları hâlâ tam olarak giyinik değildi - elbiselerini tamamen düğümlememiş

erkekler, kahverengi deri botlarının bağcıklarını bağlayan adamlar. Neyse ki oyuncuların çoğu yüzlerini pudralamak ve deli gibi repliklerini çalışmakla meşguldüler, bu yüzden oda bağırış içeren oyundan kısa bölümlerle doluydu.

Oyunculardan herhangi biri kafasını kaldırıp onu görmeden, Bili Luce'un yanına uçup onu gardıroplardan birinin içine itti. Kıyafetler Luce'un etrafını sardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"*Aktrislerin* olmadığı bir dönemde *aktörlük* yaptığını sana hatırlatmam gerekiyor." Bili kaşlarını çatı. "Bir kadın olarak buraya ait değilsin. Elbette bu seni durdurmaya yetmedi. Eski benliğindi/ *Is True*'da bir rol kapabilmek için çok büyük bir riske girdi."

"*Ali Is True* mu?" diye tekrarladı Luce. En azından oyunun ismini bildiğini umuyordu. Ama ne yazık ki bu ismi daha önce hiç duymamıştı. Gardıroptan dışarı odanın içine göz attı.

"Sen bu oyunu *Sekizinci Henry* olarak biliyorsun," dedi Bili onu yakasından çekerek. "Ama dikkat et: Eski benliğinin rolü kapmak için neden yalan söyleyip kılık değiştirdiğine dair bir tahmin yürütmek ister misin..."

"Daniel."

Daniel giyinme odasına yeni girmişti. Arkasında kalan bahçeye açılan kapı hâlâ aralıktı ve güneş sırtına vuruyordu. Daniel yürürken bir yandan da el yazması senaryoyu okuyordu, etrafındaki diğer oyuncuların farkında bile değildi. Diğer hayatlardaki haline kıyasla çok farklı görünüyordu. Uzun ve biraz dalgalı olan sarı saçlarını siyah bu tokayla ensesinde toplamıştı. Düzgün bir biçimde kesilmiş, saçlarından sadece biraz koyu olan bir sakalı vardı.

Luce'un içinden ona dokunmak geldi. Yüzünü okşı

mak, parmaklarını saçlarının arasında gezdirmek, ensesine ve her yerine dokunmak. Beyaz gömleğinin açık yakasından göğsündeki kaslar görünüyordu. Bol siyah pantolonunu dizlerine kadar yükselen siyah botlarının içine sokmuştu.

Yaklaştıkça, Luce'un kalbi hızla atmaya başladı. Seyircilerin gürültüsü anında kesildi. Gardıroptaki kostümlere sinen kuru ter kokusu kayboldu. Sadece kendi nefes alışını ve onun yaklaşan ayak seslerini duyuyordu. Gardıroptan dışarı çıktı.

Onu görür görmez Daniel'in fırtınayı andıran gri gözlerindeki menekşe rengi benekler ısıldadı. Şaşkınlıkla gülümsedi.

Luce daha fazla bekleyemezdi. Bill'i, diğer oyuncuları, nerede olduğunu bilmediği eski benliğini ve bu Daniel'in aslında ait olduğu kızları unutup ona doğru koştu. Her şeyi boşverip ona sarılma ihtiyacına odaklanmıştı.

Daniel rahatça kollarını onun beline dolayıp onu diğer oyuncularından gizlenebilecekleri geniş gardırobun öteki tarafına yönlendirdi. Luce'un içine sıcak bir dalga yayıldı. Gözlerini kapatıp dudaklarını dudaklarında hissetti. Tüy gibiydi - çok hafifti. Daniel'in öpücüğündeki açlığı hissetmeyi bekledi. Bekledi.

Luce parmak uçlarında yükselip onu daha sert öpebilmek için sırtına kavis verdi. Bunun neden yaptığını, kendisini neden geçmişte kaybedip tekrar tekrar ölümünü izlediğini hatırlamak için onun öpücüğüne ihtiyacı vardı: Sebebi oydu, ikisinin birlikte olmasıydı. Sebebi aşklarıydı.

Ona tekrar dokununca aklına Versay geldi. Ona onu kralla evlenmekten kurtardığı için teşekkür etmek istedi. Ve Tibet'te yaptığı gibi bir daha asla kendisine zarar verme-

mesi için ona yalvarmak istedi. Prusya’da o öldükten sonra günlerce uyurken nasıl rüyalar gördüğünü sormak istedi. Moskova’da o berbat gecede ölmeden önce Luschka’ya ne söylediğini bilmek istedi. Aşkını gözlerinin önüne sermek, yere çöküp ağlamak ve ömrünün her saniyesinde onu tüm kalbiyle özlediğini söylemek istedi.

Ama tüm bunları *bu* Daniel’a söylemesi mümkün değildi. Bunların hiçbirisi henüz bu Daniel’m başına gelmemişti. Üstelik Daniel onu bu dönemin Lucinda’sı, Luce’ımı bildiği şeylerin hiçbirini bilmeyen kız olduğunu sanmıştı. Ona söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Anladığını göstermenin tek yolu onu öpmekti.

Ama Daniel onu istediği şekilde öpmüyordu. Luce ne kadar yaklaşılmaya çalışırsa çalışsın, Daniel o kadar uzaklaşıyordu.

Daniel en sonunda onu tamamen itti. Sadece ellerim tuttu, sanki geri kalanına dokunması tehlikeliymiş gibi.

“Hanımefendi.” Parmak uçlarını öpünce Luce’un tüyleri ürperdi. “Aşkınızın nezaketsiz davranmanıza neden olduğunu söylersem çok mu ileri gitmiş olurum?”

“Nezaketsiz mi?” Luce’un yüzü kızardı.

Daniel yavaşça ve biraz gergin bir şekilde onu tekini kollarının arasına aldı. “Lucinda, burada bu kılıkta dolaşmamalısın.” Elbisesine bakıp duruyordu. “Bu nasıl bir elbise? Kostümün nerede?” Gardıroba uzanıp kıyafetlerin asılı olduğu askıları gözden geçirdi.

Daniel hemen botlarını çıkarıp gürültülü bir şekilde yere attı. Pantolonunu indirdiğinde Luce şaşkınlığını göstermeye çalıştı. Altında hayal gücüne gerek bırakmayan pırla kısa bir iç çamaşırı vardı.

Daniel hızla beyaz gömleğinin düğmelerini açarken

Luce'un yanakları daha da kızardı. Gömleğini çekip çıkarınca çıplak göğsü tamamen gözler önüne serildi. Luce'un nefesi kesildi. Eksik olan tek Şey sırtında gizlediği kanatlarıydı. Daniel öylesine muhteşem görünüyordu ki... Ve karşısında i   amaŐılarıyla dururken Luce'un üzerinde nasıl bir etki bıraktığının farkında bile değildi.

Güçlükle yutkunan Luce elini suratına doğru sallamaya başladı. "Sanırım burası çok sıcak oldu?"

"Sana bir kostüm getirene dek bunları giy," dedi Daniel ve kıyafetlerini ona attı. "Seni biri görmeden acele et." K  edeki gard roba koşup karıŐtırmaya başladı ve en sonunda koyu yeşil ve altın rengi bir sabahlık, beyaz bir gömlek ve kısa paçalı yeşil bir pantolon çıkardı. Luce onun kıyafetlerini yerden toplarken, Daniel hemen yeni kıyafetleri giymeye koyuldu - Luce bu kıyafetlerin onun kostümü olduğunu düşündü.

Luce, Versay'daki hizmetçi kızın onu elbisesinin içine sokmasının bir saati aldığını hatırladı. Her yerde teller, ka-yıŐlar ve bağcıklar vardı. Bu işten alınının akıyla çıkmasına imkân yoktu.

"Şey, kost m m  deđiŐtirmem gerekti." Luce eteğinin siyah kumaşını tuttu. "Bu kıyafetin karakterim için daha uygun olacağını d Ő nm Ő t m."

Luce arkasından ayak seslerinin geldiğini duydu ama dönüp bakmasına fırsat vermeden Daniel elini tutup onu kendisiyle birlikte gard robun derinliklerine çekti. İçeri-si basık ve karanlıktı ve ona böylesine yakın olmak harika bir duyguydu. Kapıyı olabildiğince kapatıp önünde durdu, sırtına yeşil ve altın rengi bir sabahlık geçirmiş bir krala benziyordu.

Tek kaşını kaldırdı. "Bunu nereden buldun? Anne

Boleyn’imiz birden Marslı mı oldu?” Kıkırdadı. “Onun hep Wiltshireli olduğunu düşünmüşümdür.”

Luce ona yetişmek için hızla düşünmeye başladı. Anne Boleyn’i mi canlandıracaktı? Bu oyunu daha önce hiç okumamıştı, fakat Daniel’in kostümü kralı, Sekizinci Henry’yi canlandıracağını gösteriyordu.

“Bay Shakespeare - ah, Will - kostümün iyi göründüğünü söyledi...”

“Ah, Will böyle mi söyledi?” Daniel pis pis sırttı, ona hiç inanmamıştı, yine de umursamıyor görünüyordu. Ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, Daniel’m onu çekici bulacağını bilmek çok tuhaftı. “Biraz kaçık olduğunu biliyorsun, değil mi Lucinda?”

“Ben... Şey...”

Daniel onun yanağını okşadı. “Sana tapıyorum.”

“Ben de sana tapıyorum.” Kekeleyerek söylediği son birkaç yalandan sonra aniden dudaklarından dökülen kelimeler tamamen gerçektir. Uzun süredir tutulan nefesi vermek gibiydi. “Bir süredir düşünüp duruyordum ve sana söylemek istediğim...”

“Evet?”

“Doğrusu, sana karşı hissettiklerim... Hoşlanmaktan daha öte.” Luce ellerini Daniel’in kalbine götürdü. “Sana güveniyorum. Sevgine inanıyorum. Ne kadar güçlü ve muhteşem olduğunu biliyorum.” Gerçekte ne demek istediğini şu an söyleyemeyeceğini biliyordu - kendisinin farklı bir versiyonu olması gerekiyordu. Ama belki de kelimelerini dikkatle seçerse, Daniel onu anlayabilirdi. “Bazen benim için ne kadar değerli olduğunu ve benim senin için ne ifade ettiğimi unutmuş gibi görünebilirim ama aslın

da... Çok iyi biliyorum. Biliyorum, çünkü biz birbirimize aidiz. Seni seviyorum, Daniel.”

Daniel şaşırmış görünüyordu. “Beni... Beni seviyor musun?”

“Elbette.” Luce bunun ne kadar bariz olduğuna neredeyse gülecekti ama sonra hatırladı: Geçmişinde hangi ana adım attığına dair hiçbir fikri yoktu. Belki de bu hayatında birbirlerine sadece mahcup mahcup bakışacaklardı.

Daniel’ın göğsü şişti, sonra aniden indi, alt dudağı titremeye başladı. “Benimle kaçmanı istiyorum,” dedi hemen. Sesinde çaresiz bir ton gizliydi.

Luce *evet!* diye çılgık atmak istedi ama bir şey onu durdurdu. Vücudu ona böylesine yakınken, teninin sıcaklığını ve gömleğinin üstünden kalp atışlarını hissedebiliyorken, kendisini Daniel’ın karşısında kaybetmesi çok kolaydı. Ona her şeyi söyleyebilecekmiş gibi hissediyordu - Versay’da kollarının arasında ölmenin ne kadar müthiş olduğundan tutun da ıstırabının boyutunu bildiği için kendisini ne kadar kötü hissettiğine kadar. Fakat kendisini tuttu: Bu hayatta olduğunu sandığı kız bu tür şeyler hakkında konuşmaz, hatta bunların hiçbirini bilemezdi. Daniel da bilemezdi. O nedenle nihayet ağzını açtığı anda tereddüt etti.

Daniel, Luce’un dudaklarının üstüne parmağını koydu. “Bekle. Hemen karşı çıkma. Sana doğru düzgün sormama izin ver. Çok yakında, sevgilim.”

Gardırobun çatlağından perdeye doğru baktı. Sahnedeki bir tezahürat duyuldu. Seyircilerden kahkaha ve alkış sesleri yükseldi. Luce oyunun başladığının farkında bile değildi.

“Benim sıram. Birazdan görüşürüz.” Daniel onu alımı dan öpüp dışarı çıkarak sahneye fırladı.

Luce peşinden gitmek istiyordu ama o sırada gelen 11 kişi hemen gardırobun yanında durunca vazgeçti.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Bili içeri girdi. “Bu işte iyiye gidiyorsun,” dedi ve bir yığın eski peruğun üstüne otundu.

“Nerede saklanıyordun?”

“Kim, ben mi? Hiçbir yerde. Neden saklanmam gen kiyor ki? Ayrıca o küçük kostüm değişikliği numarası pek akıllıcaydı,” dedi ve bir beşlik çakmak için küçük elini lı vaya kaldırdı.

Daniel ile olan sohbeti sırasında Bill’in duvara konu111 bir sinek olduğunu bilmek her defasında Luce’un tüm he yecanını öldürüyordu.

“Beni gerçekten bu halde mi bırakacaksın?” Bili yavaşça elini indirdi.

Luce ona aldırış etmedi. Göğsüne bir ağırlık çökmüştü, Onunla birlikte kaçmasını isterken Daniel’in sesindeki ça resizliği zihninde duymaya devam ediyordu. *Bu ne anlaniı geliyordu?*

“Bu gece öleceğim. Değil mi, Bili?”

“Şey...” Bili bakışlarını yere çevirdi. “Evet.”

Luce güçlükle yutkundu. “Lucinda nerede? Bu haya tı anlayabilmem için tekrar onun bedenine girmeliyim,” Gardırobun kapısını itti ama Bili elbisesinin kuşağından yakalayıp onu geri çekti.

“Dinle evlat, üç boyut deneyimi senin en son çaren olmalı. Bunu zor durumdayken başvurduğun bir yetenek olarak düşün.” Dudaklarını büzdü. “Burada ne öğrenene bileceğini düşünüyorsun?”

“Elbette, kaçmak zorunda hissettiği şeyin *ne* olduğunu,” dedi Luce. “Daniel onu neden kurtarmak istiyor? Başka biriyle mi nişanlı? Acımasız amcasıyla birlikte mi yaşıyor? Yoksa kralla arasında bir anlaşmazlık mı var?”

“A-ha.” Bill başının tepesini kaşıdı. Biri tırnaklarını tıltaya geçirmişçesine gıcırtılı bir ses çıktı. “Bir yerlerde pedagojik bir hata yapmış olmalıyım. Her ölümünün ardında bir neden olduğunu mu sanıyorsun?”

“Yok mu?” Luce birden hayal kırıklığına uğradığını hissetti.

“Demek istediğim, ölümlerin tam olarak *anlamsız* değil...”

“Ama Lys’in bedeninde öldüğümde, her şeyi hissettim... Tutuşmanın onu özgür bıraktığına inanıyordu. O kralla evlenmesinin bir yalan olacağını bildiği için mutluydu. Ve Daniel onu öldürerek özgür kıldı.”

“Ah, tatlım, gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ölümlerinin yanlış evliliklerden kaçman için bir yol olduğunu mu?”

Batan gözyaşlarına rağmen gözlerini sımsıkı yumdu. “Öyle bir şey olmalı. Öyle olmalı. Yoksa çok anlamsız olurdu.”

“Anlamsız değil,” dedi Bill. “Bir sebep uğruna ölüyorsun. Ancak basit bir nedeni yok. Her şeyi bir defada anlamayı bekleyemezsin.”

Luce bıkkınlıkla homurdanıp yumruğunu gardırobun yanına geçirdi.

“Neden sinirlendiğini anlayabiliyorum,” dedi Bill en sonunda. “Üç boyutlu olmayı tecrübe ettin ve bir anda evrenin gizemini çözdüğünü sandın. Ama her zaman bu kadar basit değildir. Kaosu beklemelisin. Kaosu *kucaklama-*

lısın. Ziyaret ettiğin her yaşamın hakkında öğrenebildiğin kadar çok şey öğrenmelisin. Belki sonuçta her şeyi bir araya getirebilirsin. Belki Daniel ile birlikte olabilirsin... Ya da belki de hayatta çok daha önemli şeylerin olduğunu...”

Bir hışırtı ikisini de korkuttu. Luce gardırobun kapısından çaktırmadan dışarı baktı.

Ak düşmüş keçi sakalı ve ufak bir göbeği olan elli yaşlarında bir adam, üzerinde kostüm olan bir oyuncunun hemen arkasında duruyordu. Fısıldaşıyorlardı. Kız başını hafifçe çevirince sahne ışıkları profilini aydınlattı. Luce onu görür görmez olduğu yerde dondu: Narin bir burnu ve pembe pudra sürdüğü küçücük dudakları vardı. Koyu kahverengi peruğunun altında siyah saçlarının birkaç tutamı görünüyordu. Üzerinde altın rengi muhteşem bir elbise vardı.

Anne Boleyn kostümünü kuşanmış sahneye çıkmak üzere olan Lucinda tam karşısındaydı.

Luce gardıroptan çıkmaya yeltendi. Gergin ve dili tutulmuş gibiydi, fakat tuhaf bir şekilde kendini güçlü hissediyordu. Bill’in ona söyledikleri doğruysa, çok fazla zamanı kalmamıştı.

“Bili?” diye fısıldadı. “Yine zamanı durdurmana ihtiyacım var, böylelikle...”

“Şşşş!” Bill’in tıslaması öylesine keskindi ki Lucc, Lucinda’yı yalnız başına yakalamak için bu adamın dışarı çıkmasını bekleyecekti.

Lucinda beklenmedik bir şekilde Luce’un saklandığı gardıroba doğru hareket etti. Elini içeri uzattı. Eli Luce’un omzunun hemen yanındaki altın rengi pelerine doğru gitti. Luce nefesini tutup elini uzatarak parmaklarını Lucinda’nın parmaklarına kenetledi.

Lucinda şaşkınlıkla kapıyı açtı ve Luce'un gözlerinin içine baktı, açıklanamaz bir kavrayışın eşiğindeydi. Ayaklarının altındaki zemin titriyor gibiydi. Sersemlediğini hisseden Luce, gözlerini kapatıp ruhunun bedenini terk etmesine odaklandı. Kendisini dışarıdan görebiliyordu: Bill'in elinin değdiği tuhaf elbisesini, Lucinda'nın gözlerindeki saf korkuyu. Avcunun içindeki eli o kadar yumuşaktı ki Luce zar zor hissedebiliyordu.

Gözlerini kırptırdı, Lucinda da gözlerini kırptırdı ve sonra Luce artık onun elini tuttuğunu hissetmemeye başladı. Aşağı baktığında eli boştu. Elini tuttuğu kız oluvermişti. Hemen gardıroptan pelerini alıp omzuna geçirdi.

Onun haricinde giyinme odasında olan tek kişi az önce Lucinda'ya fısıldayan adamdı. Luce onun William Shakespeare olduğunu biliyordu. *William Shakespeare*. Onu tanıyordu. Üçü - Lucinda, Daniel ve Shakespeare - arkadaşlardı. Bir yaz günü öğleden sonra Daniel Lucinda'yı Stratford'daki evinde Shakespeare'i ziyarete götürmüştü. Gün batımına doğru kütüphaneye geçmişlerdi ve Daniel pencerenin yanında çizimleri üstünde çalışırken, Will ona Daniel ile ne zaman tanıştığı, ona karşı ne hissettiği gibi sorular sormuştu.

Daniel haricinde, Lucinda'nın kimliğinin - cinsiyetinin - sırrını ve iki oyuncunun sahne dışında yaşadıkları aşkı bilen tek kişi Shakespeare'di. Bu sırra karşılık, Lucinda da o gece Shakespeare'in Globe'da olduğu sırrını tutuyordu. Topluluktaki herkes onun Stratford'da olduğunu, tiyatronun dizginlerini Üstat Fletcher'a verdiğini sanıyordu. Ancak Will o gece oyunun galasını izlemek için gizlice tiyatroya gelmişti.

Yanına döndüğünde, Shakespeare Lucinda'nın gözlerinin içine baktı. "Değişmişsin."

"Ben... Hayır, ben hâlâ..." Omuzlarına attığı yumuşak sırmalı kumaşa dokundu. "Evet, pelerini buldum."

"Pelerin, öyle mi?" Ona gülümseyip göz kırptı. "Yakışmış."

Sonra Shakespeare yönetmenlere özgü bir şekilde talimat verirken yaptığı gibi elini Lucinda'nın omzuna koydu. "Beni dinle, buradaki herkes senin hikâyeni biliyor. Seni bu sahnede görecekler, çok fazla şey söylemene ya da yapmana gerek olmayacak. Ama Anne Boleyn sarayda yükselen bir yıldız. Onların her birinin senin kaderinde payı olacak." Yutkundu. "Ayrıca, repliğinin sonunu vurgulamayı unutma. Dansın başlaması için sahneden inmen gerekiyor."

Luce oyundaki repliklerinin aklından geçtiğini hissetti. Tüm bu insanların karşısına, sahneye çıktığında ihtiyaç duyduğu kelimeler akıma gelecekti. Hazırdı.

Seyirciler bir kez daha alkışlamaya başladılar. Bir dizi oyuncu sahneyi terk edip Luce'un etrafını doldurmaya başladı. Shakespeare çoktan gitmişti. Luce sahnenin diğer kanadında olan Daniel'ı görebiliyordu. Diğer oyunculara kıyasla daha yapılıydı ve kesinlikle kusursuz görünüyordu.

Sahneye çıkma sırası ondaydı. Kralın - Daniel'ın - Anne Boleyn'in elini ilk kez tuttuğu maskeli balonun düzenlendiği Lord Wolsey'in malikânesindeki parti sahnesini canlandıracaklardı. Dans ettikleri sırada aniden birbirlerine âşık olmaları gerekiyordu. Bu, her şeyi değiştiren bir aşkın başlangıcı olacaktı.

Başlangıç.

Ama Daniel için bu bir başlangıç sayılmazdı.

Yine de Lucinda ve canlandırdığı karakter için bunun ilk görüşte aşk olduğunu söylemek mümkündü. Daniel'a bakmak bile - Sword & Cross'ta Luce'a olduğu gibi - Lucinda için başına gelen ilk gerçek şey gibiydi. Tüm dünyası aniden daha önce hiç olmadığı kadar anlam kazanmıştı.

Luce Globe'a bu kadar çok insanın gelmiş olmasına inanamıyordu. Neredeyse oyuncuların üstüne çıkacaklardı, insanlar sahne önünde birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki izleyicilerden en az yirmisi dirseklerini sahnenin kenarına koymuştu. Luce onların kokusunu alabiliyor, nefes alışlarını duyabiliyordu.

Yine de kendini nedense sakin, hatta enerji dolu hissediyordu - sanki tüm bu dikkatin karşısında paniklemek yerine Lucinda canlanıyordu.

Bu bir parti sahnesiydi. Etrafı Anne Boleyn'in nedimeleriyle kuşatılmıştı. Nedimelerinin ne kadar komik göründüklerini görünce Luce neredeyse gülecekti. Sahne ışıklarının parlaklığının altında bu on çocuğun adem elmaları bariz bir şekilde ortaya çıkmıştı. Dolgulu elbiselerinin içinde kollarının altında ter halkaları oluşmuştu. Sahnenin öteki tarafında, Daniel ve saraylıları arsızca ona bakıyorlardı. Luce rahatlıkla rolünü oynarken hem onun hem de seyircilerin ilgisini canlı tutmak adına Daniel'a arada sırada hayranlık dolu kaçamak bakışlar atmayı ihmal etmiyordu.

Yanına gelen iki oyuncu Luce'un kollarına girdi. Oyunun soyluları, Lord Sands ve Lord Wolsey'di bu ikili.

"Bayanlar, keyifsiz görünüyorsunuz. Baylar, sizce bu kimin suçu?" Lord Wolsey'in sesi gürledi. Partinin ev sahibiydi - ve oyunun kötü adamıydı - ve inanılmaz bir sahne duruşu vardı.

Sonra Luce’a bakmak için döndü. Luce o an donup kaldı.

Lord Wolsey’i Cam oynuyordu.

Luce’un bağırması, lanet etmesi ya da kaçması imkânsızdı. O artık profesyonel bir oyuncuydu, bu nedenle sakinliğini koruyup repliklerini kahkahalar eşliğinde dile getiren Wolsey’in dostu Lord Sands’e döndü.

“Kırmızı şarap öncelikle onun solgun yanaklarını renklendirmen, lordum,” dedi adam.

Konuşma sırası ona geldiğinde titreyen Luce çaktırmadan Daniel’a baktı. Menekşe renkli gözlerinde beliren bakış rahatlamasını sağladı. Ona inanıyordu.

“Çok neşeli görünüyorsunuz, Lord Sands,” dedi Luce kursesiz tiz bir tonlamayla.

Sonra Daniel öne çıktı ve bir trompet, ardından da davul sesi duyuldu. Dans başlıyordu. Daniel onun elinden tuttu. Konuşmaya başladığında, seyircilere doğru değil, diğer oyuncuların aksine ona bakarak konuştu.

“Dokunduğum engüzel el,” dedi Daniel. *“Güzelliğin ne olduğunu şimdiye dek bilmiyormuşum.”* Sanki bu satırlar onlar için yazılmıştı.

Dans etmeye başladılar ve tüm bu süre içinde Daniel bir kez olsun gözlerini ondan ayırmadı. Gözleri son derece berrak ve mordu, bakışlarını ondan ayırmayışı Luce’u yüreğini sızlattı. Onu hep seveceğini biliyordu ama tüm bu insanların karşısında sahnede onunla dans ettiği bu anı dek, bunun ne anlama geldiğini hiç düşünmemişti.

Bu her hayatında onu ilk kez gördüğünde, Daniel’ın çoktan ona âşık olduğu anlamına geliyordu. Her defasında. Ve her defasında Luce ona âşık oluyordu. Luce her defasında ona en başından âşık olmak zorundaydı. Daniel

ona baskı yapmıyor ya da onu sevmesi için Luce'u zorlamıyordu. Daniel her defasında onu yeniden kazanmak zorundaydı.

Daniel'in sevgisi, upuzun ve kesintisiz bir akarsu gibiydi. Aşkın en saf haliydi, Luce'un ona karşı hissettiği sevgiden bile daha saftı. Onun sevgisi hiç durmadan akıyordu. Luce'un ki ise her ölümle birlikte sonsuzlukta siliniyordu. Yüzlerce yaşama sığan aşkı birbiri üstüne istiflediği düşünülürse, o halde sevgisi şimdiye kadar akıl almaz derecede güçlenmiş olmalıydı. Neredeyse Luce'un anlayamayacağı kadar büyük bir duyguydu.

Daniel onu öylesine çok seviyordu ki her defasında tekrar tekrar Luce'un ona yetişmesini beklemek zorunda kalıyordu.

Bu sırada oyuncu topluluğunun diğer üyeleriyle birlikte dans ediyorlar, müzikteki iniş çıkışlara uyum sağlıyorlar ve daha süslü adımların olduğu uzun setlerle tüm topluluğu dans etmeye teşvik ediyorlardı.

Perdenin inmesine doğru senaryoda olmamasına ve Cam tam karşısında onu izliyor olmasına rağmen Luce Daniel'in elinden sıkıca tutup onu saksıların içindeki portakal ağaçlarına doğru çekti. Ona deliymişçesine bakan Daniel, onu sahne yönetiminin belirlediği yere çekmeye çalıştı. "Ne yapıyorsun?" diye mırıldadı.

Daniel ondan daha önce de şüphelenmişti - kuliste, açıkça Luce ona karşı hislerini dile getirmeye çalıştığında. Luce Daniel'in ona inanmasını sağlamak zorundaydı. Özellikle de Lucinda'nın bu gece öleceği düşünülürse, sevgisinin derinliğini hissetmek Daniel için çok şey ifade edecekti. Devam etmesine, karşılaşacağı tüm acı ve zor-

luklara rağmen onu şimdiki zamana gelene dek yüzlerce yıl daha sevmesine yardımcı olacaktı.

Luce bunun senaryoda olmadığını bilse de kendine engel olamadı. Daniel’i tutup öptü.

Daniel’m buna engel olmasını bekledi ancak Daniel onu kollarının arasına alıp öpücüğüne karşılık verdi. Onu öylesine sert ve tutkulu bir şekilde öpüyordu ki Luce ayaklarının yere değdiğinin farkında olsa da birlikte uçtuklarında olduğu gibi hissediyordu.

Bir an için seyiricilerden çıt çıkmadı. Sonra tezahürat yapıp alkışlamaya başladılar. Biri Daniel’a ayakkabısını fırlattı ama o umursamadı. Öpücükleri Luce’a ona inandığını, aşkının büyüklüğünü anladığını söylüyordu, fakat Luce bundan tamamen emin olmak istiyordu.

“Seni hep seveceğim, Daniel.” Ancak bu pek yeterli değildi. Daniel’ın bunu anlamasını sağlamalıydı - sonuçları ne olursa olsun, tarihi değiştirirse değiştirsin. “Hep seni seçeceğim.” Evet, doğru kelime buydu. “Her yeni hayatta, seni seçeceğim. Tıpkı senin beni seçtiğin gibi. Sonsuza dek.”

Daniel’m dudakları aralandı. Ona inanmış mıydı? Tüm bunları zaten biliyor muydu? Bu bir seçimdi, Luce’un erişebileceğinden çok daha eskiye dayanan, çok derin bir seçimdi. Bu seçimin ardında güçlü bir şey vardı. Güzel ve...

Tepedeki sahne teçhizatının etrafında gölgeler dolaşmaya başladı. Sıcaklık bedenini sararken Luce kasılıyor ve yaklaştığını bildiği ateşli özgürlük için sabırsızlanıyordu.

Daniel’ın gözleri acıyla parladı. “Hayır,” diye fısıldadı. “Lütfen şimdi gitme.”

Nedense her defasında ikisi de bu duruma hazırlıksız yakalanıyorlardı.

Eski benliğinin bedeni alev alınca, top atışı duyuldu. Parlaklıktan gözleri kamaşan Luce bedeninden havaya, karanlığın içine fırlamış gibiydi.

Duyurucunun duvarları etrafında kapanırken, “Hayır!” diye çığlık attı Luce. Artık çok geçti.

“Bu kez sorun ne?” diye sordu Bili.

“Hazır değildim. Lucinda’nın ölmesi gerektiğini *biliyordum* ama ben... Ben sadece...” Daniel’ı sevme kararını almasıyla ilgili bir şeyi anlamak üzereydi. Ama şimdi, Daniel ile olan son dakikaları eski benliğiyle birlikte alevler içinde kalmıştı.

“Daha fazla görebileceğin bir şey yoktu,” dedi Bili. “Her zamanki gibi binanın alev alması... Duman, ateşten duvarlar, çığlık atan, çıkışa doğru koşan ve bu sırada talih-siz olanları ayaklarının altında ezen insanlar... Gerisi hayal gücüne kalmış. Globe yanıp kül oldu.”

“Ne?” dedi Luce, midesi bulanıyordu. “Globe’daki yangını ben mi başlattım?” İngiliz tarihindeki en ünlü tiyatronun yanmasına sebep olmak tarihte büyük yankı uyandırmış olmalıydı.

“Ah, kendini o kadar önemseme. Zaten öyle olacaktı. Sen alev almamış olsaydın bile sahnedeki top yanlışlıkla patlayınca tüm binayı yerle bir edecekti.”

“Bu beni ve Daniel’ı aşan bir şey. Onca insan...”

“Dinle, Rahibe Teresa, o gece kimse ölmedi... Senden başka. Kimsenin *cam* yanmadı. Üçüncü sıradan sana satılan sarhoşu hatırlıyor musun? Pantolonu tuttu. Olan en kötü şey buydu. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Hayır. Pek sayılmaz.”

“Peki ya şuna ne diyeceksin: Buraya suçluluk duygunu

kabartmak ya da geçmişı değiştirmek için gelmedin. Orta-
da bir senaryo ve senin sahneye giriş ve çıkış anın var.”

“Sahneyi terk etmeye hazır değildim.”

“Neden olmayasın? Zaten *Sekizinci Henry* berbat bir
oyun.”

“Daniel’a *umut vermek* istiyordum. Hem onu seçeceği-
mi, her zaman onu seveceğimi bilmesini istiyordum. Ama
ben onun anladığından emin olamadan Lucinda öldü.”
Gözlerini kapattı. “Lanetin Daniel’a düşen kısmı benim-
kinden çok daha kötü.”

“Bu harika, Luce.”

“Ne demek istiyorsun? Bu *korkunç* bir şey!”

“Demek istediğim, bu olaydan da *Daniel’m ıstırabı be-
nimkinden çok daha büyük* kısmını öğrendin. Bazı şeyle-
ri anladıkça lanetin kaynağına daha çok yaklaşıacaksın ve
eninde sonunda lanetten kurtulmanın yolunu bulacaksın,
öyle değil mi?”

“Ben... Bilmiyorum.”

“Ben biliyorum. Şimdi gel, oynaman gereken daha bü-
yük roller var.”

Lanetin Daniel’m payına düşen kısmı daha kötüydü.
Luce artık bunu daha iyi anlıyordu. Fakat bu ne anlama
geliyordu? Laneti ortadan kaldırmaya yaklaşımış sayılmaz-
dı. Cevap her defasında ondan kaçıyordu. Ama en azından
Bill’in bir konuda haklı olduğunu biliyordu: Bu hayatta
yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Yapması gereken tek
şey geçmişe gitmeye'devam etmektir.

ON DÖRT

Sarp Yamaç

Merkez Grönland

Kış, 1100

Daniel Duyurucudan dışarı çıktığında gökyüzü karanlıktı. Arkasındaki portal, eski püskü bir perde gibi rüzgârda dalgalanarak kendisini ayırıp gece mavisine dönük karın üstünde paramparça oldu.

Daniel'ın vücuduna bir ürperti yayıldı. İlk bakışta, burada hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Sonsuza dek süren ve en sonunda çok az gün ışığı vaad eden arktik gecelerden başka hiçbir şey yoktu.

Hatırlıyordu: O ve diğer düşen melekler toplantılarını bu fiyortlarda yapıyorlardı: Kasvetli loşluğun ve keskin soğğun hüküm sürdüğü, ölümlülerin yaşadığı Brattahlío Kasabası'ndan iki günlük yürüme mesafesinde olan kuzeydeki topraklarda. Ama onu burada bulamayacaktı. Bu topraklar hiçbir zaman Lucinda'nın geçmişinin bir parçası

olmamıştı, o nedenle Duyurucularının onu buraya getirmesi için hiçbir sebep yoktu.

Daniel. Ve diğerleri hariç.

Soğuktan ürperdi ve karlı kaplı fiyortta ufuktaki sıcak bir ışığa doğru ilerlemeye başladı. Yedisi birden parlak turuncu alevlerin etrafında toplanmıştı. Uzaktan bakınca, kanatlarının yuvarlaklığı karın üzerinde kocaman bir hale oluşturuyor gibiydi. Daniel'm, hepsinin orada olduğundan emin olması için kanatlarının ıslıl ıslıl hatlarını saymasına gerek yoktu.

Daniel'm karın üstünde onlara doğru ilerlemekte olduğunu hiçbirisi fark etmemişti. Her ihtimale karşı hepsi ellerinde birer tane yıldız iğnesi tutuyordu, fakat toplantılarına davetsiz bir misafirin dahil olma ihtimali öylesine düşüktü ki gerçek bir tehdit sayılmazdı. Üstelik kendi aralarında tartışmakla o kadar meşgullerdi ki kronolojik bir hatanın donmuş bir kayanın arkasında gizlenip onlara kulak misafiri olduğunu fark etmeleri mümkün değildi.

“Zamanımızı boşa harcadık.” Daniel ilk olarak Gabbe'nin sesini duydu. “Hiçbir yere varamayacağız.”

Gabbe'nin sabrı kısa ömürlüydü. Savaşın başında isyanı Damel'inkine kıyasla bir saniye sürmüştü. O zamandan beri tarafına bağlılığı çok kuvvetliydi. Cennet'e geri dönmüştü ancak onun inandığı her şeye Daniel tereddütle yaklaşıyordu. Ateşin etrafında daire çizerken, beyaz tüylü kocaman kanatlarının ucu arkasında karın üstünde sürükleniyordu.

“Bu toplantıyı yapmak isteyen şendin,” diye hatırlattı ona kısık bir ses. “Şimdi de sona mı erdirmek istiyorsun?” Roland, Daniel'in arkasına çömeldiği kayanın birkaç metre dersindeki kısa, siyah bir kütüğün üstünde oturuyor-

du. Esmer profili ve pürüzsüz, altın yaldızlı siyah kanatları ateşin ışığında kor gibi parlıyordu.

Her şey Daniel'in hatırladığı gibiydi.

"Bu toplantıyı *onlar* için istedim." Gabbe yürümeyi bırakıp Roland'm karşısında ateşin önünde yan yana oturmakta olan iki meleği işaret etti.

Arriane'in ışıltılı zarif kanatları köprücük kemiklerinden yukarı doğru yükseliyordu. Renksiz gecede kanatlarının ışıltısı neredeyse fosforlu görünüyordu, fakat kısa siyah saçlarından, solgun incecik dudaklarına kadar Arriane'e dair her şey rahatsız edici derece ağırbaşlı ve sakindi.

Arriane'in etrafındaki melekler de her zamankinden daha sessizlerdi. Annabelle boş boş karanlık uzaklara bakıyordu. Koyu gri kanatları neredeyse kurşun rengindeydi. Geniş ve kaslılardı, etrafına yayılarak Arriane'i büyük, koruyucu bir kavis içine alıyorlardı. Daniel onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Gabbe, Arriane ve Annabelle'in arkasında durup öteki tarafa baktı: Roland, Molly ve Cam kalın kürk bir battaniyeyi paylaşıyorlardı. Battaniyeyi kanatlarının üstüne doğru çekmişlerdi. Ateşin öteki tarafındaki meleklerin aksine şeytanlar üşüyorlardı.

"Bu gece sizi görmeyi beklemiyorduk," dedi Gabbe onlara. "Sizi gördüğümüze de sevinmedik."

"Bu işte bizim de payımız var," dedi Molly sertçe.

"Bizim olduğu kadar değil," dedi Arriane. "Daniel bu işe bulaşmanıza asla izin vermez."

Bin yılı aşkın bir süre önce bu toplantı sırasında Daniel nerede oturduğunu hatırlamıyor olsaydı, eski benliğini tamamen göz ardı edebilirdi. Eski benliği grubun ortasında tek başına oturuyordu, kaya parçasının tam karşısındaydı.

Daniel daha iyi görebilmek için saklandığı kayanın arkasında yerini değiştirdi.

Eski benliğinin kanatları gece kadar sakin, büyük beyaz yelkenler gibi sırtından yükseliyordu. Diğerleri sanki orada değilmişçesine onun hakkında konuşurken, Daniel dünyada kendisinden başka kimse yokmuş gibi davranıyordu. Ateşe bir avuç dolusu kar atıp donmuş yığınların tıslayarak buhar haline gelmesini seyretti.

“Ah, gerçekten mi?” dedi Molly. “O halde, her yeni hayatta neden bizim tarafımıza biraz daha yaklaştığını açıklar mısın? Ya da Luce her patladığında Tanrı’ya lanet etmesini? Bahse girerim, yukarıdaki bu tavrını hiç hoş karşılamıyordun”

“O acı çekiyor!” diye bağırdı Annabelle Mollyye. “Sevginin ne olduğunu bilmediğin için bunu anlayamazsın.’ Daniel’a doğru yaklaştı, kanatlarının ucu karın üstüne sür-tünüyordu, doğrudan ona hitap etti. “Bunlar sadece geçici sözler. Bizler ruhunun saf olduğunu biliyoruz. Bir saf seçmek istiyorsan, *bizi* seç, Daniel... Ne olursa olsun.

“Hayır”

Annabelle bu kesin tavır karşısında sanki Daniel ona silah çekmişçesine ondan uzaklaştı. Daniel’ın eski benliği hiçbirinin yüzüne bakmıyordu. İri kaya parçasının arkasından onları seyreden Daniel ise bu görüşme sırasında ne olduğunu hatırlayıp hafızasına gömdüğü dehşetin etkisiyle ürperdi.

“Onlara katılmayacaksan,” dedi Roland Daniel’a. “O halde neden bize katılmıyorsun? Anladığım kadarıyla onu her kaybettiğinde yaşadıkların Cehennem’den daha kötü olamaz.”

“Ah, Roland!” dedi Arriane. “Ciddi olamazsın. Buna

inanıyor olamazsın...” Ellerini ovuşturdu. “Sırf beni kıskırtmak için böyle söylüyorsun.”

Arriane’in arkasında duran Gabbe elini onun omzuna koydu. Kanatlarının uçları birbirine dokununca aralarında parlak gümüşü bir kıvılcım belirdi. “Arriane’in demek istediği Cehennem’in hiçbir zaman daha iyi bir seçenek olmayacağı. Daniel’in acısı ne kadar dayanılmaz olursa olsun. Daniel için sadece tek bir yer var. Hepimiz için sadece tek bir yer var. Sürgünlerin ne kadar pişman olduklarını görünüyorsunuz.”

“Vaaz vermeyi bırak, olur mu?” dedi Molly. “Şu tarafta beyin yıkama yöntemleriyle ilgilenebilecek bir koro var ama ben ilgilenmiyorum, Daniel’in da ilgileceğini hiç sanmıyorum.”

Melekler ve şeytanlar, sanki hâlâ anlaşmazlığın bir parçasıymışlar gibi dönüp ona baktılar. Yedi çift kanat gümüşü ve altın rengi ışıklardan oluşan parlak bir aura gibi görünüyordu. Daniel’in kendisi kadar iyi tanıdığı yedi ruh.

Daniel, gizlendiği kayanın ardında olmasına rağmen boğuluyormuş gibi hissediyordu kendini. Bu anı hatırlıyordu: Ondan çok fazla şey talep etmişlerdi. Hem de kırılan kalbi yüzünden güçsüz düştüğü sırada. Gabbe’nin tekrar Cennet’e katılması için ona yalvarmasını aşırı derecede ısrarcı bulmuştu. Aynı şekilde Roland’ın da Cehennem’e katılma isteği onun için çok fazlaydı. Daniel bir kez daha toplantı sırasında söylediği o tek kelimeyi anımsadı, ağzının içindeki tuhaf bir hayalet gibiydi: *Hayır*.

İçine kötü bir his dolarken, Daniel yavaşça hir şeyi daha hatırladı: O *hayır* kelimesini söylerken ciddi değildi. O an, Daniel aslında *evet* demek üzereydi.

O gece neredeyse her şeyden vazgeçecekti.

Ve şimdi, omuzlan yanıyordu. Aniden bastıran kanatlarını serbest bırakma isteği onu neredeyse diz çöktürecekti. Benliği utançla karışık korkuyla kıvranıyordu. Uzun zamandır bastırmaya çalıştığı bu istek içinde güçleniyordu.

Ateşin etrafındaki dairede, Daniel'm eski benliği Cam'e baktı. "Bu gece hiç olmadığın kadar sessizsin."

Cam hemen karşılık vermedi. "Ne söylememi isterdin?"

"Bu durumla bir kez karşı karşıya kalmıştın. Nasıl olduğunu *bilirsin...*"

"Peki ne söylememi istiyorsun?"

Daniel nefesini tuttu. "Etkileyici ve ikna edici bir şeyler."

Annabelle gülümsedi. "Ya da hileli ve son derece kötü bir şeyler."

Herkes beklemeye başladı. Daniel saklandığı kayanın ardında fırlayıp eski benliğini oradan kurtarmak istiyordu. Ama yapamazdı. Duyurucusunun onu buraya getirmesinin bir sebebi olmalıydı. Daniel her şeyi baştan yaşamak zorundaydı.

"Kapana kısıldın," dedi Cam en sonunda. "Bir zamanlar bir başlangıç olduğunu ve şimdi ortalarda bir yerlerde olduğunu ve elbette bir sonun olacağını düşünüyorsun. Ama bizim dünyamız teleolojiye dayanır. Bu kaostur."

"Bizim dünyamız seninkine benzemiyor..." diyecek oldu Gabbe.

"Bu döngüden kaçış yok, Daniel," diye devam etti Canı sözlerine. "Luce laneti ortadan kaldıramaz, sen de kaldıramazsın. Cennet'i ya da Cehennem'i seçmen umrumda değil, senin de umrunda değil. Hiçbir şey değişmeyecek..."

"Yeter." Gabbe'nin sesi çatlıyordu. "Elbette değişecek.

Daniel ait olduğu yere dönerse, o zaman Lucinda... O zaman Lucinda...”

Ama gerisini getiremedi. Bu sözleri dile getirmek Tanrı’ya saygısızlık olurdu ve Gabbe böyle bir Şey yapmayacaktı. Karın üzerinde dizlerinin üstüne çöktü.

Daniel kayanın arkasından, eski benliğinin elini uzatıp Gabbe’yi yerden kaldırdığını gördü. Tıpkı hatırladığı gibi her Şey bir kez daha gözlerinin önünde canlanıyordu.

Gabbe’nin ruhunun derinliklerine bakınca, için için yandığını gördü. Arkasına dönüp diğerlerine baktı ve bu epik trajediye onlarla birlikte sürüklenmesinin ne kadar uzun zaman aldığını düşündü.

Peki ne için?

Lucinda. Ve ikisinin uzun zaman önce yaptıkları - birçok kez - seçim yüzünden: AŞklarını her Şeyden stn tutacaklardı.

Fiyortlardaki o gece, Lucinda’nın ruhu yeni bir bedende hayat bulmak üzereydi. Ya onu aramaktan vazgeçerse? Daniel çok yorulmuştu. Artık içinde onu bulmaya dair bir istek olup olmadığından emin değildi.

nceki abalamalarını izleyip kaçınılmaz hayal kırıklığının yaklaŐtıđım hissederken, Daniel ne yapması gerektiğini hatırladı. Bu tehlikeliydi. Yasaktı. Ama son derece gerekliydi. Artık en azından, neden gelecekten gelen versiyonunun o geceye geri döndüğünü anlamıştı - g bulması, saflığını koruması için. Geçmişte tam bu anda güçsüz düşmüştü. Fakat gelecekten gelen Daniel bu zayıflığın tarihe yayılmasına, hem kendisinin hem de Lucinda’nın Şansını azaltılmasına izin veremezdi.

O nedenle dokuz yüz sene önce başına gelenleri tekrar-

ladı. Bu gece geçmişine katılarak, hayır, *geçmişiyile birleşerek* bazı şeyleri telafi edecekti.

Dilinin.

Başka yolu yoktu.

Omuzlarını geriye atıp titreyen kanatlarım karanlıkta serbest bıraktı. Sırtında, kanatlarının rüzgâra tutunuşunu hissedebiliyordu. Kendisinden yüz metre kadar yüksekte gökyüzünü bir ışık demeti aydınlattı. Bir ölümlüyü kör edecek ve tartışmakla meşgul olan yedi meleğin dikkatini çekecek kadar parlaktı.

Kaya parçasının öteki tarafından bir gürültü koptu. Bağrışlar, şaşkınlıkla tutulan nefesler ve yaklaşan kanat sesleri.

Daniel yerden yükseldi, hızla uçup kayanın üstüne konduğu sırada Cam arkasına geçmişti. Birbirlerini kıl payı kaçırmışlardı ama Daniel durmayıp Luce'a duyduğu sevginin gücüyle hızla eski benliğine doğru alçaldı.

Eski benliği geri çekilip ellerini uzattı ve Daniel'ı kormaya çalıştı.

Tüm melekler dilinin ne kadar riskli olduğunu biliyorlardı. Bir kez birleştiklerinde, eski benliğinden ayrılması neredeyse imkânsızdı, iki farklı hayat bir araya gelmiş olacaktı. Ama Daniel daha önce de kendi bedeniyle bütünleşmiş ve bu deneyimi sağ salım atlatmıştı. O nedenle yeniden denemek zorundaydı.

Bunu Luce'a yardımcı olmak için yapıyordu.

Daniel kanatlarını birleştirip bir kez daha eski benliğine yöneldi, ona öylesine sert bir şekilde çarptı ki ezilmiş olması gerekirdi - tabii bedeninin içine girmemiş olsaydı. Ürperdi, eski benliği de ürperdi, tüm vücudunu saran tuhaf ve rahatsızlık verici hisse katlanabilmek için Daniel

gözlerini sımsıkı kapatıp dişlerini sıktı. Bir tepeden aşağı yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu kendini: Düşüncesizce ve durdurulamaz bir şekilde. Dibe vurmadan yukarı çıkması imkânsızdı.

Ve sonra aniden her şey durdu.

Daniel gözlerini açtığı anda sadece nefes alışını duyabiliyordu. Yorgun ama tetikteydi. Diğerleri ona bakıyordu. Az önce ne olduğuna dair bir fikirleri olup olmadığından emin değildi Daniel. Hepsi de yanına gelmeye ya da onunla konuşmaya çekiniyor gibi görünüyordu.

Daniel kanatlarını iki yana açıp başını gökyüzüne doğru çevirerek kendi etrafında döndü. “Lucinda’ya olan aşkımı seçiyorum,” diye yere, göğe, etrafındaki meleklerle ve orada olmayanlara seslendi. Her neredeyse, en çok sevdiği şeyin ruhuna. “Tercihimi tekrarlıyorum: Lucinda’yı *hiçbir* şeye değişmeyeceğim. Bu sonsuza kadar böyle olacak.”

ON BEŞ

Kurban

Chichén Itzá, Mezoamerika

5 Wayeb'

(yaklaşık olarak milattan sonra 20 Aralık, 555)

Duyurucu Luce'u bunaltıcı bir yaz gününe çıkardı. Ayaklarının altındaki zemin çatlamış sıcak toprak ve sarımsı kahverengi kuru otlardan oluşuyordu. Gökyüzü masmaviydi, bir tane bile yağmur bulutu yoktu. Rüzgâr bile susamış gibiydi.

Luce üç tarafı tuhaf, yüksek bir duvarla çevrili bir düzlüğün ortasında duruyordu. Burası uzaktan, kocaman boncuklarla yapılmış bir mozağe benziyordu. Tam olarak küre değildiler, gelişigüzel bir şekilde biçimlendirilmişlerdi, renkleri fildişinden açık kahverengiye kadar uzanıyordu. Boncukların arasındaki yer yer küçük çatlaklardan öteki tarafın ışığı sızıyordu.

Kaygısız bir şekilde havada daireler çizen yarım düzine kadar yırtıcı kuşun dışında, etrafta kimse yoktu. Rüzgâr ılık ılık esiyordu ve kokusu... Luce kokusundan tam olarak emin değildi ama metalik ve neredeyse paslı bir tadı vardı.

Versay'daki balodan beri üzerinde olan ağır elbise terden sıırıslam olmuştu. Luce her nefes aldığında kül, duman ve ter kokusunu içine çekiyordu. Elbiseden kurtulmak zorundaydı. Bağcıklarına ve düğmelerine ulaşmak için çabaladı. Biri ona yardım etse iyi olacaktı - küçük, taş gibi kaskatı bir ele bile razıydı.

Gerçekten, Bill *neredeydi*? Sürekli ortadan kaybolup duruyordu. Bazen Luce yarattığın kendi planları olduğu ve bizzat *onun programına* göre hareket ettiği fikrine kapılıyordu.

Elbiseyle boğuşmaya başladı ve yürürken yakasıyla kancaları saran yeşil bağcığı koparttı. Neyse ki etrafta onu görebilecek kimse yoktu. En sonunda dizlerinin üstüne çöküp kıpırdanarak eteği başından çıkardı.

İnce pamuklu iç eteğinin içinde topuklarının üstünde oturunca, Luce ne kadar yorgun olduğunu fark etti. En son ne zaman uyumuştı? Duvarın gölgesine doğru sendeleyerek ilerledi, ayaklarının altındaki kuru otlar hışırdıyordu, belki de biraz uzanıp gözlerini kapatabilirdi.

Göz kapakları kapanıyordu, çok uykusu vardı.

Sonra aniden gözlerini açtı. Ve teni karıncalanmaya başladı.

Kafalar.

Luce nihayet duvarın neden yapıldığını anladı. Uzaktan oldukça masum görünen kemik rengi çitler aslında kazıklara oturtulmuş *insan kafalarından* oluşuyordu.

Çılgılık attı. Aniden rüzgârın taşıdığı kokunun ne olduğunu anladı - çürümüş kan ve bozulmuş et kokusuuydu.

Çitlerin alt kısmındaki kafataslarının rüzgâr ve güneşten renkleri açılmıştı. Üst taraftaki kafatasları yeni görünüyordu. Bu da hâlâ insanlara ait olduklarının anlaşılır olduğu anlamına geliyordu - gür siyah saçları ve derileri büyük ölçüde sağlamdı. Ama orta kısımdaki kafatasları ölümlü ve canavar arasında bir yerlerdeydi: Yıpranan derileri dökülmüş, kemiklerinin üstünde kuru, kahverengi kan izleri kalmıştı. Yüzler korkudan ya da öfkeden iyice gerilmişti.

Luce geriye doğru sendeledi, çürük et kokusu sinmemiş bir soluk almayı umdu ama başarılı olamadı.

“Gördüğün kadar korkunç değil.”

Luce dehşetle arkasına döndü. Ama karşısındaki Bill’den başkası değildi.

“Neredeydin? *Neredeyiz?*”

“Aslında bu şekilde kazığa oturtulmak bir şereftir,” dedi Bili en alçak çite doğru yürürken. Kafalardan birinin gözlerinin içine baktı. “Bu küçük masum koyunların hepsi doğruca Cennet’e gittiler. İnançlıların istediği de bu.”

“Neden beni burada yalnız bıraktın...”

“Ah, hadi ama. Korkmana gerek yok, ısırılmazlar.” Yan gözle ona baktı. “Elbisene ne yaptın?”

Luce omuzlarını silkti. “Hava çok sıcak.”

Bili abartılı bir yorgunluk sergileyerek uzun bir iç çekti. “*Şimdi bana nerede olduğumu tekrar sor. Fakat bu kez sesin yargılayıcı bir ton barındırmasin.*”

Luce’un dudakları seğirdi. Bill’in arada sırada ortada kaybolmasının tuhaf bir yanı vardı. Ama şimdi küçük pençelerini arkasına götürmüş ona masumca gülümsüyordu işte. Luce derin bir nefes aldı. “Neredeydin?”

“Alışveriş yapıyordum!” Bill neşeli bir şekilde kanatlarını yanlara doğru uzattı, bir kanadının ucunda açık kahverengi bir etek, diğerinde ise etekle uyumlu kısa bir tunik sallanıyordu. “Ve işte öldürücü darbe!” dedi ve arkasından kocaman beyaz bir kolye çıkardı. Kolye kemiktendi.

Luce tuniği ve eteği aldı ama kolyeyi istemedi. Yeterince kemik görmüştü. “Hayır, o kalsın.”

“İnsanların içine karışmak istiyorsan bunu takmak zorundasın.”

Tiksintiyle yutkunan Luce kolyeyi boynuna geçirdi. Cilalı kemik parçaları tuhaf bir tür ipe dizilmişti. Uzun ve ağır kolyenin aslında çok güzel olduğunu Luce’un kabul etmesi gerekirdi.

“Ve sanırım bunu da...” Ona boyanmış metal bir bant uzattı. “Saçlarına takacaksın.”

“Tüm bunları nereden buldun?” diye sordu Luce.

“Bunlar senin. Demek istediğim, Lucinda Price’ın değil ama kozmik anlamda düşünüldüğünde hepsi sana ait. Bu hayatın bir parçası olan versiyonuna aitler... İx Cuat’a.”

“İx kim?”

“İx Cuat. Bu hayattaki ismin ‘Küçük Yılan’ anlamına geliyor.” Bill onun yüz ifadesinin değişmesini seyretti. “Bu, Maya kültüründe sevgi belirten bir terimdir.”

“Kazığa oturtulmanın bir şeref olması gibi mi?”

Bill gözlerini devirdi. “Etnik merkezli olmayı bırak. Bu kendi kültürünün diğerlerinden daha üstün olduğunu düşündüğün anlamına gelir.”

“Ne demek olduğunu biliyorum,” dedi Luce saç bandını kirli saçlarına takmaya çalışırken. “Ama ben üstünlük taslamıyorum. Ben sadece başımın bu kazıklardan biri-

ne oturtulmasını pek iyi bir fikir olarak görmüyorum.” Uzaktan gelen davul sesine benzer belli belirsiz bir ritim duyuldu.

“Bu tam da Ix Cuat’m söyleyebileceği türden bir şey! Zaten *hep* biraz çağdıydın!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen - Ix Cuat - Wayeb’de, yani takvimin dışında kaldığı için herkesin batıl inançlı olduğu Maya yılının sonundaki beş artık gün sırasında doğdun. Artık yıl gibi düşün. Wayeb’ sırasında doğmuş olmak pek şanslı bir durum sayılmaz. O nedenle büyüdüğünde yaşlı bir kız olmana kimsi’ şaşırmadı.”

“Yaşlı kız mı?” diye sordu Luce. “On yedi yaşımdan sonrasını hiç görmediğimi sanıyordum...”

“Chichen’de on yedi yaş *yaşlı* sayılır,” dedi Bili kafaların önünde süzülürken, uçuşan kanatları vızıldıyordu. “Faka! haklısın, *hiçbir zaman* on yedi seneden daha uzun yaşamadın. Lucinda Price olarak neden bu kadar uzun yaşadığın hâlâ bir sır.”

“Daniel vaftiz edilmediğim için böyle olduğunu söyledi.” Luce artık davul sesi duyduğundan emindi ve ses gide-rek yaklaşıyordu. “Ama bunun bir önemi var mı? Demek istediğim, Ix Ca - ya da her neyse - vaftiz edilmişti...”

Bili umursamaz bir şekilde elini salladı. “*Vaftiz edilmek* dinsel bir tören ya da anlaşmadır, ruhunu bir yere adarsın. Hemen hemen her dinde buna benzer bir adet vardır. Hristiyanlık, Yahudilik, İslam, hatta yanımızdan geçmek üzere olan Maya dininde bile...” Davul sesinin geldiği yöne doğru başıyla işaret etti, ses o kadar yüksekti ki Luce bir yerlere saklanması gerekip gerekmediğini düşünmeye

başlamıştı. “Hepsinin bir insanın tanrısına olan bağlılığını gösteren dini törenleri vardır.”

“O halde Thunderbolt’taki yaşamımda hâlâ hayatta olmamın sebebi ailemin beni vaftiz etmemiş olması mı?”

“Hayır,” dedi Bill. “Ailen seni vaftiz etmediği için Thunderbolt’taki yaşamın *sona ermiyor*. Hâlâ *hayattasın* çünkü... Aslına bakarsan kimse bunun sebebini bilmiyor.”

Ama bir sebebi *olmalıydı*. Belki de Milano’daki hastanede Daniel’in bahsettiği gözden kaçan nokta yüzündendi. Fakat o bile Luce’un Duyurucular aracılığıyla nasıl seyahat edebildiğini anlamıyordu. Ziyaret ettiği her hayatında, Luce geçmişin o parçasını bulmaya yaklaştığını hissedebiliyordu... Ancak henüz oraya varmamıştı.

“Köy nerede?” diye sordu. “İnsanlar nerede? Daniel nerede?” Davul sesi öylesine yükselmişti ki bağırarak zorunda kalmıştı.

“Ah,” dedi Bill. “Onlar *tzompantlis*’in öteki tarafındalar.”

“Neyin öteki tarafında?”

“Kafalardan oluşan duvarın. Hadi - bunu görmelisin!”

Kafataslarının arasındaki boşlukta renkler dans ediyordu. Bill Luce’u kafatası duvarının kenarına yönlendirdi ve bakması için ona işaret etti.

Duvarın ardında, adeta tüm uygarlık yürüyüş yapıyordu. Upuzun bir sıra oluşturan insanlar dans ediyor ve ayaklarını kemik bahçesine doğru giden toprak yola vuruyorlardı. İpeksi siyah saçları ve kestane rengi tenleri vardı. Yaşları üç ila tahmin edilmeyecek kadar yaşlı olanlar arasında değişiyordu. Hepsi hayat dolu, güzel ve ilginçti. Kıyafetleri yırtık pırtıktı, yıpranmış hayvan derileri çıplaklıklarını zar zor örtüyor, dövmeleleri ve boyalı yüzlerini açıkta

bırakıyordu. Dövmeleri oldukça göz alıcıydı - rengârenk tüylü kuşlar, güneşler ve geometrik şekiller sırtlarını, kollarını ve göğüslerini süslüyordu.

Uzakta binalar vardı - güneşte renkleri açılmış taşlarla örülmüş yapılar ve düz saz çatıları olan ufak evlerden oluşan bir topluluk. Evlerin ardında ise orman bulunuyordu ama ağaçların yaprakları kuru ve cansız görünüyordu.

Kendilerini dansa kaptıran kalabalık onun önünden geçti, kimse Luce'ı fark etmemişti. "Hadi!" dedi Bili ve onu insanların arasına itti.

"Ne?" diye bağırdı Luce. "*Oraya mı* gitmemi söylüyorsunuz? Onların arasına mı?"

"Çok eğlenceli olacak!" Bili önden gitti. "Dans etmeyi biliyorsun, değil mi?"

Pazar yerine benzer bir yerden geçtikleri sırada Luce ve hilkat garibesi kalabalığın arasına katıldı. Tahta fıçılar ve satılık malzemelerin bulunduğu kâselerle dolu olan uzun, dar bir yoldu burası: Siyah avokadolar, koyu kırmızı mısır koçanları, demetler halinde sarılmış kurutulmuş otlar ve Luce'un tanımadığı birçok şey vardı. Yürürken etrafındaki olabildiğince görebilmek için kafasını sağa sola çevirip duruyordu ama durması mümkün değildi. Kalabalık onu acımasızca ileri doğru itiyordu.

Mayalar aşağı doğru kıvrılıp geniş, düz bir ovaya açılan yolu takip ettiler. Gürültülü dansları son buldu ve sakin bir şekilde bir araya toplanıp fısıldaşmaya başladılar. Sayıları yüzlerle ifade edilebilirdi. Bill'in keskin pençelerini omuzlarında hissedenden Luce, diğerleri gibi dizlerinin üstüne çöktü ve kalabalığın bakışlarını takip etti.

Pazar yerinin arkasındaki binalardan biri diğerlerinden daha yüksekti: Beyaz taşlardan yapılmış basamaklı bir pi

amitti. Luce'un görebildiği kadarıyla piramidin her iki yanındaki dik basamaklar merkezine dek yükselerek mavi ve kırmızıya boyalı tek katlı bir yapıda son buluyordu. Hem takdir ettiği hem de açıklanamaz bir korku duyduğu için Luce'un içi ürperdi.

Bu piramidi daha önce de görmüştü. Tarih kitaplarındaki resimlerde bulunan, yıkılan Maya tapınağıydı. Fakat şu an hiç de yıkıntı gibi durmuyordu. Son derece görkemliydi.

Piramidin tepesindeki kenarda tahta ve gerilmiş hayvan derisinden yapılma davullarıyla dört adam duruyordu. Esmer suratlarını maske şeklinde kırmızı, sarı ve mavi renklerle boyamışlardı. Davullarını uyum içinde çalıyorlardı, ritim gittikçe hızlanırken en sonunda kapının girişinde biri belirdi.

Adam davulculardan daha uzundu; kırmızı ve beyaz tüylerden oluşan upuzun başlığının altındaki suratı labirenti andıran turkuvaz şekillere boyalıydı. Boynu, el ayak bilekleri ve kulakları Bill'in Luce'a takması için verdiği kolyeye benzeyen kemik mücevherlerle süslüydü. Elinde bir şey vardı: Boyanmış tüyler ve parlak beyaz şeritlerle dekore edilmiş uzun bir sopaydı. Ucunda, gümüşü bir şey parlıyordu.

İnsanların karşısına çıkınca kalabalık neredeyse büyüğü bir şekilde sessizleşti.

"O adam da kim?" diye fısıldadı Luce Bill'e. "Ne yapıyor?"

"O kabilenin lideri, Zotz. Çok vahşi, değil mi? Halkı üç yüz altmış dört gündür yağmur görmediğinden zor zamanlar yaşıyor. O taş takvimin üstünde günleri saydık-

larımdan değil elbette.” Üzerinde siyah isle yapılmış yüzlerce çizgi bulunan gri kaya parçasını işaret etti.

Neredeyse bir sene boyunca bir damla yağmur yağmamış mıydı? Luce kalabalığın susuzluğunu hissedebiliyordu. “Ölüyorlar,” dedi.

“Ölmemeyi umuyorlar. Ve işte bu noktada devreye sen giriyorsun,” dedi Bili. “Sen ve birkaç talihsiz gariban. Daniel da... Onun da ufak bir rolü var. Chaat şimdiye kadar çok acıkmış olmalı, o nedenle herkes iş başına!”

“Chaat mı?”

“Yağmur tanrısı. Mayalıların acımasız tanrının en sevdiği yiyeceğin kan olduğuna dair saçma bir inançları var. Nereye varmaya çalıştığımı anlayabiliyor musun?”

“İnsan kurban etme töreni,” dedi Luce yavaşça.

“Evet. Gün boyunca insanlar kurban edilecek. Bu da kazıklara oturtulacak daha fazla kafatası demek. Heyecan verici, değil mi?”

“Lucinda nerede? Demek istediğim, Ix Cuat?”

Bili tapınağı işaret etti. “Diğer kurbanlarla birlikte ora da tutuluyor ve top oyununun bitmesini bekliyor.”

“Top oyunu mu?”

“Bu kalabalık da oyunu izlemeye gidiyor. Kabile lideri büyük törenden önce top oyunu düzenlemekten hoşlanır, anlarsın ya.” Bili öksürüp kanatlarını geriye attı. “Baskci bol ve futbol arası bir oyun, fakat her iki takımın sadece iki oyuncusu var ve top yaklaşık bir ton ağırlığında, ayrıca kaybedenlerin kafaları kesilip kanları Chaat’a sunuluyor.”

“Avluya!” Zotz tapınağın en tepesindeki basamaktan seslendi. Maya dilindeki sözcükler tuhaf bir şekilde boğuk gelse de Luce söylenenleri anlayabiliyor ve Zotz’un arka

sındaki odada tutulan Ix Cuat'ın neler hissettiğini merak ediyordu.

Kalabalıktan büyük bir tezahürat koptu. Mayalılar grup halinde ayağa kalkıp düzlüğün ilerisindeki kocaman taş bir amfi tiyatroya benzeyen yere doğru koşmaya başladılar. Uzunca ve alçak olan kahverengi toprak oyun alanının etrafını sıralı taş tribünler çevreliyordu.

"Ah, işte bizim çocuk!" Stadyuma yaklaştıkları sırada Bill kalabalığın liderini işaret etti.

Diğerlerinden daha hızlı koşan zayıf, kaslı bir çocuktü; sırtı Luce'a döndüktü. Koyu kahverengi, parlak saçları vardı, güneşte bronzlaşmış omuzlarının üstüne birbirine giren kırmızı ve siyah şeritler boyanmıştı. Başını hafifçe sola çevirince, Luce profilini görebildi. Ailesinin arka bahçesinde bıraktığı Daniel'a hiç benzemiyordu. Ama yine de...

"Daniel!" dedi Luce. "O çok..."

"Farklı ama yine de aynı görünüyor, öyle değil mi?" diye sordu Bill.

"Evet.

"Senin tanıdığın şey onun ruhu. Dışarıdan nasıl görünürseniz görünün, her zaman birbirinizin ruhlarını tanırırsınız."

O ana dek her yaşamında Daniel'ı tanımış olmasının ne kadar inanılmaz olduğu Luce'un aklına gelmemişti. *Ruhu* onun ruhunu buluyordu. "Bu... Muhteşem."

Daniel amfi tiyatroda gözden kaybolduğu sırada kalabalığa doğru başını çevirerek, "Daniel'ın da bir şekilde törene dahil olduğunu söylemiştin. O oyunculardan biri, değil mi?" dedi Luce.

"Evet," dedi Bill. "Küçük bir seromoni yapılacak." Kaş-

larından birini kaldırdı. “Kazananlar kurban edilecek kişilere bir sonraki hayatlarında rehberlik edecek.”

“Kazananlar mahkûmları mı öldürecek?” dedi Lue sessizce.

Amfi tiyatroya akan kalabalığı izliyorlardı. İçeriden da vül sesleri duyuluyordu. Oyun başlamak üzereydi.

“Öldürmeyecekler.: Onlar sıradan katiller değiller. *Kurbanı edecekler.* Önce kafaları keserler. Kafalar da oraya gider.” Hıll omzunun üzerinden kafataslarının oturtulduğu kazıklan işaret etti. “Vücutlar ise ormandaki çirkin - affedersin, kulsal - bir kireçtaşı obruğuna atılır.” Burnunu çekti. “Ben ı mı düşünüyorum? Bunun yağmur yağdıracağını sanmıyorum ama ben kimim ki onları yargılayabileyim?”

“Daniel kazanacak mı, kaybedecek mi?” diye sordu Lue, ancak kelimeler dudaklarından çıkmadan alacağı cevabı biliyordu.

“Daniel’m senin kafanı kopartmasının pek romantik olmadığını anlayabiliyorum,” dedi Bili. “Ama yanarak ya da kılıç darbesiyle ölmek arasında ne fark var ki?”

“Daniel böyle bir şey yapmaz.”

Bili Lue’un karşısında havada uçuştı. “Yapmaz mı?”

Amfi tiyatrodan büyük bir gürültü koptu. Lue oyun sahasına koşup Daniel’in yanma gitmeyi, onu kollarına alıp ona Globe’dayken söyleyemediği şeyi söylemek istiyordu: Onunla birlikte olabilmek için yaptığı onca şeyi artık çok iyi anladığını. Yaptığı tüm fedakârlıkların onu aşklarını daha çok bağladığını. “Yanma gitmeliyim.”

Fakat bir yanda da Ix Cuat vardı. Piramidin tepesindeki bir odaya kapatılmış öldürülmeyi bekliyordu. Laneti ortadan kaldırmak için Lue’un ihtiyaç duyduğu o çok değerli bilgiyi ona verebilecek bir kız.

Luce tereddüt etti - bir ayağı amfi tiyatroyu diğeri ise piramidi gösteriyordu.

“Neye karar vereceksin?” diye sordu Bill. Suratında kocaman bir gülümseme vardı.

Bill’in yanından ayrılıp piramide doğru koşmaya başladı Luce.

“İyi seçim!” diye arkasından seslendi Bill ve ona yetişmek için hemen havalandı.

Piramit karşısında tüm heybetiyle yükseliyordu. Tepeindeki boyalı tapınak - Bill, Ix Cuat’ın orada olduğunu söylemişti - bir yıldız kadar uzak görünüyordu. Luce çok susamıştı. Susuzluktan boğazı acıyordu; zemin ayaklarının altında kaynıyordu. Tüm dünya yanıyormuş gibi hissediyordu.

“Burası çok kutsal bir yer,” diye kulağına mırıldandı Bill. “Bu tapınak bir önceki tapınağın üstüne inşa edildi, o da başka bir tapınağın üstüne inşa edilmişti ve aynı şekilde ondan öncekiler de. Her biri ilkbahar ve sonbahar ekinokslarını belirtecek şekilde konumlandırılıyor. O iki günün gün batımında, piramidin kuzey kanadının merdivenlerinden yukarı doğru bir yılan gölgesinin çıktığı görülebiliyor. Çok hoş, değil mi?”

Ona sadece oflayarak karşılık veren Luce merdivenlerden çıkmaya başladı.

“Mayalılar dahilerdi. Uygarlıklarının bu noktasında, çoktan dünyanın 2012’de son bulacağını tahmin etmişlerdi.” Abartılı bir şekilde öksürdü. “Ama bu hâlâ belirsizliğini koruyor. Zaman gösterecek.”

Luce tepeye yaklaşırken, Bill bir kez daha onun yanına gitti.

“Şimdi beni dinle,” dedi. “Bu kez, olur da üç boyut deneyimi yaşamaya kalkarsan.”

“Şşşş,” dedi Luce.

“Senden başka kimse benim sesimi duyamaz!”

“Kesinlikle. Şşşş!” Piramidin merdivenlerinde bir basamak daha yükseldi ve sessizce en tepedeki kenara çıktı. Tapınağın sıcak duvarına sırtını dayadı, açık kapıdan sadece birkaç santim uzaktaydı. İçeride biri şarkı söylüyordu.

“Yerinde olsam bunu şimdi yapardım,” dedi Bili. “Muhafızlar hâlâ avludayken.”

Luce kapının girişine yaklaşıp içeri göz attı.

Kapı aralığından içeri süzülen gün ışığı tapınağın mcı kezindeki geniş tahtı aydınlatıyordu. Jaguar biçimindeydi ve kırmızıya boyalıydı, açık yeşil benekleri vardı. Tahtın sol tarafında bir eli karnının üzerinde yan yatan büyük bir heykel vardı. Taştan yapılmış ve yağla dolu olan küçük kandiller heykelin etrafını sararak etrafa titrek bir ışık saçıyorlardı. Odanın bir köşesinde bileklerinden birbirlerine bir halatla bağlı üç kızdan başka kimse yoktu.

Luce’un nefesi kesildi, o sırada üç kız kafalarını kaldırıp ona baktılar. Örgülü koyu renk saçları ve kulaklarındaki açık yeşil küpeleriyle hepsi çok güzeldi. Sol taraftaki ititi teni daha koyuydu. Sağ taraftaki kızın kolları koyu mavi çizgilerle boyanmıştı. Ortadaki ise... Luce’tu.

İx Cuat ufak tefek ve narindi. Ayakları kirlenmiş, dudakları çatlamıştı. Dehşete kapılmış üç kızın arasında, en çılgınca bakan koyu gözler onunkilerdi.

Heykelin kafasında oturduğu yerden, “Ne bekliyorsun?” diye seslendi Bili.

Dışlerinin arasından, “Beni görmeyecekler mi?” diye fısıldadı Luce. Eski benliklerinin bedenlerine girdiği ön

ceki denemelerinde ya tek başınaydı ya da Bill gizlenmesine yardımcı olmuştu. Luce Ix Cuat'ın bedenine girerse bu kızlar kim bilir ne düşünürlerdi?

“Bu kızlar kurban edilmek üzere seçildiklerinden beri yarı deli haldeler. Acayip bir şey gördükleri için çılgık atsalılar bile sence kaç kişi umursar?” Bill parmaklarıyla saymaya başladı. “Tabii ya. *Sıfır*. Kimse onları duymaz bile.”

“Kimsin sen?” diye sordu kızlardan biri, ses tonuna korku hâkimdi.

Luce cevap veremedi. İleri doğru adım atarken, Ix Cuat'ın gözleri dehşetle ışıldadı. Ama sonra Luce tam yere eğildiği sırada, eski benliği yukarı doğru hamle yapıp ellerini tuttu ve onu şaşırttı. Ix Cuat'ın titreyen elleri sıcak ve yumuşaktı.

Luce bir şeyler söylemeye çalıştı. Ix Cuat da bir şeyler söylemeye yeltendi...

Götür beni buradan.

Luce bu sözleri zihninde duyduğu sırada ayaklarının altındaki zemin sallanmaya ve her şey bulanıklaşmaya başladı. Ix Cuat'a, şansız doğan kıza baktı. Kızın gözleri Luce'a Duyurucular hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyordu. Fakat Ix Cuat kurtuluşu oymuş gibi Luce'un ellerini tutmuştu.

Sonra Luce dışarıdan kendisini gördü. Yorgun, aç, bakımsız ve perişan haldeydi. Ve nedense daha yaşlı. Ve daha güçlü.

Sonra dünya tekrar yerine oturdu.

Bill heykelin başında değildi ama Luce onu arayamazdı. Bağlı bilekleri soyulmuştu ve siyah kurban dövmeleriyle işaretliydi. Ayak bileklerinin de bağlı olduğunu fark etti. Bu şekilde bağlı olması durumu pek değiştirmiyordu -

ruhunu sımsıkı bağlayan korku herhangi bir halattan çok daha güçlüydü. Bu eski benliklerinin bedenine girdiği önceki denemelerinden daha farklıydı. Ix Cuat başına nelelerin geleceğini çok iyi biliyordu. Ölecekti. Ancak Versay'dı Lys'in yaptığı gibi ölümü memnuniyetle karşılayacak gibi görünmüyordu.

Ix Cuat'ın iki yanındaki mahkûmlar ondan uzaklaşmaya çalıştılar ama sadece birkaç santim gidebilmişlerdi. Sol tarafındaki koyu tenli kız - Hanhau - ağlıyordu. Vücudu mavi boyayla boyanmış diğer kız ise - Ghanen - dua ediyordu. Hepsi de ölmekten korkuyordu.

“İçine kötü ruh girmiş!” Hanhau gözyaşlarıyla hıçkırdı. “Tanrı'ya sunulan adağı kirleteceksin!”

Ghanan ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Luce kızlara aldırış etmeyip Ix Cuat'ın korkusuna odaklanmaya çalıştı. Aklından bir şeyler geçiriyordu: Bil dua. Ama kurban edilme töreniyle ilgili bir dua değildi bu. Hayır, Ix Cuat, Daniel için dua ediyordu.

Luce onu düşününce teninin kızardığını ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Ix Cuat tüm hayatı boyunca onu sevmişti - ama sadece uzaktan. Daniel, onun ailesinin evinden birkaç ev uzakta büyümüştü. Pazarda bazen Ix Cuat'm annesiyle avokado takas ederdi. Ix Cuatyıllardır onunla konuşabilmek için cesaretini toplamaya çalışmıştı. Şu an oyun sahasında olduğunu bilmek onun için işkenceden farksızdı. Luce, Ix Cuat'ın, Daniel'in kaybetmesi için dua ettiğini anladı. Tek dileği ölümün onun ellerinden gelmemesiydi.

“Bili?” diye fısıldadı Luce.

Küçük hilkat garibesi hemen tapmağa girdi. “Oyun biti! Llalk obruğa doğru ilerliyor. Kurban verme töreninin

yapılacağı kireçtaşı havuzu orada. Zotz ve kazanan oyuncular sizleri seremoninin yapılacağı yere götürecekler.”

Kalabalığın gürültüsü hafiflediğinde, Luce titremeye başladı. Merdivenlerdeki ayak sesleri yaklaşıyordu. Daniel her an o kapıdan içeri girebilirdi.

Kapının girişinde üç gölge belirdi. Kırmızı ve beyaz tüylü başlığıyla lider Zotz tapmağa girdi. Kızların hiçbir kımıldamıyordu; hepsi liderin elinde tuttuğu uzun, süslü sopaya korkuyla bakıyordu. Gümüşü sivri ucunda bir insan kafası vardı - gözleri açıktı, zorlanmaktan ötürü şaşı bakıyordu ve boynundan kan damlıyordu.

Luce bakışlarını kaçırdı, o sırada gözleri içeri giren oldukça kaslı bir adama ilişti. Onun da elinde boyalı bir sopa ve sivri ucuna oturtulmuş bir kafa vardı. En azından bu kafanın gözleri kapalıydı. Tombul, ölü dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme fark ediliyordu.

“Kaybedenler,” dedi Bili ve incelemek için kafaların yanma uçtu. “Daniel’ın takımı kazandığı için sevinmedin mi? Şu adamın sayesinde.” Kaslı adamın omzuna vurdu ama Daniel’ın takım arkadaşı herhangi bir şey hissetmiş gibi görünmüyordu. Sonra Bili tekrar dışarı çıktı.

Nihayet Daniel tapmağa girdiğinde, başı öne eğikti. Elleri bomboş ve göğsü açıktaydı. Saçları ve teni koyuydu, duruşu ise Luce’un görmeye alışık olduğundan daha dikti. Karın ve göğüs kaslarının birleşme biçiminden, cansız bir şekilde iki yanında tuttuğu ellerine kadar her şeyi oldukça farklıydı. Hâlâ muhteşem görünüyordu, Luce’un gördüğü en güzel şeydi, fakat Luce’un aşına olduğu çocuğa hiç benzemiyordu.

Sonra kafasını kaldırdı ve gözlerindeki menekşe tonları her zamanki gibi parladı.

“Ah,” dedi Luce kısık bir sesle, sonra onu bağlayan hatlardan kurtulmaya çalıştı. Bu hayatta takılıp kaldıkları hikâyeden - kafatasları, kuraklık ve kurban töreni - kurtulmak ve sonsuza dek ona sarılmak için sabırsızlanıyordu.

Daniel hafifçe kafasını salladı. Ona bakan gözleri ışıltıyordu. Bakışları Luce’u sakinleştiriyordu. Sanki ona endişelenmemesini söylüyor gibiydi.

Zotz serbest eliyle kızlara ayağa kalkmalarını işaret etti, sonra kafasını salladı ve herkes tapmağın kuzey kapısından dışarı çıktı. Aralarındaki halat kızların bileklerini ancak Zotz’un yanında tutacak kadar uzundu. Daniel Luce’un yanında, diğer galip oyuncu ise Ghanan’ın yanında yürüyordu.

Bir an için Daniel’in parmak uçları Luce’un bileklerine değdi. Dokunuşunun etkisiyle Ix Cuat’ın teni karıncalandı.

Tapmak kapısının hemen dışında dört davulcu kenarda bekliyorlardı. Topluluğun arkasına dizilmiş Luce’un bu hayata ilk vardığında duyduğu telaşlı ritmi çalışıyorlardı. Yürümeye odaklanan Luce, piramitten aşağı inerken bir dalganın üstünde süzülüyormuş gibi hissediyordu kendini. Çok geçmeden basamakların sonunda ölümüne giden geniş toprak yola vardı.

Daniel eğilip kulağına, “Seni kurtaracağım,” diye fısıldaşana dek Luce’un duyabildiği tek şey davullardı.

Ix Cuat’ın içinde bir umut belirdi. Bu hayatında Daniel ilk kez onunla konuşmuştu.

“Nasıl?” diye fısıldayarak karşılık verdi Luce, ona doğru eğildi, Daniel’in onu kurtarıp uzaklara kaçırmasını istiyordu.

“Endişelenme.” Parmak uçları yine tenini bulup hafifçe ona dokundu. “Söz veriyorum, seninle ilgileneceğim.”

Gözyaşları gözlerini acıtıyordu. Zemin hâlâ ayak tabanlarını yakıyordu ve hâlâ Ix Cuat’ın ölmesi gereken yere doğru ilerliyordu, fakat bu hayata vardığından beri Luce ilk kez korkmuyordu.

Patika bir dizi ağacın arasından ormana doğru uzanıyordu. Davulcular durdular. İlahiler Luce’un kulaklarını doldurdu. Ormanın iyice içindeki obrukta bekleyen kalabalığın ilahileri. Ix Cuat’ın çocukken söylediği yağmur duası. Diğer iki kız da sesleri titreyerek şarkıyı söylemeye başladılar.

Luce, Ix Cuat’ın bedenine girdiğinde söylediği şarkının sözlerini düşündü: *Götür beni buradan*, diye kafasının içinde bağırıyordu. *Götür beni buradan*.

Hepsi aynı anda yürümeyi bıraktılar.

Kurumuş ve susamış ormanın derinliklerine giden patika önlerinde uzanıyordu. Luce’un yüz metre kadar önünde suyla dolu kocaman bir kireçtaşı krateri vardı. Etrafında ise Mayalılar. Yüzlerceydiler. İlahi okumayı bırakmışlardı. Bekledikleri an gelmişti.

Obruk kireçtaşından bir çukurdu, yosun tutmuştu ve açık yeşil suyla doluydu. Ix Cuat daha önce de buraya gelmişti - tıpkı bunun gibi on iki insanın kurban verildiğini görmüştü. Durgun suyun altında yüzlerce çürüyen beden vardı, doğruca Cennet’e gitmesi gereken yüzlerce ruh - ancak o anda Luce Ix Cuat’ın bunlara inandığından emin olmadığını anladı.

Ix Cuat’ın ailesi obruğun kenarında duruyordu. Annesi, babası, kollarında bebeklerini tutan iki küçük kız kardeşi. Onlar bu ayine, kızlarını alıp götürecek ve kalplerini

kıracak olan kurban verme törenine inanıyorlardı. Onu seviyorlardı ama onun şansız olduğunu düşünüyorlardı. Bunun onun kendisini kurtarması için en iyi yol olduğunu düşünüyorlardı.

Uzun altın küpeleri olan dişsiz bir adam, Ix Cuat'ı ve diğer iki kızı, kireçtaşı havuzunun yanında belirli bir yere geçen Zotz'un önüne götürdü. Suyun derinliklerine baktı. Sonra gözlerini kapatıp yeni bir duaya başladı. Topluluk ve davulcular da ona katıldı.

Dişsiz adam Luce ve Ghanan'ın arasında durup onları birbirlerine bağlayan halata baltasını indirdi. Luce ileri doğru çekildiğini hissettiği anda halat koptu. Bilekleri hâlâ bağlıydı ama artık sadece sağ tarafındaki Hanhau'ya bağlıydı. Tek başına kalan Ghanan, Zotz'un yanına doğru gitti.

Kız ileri ve geriye doğru sallanırken ağzının içinde bir dua mırıldanıyordu. Ensesinden aşağı ter damlaları süziliyordu.

Zotz yağmur tanrısına dua etmeye başladığında, Daniel Luce'a doğru eğildi. "Bakma."

Böylece Luce bakışlarını Daniel'a kilitledi ve o da Luce'a. Obruğun etrafındaki kalabalık nefeslerini tutmuştu. Daniel'm takım arkadaşı homurdanarak baltasını sertçe kızın boynuna indirdi. Luce baltanın temiz bir şekilde keşişini ve Ghanan'ın toprağın üstüne düşen başının sesini duydu.

Bir kez daha kalabalık tezahürata başladı: Ghanan'a teşekkür ediyor, ruhunun Cennet'e gitmesi için dua ediyor ve yağmur yağması için dileklerde bulunuyorlardı.

İnsanlar nasıl olur da masum bir kızı öldürerek sorunlarının çözüleceğini düşünebilirlerdi? Bili genelde tam imi sırada olaya dahil olurdu. Ama Luce onu hiçbir yerde gü-

remiyordu. Daniel belirlediğinde, ortadan kaybolma gibi bir huyu vardı.

Luce Ghanan'ın başına ne olduğunu görmeyi istemiyordu. Sonra tok, yankılanan bir su sesi duyunca kızın bedeninin son durağına vardığını anladı.

Dişsiz adam ona yaklaştı. Bu kez Ix Cuat ve Hanhau arasındaki bağı kopardı. Luce kabile liderinin yanına giderken titriyordu. Ayaklarının altındaki taşlar keskindi. Kireçtaşının ortasındaki obruğun içine göz attı. Kusacağını sandı ama o sırada Daniel yanında belirince kendisini daha iyi hissetti. Daniel, Zotz'a bakması için ona işaret etti.

Kabile lideri Luce'a gülümseyince, ön iki dışındaki toparlar göründü. Chaat'ın onu kabul etmesi ve halka aylarca yetecek kadar yağmur göndermesi için bir dua okumaya başladı.

Hayır, diye içinden geçirdi Luce. Tüm bu olanlar çok yanılttı. İçinden, *götür beni buradan*, diye Daniel'a seslendi. Daniel sanki onu duymuş gibi ona doğru döndü.

Dişsiz adam bir parça hayvan derisiyle Ghannan'ın kanını baltasından temizledi. Büyük bir hevesle baltayı Daniel'a uzattı, Daniel dönüp Luce'a baktı. Daniel baltanın ağırlığıyla yere çekiliyormuş gibi yorgun görünüyordu. Bembeyaz dudakları büzüşmüştü, menekşe renkli gözlerini ondan bir an olsun ayırmıyordu.

Sessizce bekleyen kalabalık nefeslerini tutmuştu. Balta güneşte ısıldarken ılık bir rüzgâr ağaçları hışırdattı. Luce sonunun geldiğini hissedebiliyordu, fakat nedenini anlayamamıştı. Neden ruhu onu buraya sürüklemişti? Kafasının kesilmesiyle geçmiş ya da laneti ortadan kaldırmakla ilgili ne öğrenebilirdi?

O sırada Daniel baltayı yere bıraktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Luce.

Daniel cevap vermedi. Omuzlarını geriye atıp başını gökyüzüne çevirdi ve kollarını iki yana açtı. Zotz araya girmek üzere adımını attı ama Daniel’in omzuna dokunduğunda, eli yanmış gibi çığlık atıp geri çekildi.

Ve sonra...

Daniel’in beyaz kanatları omuzlarından çıktı. Sırtında tamamen açılan, kahverengi tonların hâkim olduğu çorak topraklarda kocaman ve şaşırtıcı şekilde parlak görünen kanatları Mayalıları toplu halde geriye doğru gönderdi.

Obruğun etrafında bağrışlar yükseldi.

“O da ne?”

“Çocuğun kanatları var!”

“O bir tanrı! Chaat’ın bize gönderdiği bir tanrı!”

Luce el ve ayak bileklerini saran halatlardan kurtulmayı çalıştı. Daniel’a koşmaya ihtiyacı vardı. Ona doğru hareket etmeye çalıştı, ta ki...

Ta ki hareket edemeyecek hale gelene dek.

Daniel’in kanatları o kadar parlaktı ki Luce neredeyse onlara bakmaya dayanamıyordu. Ancak parlayan tek şey Daniel’in kanatları değildi. Daniel *bir bütün* halinde ışıktı. Güneşi yutmuş gibi tüm bedeni parlıyordu.

Müzik sesi etrafa yayıldı. Hayır, müzik değildi, ahenkli tekbir akordu. Sağır edici, sonu gelmeyen, muhteşem ve korkutucu.

Luce bunu daha önce de *bir yerlerde* duymuştu. Swonl & Cross’taki son gecesinde, Daniel mezarlıkta Cam ılı dövüşürken ve Luce’un onları izlemeye izni olmadığını Bayan Sophia’nın onu alıp götürdüğü, Pcnn’in öldüğü ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladığı gece. Her şey

bu akorla başlamıştı ve ses Daniel'dan geliyordu. O kadar parlaktı ki Daniel'in vücudu uğulduyordu.

Luce durduğu yerde sallanmaya başladı, gözlerini ondan ayıramıyordu. Vücudunu yoğun bir ısı dalgası sardı.

Luce'un arkasında biri çığlık attı. Bu çığlığı başka bir çığlık izledi ve sonra başka bir tane daha ve en sonunda herkes haykırmaya başladı.

Bir şey yanıyordu. Keskin ve boğucu kokusu anında Luce'un midesini bulandırmıştı. Sonra göz ucuyla Zotz'un saniyeler önce durduğu yerde bir patlama olduğunu gördü. Patlama onu geriye doğru fırlatınca, bakışlarını Daniel'in göz kamaştıran parlaklığından kaçırdı, kara kül ve keskin duman kokusu öksürmesine neden oldu.

Hanhau gitmişti, az öncesine kadar durduğu yer kap-karaydı. Dişsiz adam suratını gizleyerek Daniel'in ışıltısına bakmamaya çalışıyordu. Ama karşı konulmazdı. Luce parmaklarının arasından kaçamak bakışlar atan adamın aniden alev aldığını gördü.

Obruğun etrafındaki Mayalılar Daniel'a bakakalmışlardı. Parlaklığı teker teker onları tutuşturuyordu. Çok geçmeden parlak bir ateş halkası tüm ormanı aydınlattı, Luce hariç herkes yanıyordu.

"Ix Cuat!" Daniel ona doğru gitti.

Parlaklığı nedeniyle Luce acıyla haykırdı ama nefessiz kalmak üzere olduğunu hissetmesine rağmen kelimeler dudaklarından döküldü. "*Harikuladesin.*"

"Bana bakma," diye yalvardı Daniel. "Bir ölümlü bir meleğin esas halini gördüğünde neler olduğunu gördün. Beni yine bu kadar çabuk terk etmene izin veremem. Her defasında çok çabuk gidiyorsun..."

Luce, "Hâlâ buradayım," diyerek ona hatırlattı.

“Hâlâ buradasın...” Ağlıyordu. “Beni görebiliyor musun? Gerçek beni?”

“Seni görebiliyorum.”

Luce bir saniyeliğine de olsa onu görebilmişti. Görüş alanı açıktı. Işıltısı hâlâ göz alıcıydı ama artık kör edici değildi. *Ruhunu* görebiliyordu. Bembeyaz ve kusursuzdu ve - bunu başka türlü tarif etmesi imkânsızdı - *Daniel’a* benziyordu. Kendisini evindeymiş gibi hisseden Luce’u içini eşsiz bir neşe kapladı. Aklının bir köşesinde, bir çan çalmaya başladı. Onu daha önce de bu şekilde görmüştü.

Öyle değil mi?

Unuttuğu geçmişî hatırlamaya çalıştığı sırada, Daniel’ın ışığı onu etkisi altına almaya başladı.

Luce alevlerin kalbini ve vücudunu bir şeyden özgür bıraktığını hissederken, “Hayır!” diye bağırdı.

“Evet?” Bill’in çatlak sesi Luce’un kulağını çınlattı.

Luce soğuk bir taşın üstüne yatıyordu. Duyurucu mağaralarından birine geri dönmüştü ve yine dışarıdaki herhangi bir şeye tutunmasının zor olduğu soğuk bir yere takılıp kalmıştı. Çaresizce Daniel’ın - asıl ruhunun ihtişamının - neye benzediğini hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Çoktan unutmaya başlamıştı bile. Böyle bir şey gerçekten olmuş muydu?

Luce gözlerini kapatıp Daniel’ın tam olarak neye benzediğini hatırlamaya çalıştı. Bunu tarif edebilecek bir kelime yoktu. İnanılmaz, muhteşem bir bağdı.

“Onu gördüm.”

“Kimi, Daniel’ı mı? Evet, onu ben de gördüm. Kafa ko-

parma sırası ona geldiğinde kocaman baltayı indiren çocuktu. Büyük hata. Çok büyük bir hata.”

“Hayır, onu *gerçekten* gördüm. Gerçek halini.” Sesi titriyordu. “O kadar güzeldi ki.”

“Ah.” Bili sinirli bir şekilde başını çevirdi.

“Onu *tamdım*. Sanırım onu daha önce de görmüştüm.”

“Hiç sanmıyorum.” Bili öksürdü. “Bu onu ilk ve son kez o şekilde görüşündü. Onu gördün ve sonra öldün. Ölümlü biri, bir meleği tüm ihtişamıyla gördüğünde böyle olur. *Ani bir ölüm*. Meleğin güzelliği karşısında yanıp kül olur.”

“Hayır, öyle bir şey değildi.”

“Diğerlerine ne olduğunu gördün. *Puf*. Hepsi gitti.” Bili onun yanına oturup dizine hafifçe vurdu. “Bu olaydan sonra Mayalıların ateşe kurban vermelerini nasıl açıklıyorsunuz? Komşu kabilelerden biri yanık kalıntılarını keşfedince bir şekilde açıklama getirmek zorunda kaldı.”

“Evet, herkes anında tutuştu. Ama ben daha uzun süre dayandım...”

“Birkaç saniye daha mı? Başını çevirdiğin için mi? O halde tebrikler.”

“Yanılıyorsun. Ayrıca bunu daha önce de gördüğümden eminim.”

“Daha önce bir ihtimal *kanatlarım* görmüş olabilirsin. Ama Daniel’m insan formundan çıkıp sana melek halini göstermesi her zaman ölümünle sonuçlanır.”

“Hayır.” Luce kafasını salladı. “Bana hiçbir zaman gerçek halini gösteremeyeceğini mi söylüyorsun?”

Bili omuzlarını silkti. “Seni ve etrafındaki herkesi buharlaştırmadan, bu mümkün değil. Neden seni öperken Daniel’m o kadar temkinli davrandığını sanıyorsun? ikiniz

oynaşmaya başladığınızda haşmeti göz kamaştırıcı bir hal alıyor da ondan.”

Luce zar zor ayakta duruyordu. “Bu yüzden mi bazen öpüştüğümüzde ölüyorum?”

“Genç kız için bir alkış rica edebilir miyim, millet?” dedi Bili rahatsız edici bir şekilde.

“Ama ya diğer zamanlar, *öpüşmeden önce* öldüğümde...”

“İlişkinizin ne kadar zehirli olduğunu görme şansın olmadan önce mi?”

“Kapa çeneni.”

“Gerçekten, *hiçbir şeyin* değişmeyeceğini anlamın için aynı hikâyeyi kaç kez görmem gerekiyor?”

“Bir şey *değişti*,” dedi Luce. “O yüzden bu yolculuğu yapıyorum, o yüzden hâlâ hayattayım. Onu tekrar görebilirim - tam anlamıyla - bunun üstesinden gelebileceğimi biliyorum.”

“Anlamıyorsun.” Bill’in sesi yükseldi. “Bundan tam bir ölümlü gibi bahsediyorsun.” Öfkesi artarken ağzından tükürükler saçıyordu. “Bu en büyük olay ve görünüşe bakılırsa *üstesinden gelemiyorsun*.”

“Neden birdenbire bu kadar sinirlendin?”

“*Çünkü! Çünkü.*” Dişlerini gıcırdatarak mağaranın kenarında yürümeye başladı. “Dinle beni: Daniel bunu bir kez daha yaptı, kendisini gösterdi ama bir daha asla yapmayacak. Asla. Dersini aldı. Artık sen de dersini aldın: Ölümlülerin meleklerin esas formunu görmesi ölümle sonuçlanır.”

Luce öfkelenerek ondan uzaklaştı. Belki de Daniel, Luce’un Chichen Itzâ’daki hayatından sonra değişmiş ve gelecekte daha dikkatli olmuştu. Peki ya geçmiş?

Duyurucunun içindeki zeminin sonuna yaklaşıp karanlık bilinmezliğine uzanan geniş boşluğa baktı.

Bili tepesinde uçuşuyor, sanki içine girmek istercesine başının üstüne daireler çiziyordu. “Ne düşündüğünü biliyorum ve sonu sadece hayal kırıklığı olacak.” Kulağına yaklaşıp fısıldadı. “Ya da daha kötüsü.”

Bill’in söyleyeceği hiçbir şey Luce’u durdurmazdı. Daha önceki zamanlara ait gardım indiren bir Daniel varsa, Luce onu bulacaktı.

ON ALTI

Sağdıç

Kudüs, İsrail

27 Nisan 2760

(yaklaşık olarak milattan önce 1 Nisan 1000)

Daniel tam olarak kendinde değildi.

Grönland'ın karanlık fiyortlarında birleştiği bedeninden henüz ayrılmamıştı. Duyurucudan çıkarken yavaşlamaya çalıştı ama hızı çok fazlaydı. Dengesiz bir şekilde karanlığa dalıp taşlı toprağın üstünde yuvarlanarak kafasını sertçe bir yere çarptı. Sonra durdu.

Eski benliğinin bedenine girmesi çok büyük bir hataydı.

Aynı bedende bulunan iki ruhu birbirinden ayırmanın tek yolu bedeni öldürmekten geçiyordu. Bedenin kafesinden kurtulan ruh, gerisini tek başına hallediyordu. Fakat Daniel'in kendisini öldürmek gibi bir seçeneği yoktu. Yine de...

Yıldız iğnesi.

Daniel Grönland'dayken meleklerin yaktığı ateşin kenarında, karın üstünde duran yıldız iğnelerinden birini kapmıştı. Gabbe sembolik bir koruma aracı olarak silahı yanma almıştı ama Daniel'ın eski benliğinin bedenine girmesini ya da yıldız iğnesini çalmasını asla beklemezdi.

Daniel gerçekten de yıldız iğnesinin gümüş ucunu göğsüne sokarak ruhunun o bedenden çıkacağını ve eski benliğini geçmişte bırakabileceğini mi düşünmüştü?

Bu aptallıktı.

Hayır. Büyük ihtimalle başarısız olacaktı ve ruhlarını birbirinden ayırmak yerine yanlışlıkla onu öldürecekti. Ruhsuz bir şekilde, Daniel'ın dünyevi maskesi, bu boş beden ebediyen dünyada dolaşacak ve bildiği en iyi şeye, Luce'a odaklanacaktı. Bu durum Luce'u öleceği güne dek, belki de sonrasında bile rahatsız edecekti.

Daniel'ın ihtiyacı olan şey bir eştı. Ve ihtiyaç duyduğu şey imkânsızdı.

Homurdanarak sırtüstü döndü ve tepesindeki güneşe gözlerini kısarak baktı.

"Gördün mü?" dedi yukarıdan gelen bir ses. "Sana doğru yerde olduğumuzu söylemiştim."

"Bunun bazı şeyleri doğru yaptığımızın nasıl kanıtı olabileceğini anlayamıyorum," dedi başka bir ses, bu kez ses bir erkeğe aitti.

"Ah, hadi ama, Miles. Daniel'ı çekememezliğinin Luce'u bulmamıza engel olmasına izin verme. Daniel elbette onun nerede olduğunu biliyor."

Sesler giderek yaklaşıyordu. Daniel gözlerini hafifçe aralayınca ona doğru uzanan bir kolun güneş ışığını engellediğini gördü.

"Merhaba. Yardım etmemi ister misin?"

Shelby. Luce'un Shoreline'daki Nefilim arkadaşı.

Ve Miles. Luce'un öptüğü çocuk.

"Burada ne arıyorsunuz?" Hemen doğrulan Daniel, Shelby'nin uzattığı eli reddetti. Alnını ovuşturup arkasına baktı - çarptığı şey bir zeytin ağacının gri gövdesiydi.

"Sence burada *ne yapıyor* olabiliriz? Luce'u arıyoruz elbette." Shelby şaşkınlıkla Daniel'a bakıp burnunu buruşturdu. "Senin *neyin* var?"

"*Hiçbir şeyim yok.*" Daniel ayağa kalkmaya çalıştı ama o kadar sersemlemişti ki çok geçmeden tekrar yere uzandı. Dilinim - özellikle de eski bedenini geçmiş bir zamana taşımaya kalkması - onu hasta etmişti. O bedeninin içindeyken geçmişiyile mücadele etmiş, hapsediği bedenini teni ve kemiklerine çarptıkça ruhu yaralanmıştı. Nefilimlerin başına açıklanamaz bir şey geldiğini hissettiklerini biliyordu. "Evinize dönün, sizi davetsiz misafirler. Buraya kimin Duyurucusu ile geldiniz? Nasıl bir belaya bulaştığınızı biliyor musunuz?"

Aniden gümüşü bir şey burnunun altında parladı.

"Bizi Luce'a götür." Miles Daniel'ın boynuna bir yıldız iğnesi doğrultmuştu. Beysbol şapkasının kenarı gözlerini gizliyor olsa da dudaklarındaki gergin ifade görülüyordu.

Daniel afallamıştı. "Sen... Elinde bir yıldız iğnesi var."

"Miles!" Shelby öfkeyle fısıldadı. "*O şeyle ne yaptığını sanıyorsun?*"

Okun kör ucu titriyordu. Miles'm gergin olduğu belliydi. "Sürgünler gittikten sonra bunu bahçede unuttun," dedi Daniel'a. "Bir tanesini Cam aldı ve o karışıklıkta kimse bunu aldığımı fark etmedi. Sen Luce'un peşinden gidince biz de senin peşine düştük." Shelby'ye döndü.

“Buna ihtiyacımız olacağını düşünmüştüm. Kendimizi korumak için.”

“Sakin onu öldürmeye kalkma,” dedi Shelby Miles’a. “Sen tam bir aptalsın.”

“Hayır,” dedi Daniel ve yavaşça yerinden doğruldu. “Sorun değil.”

Zihni hâlâ bulanıktı. Ne bekliyordu ki? Daha önce bunun yapılışını sadece bir kez görmüştü. Daniel dilinim konusunda uzman sayılmazdı ve bu şekilde devam edemezdi. Tek bir çözümü vardı. Miles’ın ellerinde tuttuğu şey.

Ama çocuğa her şeyi açıklamadan ona saldırmamasını nasıl sağlayacaktı? Ayrıca Nefilimlere güvenebilir miydi?

Daniel omuzları ağacın kütüğüne değene dek geri çekildi. Doğrulup ellerini iki yana açarak Miles’a korkmasına gerek olmadığını gösterdi. “Eskrim dersi almış mıydın?”

“Ne?” Miles şaşırılmış görünüyordu.

“Shoreline’da. Eskrim derslerine girdin mi girmedin mi?”

“Hepimiz o dersi aldık. Çok gereksiz bir dersti ve hiç de iyi sayılmazdım, fakat...”

Daniel’in bunu duymaya ihtiyacı vardı. “Gardını al!” diye bağırdı ve sakladığı yıldız iğnesini bir kılıç edasıyla çıkardı.

Miles’ın gözleri kocaman oldu. Vakit kaybetmeden o da okunu çekti.

“Ah, lanet olsun,” dedi Shelby yollarından çekilerek. “Siz ciddi misiniz? Kesin şunu.”

Yıldız iğneleri eskrim kılıçlarından kısaydı ama normal oklardan birkaç santim daha uzundu. Tüy kadar hafif, elmas kadar serttiler ve ancak Daniel ile Miles çok ama çok dikkatli olurlarsa, ikisi de bu mücadeleden sağ çıkabilirler-

di. Miles'm yardımıyla Daniel eski benliğinden bu şekilde kurtulabilirdi.

Yıldız iğnesiyle havayı yararak Nefilime doğru birkaç adım attı.

Miles da okunu sertçe sağa savurarak Daniel'm hamlesine karşılık verdi. Yıldız iğneleri çarpışınca, eskrim kılıçları gibi metalik bir ses yerine dağlardan yankılanan ve ayaklarının altındaki zemini sarsan güçlü bir ses çıktı.

"Eskrim dersleri gereksiz değildi," dedi Daniel okunu Miles'mkiyle havada çarpıştırdı. "Böyle bir ana karşı hazırlıklı olman içindi."

"Böyle bir anmış.. Miles hamle yaparken homurdandı ve yıldız iğnesini Daniel'inkini havada sıyrana dek yukarı kaldırdı. "Ne gibi?"

Kolları kasıldı. Yıldız iğneleri havada donup kalmış bir X işareti oluşturdular.

"Ruhumu birleştirdiğim eski benliğimden beni kurtarmaya ihtiyacım var," dedi Daniel.

"Sen neden bahsediyorsun..." diye mırıldandı Shelby kenardan.

Yüzünde şaşkın bir ifade beliren Miles'm kolları gevşedi. Yıldız iğnesi yere düştü. El yordamıyla iğnesini bulmaya çalışırken dehşet içinde Daniel'a bakıyordu.

"Peşinizden gelmeyeceğim," dedi Daniel. "Sizin benim peşimden gelmeniz gerekiyor." Meydan okurcasına sırtı. "Eladi. İstedığınızı biliyorsunuz. Uzun bir süredir bunu istiyorsunuz."

Miles yıldız iğnesini bir kılıç gibi değil ok gibi tutup hazırlandı. Daniel da hazır, tam zamanında yana doğru eğilip etrafında dönerek Miles'm yıldız iğnesine vurdu.

Birbirlerine kenetlendiler: Daniel yıldız iğnesini

Miles'in omzuna doğrultmuş tüm gücüyle Nefilim çocuğu geride tutmaya çalışıyordu. Miles'in yıldız iğnesi ise Daniel'in kalbinden sadece birkaç santim ötedeydi.

"Bana yardım edecek misin?" diye sordu Daniel.

"Bizim ne çıkarımız olacak?" diye sordu Miles.

Daniel bir süre düşünmek zorunda kaldı. "Luce'un mutluluğu," dedi en sonunda.

Miles *evet* demedi. Ama *hayır* da dememişti.

"Şimdi..." Onu yönlendirirken Daniel sesini alçalttı. "Dikkatle göğsümün ortasından aşağıya doğru okunla düz bir çizgi çek. Sakın tenime batırma yoksa beni öldürürsün."

Miles terliyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Shelby'ye bir bakış attı.

"Yap şunu, Miles," diye fısıldadı Shelby.

Yıldız iğnesi titriyordu. Bu çocuğun elinde tuttuğu her şey titriyordu. Yıldız iğnesinin kör ucu Daniel'in tenine dokunup aşağı indi.

"Aman Tanrım." Shelby'nin dudakları korkudan büzüşmüştü. "Eriyor."

Daniel da hissedebiliyordu, sanki kemiklerinin üstünden bir deri tabakası kalkmıştı. Eski benliğinin bedeni yaşıca onunkinden ayrılıyordu. Bu ayrılışın acısı tüm bedenine, hatta kanatlarındaki tüm tüylere yayılmıştı. O kadar yoğun bir acıydı ki Daniel'in midesi bulanıyor, içinde kocaman gelgitler oluşuyordu. Görüş alanı bulanıklaştı ve kulakları çınlamaya başladı. Elindeki yıldız iğnesi büyük bir gürültüyle yere düştü. Sonra aniden büyük bir itiş ve keskin, soğuk bir hava hissetti. Uzun bir sızlanma ve iki ses duyuldu, sonra da...

Görüş alanı netleşti. Kulaklarının çınlaması kesildi. Kendini hafiflemiş hissediyordu.

Özgürdü.

Miles yerde yatıyordu, göğsü kalkıp iniyordu. Daniel'in elindeki yıldız iğnesi yok olmuştu. Daniel arkasını döner dönmez eski benliğini karşısında buldu, derisi grileşmişti ve tüm vücudu berbat görünüyordu, gözleri ve dişleri simsiyahtı, yıldız iğnesini sımsıkı elinde tutuyordu. İlk rüzgârda eski bir televizyondaki görüntü misali olduğu yerde sendeledi.

“Özür dilerim,” dedi Daniel ve ona doğru uzanıp eski benliğini kanatlarının dibinden tuttu. Daniel’in gölgesi yerden kalktığında, vücudu halsiz ve yetersizdi. Parmakları ayrılmadan önce her iki Daniel’ın da seyahat ettiği Duyurucunun grileşen portalım buldu. “Günün gelecek,” dedi.

Sonra eski benliğini Duyurucunun içine gönderdi.

Boşluğun kızgın güneşin altında belirsizleşmesini izledi. Bedeni, uçurumdan düşüyormuş gibi zamanın içinde gürültülü bir şekilde ilerlerken ısığa benzer bir ses çıkardı. Duyurucu küçük parçalara bölünerek ortadan kayboldu.

Miles’ın ayağa kalkmasına yardım ederken, “Az önce ne oldu öyle?” diye sordu Shelby.

Nefilim bembeyaz olmuştu, şaşkınlıkla ellerine bakıyor ve daha önce hiç görmemiş gibi ellerini çevirerek inceliyordu.

Daniel Miles’a döndü. “Teşekkür ederim.”

Nefilim çocuğun mavi gözleri hem hevesli hem de korkmuş görünüyordu. Miles sanki az önce olanlar hakkında Daniel’den tüm detayları öğrenmek istemesine rağmen heyecanını belli etmemeye çalışıyor gibiydi. Shelby’nin çıtı çıkmıyordu ve bu oldukça sıra dışı bir durumdu.

Daniel o ana dek Miles'tan hiç hoşlanmamıştı. Sür-günleri neredeyse kendi eliyle Luce'a götüren Shelby'ye ise sinir oluyordu. Ama o anda, zeytin ağacının altında, Luce'un neden onlarla arkadaş olduğunu anlamıştı. Ve buna minnettardı.

Uzaktan bir boru sesi duyuldu. Miles ve Shelby olduk-ları yerde sıçradılar.

Bu bir koç boynuzuydu. Uzun, boğuk bir ses çıkaran kutsal bir koç boynuzu - genellikle dini törenler ve kutla-malarda kullanılırdı. O ana dek Daniel nerede olduklarını anlayacak kadar etrafına bakma fırsatı bulamamıştı.

Üçü birlikte alçak bir tepenin kenarındaki zeytin ağa-cının gölgesinde duruyorlardı. Önlerinde, tepe aşağıya doğru inerek uzun yeşil otların bir kez olsun kesilmediği geniş, düz bir vadiye varıyordu. Vadinin ortasındaki dar nehrin iki yanında yabani çiçekler büyüyordu.

Nehir yatağının doğusunda, örgülü ahşap çatılı beyaz taştan bir yapının karşısında küçük bir grup çadır bir araya toplanmıştı. Koç boynuzu sesi o tapınaktan gelmiş olma-lıydı.

Dizlerinin üstüne çöken, rengârenk pelerinli bir dizi kadın tapınağa girip çıkıyordu. Bir ziyafet hazırlığı yapı-yorlarmışçasına kilden testiler ve yiyeceklerle dolu bronz tepsiler taşıyorlardı.

"Ah," dedi Daniel yüksek sesle, üzerine büyük bir üzün-tü çöktüğünü hissetti.

"Ah, ne?" diye sordu Shelby.

Daniel Shelby'nin kamuflaj desenli eşofman üstünün kapışonunu tuttu. "Luce'u burada arıyorsanız, onu bula-mayacaksınız. O öldü. Bir ay önce."

Miles neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı.

“Bu hayattaki Luce’u kastediyorsun, değil mi?” dedi Shelby. “Bizim Luce’umuz değil, öyle değil mi?”

“Bizim Luce’umuz - benim Luce’um - da burada değil. Buranın varlığından hiçbir zaman haberi olmadı, o yüzden Duyurucuları onu buraya getirmeyecektir. Sizinkilerin de sizi buraya getirmemiş olması gerekirdi.”

Shelby ve Miles birbirlerine baktılar. “Luce’u aradığını söylemiştin,” dedi. “Ama eğer burada olmadığını biliyor-san, o halde neden hâlâ buradasın?”

Daniel onların arkasında kalan vadiye baktı. “Bitmemiş bir işim var.”

Uzun beyaz elbiseli bir kadını işaret ederek, “*Kim o?*” diye sordu Miles. Uzun boylu ve zayıftı, kızıl saçları güneşte ışıldıyordu. Kısa elbisesi bronz tenini ortaya çıkarıyordu. Kısık bir sesle zar zor duyabildikleri hoş bir şarkı mırıldanıyordu.

“O Lilith,” dedi Daniel yavaşça. “Bugün evlenmesi gerekiyor.”

Miles daha iyi görebilmek için zeytin ağacından yüz metre kadar aşağıdaki tapmağın bulunduğu vadiye doğru giden yolda birkaç adım attı.

“Miles, bekle!” Shelby arkasından gitti. “Bu Vegas ziyaretimiz gibi değil. Bu korkunç bir... Başka zaman ya da her neyse. Güzel bir kız görünce buranın sahibi şenmiş-sin gibi etrafta dolaşamazsın.” Yardım etmesi için Daniel’ı döndü.

“Dikkat çekmemeye çalışın,” diye tembihledi Daniel onlara. “Çimenlerin dışına çıkmayın ve size durmanızı söylediğimde durun.”

Dikkatle patikadan aşağı inmeye başladılar ve en sonunda tapmaktan akan nehrin kıyısında durdular. Küçük

topluluktaki tüm çadırların arası kadife ve kuş üzümü çiçekleriyle doluydu. Lilith'i ve ona düğüne hazırlanması için yardım eden kızları duyabilecek mesafedeydiler. Kızlar gülüşerek uzun kızıl saçlarını başının etrafında örerken Lilith'in şarkısına katıldılar.

Shelby Miles'a döndü. "Shoreline'da bizimle aynı sınıfta olan Lilith'e benzemiyor mu?"

"Hayır," dedi Miles hemen. Bir süre gelini inceledi. "Pekâlâ, belki biraz benziyor olabilir. Tuhaf."

"Luce muhtemelen sana ondan hiç bahsetmedi," diye açıkladı Shelby Daniel'a. "O tam bir kaltaktır."

"Mantıklı," dedi Daniel. "Sizin Lilith'iniz aynı kötü kadının soyundan geliyor olmalı. Hepsi asıl Lilith'in torunları. O Adem'in ilk eşiydi."

"Adem'in birden fazla mı eşi vardı?" Shelby hayrete düşmüştü. "Peki ya Havva?"

"Havva'dan önce."

"*Havva'dan önce mi? İmkânsız.*"

Daniel kafasını salladı. "Lilith onu terk ettiğinde çok uzun süredir evli değillerdi. Bu onun kalbini kırdı. Uzun süre onu bekledi ama en sonunda Havva ile tanıştı. Ve Lilith onu unuttuğu için Adem'i hiç affetmedi. Kalan ömrünü yeryüzünde dolaşıp Adem ve Havva'yı lanetleyerek geçirdi. Ve onun torunları ise - bazen çok iyi başlasalar bile eninde sonunda kökenlerine dönüyorlar."

Lilith'in güzelliğiyle hipnotize olmuş gibi görünse de, "Bu çok kötü," dedi Miles.

"Bana Lilith Clout'un, dokuzuncu sınıfta saçlarımı yakan kızın *gerçekten* de Cehennem'den gelen bir kaltak olduğunu mu söylüyorsun? Ona karşı yaptığım tüm voodoo büyülerinde haklı mıydım?"

“Sanırım.” Daniel omuzlarını silkti.

“Kendimi hiç bu kadar haklı hissetmemiştim.” Shelby kahkaha attı. “Neden bu Shoreline’daki hiçbir *melek bilim* kitabımızda geçmiyor?”

“Şşşş.” Miles tapınağı işaret etti. Lilith düğün hazırlıklarını tamamlamaları için kızları yalnız bırakıp uzaklaştı - kızlar tapınağın girişine sarı ve beyaz gelincik yaprakları serpiyor, meşe ağaçlarının alçak dallarına gümüş çanlar ve kurdeleler takıyorlardı - batıya, Daniel, Shelby ve Miles’in saklandıkları nehrin olduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Elinde beyaz zambaklardan oluşan bir buket vardı. Nehir yatağına vardığında, birkaç yaprak kopartıp suya attı, hâlâ kısık bir sesle şarkısını mırıldanıyordu. Sonra nehir kenarı boyunca kuzeye, dalları nehre doğru eğilen kocaman yaşlı bir keçiboynuzu ağacına doğru yürümeye başladı.

Ağacın altında bir çocuk oturmuş nehri izliyordu. Uzun bacaklarını göğsüne doğru çekip bir kolunu bacaklarının etrafına dolamıştı. Boşta kalan eliyle suya taş atıyordu. Yeşil gözleri esmer teninde parlıyordu. Simsiyah saçları bira/dağınıktı ve kısa bir süre önce yüzmüşçesine hâlâ ıslaktı.

“Aman Tanrım, o...” Daniel elini ağzına kapatarak Shelby’nin bağırmasını engelledi.

Böyle bir şeyin olmasından korkuyordu. “Evet, o Canı, ama senin tanıdığın Cam değil. Bu daha önceki Cam. Bir lerce yıl geçmişteyiz.”

Miles gözlerini kıstı. “Ama o yine de kötü.”

“Hayır,” dedi Daniel. “Değil.”

“Değil mi?” diye sordu Shelby.

“Hepimizin aynı ailenin bir parçası olduğumuz bir dö

nem vardı. Cam benim kardeşimdi. O zamanlar kötü değildi. Belki şimdi bile kötü değildir.”

Fiziksel açıdan, bu Cam ile Shelby ve Miles’ın tanıdığı Cam arasındaki tek fark, boynunda yandaşlarıyla Cehennem’e atıldığında Şeytan’dan aldığı güneş şeklindeki dövmesinin olmayışıydı. Bunun haricinde, eski Cam şu anda olduğu gibi görünüyordu.

Ancak bu Cam’in suratında üzgün bir ifade vardı. Bu Daniel’in bin senedir Cam’in yüzünde görmediği bir ifa-deydi. Belki de bu andan beri hiç görmemişti.

Lilith Cam’in arkasında durup kollarını onun boynuna doladı, böylece elleri kalbinin üstünde durdu. Başını çevirmeden ve tek bir kelime dahi etmeden, Cam onun ellerini elinin arasına aldı. İkisi de memnuniyetle gözlerini yumdular.

“Bu çok özel bir ana benziyor,” dedi Shelby. “Gerçekten burada olmalı mıyız - demek istediğim, kendimi tuhaf hissediyorum.”

“O halde git,” dedi Daniel yavaşça. “Yalnız giderken olay çıkartma...”

Daniel’in sözü yarıda kesildi. Biri Cam ve Lilith’e doğru ilerliyordu.

Genç adam uzun boylu ve esmerdi, uzun beyaz bir pelerin giymişti ve elinde kalın bir parşömen taşıyordu. Sarı saçlarını açık bırakmıştı ama onun Daniel olduğu çok açıktı.

“Ben hiçbir yere gitmiyorum.” Miles’ın bakışları Daniel’in eski benliğinin bakışlarına kenetlendi.

“Bekle, o çocuğu az önce Duyurucuyla geri gönderdiğimizizi sanıyordum,” dedi Shelby şaşkınlıkla.

“O benim daha önceki bir versiyonumdu,” dedi Daniel.

“Daha önceki bir versiyonuymuş!” Shelby gülümsedi. “Tam olarak kaç tane Daniel var?”

“O bizim şu an olduğumuz tarihin iki bin sene sonrasından geliyor ki bu da gerçek geçmişte bin sene önce demek. O Daniel’in burada olmaması gerekiyor.”

“Biz şu an üç bin sene geçmişte miyiz?” diye sordu Miles.

“Evet ve sizin burada olmamanız gerekirdi.” Daniel dik dik Miles’a baktı. “Ama benim geçmişten gelen o versiyonum...” Cam ve Lilith’in yanında duran çocuğu işaret etti. “Buraya ait.”

Nehrin öteki tarafında, Lilith gülümsedi. “Nasılsın Dani?”

Dani’nin çiftin yanında çömelip parşömeni açmasını izlediler. Daniel hatırlıyordu. Bu onların evlilik belgesi idi. Her şeyi Aramca kendisi yazmıştı. Nikâhı o kıyacaktı. Cam aylar önce ondan rica etmişti.

Lilith ve Cam dokümanı okudular. Daniel birden ikisinin çok iyi olduklarını hatırladı. Lilith onun için şarkılar yazar, saatlerini yaban çiçekleri toplayarak harcar ve onları giysilerine dikerdi. Cam ise kendisini tamamen ona vermişti. Onun hayallerini dinler ve üzgün olduğunda onu güldürürdü. İkisinin de farklı yanları vardı ve tartışmaya başladıklarında tüm kabilenin haberi olurdu - ama ikisi de henüz ayrılmalarının ardından olacakları karanlık varlıklar değillerdi.

“Şurada,” dedi Lilith yazıdaki bir bölümü işaret ederek. “Nehirde evleneceğimiz yazıyor. Ama tapınakta evlenmek istediğimi biliyorsun, Cam.”

Cam ve Daniel birbirlerine baktılar. Cam Lilith’in elini tuttu. “Aşkı. Sana bunu yapamayacağımı söylemiştim.”

Lilith'in sesinde öfkeli bir ton belirdi. "Benimle Tanrı'nın gözü önünde evlenmeyi red mi ediyorsun? Orası ailemin evliliğimizi onaylayacağı tek yer! Neden bunu yapıyorsun?"

Nehrin öteki tarafından, "Vay canına," diye fısıldadı Shelby. "Neler olduğunu görebiliyorum. Cam tapınakta evlenemez... Tapınağa adını bile atamaz çünkü..."

Miles da fısıldamaya başladı: "Cennet'ten kovulan bir melek Tanrı'nın evine girirse..."

"Anında alev alır," diyerek onun cümlesini tamamladı Shelby.

Nefilimler elbette haklılardı ama Daniel kendi bıkkınlığı karşısında şaşırды. Cam Lilith'i seviyordu ve Lilith de Cam'i seviyordu. Sevgilerinin yürümesi için bir şansları vardı. Peki ama neden Lilith tapınakta evlenmek için bu kadar ısrar ediyordu? Neden Cam tapınakta evlenmek istemeyişinin sebebini doğru düzgün açıklamıyordu?

"Oraya adımımı atmayacağım." Cam tapınağı işaret etti.

Lilith neredeyse ağlamak üzereydi. "O halde beni sevmiyorsun."

"Seni mümkün olduğunu sandığımdan daha çok seviyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez."

Lilith'in narin bedeni öfkeden sarsılıyordu. Cam'in bu isteğini reddetmesinin arkasında ona meydan okuma düşüncesi olmadığını hissedemiyor muydu? Daniel bunu hiç anlamıyordu. Lilith yumruklarını sıkıp uzun, tiz bir çığlık attı.

Sanki yer sallanmıştı. Lilith Cam'in bileklerinden tutup onu ağaca çiviledi. Cam mücadele bile etmedi.

"Annem senden hiçbir zaman hoşlanmadı." Onu o şe-

kilde tutarken kolları titriyordu. “Hep hakkında korkunç şeyler söyledi ve ben her defasında seni savundum. Ama şimdi anlıyorum. Gözlerinde ve ruhunda görebiliyorum. Söyle!”

“Neyi söyleyeyim?” diye sordu Cam korkuyla.

“Kötü bir adam olduğunu. Sen... Senin ne olduğunu biliyorum.”

Lilith’in bilmediği açıktı. Kabilede dolaşan dedikoduları kastediyordu - onun kötü biri olduğu, büyücü olduğu, medyumların bir üyesi olduğu gibi.

Daniel, Cam’ın Lilith’e söyleyebileceğini ama söylemeyeceğini biliyordu. Çünkü korkuyordu.

“İnsanların hakkımda söyledikleri kötü şeylerin hiçbirini kabul etmiyorum, Lilith,” dedi Cam.

Bu doğrudu ve Daniel bunu biliyordu, fakat kulaga daha çok bir yalan gibi geliyordu. Cam vereceği en kötü kararın eşiğindeydi. Buraya kadardı: Cam’ın kalbinin kırılıp vücudunda çürüyen kapkara bir şeye dönüştüğü an buydu.

“Lilith...” Dani ona yalvardı ve Lilith’in ellerini Cam’ın boğazından çekti. “O kötü biri değil.”

“Dani.” Cam onu uyardı. “Söyleyebileceğin hiçbir şeyi bunu düzeltmez.”

“Haklısın. Her şey bitti.” Lilith onu bıraktıkça Cam sırtüstü toprağa düştü. Evlilik belgelerini alıp nehre fırlattı. Belgeler akıntının üstünde hafifçe süzöldükten sonra battılar. “Umarım binlerce sene yaşarım ve binlerce torunum olur, böylece her zaman senin adına lanet okuyacak bir kadın olur.” Yüzüne tükürdükten sonra dönüp tapınağa doğru koşmaya başladı, beyaz elbisesi arkasındaki bir yelken gibi salınıyordu.

Cam'ın suratı Lilith'in gelinliği gibi bembeyaz olmuştu. Ayğa kalkmak için Dani'nin eline uzandı. "Yanında yıldız ışınları var mı, Dani?"

"Hayır." Dani'nin sesi titredi. "Böyle konuşma. Onu geri kazanacaksın..."

"Ölümlü bir kadını sevebileceğimi düşünerek saflık ettim."

"Keşke ona anlatsaydın," dedi Dani.

"Ona anlatmak mı? Bana - hepimize ne olduğunu mu? Düşüş ve o zamandan beri olan her şeyi?" Cam Dani'ye yaklaştı. "Belki de benim hakkımda söyledikleri doğru. Onu duydun: Tüm köy benim şeytan olduğumu sanıyor. Bu kelimeyi kullanmasalar da böyle düşünüyorlar."

"Onlar hiçbir şey bilmiyorlar."

Cam başını çevirdi. "Bunca zamandır inkâr etmeye çalışıyordum ama aşk imkânsız, Dani."

"Değil."

"Öyle. Bizim gibi ruhlar için imkânsız. Göreceksin. Benden daha uzun süre dayanabilirsin ama en sonunda anlayacaksın. İkimiz de eninde sonunda bir taraf seçmek zorunda kalacağız."

"Hayır."

"Karşı çıkmak için henüz erken, kardeşim." Cam Dani'nin omzunu sıktı. "Senin ne düşündüğünü merak ediyorum. Hiç... Öteki tarafa geçmeyi düşünmedin mi?"

Dani omuzlarını silkti. "Ben sadece onu düşünüyorum. Tekrar benimle olana dek geçen saniyeleri sayıyorum. Ben onu seçtim, o da beni."

"Ne kadar yalnız."

"Yalnız değil," diye karşı çıktı Dani. "Bu aşk. Kendin için istediğin aşk da bu..."

“Demek istediğim: *Ben* yalnızım. Ve senin kadar soylu değilim. Her an. Bir değişikliğin olmasından korkuyorum.”

“Hayır.” Dani Cam’e doğru gitti. “Yapamazsın.”

Cam geri çekilip tükürdü. “Hepimiz sevdiğimiz kişiye bir lanetle bağlı olacak kadar şanslı değiliz.”

Daniel bu boş hakareti hatırlıyordu: Deliye dönmesinin sebep olmuştu. Ama yine de bu sözleri söylememeliydi.

“Git, öyleyse. Kimse seni özlemez.”

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu ama artık çok geçti.

Cam omuzlarını geriye atıp kollarını iki yana açtı. Kanatları açılınca, Daniel, Shelby ve Miles’in saklandığı çimenlere doğru sıcak bir hava dalgası yayıldı. Üçü de kanatlarını kaldırıp baktılar. Kanatları kocaman ve göz alıcıydı ve...

“Bir dakika,” diye fısıldadı Shelby. “Altın rengi değil, ler!”

Miles gözlerini kırptırdı. “Nasıl olur?”

Nefilimlerin kafalarının karışması çok doğaldı. Kanat renklerinin arasındaki fark gece ile gündüz arasındaki fark kadar açıktı: Altın rengi kanatlar şeytanlara, gümüş ya da beyaz kanatlar diğerlerine aitti. Ve onların tanıdıkları Cam bir şeytandı. Daniel, Shelby’ye Cam’in kanatlarının neden bembeyaz, elmas kadar ışıltılı ve güneşin değdiği kar kadar parlak olduğunu açıklayacak havada değildi.

Bu Cam henüz taraf değiştirmemişti. Ancak değiştirmek üzereydi.

O gün Lilith Cam’i bir sevgili, Daniel ise bir kardeş olarak kaybetmişti. O günden itibaren birbirlerine düşman olacaklardı. Daniel onu durdurabilir miydi? Peki ya

Cam'den kaçmayıp kanatlarını bir kalkan gibi açmasaydı
• şu an Dani'nin yaptığı gibi?

Denemeliydi. Çalılıkların arasından fırlayıp Cam'i dur-
durmak için can atıyordu. Her şey ne kadar da farklı olur-
du!

Cam ve Dani'nin kanatları henüz onları birbirlerine çe-
ken acı verici manyetik çekime sahip değildi. Şu dakikada
anılarını açan tek şey farklı görüşlere sahip olmalarından
kaynaklanıyordu - bir tür felsefik kardeş rekabeti.

Fakat melekler aynı anda yerden yükselip farklı yönlere
gittiler. Dani gökyüzünde doğuya doğru giderken, Cam
batıya gitti ve kanatlarındaki altın rengi beneklerin ısıltı-
sını çimenlerin arasında saklanan üç kronolojik hatadan
başka kimse görmedi. Parlak bir şimşek gibiydi.

ON YEDİ

Kemiklere Kazınmış

Yin, Çin

Qing Ming

(yaklaşık olarak milattan önce 4 Nisan 1046)

Duyurucu tünelinin sonunda her şeyi yutan bir ışık vardı. Ailesinin Georgia'daki yazlık evindeki bir yaz sabahı gibi Luce'un tenini okşuyordu.

Luce ışığa doğru ilerledi.

Tüm ihtişamıyla. Bill, Daniel'in gerçek ruhunun parlak ışıltısından böyle söz etmişti. Sadece Daniel'in saf melekese formuna bakmak bile Mayalıların kurban verme töreninde - İx Cuat, Luce'un eski benliği de dahil olmak üzere - bir kabile dolusu insanın sırayla alev almasına sebep olmuştu.

Ama özel bir an yaşanmıştı.

Ölmeden hemen önceki o saf şaşkınlığı yaşadığı saniye

yelerde Luce kendisini Daniel'a hiç olmadığı kadar yakın hissetmişti. Bill'in ne söylediği umrunda değildi: Luce, Daniel'ın ruhunun ışıltısını tanıyordu. Onu tekrar görmeliydi. Belki de hayatta kalmasının bir yolu olabilirdi. En azından denemeliydi.

Duyurucudan dışarı çıktığı anda kendisini serin ve boş, devasa bir yatak odasında buldu.

Oda, Luce'un şimdiye dek gördüğü tüm odalardan en az on kat daha büyüktü ve içindeki her şey son derece lükstü. Yerler pürüzsüz mermerdendi ve içlerinden birinde bütün olarak kaplan kafası bulunan hayvan derilerinden kocaman halılarla kaplıydı. Dört ahşap sütun güzelce süslenmiş kalkanlı tavanı destekliyordu. Duvarlar birbirlerine örülmüş bambulardandı. Açık pencerenin yanında yeşil ve altın rengi ipek çarşaflarla örtülü, sayvanlı kocaman bir yatak bulunuyordu.

Pencerenin kenarında küçük bir teleskop vardı. Luce dışarı bakmak için teleskopu tutup altın rengi ipek perdeyi açtı. Gözüne yaklaştırdığı teleskop ağır ve soğuktu.

Etrafı yüksek duvarlarla çevrili bir şehrin ortasında, ikinci kattan aşağı bakıyordu. Labirenti andıran taş yollar, eski görünümlü, sıkış tıkış saz ve kerpiç yapılarla birleşiyordu. Ilık havaya kiraz çiçeklerinin kokusu sinmişti. Bir çift sarıasma kuşu mavi gökyüzünde süzülüyordu.

Luce Bill'e döndü. "Neredeyiz?" Burası ona Mayalıların dünyası kadar yabancı ve bir o kadar da eski görünüyordu.

Bill omuzlarını silkip bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama sonra...

"Şşşş," diye fısıldadı Luce.

Burun çekme sesi duyuldu.

Biri sessizce ağlıyordu. Luce sesin geldiği yere doğru döndü ve odanın öteki tarafındaki kemerin olduğu yerde sesi bir kez daha işitti.

Luce taş zeminin üstünde çıplak ayaklarıyla kemere doğru ilerledi. Hıçkırık sesi tekrar yankılandı, sanki onu çağırıyordu. Dar koridor başka bir büyük odaya açıldı. Penceresi olmayan, alçak tavanlı bu oda bir düzine ufak bronz kandille loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

Luce orada geniş taş bir lavabonun ve tüm odaya sıcak baharatlı bir koku yayılmasına neden olan hoş kokulu yapıların bulunduğu siyah çömlek şişelerle dolu cilalı küçük bir masanın olduğunu görebiliyordu. Odanın köşesinde oymalı, yeşim taşından yapılmış büyük bir gardırop vardı. Kapağına işlenmiş olan küçük yeşil ejderhalar, Luce'un bilmediği her şeyi biliyorlarmış gibi görünüyordardı.

Odanın ortasında ise ölü bir adam yerde boylu boyunca yatıyordu.

Luce'un başka bir şeye bakma fırsatı olamadan, kör edici bir ışık ona doğru ilerlemeye başladı. Bu, Duyurucunun öteki tarafındayken hissettiği ışığın aynısıydı.

"Bu ışık da neyin nesi?" diye sordu Bill'e.

"O mu? Onu görebiliyor musun?" diye sordu Bill şaşkınlıkla. "O senin ruhun. Fiziksel olarak senden daha farklı şekillerde belirdiklerinde eski yaşamlarını tanıman için bir başka yol daha." Duraksadı. "Bunu daha önce de fark etmiş miydin?"

"Sanırım, bunu ilk kez görüyorum."

"Ah," dedi Bill. "Bu iyiye işaret. İlerleme gösteriyorsun."

Luce üzerine bir ağırlık çökmüş gibi kendini aniden yorgun hissetti. "Daniel olduğunu sanmıştım."

Bill bir şey söyleyecekmişçesine boğazını temizledi, fakat hiçbir şey söylemedi. Işık bir saniye daha parladı, sonra aniden ortadan kaybolunca Luce'un gözleri karanlığa alışana dek hiçbir şey göremedi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu bir ses kabaca.

Işığın olduğu yerde, odanın tam ortasında, on yedi yaşlarında hoş görünümlü zayıf bir Çinli kız duruyordu - ölü bir adamın tepesinde duramayacak kadar genç ve zarıftı.

Beline dek inen siyah saçları üzerindeki beyaz sabahlığa tezat oluşturunuyordu. Her ne kadar narin görünse de kavgadan kaçınmayacak bir kıza benziyordu.

"O sensin," dedi Bill Luce'un kulağına. "İsmin Lu Xin ve başkent Yin'in eteklerinde yaşıyorsun. Shang Hanedanı'nın çöküşüne yakın bir tarihteyiz, defterine not almak istersen milattan önce bin civarı."

Hayvan derisi kıyafetleri, kemik kolyesi ve birbirine girmiş saçlarıyla aniden burada beliren Luce, muhtemelen Lu Xin'e bir deli gibi görünmüş olmalıydı. Aynaya bakmayalı uzun zaman olmuştu. Ya da banyo yapmayalı. Üstelik yanında bir de görünmez bir hilkat garibesi vardı.

Gerçi Lu Xin'in ölü bir adamın başında durmuş Luce'a bana bulaşma der gibi baktığı düşünülürse, onun da pek akli başında görüldüğü söylenemezdi.

Lanet olsun. Luce sapı turkuvaz taşlarla süslü açık yeşil bıçağı ya da mermer zeminde biriken ufak kan gölünü daha önce fark etmemişti.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Bill'e.

"Sen." Lu Xin'in sesi şaşırtıcı bir şekilde güçlüydü. "Bucsesedi saklamam için bana yardım et."

Ölü adamın saçları şakaklarına doğru beyazlaşmıştı;

yaklaşık altmış yaşında olmalıydı, süslü sabahlığı ve işlemeli pelerininin altında yapılı ve kaslı bir vücudu vardı.

“Ben... Şey, yapabileceğimi sanmıyorum...”

“Kralın öldüğünü öğrenir öğrenmez, ikimizi de öldürürler.”

“Ne?” diye sordu Luce. “Beni de mi?”

“Seni, beni, bu duvarların içindeki çoğu insanı. Yoksa bu despotla birlikte gömülmesi gereken binlerce kurbanı nereden bulacaklar?” Kız yeşil yüzüklü narin parmaklarıyla yanaklarını sildi. “Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

Kızın isteği üzerine Luce kralın ayaklarından tutmaya gitti. LuXin, kralı kollarının altından kaldırmaya hazırlandı. “Kral,” dedi Luce. Bu dili yıllardır konuşuyormuş gibi eski Shang kelimeleri dudaklarından döküldü. “Peki o...”

“Göründüğü gibi değil,” diye homurdandı Lu Xin kralın bedenini taşıırken. Kral görüldüğünden daha ağırdı. “Onu ben öldürmedim. En azından...” Duraksadı. “Fiziksel anlamda. İçeri girdiğimde ölmüştü.” Burnunu çekti. “Kendisini kalbinden bıçaklamış. Bir zamanlar kalbinin olmadığını söyledim ama beni haksız çıkardı.”

Luce adamın suratına baktı. Bir gözü açıktı. Ağzı çarpılmıştı. Bu dünyadan acı içinde ayrılmış gibi görünüyordu “O senin baban mıydı?”

O sırada açık yeşil renkli büyük gardıroba varmışlardı, LuXin kalçasıyla dolabı açıp bir adım geri çekildi ve bedenin taşıdığı kısmını dolabın içine bıraktı.

“O benim eşim olacaktı,” dedi soğuk bir şekilde. “Kökünç bir eş. Atalarımız evliliğimizi onaylamıştı ama ben onunla evlenmek istemiyordum. Romantizme değer veren biri için zengin ve güçlü erkekler hiçbir şey ifade el

mez.” Yavaşça kralın ayaklarını gardırobun zeminine bırakan Luce’u inceledi. “Kral’ın nişanının duyulmadığı hangi topraklardan geliyorsun?” Lu Xin Luce’un Maya dönemine ait kıyafetlerini fark etti. Kısa kahverengi eteğinin ucundan tuttu. “Seni düğünümüzde gösteri yapman için mi tuttular? Bir tür dansçı mısın? Yoksa soytarı mısın?”

“Pek sayılmaz.” Luce eteğini aşağı çekerken yanaklarının kızardığını hissetti. “Dinle, cesedi burada böylece bırakamayız. Biri eninde sonunda onu bulur. Sonuçta, o kral, öyle değil mi? Üstelik her yerde kan var.”

Lu Xin dolaptan kırmızı ipek bir kimono çıkardı. Dizlerinin üstüne çöküp kimonodan büyük bir parça yırttı. Yakasının etrafına küçük siyah çiçekler işlenmiş yumuşak bir ipek kumaştı bu. Ama Lu Xin bu kumaşı yerdeki kanı temizlemek için kullanmakta hiç tereddüt etmedi. Dolaptan mavi bir kimono daha alıp yerleri temizlemesine yardım etmesi için Luce’a fırlattı.

“Pekâlâ,” dedi Luce. “O bıçak ne olacak?” Sapına kadar kralın kanına bulanmış bronz hançeri işaret etti.

Lu Xin anında hançeri kendi kimonosuna sakladı ve *başka bir şey var mı* dercesine Luce’a baktı.

“Oradaki şey ne?” Luce küçük bir kaplumbağa kabuğuna benzeyen şeyi gösterdi. Cesedi hareket ettirdiklerinde kralın elinden düştüğünü görmüştü.

Lu Xin dizlerinin üstündeydi. Kanlı kumaş parçasını bir kenara bırakıp küçük kabuğu ellerine aldı. “Kâhin kemiği,” dedi kısık bir sesle.

“Yani?”

“Bu, yukarıdaki Tanrı’dan gelen cevapları barındırır.”

Luce yaklaşıp kızın üzerinde böylesine bir etki yaratan nesneyi görmek için eğildi. Kâhin kemiği kaplumbağa ka-

buğundan başka bir şeye benzemiyordu, fakat cılası bozulmamıştı. Luce yakından bakınca, birinin kabuğun yumuşak olan alt kısmını siyah darbelerle boyamış olduğunu gördü.

Lu Xin bana karşı dürüst mü, yoksa başka birini mi seviyor?

LuXin'in gözleri yaşlarla doldu ve o sakın anda Luce'un bu halini görmesine izin verdi. "Atalarımıza bunu sormuş," dedi gözlerini kapatarak. "Ona karşı dürüst olmadığımı söylemiş olmalılar. Ben... Ben kendime engel olmadım."

Daniel. Daniel'dan bahsediyor olmalıydı. Kraldan sakladığı gizli aşkı. Ama görünüşe bakılırsa yeterince iyi saklayamamıştı.

Luce, Lu Xin'i anlıyordu. Kızın neler hissettiğini tüm kalbiyle anlıyordu. Hiçbir kralın yok edemeyeceği, kim senin söndüremeyeceği bir aşkı paylaşıyorlardı. Doğadan bile daha kuvvetli bir aşkı.

Lu Xin'i kollarının arasına aldı.

Ve altlarındaki zeminin kaydığını hissetti.

Niyeti bu değildi! Ama karnı çoktan karıncalanmaya başlamıştı bile ve görüşü kontrol edilemez bir şekilde bulanıklaşmıştı, kendisini dışarıdan görebiliyordu, tuhal, vahşi ve geçmişine sıkı sıkıya tutunan biri gibiydi. Sonra oda dönmeyi bıraktı ve elinde tuttuğu kâhin kemiğiyle Luce tek başına kaldı. Her şey olup bitmişti. O artık Lu Xin'di.

"Uç dakikalığına ortadan kayboluyorum ve sen üç bo-yut deneyimi yaşamaya kalkıyorsun?" dedi Bili. "Küçük bir hilkat garibes, geri döndüğünde sorumlu olduğu kızın kendi mezarını kazdığını görmeden huzurla bir bardak yı-

semin çayı içemez mi? Muhafızlar o kapıyı tıklatırsa neler olabileceğini hiç düşündün mü?”

Ana odanın büyük bambu kapısı sertçe tıklatıldı.

Luce yerinden sıçradı.

Bill kollarını göğsünde kavuşturdu. “İyi insan lafın üstüne gelirmiş,” dedi. Sonra abartılı tiz bir sesle bağırma-ya başladı. “Ah, Bill! Yardım et, Bill, şimdi ne yapacağım? Kendimi *son derece aptal bir duruma* düşürmeden önce sana herhangi bir soru sormayı düşünemedim, Bill!”

Fakat Luce’un Bill’e soru sormasına gerek yoktu. Lu Xin’in zihni bir şeyler düşünmeye başlamıştı bile. Bugüne uyduruk bir kralın ölümü değil, bundan daha büyük, daha karanlık ve kanlı bir şeyin damgasını vuracağını biliyordu: Ordular arasındaki büyük çarpışmanın. Kapıyı tıklatan kişi kim miydi? Savaşa kadar krala eşlik etmeyi bekleyen heyet. Kralın birliklerini savaşa sürmesi gerekiyordu.

Ancak kral ölmüş ve bir gardıroba tıklmıştı.

Ve Luce, Lu Xin’in bedeninde, kralın odasında sıkışıp kalmıştı. “Emirlerinizi bekliyoruz.”

Luce, Lu Xin’in ipek kimonosunun içinde donup kaldı. Kral Shang diye biri yoktu. İntihar etmesiyle imparatorluk kralsız, tapınaklar baş rahipsiz ve ordu generalsiz kalmıştı, hem de imparatorluğu müdafaa etmesi gereken bir savaş-tan hemen önce.

“Kötü zamanlama diye buna derim,” dedi Bill.

“Ne yapacağım?” Luce ejderha desenli gardıroba döndü ve kralı görünce suratını buruşturdu. Boynu anormal bir şekilde büküktü ve göğsündeki kan lekesi kuruyup kah-verengi bir hal almıştı. Lu Xin hayattayken kraldan nefret ediyordu. Luce artık Lu Xin’in üzüntüsünden değil aşkı,

De'ye olacaklardan endişe ettiği için gözyaşı döktüğünü biliyordu.

Üç hafta öncesine kadar Lu Xin, Lluan Nehri kıyısındaki ailesinin darı çiftliğinde yaşıyordu. Bir öğleden sonra parlak at arabasıyla nehir kenarından geçen kral, Lu Xin'ı ekinleri biçerken görmüştü. Ondan hoşlandığına karar vermişti. Ertesi gün ordudan iki adam Lu Xin'in evine gitmişti. Ve böylece Lu Xin evini ve ailesini terk etmek zorunda kalmıştı. Komşu köyde yaşayan genç ve yakışıklı balıkçı De'yi de terk etmek zorunda kalmıştı.

Kral onu çağırmadan önce De, Lu Xin'e bir çift kara bataklık yardımıyla nasıl balık tutulacağını göstermişti, boyunlarına gevşek bir şekilde bir parça halat bağlamak gerekiyordu, böylece ağızlarıyla birkaç balık yakalayabiliyor ama onları yutmuyorlardı. Tuhaf kuşların gagalarından balıkları yavaşça çıkartmasını izlerken, Lu Xin De'ye âşık olmuştu. Ertesi sabah ise ona sonsuza dek veda etmek zorunda kalmıştı.

Lu Xin'in De'yi en son gördüğünden beri on dokuz, evinden gelen kötü haberin üzerinden ise yedi gün gtmışti. De ve komşu çiftliklerden diğer çocuklar isyan oduşuna katılmak için köylerini terk etmişlerdi ve gitmelerinin hemen ardından kralın adamları kaçakları ararken köyün altını üstüne getirmişlerdi.

Kralın öldüğü ortaya çıkarsa, Shanglı adamlar Lu Xin'e asla merhamet göstermezlerdi. Ve Lu Xin De'yi asla bulamaz, Daniel'la asla kavuşamazdı.

Heyetin kralın öldüğünü bilmemesi gerekiyordu.

Gardırop rengârenk, egzotik kumaşlarla doluydu, fakıl Luce'un gözüne bir şey ilişti: Kocaman, kıvrımlı bir mip fer. Ağırdı, sıkı dikişlerle birbirine tutturulmuş kalın den

parçalarından yapılmıştı. Ön tarafında üzerine ateş üfleyen bir ejderha işlenmiş düz, bronz bir plaka vardı. Ejderha kralın doğduğu yılın burcunu simgeliyordu.

Bill önünde uçtu. “Kralın miğferiyle ne yapacaksın?”

Luce miğferi başına geçirip siyah saçlarını içine soktu. Sonra gardırobun diğer kapısını açtı, buldukları onu hem heyecanlandırmış hem de endişelendirmişti.

“Kralın zırhıyla yapacağı şeyi,” dedi ve ağır kıyafetleri kollarına aldı. Geniş deri pantolonu, kalın deri tuniği giyip zincirli zırh eldivenleri ellerine geçirdi, deri ayakkabılar ona fazla büyük gelmişti ama idare etmek zorundaydı ve bronz göğüs zırhı üst üste binen metal plakalardan oluşuyordu. Miğferin üstündeki ateş üfleyen siyah ejderhanın aynısından deri tuniğin önüne de işlenmişti. Bu ağır kıyafetlerin içinde insanların dövüşebildiklerine inanmak güçtü, fakat Lu Xin kralın tam anlamıyla dövüşmediğini biliyordu - o sadece savaş arabasında oturup birliklerini savaşa götürüyordu.

“Giyinip kuşanmanın sırası değil!” Bill ona bir pençe attı. “Bu şekilde dışarı çıkamazsın.”

“Neden? Her şey üzerime oldu. Sayılır.” Pantolonunu sağlamlaştırmak için üst kısmını katladı.

Lavabonun yanında cilalanmış tenekeden yapılmış bambu çerçeveye oturtulmuş bir ayna buldu. Yansımasında, Lu Xin’in yüzünün miğferin kalın bronz plakasıyla gizlendiğini gördü. Deri zırhın altında vücudu iri yarı ve kuvvetli görünüyordu.

Luce giyinme odasından çıkıp yatak odasına dönmek üzere harekete geçti.

“Bekle!” diye bağırdı Bili. “Kral hakkında ne söyleyeceksin?”

Luce Bill’e döndü ve gözlerini görebilmesi için ağır deri miğferi kaldırdı. “Kral benim.”

Bili gözlerini kırıştırdı ve bir kez bile karşılık vermeye kalkmadı.

Luce’un içini bir güç dalgası kapladı. Kendisini ordu nun generali kılığına girerek gizlemesinin Lu Xin’in yapabileceği bir şey olduğunu anladı. Sıradan bir asker olan De, elbette savaş alanında olacaktı. Ve Lu Xin onu bulacaktı.

Kapı tekrar vuruldu. “Kral Shang, Zhour ordusu ileri yor. Bizimle gelmelisiniz!”

“Sanırım biri size sesleniyor, Kral Shang.” Bill’in sesi de şişmişti. Daha kalın ve cızırtılıydı, odanın etrafında öylesine yankılanmıştı ki Luce yerinden sıçradı ama dönüp ona bakmadı. Ağır bronz kolu kaldırıp kalın bambu kapıyı açtı.

Göz alıcı kırmızı ve sarı dövüş kimonolarını giymiş in, adam gergin bir şekilde onu selamladı. Luce görür göt mez kralın en yakın üç heyet üyesini tanıdı: Küçük dışli ve kısık sarı gözlü Hu. Geniş omuzlu ve gözleri ayırık olan aralarındaki en uzun boylu Cui. Heyetin en genç ve kibar üyesi Huang.

“Kral çoktan savaş için giyinmiş,” dedi Huang ve merakla boş odaya göz attı. “Kral... Farklı görünüyor.”

Luce donup kaldı. Ne söyleyecekti? Ölen kralın sesini hiç duymamıştı ve taklit etme konusunda son derece bı şansızdı.

“Evet.” Hu, Huang’a katıldığını belirtti. “Dinlenilir, görünüyor.”

Uzun ve rahat bir nefes verdikten sonra Luce miğfci m başından düşmemesine dikkat ederek kafasını salladı.

Üç adam da krala - Luce'a - mermer koridorda ilerlemesi için işaret etti. Huang ve Hu, Luce'un iki yanında askerlerin moralinin ne kadar düşük olduğu hakkında fısıldaşıyorlardı. Luce'un arkasında yürüyen Cui ise onu huzursuz ediyordu.

Saraydan hiç çıkılamayacak gibiydi - bembeyaz parlayan yüksek kalkanlı tavanları, her dönüşte bir tane bulunan yeşim taşından heykeller, her duvarda göze çarpan bambu çerçeveli aynalar. Nihayet son eşiği de geride bırakıp gri sabaha çıktılarında, uzaktaki kırmızı ahşap savaş arabasını görünce Luce'un dizleri titremeye başladı.

Bu hayattaki Daniel'ı bulmalıydı ama savaşa gitme fikri onu çok korkutuyordu.

Savaş arabasının yanında, kralın heyeti onu selamlayıp eldivenlerini öptüler. Luce zırhlı eldivenleri giydiği için minnettardı ama yine de hareketlerinin onu ele vermesinden korktuğu için hemen elini çekti. Huang ona ahşap saplı ve ucu birkaç santim aşağı doğru kıvrık uzun bir mızrak verdi. "Baltalı kargınız, Majesteleri."

Luce ağır silahı neredeyse yere düşürecekti.

"Sizi ön cephenin üst kısmını görmeye götürecekler," dedi. "Hepimiz arkanızdan sizi takip edeceğiz ve süvarilerle orada buluşacağız."

Luce savaş arabasına doğru döndü. Araç iki siyah atın çektiği, iki büyük tahta tekerleği bir arada tutan uzun bir aksın üstüne yerleştirilmiş platformdan ibaretti. Parlak, cilalı kırmızı tahtadan yapılmıştı ve içine oturarak ya da ayakta durarak üç kişi sığabilirdi. Savaş sırasında deri güneşliği ve perdeleri kaldırılabilirdi ama yolcusunun mahremiyeti için şimdilik örtülüydüler.

Luce arabaya tırmandı, perdeleri aralayıp yerine otur-

du. Koltuk kaplan derisi dolguluydu. İnce bıyıklı sürücü dizginleri kavradı ve elinde baltası olan gözleri kapanan bir asker onun hemen yanına geçti. Kamçının şaklatılmasıyla atlar dört nala koşmaya başladı, Luce altında dönen tekerleri hissedebiliyordu.

Sarayın yüksek ve sade kapılarını geride bıraktılar, güneş sisin arasından batıya doğru uzanan geniş yeşilliklere vuruyordu. Manzara çok hoştu ama Luce bu güzelliği takdir edemeycek kadar gergindi.

“Bili,” diye fısıldadı. “Yardım et?”

Cevap alamadı.

“*Bili?*”

Perdeleri aralayıp dışarı baktı, fakat bu sadece yolculuk boyunca kralı koruması gereken gözleri kapanan askerin dikkati çekti. “Majesteleri, lütfen, güvenliğiniz için size yalvarıyorum.” Perdeyi örtmesi için Luce’a işaret etti.

Luce inleyerek arabanın dolgulu koltuğuna yaslandı. Şehrin taş kaldırımları sona ermiş olmalıydı, çünkü yolculuk oldukça sarsıntılı bir hal almıştı. Luce tahta bir hız trenindeymiş gibi koltukta bir o yana bir bu yana savruluyordu. Parmaklarını kaplan derisinin kalın tüylerine geçirdi.

Bili ondan *bunu* yapmasını istememişti. Ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olmayarak ona bir ders ıttı vermeye çalışıyordu?

Yoldaki her sarsıntıyla birlikte dizleri kısırdıyordu. Dc’yi nasıl bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kralın muhafızları eğer perdenin arasından bile bakmasına izin vermiyorkınsa, ön saflara geçmesine nasıl izin verebilirlerdi ki?

Ama sonra:

Bir keresinde, binlerce yıl önce, eski benliği ölen kralın kılığında bir at arabasında tek başına oturmuştu. Lülu

bunu hissedebiliyordu - eski bedenine girmemiş olsaydı bile Lu Xin burada olacaktı.

Üstelik tuhaf ve aksi bir hilkat garibesinin yardımını olmadan. Ve daha da önemlisi, Luce'un şimdiye kadarki yolculuğu boyunca edindiği bilgilere sahip olmadan. Chichén Itzá'da Daniel'ı tüm ihtişamıyla görmüştü. Londra'dayken nihayet Daniel'ın lanetine tanık olmuş ve onu anlamıştı. Tibet'te intihar ettiğine ve Versay'da onu berbat bir hayattan kurtardığına şahit olmuştu. Prusya'da ölümünün verdiği acıya dayanmak için sanki bir büyüünün etkisi altındaymış gibi onun uyuyuşunu izlemişti. Helston'da kibirli ve şımarık olmasına rağmen Daniel'ın ona âşık olduğunu görmüştü. Milano'dayken kanatlarındaki yaralara dokunmuş ve sırf onun için Cennet'i bırakarak ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini anlamıştı. Moskova'da onu kaybettiğinde, tekrar tekrar yaşamak zorunda kaldığı o üzüntüyü fark etmişti.

Luce bu laneti ortadan kaldırmak için Daniel'a borçluydu.

At arabası aniden durunca Luce neredeyse yerinden fırlayacaktı. Dışarıda, binlerce atın toynağı yeri dövüyordu - bu çok tuhaftı, çünkü kralın arabası olduğu yerde duruyordu.

Dışarıda başka biri vardı.

Luce çarpışan metal sesi ve acı dolu bir inleme duydu. At arabası şiddetli bir şekilde sarsıldı. Ağır bir şey yere düştü.

Daha fazla çarpışma sesi ve daha fazla inleme duyuldu, acı bir çığlık ve başka bir patırtı daha. Elleri titreyen Luce, deri perdeyi hafifçe araladığında gözleri kapanan askerin yerdeki kan gölünün içinde yattığını gördü.

Kralın arabasına tuzak kurulmuştu.

Asilerden biri Luce'un önündeki perdeyi açtı. Yabancı savaşçı kılıcını kaldırdı.

Luce kendisine engel olamayarak çığlık attı.

Kılıç havada kaldı ve sonra içini kaplayan sıcak bir duygu Luce'un damarlarında dolaşarak onu sakinleştirdi, kalp atışlarını düzene soktu.

At arabasındaki savaşçı De'ydi.

Deri başlığı omuzlarına dökülen siyah saçlarını örtüyordu ama yüzü tüm muhteşemliğiyle ortadaydı. Pürüzsüz buğday teninde, menekşe renkli gözleri dikkat çekiyordu. Şaşkın ve aynı zamanda umut dolu görünüyordu. Kılıcını çekmiş olsa da darbeyi indirmemesi gerektiğini hissetmişçesine duraksamıştı. Luce hemen başındaki miğferi çıkarıp koltuğa fırlattı.

Koyu saçları serbest kaldı ve lüleleri bronz göğüs zırhına kadar indi. Gözleri dolduğu için görüş alanı bulanıklaştı.

"LuXin?" De onu kollarının arasına aldı. Burnu onun kine değdi ve Luce yanağını onunkine yasladı, kendini git vende hissediyordu. De gülümsemesine engel olamıyordu gibiydi. Lu Xin kafasını kaldırıp dudaklarını De'nin dudaklarına bastırdı. De bu öpücüğe açıklık karşılık verdi ve Luce aralarında bu kadar çok zırhın olmamasını dilerken De'nin vücudunun ağırlığını üzerinde hissederek o anın tadını çıkarmaya baktı.

"Burada görmeyi beklediğim en son kişi sensin," dedi De kısık bir sesle.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," dedi Lu Xin. "Burada ne yapıyorsun?"

"Zhou asilerine katıldığımda, kralı öldürüp seni gen alacağıma yemin ettim."

“Kral... Ah, artık hiçbir şeyin önemi yok,” diye fısıldadı Luce ve sonra De’nin boynuna sarılıp onu yanaklarından ve gözlerinden öptü.

“Hiçbir şeyin önemi yok,” dedi De. “Artık yanındayım.”

Luce Chichén Itzá’da gördüğü göz alıcı ışıltı düşündü. Onu evinden oldukça uzaktaki diğer hayatlarında, başka şehirlerde ve zamanlarda görmesi, Daniel’in onu ne kadar çok sevdiğini doğrulamıştı. Aralarındaki bağ koparılamazdı - bu birbirlerine bakmalarından, birbirlerinin düşüncelerini okumalarından ve birbirlerini tamamlamalarından anlaşılıyordu.

Fakat Luce asırlardır onların acı çekmesine neden olan laneti nasıl unutabilirdi? Peki ya laneti ortadan kaldırmak için çıktığı yolculuğu? Gerçekten Daniel ile birlikte olabilmesi için üstesinden gelmesi gereken çok fazla engel olduğunu unutamayacak kadar yol katetmişti.

Şu ana dek tanık olduğu her yaşamı ona bir şeyler öğretmişti. Elbette, bu hayatın da ona öğreteceği şeyler olmalıydı. Ancak bakması gereken şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

“Birlikleri aşağıya yönlendirmek için kralın buraya geleceği haberini almıştık,” dedi De. “Asiler kralın süvarilerini tuzığa düşürmek için bir plan yaptı.”

Huang’ın söylediklerini hatırlayan Luce, “Yoldalar,” dedi. “Her an burada olabilirler.”

Daniel kafasını salladı. “Ve buraya vardıklarında, asiler dövüşmemi isteyecektir.”

Luce suratını buruşturdu. Şimdiye dek iki kez Daniel’in savaşa hazırlandığını görmüştü ve her ikisi de bir daha asla

görmek istemediği şeylerle sonuçlanmıştı. “Sen dövüşürken ne yapmalıyım..

“Savaşa katılmayacağım, Lu Xin.”

“Ne?”

“Bu bizim savaşımız değil. Hiçbir zaman öyle olmadı. Kalıp başkalarının savaşa katılabiliriz ya da *hep* yaptığımız gibi yapar ve birbirimizi her şeyin üstünde tutarız. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı. Lu Xin, De’nin söylediklerinin ardında yatan derin anlamı bilmiyordu ama Luce anladığından neredeyse emindi - Daniel onu seviyordu, o da Daniel’i seviyordu ve onlar birlikte olmayı seçiyorlardı.

“Gitmemize kolay kolay izin vermeyeceklerdir. Onları terk ettiğim için asiler beni öldürür.” Başlığını başına gc çirdi. “Senin de mücadele etmen gerekecek.”

“Ne?” diye fısıldadı Luce. “Ben dövüşemem. Bu şeyi bile zar zor kaldırıabiliyorum.” Kargısını işaret etti. “Yapamam...”

“Evet,” dedi De, bu tek kelimeye büyük bir anlam yükleyerek. “Yapabilirsin.”

At arabası ışıkla doldu. Bir an için Luce *buraya katlat* diye düşündü; alev alacağı, Lu Xin’in öleceği ve ruhum m gölgelerin arasına döneceği anm geldiğini sandı.

Ama böyle bir şey olmalı. De’nin göğünden ılık saçılıyordu. Bu Daniel’in ruhunun ışığıydı. Mayalıların kurban verme töreninde olduğu kadar parlak ya da güçlü değildi ama yine de nefes kesiciydi. Luce’a Lu Xin’i ilk gördü günde tanık olduğu kendi ruhunun ışığını hatırlatıyordu Belki de dünyayı gerçekte olduğu gibi *görmeyi* öğrenmeyi’ başlamıştı. Belki de nihayet tüm ilüzyon ortadan kaybolıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Luce ve uzun saçlarını miğferinin içine soktu. “Hadi gidelim.”

Perdeleri aralayıp at arabasının platformunda durdular. Karşılarında, atlarının sırtında bir tepenin kenarında, kralın arabasının ele geçirildiği yerden yaklaşık elli metre ötede asilerin oluşturduğu yirmi kişilik bir grup bekliyordu. Üzerlerinde kahverengi pantolonları ve kalın, kirli gömleklerden ibaret sıradan köylü kıyafetleri vardı. Kalkanlarının üzerinde Zhou ordusunun sembolü olan fare kabartması dikkat çekiyordu. Hepsi de De’nin emir vermesini bekliyordu.

Aşağıdaki vadiden yüzlerce atın gürültüsü duyuldu. Luce kana susamış Shang ordusunun tamamının aşağıda olduğunu anladı. Lu Xin’in çocukluğundan beri bildiği eski bir savaş şarkısını söyledikleri duyuluyordu.

Ve arkalarında bir yerlerde Luce, Huang ve kralın özel askerlerinin randevulaştıkları tepeye varmak üzere olduklarını biliyordu. Attıkları her adımla kan gölüne, tuzığa yaklaşıyorlardı. Onlar gelmeden Luce ve Daniel buradan uzaklaşmak zorundaydı.

“Beni takip edin,” diye mırıldandı De. “Atlarımızın bizi bu savaştan uzaklaştırabileceği kadar batıya gideceğiz.”

At arabasını çeken atlardan birini serbest bırakıp Luce’a yönlendirdi. Kömür kadar siyah, göğsünde elmas biçimli beyaz bir arması olan at muhteşem görünüyordu. De Luce’un ata binmesine yardım etti ve bir eliyle kralın kargısını diğeriyle de okunu ona uzattı. Luce daha önce hiç atış yapmamıştı, bununla birlikte bir kez olsun tatar yayına elini sürmemişti. Lu Xin ise sadece bir kez ok kullanmıştı, o da küçük kız kardeşinin beşiğine yaklaşan vaşığı korkut-

mak içindi. Ama Luce silahın hafif olduğunu hissetti ve gerekirse kullanabileceğini anladı.

De yaptığı seçime gülümseyerek karşılık verdi ve kendi atına ısıklık çaldı. Güzel kahverengi bir kısrak yanına geldi. Hemen atının sırtına bindi.

Atların arasından endişe dolu bir ses, “De! Ne yapıyorsunuz?” diye seslendi. “Kralı öldürmen gerekiyordu! Onu atlarımızdan birine bindirmen değil!”

Öfkeli adamlar, “Evet! Kralı öldür!” diye bağışmaya başladılar.

Luce, “Kral zaten öldü!” diye seslenince tüm askerlerin sesi kesildi. Miğferin ardındaki kadın sesi hepsini şaşkınlı çevirdi. Silahlarını kaldırmaları gerekip gerekmediğinden emin olamayarak öylece kalakaldılar.

De atını Luce’unkine yaklaştırdı. Ellerini ellerinin arasına aldı. Elleri o ana dek hissettiği her şeyden daha sıcak, daha güçlü ve güven vericiydi.

“Ne olursa olsun, seni seviyorum. Aşkımız benim için her şeyden daha değerli.”

“Benim için de,” diye fısıldayarak karşılık verdi Luce.

De savaş çılgılığı attı ve atları dört nala koşmaya başladı. Tatar yayı neredeyse Luce’un elinden düşüyordu, öne doğru eğilerek dizginleri kavradı.

O sırada asiler bağışmaya başladılar. “Hainler!”

“Lu Xin!” De’nin sesi tiz çılgınlardan ve toynak güröl túsünden daha belirgindi. “Git!” Kolunu kaldırıp tepeye doğru işaret etti.

Atı öylesine hızlı koşuyordu ki Luce hiçbir şey görüyordu. Sanki tüm dünya dehşet verici bir hızla dönüyordu gibiydi. Bir grup asi peşlerine düşmüştü, toynak sesleri sonu gelmeyen bir deprem kadar gürültülüydü.

Asilerden biri kargısıyla Daniel'in yanına yaklaşana dek, Luce elinde tuttuğu tatar yayının varlığını unutmuştu. Ancak o sırada zahmetsizce yayı kaldırdı, hâlâ nasıl kullanacağından tam olarak emin değildi, tek bildiği Daniel'ı incitmeye çalışan kişiyi öldürmesi gerektiğiydi.

şimdi.

Okı serbest bıraktı. Asinin oracıkta can verip atından düştüğünü görünce şaşırdı. Adam yoğun bir toz bulutunun içine gömüldü. Luce göğsünden hedef olan ölü adama korkuyla baktı.

"Atını sürmeye devam et!" diye seslendi De.

Luce güçlölkle yutkunup atının ona rehberlik etmesine izin verdi. Bir şeyler oluyordu. Eğerinde kendisini daha hafif hissediyordu, sanki yer çekiminin üzerindeki gücü aniden azalmıştı ve De'nin ona olan inancı her şeye göğüs germesine yardım ediyordu. Bunun üstesinden gelebilir-di. Onunla kaçabilirdi. Yayına bir ok daha yerleştirip fırlattı ve sonra aynı şeyi tekrarladı. Kendisini korumak dışında kimseyi hedef almıyordu, yine de ona doğru ilerleyen o kadar çok asker vardı ki neredeyse tüm okları tükenmek üzereydi. Sadece iki tane okı kalmıştı.

"De!" diye bağırdı.

Daniel neredeyse eğerinden tamamen kalkmıştı ve bal-tasıyla Shang askerlerinden birini etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. De kanatlarını serbest bırakmamıştı ama öyleymiş gibi hareket ediyordu - tüy kadar hafif ama öldürücü biçimde yetenekliydi. Düşmanlarını öylesine temiz bir şekilde öldürüyordu ki ölümleri anlık ve olabildiğince acısızdı.

"De!" diye bu kez daha güçlü bir şekilde seslendi.

De onun sesini duyar duymaz, başını kaldırdı. Luce

eğerinde ona doğru eğilerek oklarının neredeyse tükendiğini gösterdi. De ona kancalı bir kılıç attı.

Luce kılıcı kabzasından yakaladı. Elinde hiç de tuhal durmuyordu, sonra Shoreline’da aldığı eskrim derslerini hatırladı. İlk maçında, Lilith’i, tüm hayatı boyunca eskrim yapmış kılı kırk yaran, acımasız sınıf arkadaşını yenmişti.

Elbette bunu tekrar yapabiliirdi.

Tam o sırada savaşçılardan biri kendi atından onunkine atladı. Adamın ani ağırlığıyla oturduğu yerde sendeleyeyen Luce çılgılık attı, fakat bir saniye sonra adamın boğazı kesildi ve bedeni yere düştü, Luce’un taze kana bulanmış kılıcı parlıyordu.

Göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Tüm bedeni uğulduyordu. İleri doğru atılıp atını son hız sürmeye başladı, gittikçe hızlanıyordu, ta ki...

Tüm dünya bembeyaz olana dek.

Sonra her şey karardı.

En sonunda parlak renklerden oluşan bir patlanı oldu.

Işığı engellemek için Luce elini kaldırdı ama ışık dışarıdan gelmiyordu. Altındaki at hâlâ dört nala koşuyordu. Hâlâ avcunun içinde tuttuğu kılıcı sağa sola savuruyor, askerlerin boğazlarına ve göğüslerine saplıyordu. Düşmanlar hâlâ ayaklarının dibinde can veriyordu.

Ama nedense Luce tam olarak orada değildi. Bir diğ görüntü zihnine hücum etti... Lu Xin’e ait olan ve Lu Xin’e ait olması imkânsız olan görüntüler.

Daniel’m basit köylü kıyafetleri içinde üzerinden uçtuğunu gördü... Ama bir saniye sonra göğsü çıplak ve uzun sarı saçlıydı... Ve aniden başında bir şövalye miğferi belirdi, siperini kaldırıp onu dudaklarından öptü... Fakat bunu

yapmadan önce şimdiki haline, zamanın içinde yolculuk yapmaya başlamadan önce Thunderbolt'ta ailesinin arka bahçesinde bıraktığı Daniel'a büründü.

Luce bunca zamandır aradığı Daniel'ın o olduğunu anladı. Ona doğru uzanıp ismini söyledi ama tam o sırada tekrar şekil değiştirdi. Ve sonra tekrar. Mümkün olduğunu sandığından çok daha fazla Daniel gördü, her biri bir öncekinden daha muhteşemdi. Büyük bir akordeon gibi birbirlerinin üstüne oturuyorlardı, her bir görüntü arkasındaki gökyüzünün ışığında kırılıp değişime uğruyordu. Burnunun biçimi, çene kemiğinin hattı, teninin rengi, dudaklarının şekli, her şey aynı anda değişime uğrayarak Luce'un görüş alanında belirip kayboluyordu. Gözleri hariç her şey değişiyordu.

Menekşe rengi gözleri hep aynıydı. Ancak bu gözler Luce'un anlayamadığı ve anlamak istemediği korkunç bir şey gizliyordu.

Yoksa Daniel korkuyor muydu?

Aklında beliren görüntülerde, Daniel'ın gözlerindeki korku dolu ifade öylesine yoğundu ki Luce neredeyse onun o güzel gözlerinden bakışlarını kaçırmak istiyordu. Daniel kadar güçlü biri neden korkuyor olabilirdi ki?

Aklına sadece tek bir şey geliyordu: *Kendi ölümü.*

Luce tekrar tekrar kendi ölümünün montajını gördü. Alev almadan hemen önce, zamanın içindeki Daniel'ın gördüğü manzara buna benziyordu. Luce bu korkuyu onda daha önce de görmüştü. Bundan nefret ediyordu, çünkü her defasında birlikte geçirdikleri zamanın dolmak üzere olduğu anlamına geliyordu bu. Luce bu ifadeyi Daniel'ın tüm yüzlerinde görebiliyordu artık. Korku

zaman ve mekân dinlemeden tüm sonsuzluğa yayılmıştı. Birdenbire, daha fazlası olduğunu keşfetti:

Daniel, Luce ölümün başka bir karanlığına adımını atmak üzere olduğu için korkmuyordu. Onun canının yanmasından korkmuyordu.

Daniel *ondan* korkuyordu.

“Lu Xin!” De savaş alanından ona seslendi. Luce bula nık görüntülerin arasından onu görebildi. Net bir şekilde görünen tek şey oydu, çünkü etrafındaki her şey kör edici bir parlaklıkla yanıyordu. Ve Luce’un *içindeki* her şey de. Daniel’a duyduğu sevgi mi bu şekilde tutuşmasına neden oluyordu? Yoksa onu her defasında yok eden Daniel’ın değil, kendi tutkusu muydu?

“Hayır!” De ellerini ona doğru uzattı. Ama artık çok geçti.

□ □ □

Başı ağrıyan Luce, gözlerini açmak bile istemiyordu.

Bili geri dönmüştü. Zemin serindi ve Luce yine karanlığın içindeydi. Arkada bir yerlerde akan şelaleden sıçrayan su damlaları sıcak yanaklarını ıslatıyordu.

“Çok iyi idare ettin,” dedi Bili.

“Hayal kırıklığına uğramış gibisin,” dedi Luce. “Bana nereye kaybolduğunu açıklamaya ne dersin?”

“Yapamam.” Bili tombul dudaklarını büzüp hiçbir şey söylemeyeceğini belli etti.

“Neden?”

“Kişisel sebepler.”

“Sorun Daniel mı?” diye sordu Luce. “Seni görebilccc ği için, öyle değil mi? Bana yardım ettiğini bilmesini istemenin bir sebebi olmalı.”

Bili gülümsedi. “Benim işlerim her zaman seninle ilgili

değil, Luce. Sorumlu olduğum başka şeyler de var. Ayrıca son zamanlarda oldukça bağımsızlaştın. Belki de küçük anlaşılmamızı sona erdirmenin vakti gelmiştir, kendi başının çaresine bakabilirsin. Bundan sonra neden bana ihtiyacın olsun ki?”

Luce onunla tartışamayacak kadar yorgundu ve hâlâ az önce gördüklerinin etkisi altındaydı. “Faydası yok.”

Bill’in içindeki tüm öfke hava kaçıran bir balon gibi kayboldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Ölmem Daniel’in yaptığı herhangi bir şeyden kaynaklanmıyor. Bunun benim içimde olan bir şeyle ilgisi var. Belki onun sevgisi bunu açığa çıkarıyordur ama... Hepsi benim suçum. Bu lanetin bir parçası olmalı, fakat ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, ölmeden önce Daniel’in gözlerinde beliren ifadenin her defasında aynı olduğu.”

Bill başını eğdi. “Şimdilik.”

“Onu mutlu etmekten çok üzüyorum,” dedi Luce. “Benden vazgeçmemiş olsa bile vazgeçmek zorunda. Bunu ona yapmaya artık devam edemem.”

Luce başını ellerinin arasına aldı.

“Luce?” Bill onun dizine oturdu. Onunla ilk tanıştığında ona gösterdiği tuhaf şefkat geri dönmüştü. “Bu kısır döngüyü sona erdirmek mi istiyorsun? Daniel’in iyiliği için?”

Luce kafasını kaldırıp gözyaşlarını sildi. “Aynı şeyi tekrar tekrar yaşamayacağını mı söylüyorsun? Bunun olması için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Eski benliklerinden birinin bedenine girdiğinde, her yaşamında ölmeden önce ruhunun ve her iki bedeninin

ayrıldığı bir an var. Her şey bir saniye içinde olup bitiyor.”

Luce gözlerini kısıtı. “Sanırım bunu hissettim. Öleceğimi anladığım anda, ölmeden hemen önce, değil mi?”

“Aynen öyle. Yaşamlarının bir araya gelmesiyle ilgili. Tam o saniyede, lanetli ruhunu şimdiki bedeninden ayımanın bir yolu var. Ruhunu oyarak bedeninden çıkarmak gibi. Bu, lanetinin getirdiği yeniden *dirilme elementini* gıcı dönüşü olmayacak bir biçimde ortadan kaldıracak.”

“Ama ben reenkarnasyon döngümün sonunda olduğumu, bu hayattan sonra başka bir bedende tekrar dirilmeyeceğimi sanıyordum? Vaftiz edilmediğim için. Çünkü hiçbir zaman...”

“Bunun bir önemi yok. Hâlâ o döngüye bağlısın. Şimdiki zamana döndüğünde, her an ölebilirsin...”

“Daniel’a olan sevgim yüzünden.”

“Elbette, öyle bir şey,” dedi Bili. “Şey. Tabii geçmişinle olan bağını koparmadığın sürece.”

“O halde, eski benliğimin bedeninden çıktığımda her zaman olduğu gibi ölecek...”

“Ve sen de daha önce olduğu gibi özgür kalacaksın, ancak bu kez ruhunu da ölüme terk etmiş olacaksın. Ve gen döneceğin beden de...” Luce’un omzunu dürttü. “Zamanın başlangıcından beri üzerinde dolaşan lanet olmadan yaşayacak.”

“Artık ölmek yok mu?”

“Bir binanın tepesinden atlamaz ya da bir katille birlikte bir arabaya binmez ya da bir kutu Unisom içmezsen ya da...”

“Anladım,” diyerek araya girdi Luce. “Ama bu...” Sesi

nin titrememesi için uğraşıyordu. “Daniel’ın beni öptüğünde öldüğüm gibi olmayacak ya da...”

“Daniel *hiçbir şey* yapmayacak.” Bill söylediklerinden emin bir şekilde ona baktı. “Artık o seni kendine çekmeyecek. Kendi hayatına devam edeceksin. Muhtemelen sıkıcı bir adamla evlenip on iki çocuk doğuracaksın.”

“Hayır.”

“Sen ve Daniel o nefret ettiğiniz lanetten kurtulmuş olacaksınız. *Özgür* olacaksınız. Anlıyor musun? O da kendi yoluna devam edip mutlu olacak. Daniel’ın mutlu olmasını istemiyor musun?”

“Ama Daniel ve ben...”

“Daniel ve sen diye bir şey olmayacak. Pekâlâ, bu acı bir gerçek. Fakat bir düşün, artık onu incitmeyeceksin. Büyü biraz, Luce. Hayatta gençlik aşkından daha önemli şeyler var.”

Luce bir şeyler söylemek istercesine ağzını açtı ama sesinin titrediğini duymak istemiyordu. Daniel’ın olmadığı bir hayatı düşünemiyordu. Fakat şimdiki hayatına geri dönüp Daniel ile olmaya çalışmak onu öldürecekti. Bu laneti ortadan kaldırmak için elinden geleni denemişti, ancak cevap hâlâ ondan kaçmayı sürdürüyordu. Belki de böyle olması gerekiyordu. Bu fikir şu an ona çok korkunç geliyordu ama şimdiki hayatına geri döndüğünde Daniel’ı tanımıyor olarsa, o halde onu özlemeyecekti. Ve o da Luce’u özlemeyecekti. Belki de bu her ikisi için de daha iyiydi.

Hayır. Onlar ruh ikizleriydi. Ve Daniel onun hayatına aşktan çok daha fazlasını katmıştı. Arriane, Roland ve Gabbe’yi. Hatta Cam’i bile. Luce kendisi hakkında öğrendiği her şeyi - ne istediği, ne istemediği ve kendisini nasıl

savunacağını - onlara borçluydu. Daniel olmasaydı, aslı Shoreline’da okumaz, Shelby ve Miles gibi gerçek dostlar edinemezdi. Peki ya Sword & Cross’a hiç gider miydi? Dünyanın neresinde olurdu? *Kim olurdu?*

Onsuz bir gün bile mutlu olması mümkün müydü? Başka birine âşık olabilir miydi? Luce bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Daniel’m olmadığı bir hayat onı renksiz ve sıkıcı geliyordu. Luce’un ikide bir geri dönüp durduğu tek parlak nokta hariç: *Ya Daniel’i bir daha incitmek zorunda kalmazsa?*

“Bunu düşünmek istiyorum.” Luce’un sesi fısıltıdan ibaretti. “Tekrar düşünmeliyim. Peki bu nasıl olacak?”

Bili arkasındaki küçük siyah kayıştan yavaşça uzun, giimişi bir şey çıkardı. Luce daha önce bunu fark etmemişti Bill’in uzattığı kör uçlu, gümüş oku görür görmez tanıdı.

Sonra Bili gülümsedi. “Hiç yıldız iğnesi görmüş miydün?”

ON SEKİZ

Yanlış Yönlendirme

Kudüs, İsrail

27 Nisan 2760

“Demek o kadar da kötü biri değilsin?” dedi Shelby Daniel’a.

Eski Kudüs nehrinin kıyısındaki çimenlerin üzerinde oturmuş Cennet’ten kovulan iki meleğin yollarını ayırdıkları ufka doğru bakıyorlardı. Gökyüzünde Cam’ın az önce olduğu yerde altın tonlarında belli belirsiz bir iz kalmış ve hava çürümüş yumurta gibi kokmaya başlamıştı.

“Elbette, kötü biri değilim.” Daniel elini serin suya daldırdı. Cam’ın seçimini yaptığı anı izlemenin etkisiyle kanatları ve ruhu hâlâ sıcaktı. Onun için ne kadar da basitti. Ne kadar kolay ve hızlı bir şekilde verilmiş bir karardı.

Ve her şeyin sebebi kalbinin kırılmış olmasıydı.

“Luce, Cam ve senin anlaşma yaptığınızı öğrenince yıkıldı. Hiçbirimiz sebebini anlayamadık.” Shelby bu sözleri

doğrulamasını istercesine Miles’a baktı. “Nasıl anlayabili-
dik ki?”

“Ondan bir şey gizlediğinizi sandık.” Miles beysbol
şapkasını çıkarıp kafasını ovuşturdu. “Cam hakkında bil-
diğimiz tek şey onun kötü biri olduğuydu.”

Shelby parmaklarını pençe gibi yaptı. “*Tıslama, kükrenir*
ve benzeri şeyler.”

“Tam anlamıyla saf olan çok az ruh vardır,” dedi l);
niel. “Cennet’te, Cehennem’de ya da Dünya’da.” Başını
çevirip gökyüzünün doğusunda, kanatlarını açıp uçtuğun-
da Dani’nin bırakmış olabileceği gümüş tozu aradı. Hiçhi-
şey yoktu.

“Özür dilerim,” dedi Shelby. “Ama ikinizi kardeş olarak
düşünmek çok tuhaf.”

“Hepimiz bir zamanlar aileydik.”

“Evet, ama bu *çok uzun zaman* önceydi.”

“Binlerce sene iki kişinin arasında olan şeyin sonu-
za dek süreceğini sanıyorsunuz.” Daniel kafasını salkıdı
“Her şey değişim halinde. Zamanın başlangıcında Canır
birlikteydik ve zamanın sonuna dek onu göreceğim.”

Shelby hayretle kaşlarını kaldırdı. “Cam’in taraf de-
ğiş-tireceğini mi düşünüyorsun? Sence tekrar ışığa mı döne-
cek?”

Daniel ayağa kalkmaya yeltendi. “Hiçbir şey sonsuz,
kadar aynı kalmaz.”

“Peki ya Luce’a karşı hissettiğin sevgi?” diye sordu Mi-
les.

Daniel olduğu yerde kaldı. “O da değişiyor. Luce bu dr
neyimden sonra daha farklı biri olacak. U marım...” I lâll
çimenlerin üstünde oturan Miles’a bakınca, Daniel olulan

nefret etmediğini anladı. Düşüncesizce hareket etmiş olsa da Nefilim sadece yardım etmeye çalışmıştı.

Daniel ilk kez kimsenin yardımına ihtiyacı olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirdi; yolculuğu boyunca ihtiyacı olan tüm yardımı eski benliklerinden almıştı. Ve şimdi, nihayet Luce'a yetişmeye hazırды.

Neden hâlâ burada duruyordu?

"İkinizin eve dönme vakti geldi," dedi ve önce Shelby'ye sonra Miles'a ayağa kalkmaları için yardım etti.

"Hayır," dedi Shelby ve Miles'ın ona uzattığı eli tuttu. "Bir anlaşma yaptık. Luce'un iyi olduğunu bilene kadar geri dönmeyeceğiz..."

"Fazla sürmeyecek," dedi Daniel. "Sanırım onu nerede bulacağımı biliyorum ve orası ikinizin gidebileceği bir yer değil."

"Hadi, Shel." Miles çoktan nehrin kıyısındaki zeytin ağacının gölgesinde beliren Duyurucuyu aralamaya başlamıştı. Duyurucu ellerinde toplanıp dönmeye başladı ve bir süreliğine biçimsiz kaldı, çarkın üstünden fırlamak üzere olan çömlekçi kili gibiydi. Ama Miles gölgeyi dizginleyip döndürerek oldukça büyük, siyah bir portal haline getirdi. Duyurucuyu hafifçe araladı ve önden Shelby'nin gitmesi için işaret etti.

"Bu işte iyiye gidiyorsun." Daniel da kendi gölgesinden Duyurucusunu çağırmıştı. Gölge önünde titriyordu.

Nefilimler kendi geçmiş deneyimleri yüzünden burada olmadıklarından kendi zamanlarına geri dönebilmek için bir Duyurucudan diğerine geçmek zorunda kalacaklardı. Bu çok zor olacaktı ve Daniel yolculukları yüzünden değil eve dönecekleri için onları kısıkanıyordu.

"Daniel." Shelby Duyurucudan kafasını çıkardı. Etra-

fini saran gölgelerin arasında vücudu belli belirsizdi. “İyi şanslar.”

O ve Miles el sallayıp içeri girdiler. Gölge kendiliğim den kapanıp bir nokta kadar küçüldükten sonra ortadan kayboldu.

Daniel bunun olduğunu görmedi. O çoktan gitmişti.

□ □ □

Soğuk rüzgâr Daniel’m içine işliyordu.

Daha önceki seyahatlerinden daha hızlı bir şekilde asla geri döneceğini düşünmediği bir yere ve zamana dönmüş-tü.

“Hey,” diyen bir ses ona seslendi. “Boğuk ve kabaydı ama tam Daniel’m yanından geliyordu. “Yavaşla biraz, olur mu?”

Daniel sestten uzaklaştı. “Kimsin sen?” diyerek görün mez boşluğa seslendi. “Ortaya çık.”

Karşısında hiçbir şey belirmeyince, Daniel dalgalanan beyaz kanatlarını açtı - hem yavaşlamak hem de Duyurucunun içindeki davetsiz misafire meydan okumak istiyordu. Kanatlarının ısıltısı Duyurucunun içini aydınlattı ve Daniel içindeki gerginliğin biraz olsun azaldığını hissetti.

Tamamen uzattığı kanatları tünelin genişliği kadardı. Sivri uçları oldukça hassastı ve Duyurucunun nemli du varlarına değdiğinde Daniel’ın içini rahatsız edici buz bu his kaplıyordu.

Karşısındaki karanlıkta yavaşça bir figür belirdi.

Önce kanatları görüldü: Küçük ve inceciklerdi. Sonra bedeni Daniel’m Duyurucusunu paylaşan küçük, solgun meleği görebileceği kadar renklendi. Daniel onu tanıdı

yordu. Meleğin hatları bir bebeğinki kadar yumuşak ve masum görünüyordu. Basık tünelde, Daniel kanatlarını her çırpıtığında oluşan rüzgârın etkisiyle sarı saçları gümüş renkli gözlerine doğru savruluyordu. Çok genç görünüyordu ama elbette diğerleri kadar yaşlı olmalıydı.

“Sen de kimsin?” diye sordu Daniel. “Buraya nasıl girdin? Terazi sen misin?”

“Evet.” Masum ve çocuksu görünümüne rağmen meleğin kalın bir sesi vardı. Bir anlığına arkasına uzanınca Daniel orada bir şey sakladığını düşündü - belki de kendi türünün tuzağa düşürme aletlerinden biriydi - ama melek arkasına dönüp ensesindeki yarayı gösterdi. Terazi’nin yedi tane altın noktadan oluşan sembolünü. “Ben Terazi’yim.” Kalın sesi boğuk ve pıhtılaşmıştı. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Daniel dişlerini gıcırdattı. Terazi Daniel’in ona ya da her şeye karışmasına karşı hiç saygı duymadığını biliyor olmalıydı. Ama kibirli davranışlarından ve düşen melekleri sürekli tek bir tarafa çekmeye çalışmalarından ne kadar nefret ettiğinin önemi yoktu. İsteklerini yerine getirmesi gerekiyordu. Bu Terazi’nin tuhaf bir yanı vardı, fakat Duyurucusuna ondan başka kim girebilirdi ki?

“Acelem var.”

Melek sanki bundan haberi varmışçasına kafasını salladı. “Lucinda’yı mı arıyorsun?”

“Evet,” deyiverdi Daniel. “Yardıma ihtiyacım yok.”

“Var.” Melek kafasını salladı. “Çıkışı ıskaladın.” Aşağıyı, Daniel’in az önce geldiği dikey tüneli işaret etti. “İşte orada.”

“Hayır...”

“Evet.” Melek gülümseyerek küçük sivri dişlerini gös-

terdi. “Bekleyip izleriz. Duyuruculardan kimlerin geçtiğini ve nereye gittiklerini görürüz.”

“Duyurucuların polisliğini yapmanın Terazi’nin yetki alanına girdiğini bilmiyordum.”

“Bilmediğin çok şey var. Luce’un buradan geçişi monitörümüze takıldı. Şimdiye kadar oldukça ilerlemiş olmalı. Onun peşinden gitmelisin.”

Daniel doğruldu. Terazi Duyurucular arasında görme yetisine sahip olan tek melekti. Ve Terazi üyelerinden birinin Luce’un yolculuğunu görmesi mümkündü.

“Neden onu bulmam için bana yardım ediyorsun?”

“Ah, Daniel.” Melek kaşlarını çatı. “Lucinda senin ka derinin bir parçası. Onu bulmanı istiyoruz. Doğana sadık kalıp...”

“Cennet’le birlik olmamı istiyorsunuz?” diye homurdandı Daniel.

“Yavaş yavaş.” Melek kanatlarını yanlarına indirdi ve tii nelin içinde ilerledi. “Ona yetişmek istiyorsan,” dedi kalın sesiyle. “Sana yolu gösterebilirim. Bağlantı noktalarının nerede olduğunu biliyorum. Geçmiş zamanların dokutan arasında bir portal açabilirim.” Sonra kısık bir sesle ekledi: “Koşulsuz şartsız.”

Daniel ne yapacağını şaşırmişti. Cennet’teki savaştan beri Terazi onun için bir karın ağrısından ibaretti, ancak en azından amaçları belliydi. Cennet’e dönmesini istiyorlardı. Hepsi buydu. Onu Luce’a götürürlerse bunun ola bileceğini düşündüklerini sanıyordu Daniel.

Belki de melek haklıydı. Her şey yavaş yavaş olmalıydı Tek düşündüğü Luce’tu.

Meleğin yaptığı gibi kanatlarını iki yanına indirdi ve

vücudunun karanlıkta ilerlediğini hissetti. Meleğin yanma vardığında durdu.

Melek işaret etti. “Lucinda şuraya adımını attı.”

Gölgeli yol Daniel’in az önce geçtiği yolun paralelindeydi. Daniel’in daha önce gitmeyi düşündüğü yoldan daha doğru ya da yanlış görünmüyordu.

“İşe yararsa,” dedi. “Sana borçlu olurum. İşe yaramazsa, senin peşine düşerim.”

Melek hiçbir şey söylemedi.

Ve böylece Daniel hiç bakmadan gölgeye adımını attı, rüzgâr kanatlarını yaladı, aniden güçlenen akıntı onu hızlandırdı ve arkasında bir yerlerde belli belirsiz bir kahkaha sesi duyuldu.

ON DOKUZ

Fani Dünya

Memphis, Mısır

Peret - “Ekim Zamanı”

(Sonbahar, yaklaşık olarak milattan önce 3100)

“Hey sen, oradaki.” Luce Duyurucunun eşiğini geçerken biri seslendi. “Şarabımı istiyorum. Kayık tabakta. Köpeklerimi de getir. Hayır, aslanlarımı. Hayır, her ikisini de.”

Kaymaktaş duvarları ve kalm sütunlarıyla yüksek tavanı destekleyen geniş, beyaz bir odadaydı. Kızarmış et kokusu havaya sinmişti.

Odanın öteki ucundaki antilop derisiyle süslenmiş yüksek platform dışında içerisi boştu. Platformun üzerinde mermerden oyulmuş devasa bir taht vardı, zümrüt yeşili yumuşak yastıklar ve birbirine kenetlenen fildişleriyle dekore edilmişti.

Tahtta oturan adam - gözleri sürmeli, çıplak göğsü kaslı ve dişleri altın kaplamaydı, parmaklarına bir sürü mücevher takmıştı ve saçları simsiyahtı - onunla konuşuyordu. Elinde papirüs tutan ince dudaklı, mavi pelerinli kâtipten bakışlarını çekti ve iki adam da Luce'a bakmaya başladı.

Luce boğazını temizledi.

"Evet, *Firavun hazretleri*," diye kulağına fısıldadı Bili. "Evet, *Firavun*, de."

Uçsuz bucaksız odanın öteki tarafından, "Evet, *Eiravun*!" diye bağırdı Luce.

"Güzel," dedi Bili. "Şimdi sıvış!"

Gölgeli bir kapıya doğru geri geri giden Luce, kendisini durgun bir havuzu çevreleyen iç avluda buldu. Hava serindi ama yakıcı güneş, patika boyunca saksılarda dizili olan tüm nilüferleri kurutmuştu. Avlu geniş ama ürkütücüydü, tüm alan Luce ve Bill'e kalmıştı.

"Buranın tuhaf bir yanı var, değil mi?" Luce duvarlara yakın durmaya çalıştı. "Liravun aniden odada belirdiğimi görünce telaşa bile kapılmadı."

"O insanları *fark etmekle* uğraşmayacak kadar önemli biridir. Göz ucuyla birini gördü ve o kişinin patronluk taslayacağı biri olduğuna karar verdi. Hepsi bu. Üzerinde iki bin sene sonrasına ait Çin'e özgü savaş kıyafeti taşıyor olmana aldırış etmemesiyle aynı şey," dedi Bili parmaklarını şıklatarak. Avlunun köşesindeki gölgeli bir boşluğu işaret etti. "Buradan bir yere ayrılma, sana *hu dönemin modasına uygun* giyebileceğin bir şey getireceğim."

Luce, Shang kralının ağır zırhını çıkarmaya fırsat bulamadan, Bili basit, beyaz bir Mısırlı elbisesiyle geri dönmüştü bile. Luce'un deri kıyafetlerini çıkarmasına yardım edip elbiseyi başından geçirdi. Bir omzunu örten elbise

belinin etrafına bağlanarak ayak bileklerinin birkaç santim yukarısında biten dar bir etek halinde aşağı iniyordu.

“Unuttuğun bir şey olabilir mi?” dedi Bili tuhaf bir şekilde.

“Ah.” Luce Shang’ın zırhına uzanıp kör uçlu yıldız iğnesini çıkardı. İğne, sandığından çok daha ağırdı.

“Ucuna henüz dokunma!” dedi Bili ve sonra yıldız iğnesinin ucunu kumaşla sarıp bağladı. “Henüz değil.”

“Sadece meleklerle zarar verebileceğini sanıyordum.” Luce başını eğdi, Sürgünlerle olan savaşı, okun Callie’nin kolundan tek bir sıyrığa bile neden olmadan sekmesini ve Daniel’in okun bulunduğu alandan olabildiğince uzak durmasını söylediğini hatırladı.

“Sana bunu kim söylediyse, tam olarak gerçeği söylememiş,” dedi Bili. “Ok ölümsüzleri etkiliyor. Senin de içinde ölümsüz olan bir parça var - lanetli olan kısmın, ruhun. Burada öldüreceğin kısım bu, unuttun mu? Böylece ölümlü yarın, Lucinda Price, yoluna devam edip normal bir hayat yaşayabilecek.”

“*Ruhumu öldürürsem,*” dedi Luce yıldız iğnesini yeni elbisesinin altına saklarken. “Buna hâlâ karar vermiş değilim...”

“Anlaştığımızı sanıyordum.” Bili yutkundı. “Yıldız iğneleri çok değerlidir. Anlaşmamış olsaydık onu sana vermezdim...”

“Hadi Layla’yı bulalım.”

Rahatsızlık verici olan sadece sarayın ürkütücü sessizliği değildi - Luce ve Bill’in arasında garip bir şey vardı. Ona gümüş oku verdiğinden beri birbirlerinin yanındayken gergindiler.

Bili derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Eski Mısır’dayız. Baş-

kent Memphis'teki ilk hanedanlık dönemi. Şu an zamanın oldukça gerisindeyiz, Luce Price dünyayı muhteşem varlığıyla şereflendirmeden beş bin yıl öncesinde.”

Luce gözlerini devirdi. “Eski benliğim nerede?”

“Neden tarih dersi vermeye kalkıyorum ki?” dedi Bili kendi kendine. “Tek bilmek istediği eski benliğinin nerede olduğu. O kadar bencilsin ki bu neredeyse iğrenç.”

Luce kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. “Ruhunu öldürecek olsaydın, fikrini değiştirmeye fırsatın olmadan bir an önce her şeyin olup bitmesini isterdin sanırım.”

“Peki, karar verdin mi?” Bili nefes nefese kalmış gibiydi. “Ah, hadi ama Luce. Bu birlikte son maceramız. Eski günlerin hatrına detayları bilmek isteyeceğini düşünmüştüm. Buradaki hayatın içlerinde en romantik olanıydı.” Omzuna konup hikâye anlatır gibi bir havaya büründü. “Layla isimli bir kölesin. Her şeyden korunaklı ve yalnız - sarayın duvarlarının dışına bir kez olsun çıkmadın. Ancak bir gün, ordunun yakışıklı yeni komutanı içeri girdi - bil bakalım o kimdi?”

Luce zırh yığınının duvardaki oyuğa bırakıp yavaşça havuzun kenarına giderken Bili yanında uçuşmaya devam etti.

“Sen ve cesur Donkor - ona sadece Don diyelim - birbirinize âşık oldunuz, tek bir acı gerçek dışında her şey toz pembe. Don firavunun huysuz kızı Auset ile nişanlı. Ne kadar dramatik değil mi?”

Luce içini çekti. Her zaman bir sorun oluyordu. Buna bir son vermesi için başka bir sebep daha. Daniel sırf Luce’la birlikte olabilmek için dünyevi bir bedene sıkışıp kalmamalı, gereksiz ölümlü dramlarıyla uğraşmamalıydı. Onun için bu hiç de adil değildi. Daniel çok uzun zaman-

dır acı çekiyordu. Belki de Luce buna gerçekten son verebilirdi. Layla'yı bulup bedenine girecekti. Ve sonra Bili ona lanetli ruhunu nasıl öldüreceğini söyleyecekti ve Luce Daniel'a özgürlüğünü verecekti.

Suratını asmış uzun avluda dolaşıyordu. Havuza yakın olan patikanın etrafını dolaştığında, belinde birinin parmaklarını hissetti.

“Yakaladım seni!” Luce’u tutan kız uzun boylu ve kaslıydı, onca makyajın altında ateşli ve dramatik yüz hatlarına sahipti. Kulaklarında en az on tane altın halka küpe, boyunda ise değerli taşlarla süslü ağır altın bir kolye vardı.

Firavunun kızı.

“Ben...” Luce bir şeyler söylemeye çalıştı.

“Tek kelime etmeye bile kalkma!” diye bağırdı Auset ona. “Zavallı sesin kulak zarımı rahatsız ediyor. Muhafız!”

İri yarı bir adam belirdi. Uzun, siyah bir at kuyruğu ve Luce’un bacaklarından daha kalın kolları vardı. Elinde ucu keskin bakırla kaplı tahta bir mızrak tutuyordu.

“Onu tutukla,” dedi Auset.

“Emredersiniz, Majesteleri,” dedi muhafız. “Hangi sebepten ötürü, Majesteleri?”

Bu soru üzerine firavunun kızının içinde kızgın bir alev belirdi. “Hırsızlık. Kişisel eşyalarımı çalmaktan.”

“Heyet bu konuda bir karara varana dek onu zindana atacağım.”

“Bunu bir kez daha yaşadık,” dedi Auset. “Ama işte burada, engerek yılanı gibi dilediğince dolaşıyor. Onu asla kaçamayacağı bir yere kapatmalıyız.”

“Birini onu sürekli izlemek üzere görevlendiririm...”

“Hayır, bu yetmez.” Auset’in yüzünde şeytani bir ifade

belirdi. “Bu kızı bir daha görmek istemiyorum. Onu bü-yükbabamın mezarına atın.”

“Ama, Majesteleri, baş rahipten başka kim se...”

“Dediğimi yap, Kafele,” dedi Auset gülümseyerek. “Onu girişteki merdivenlerin altına at ve kapıyı arkasından kilitle. Baş rahip bu gece mezarı kapatma törenine gittiğinde, mezar soyguncusunu görecektir ve ona uygun bir ceza verecektir.” Luce’un yanma gidip alaycı bir ses tonuyla ekledi: “Kraliyet ailesinden bir şey çalmaya kalkanların başına ne geldiğini öğreneceksin.”

Don. Auset, Layla’nın Don’u çalmaya kalktığını ima ediyor olmalıydı.

Luce, önce Layla’nın bedenine girme şansı elde ettiği sürece, onu bir yere kapatıp anahtarı bir yere fırlatmalarını umursamazdı. Yoksa Daniel’ı nasıl özgür bırakacaktı? Bili bir plan düşünürken pençelerini dudaklarına vurarak havada uçuşuyordu.

Muhafız belindeki çantadan bir çift pranga çıkardı ve demir zincirleri Luce’un bileklerine bağladı.

“Ben ilgilenirim,” dedi Kafele ve uzun zincirin bir ucundan tutup onu arkasında çekiştirmeye başladı.

“Bili!” diye fısıldadı Luce. “Bana yardım etmelisin!”

Luce avluda çekiştirilirken, “Bir şeyler düşünüyoruz,” diye fısıldadı Bili. Auset’in ürkütücü şekilde güzel görünen kocaman taş bir heykelinin bulunduğu karanlık bir koridora saptılar.

Kafele, kendi kendine konuşan Luce’a dönüp baktığında, adamın yüzünün önüne düşen uzun siyah saçları Luce’a bir fikir verdi.

Adam olacakları asla beklemiyordu. Luce zincirli ellerini kaldırıp sertçe adamın saçlarına doladı ve tırnakları-

m bağına geçirdi. Bağırmaya başlayan adam geriye doğru sendeledi, kafa derisi kanıyordu. Sonra Luce var gücüyle dirseğini adamın midesine geçirdi.

Adam homurdanarak iki büküm oldu. Elindeki mızrak yere düştü.

“Şu prangayı çıkarabilir misin?” diye homurdandı Luce Bill’e.

Hilkat garibesi kaşlarını kaldırdı. Prangaya küçük, siyah bir şimşek çakmasıyla zincirler gözden kayboldu. Az öncesine kadar pranganın takılı olduğu yerde Luce’un teni kızarmıştı ama en azından artık özgürdü.

“Hah,” dedi çıplak bileklerine bakarken. Mızrağı yerden aldı ve Kafele’nin boynuna saplamak için hemen arkasına döndü.

“Senden bir adım ileride, Luce,” diye seslendi Bili. Luce dönüp baktığında Kafele’yi Auset’in taştan heykelinin etrafına bileklerinden prangalanmış bir halde sırtüstü yerde yatarken buldu.

Bili ellerini üzerine sildi. “Takım çalışması diye buna derim.” Suratı bembeyaz olan muhafıza baktı. “Acele etsek iyi olacak. Yakında bağırmaya başlar. Benimle gel.”

Bili hızla Luce’u karanlıkkoridordayönlendirerek kum-taşı merdivenlerden yukarı çıkıp teneke lambalarla aydınlatılmış ve kilden yapılmış şahin ve hipopotam figürlerinin dizili olduğu başka bir koridordan geçirdi. İki muhafız koridora saptı, fakat Luce’u görmelerine fırsat vermeden. Bili onu sazdan perdeyle örtülü bir kapıya doğru itti.

Luce kendisini bir yatak odasında buldu. Bir araya getirilmiş papirüs köklerine benzer şekilde oyulmuş taş sütunlar alçak tavanı destekliyordu. Fildişiyle süslenmiş tahta bir sandalye, ahşaptan oyulmuş ve altın yapraklarıyla

boyalı olduğu için parlayan küçük yatağın tam karşısındaki açık pencerenin yanında duruyordu.

“Şimdi ne yapacağım?” Koridordan geçen birinin içeri bakma ihtimaline karşı Luce sırtını duvara dayadı. “Nerede-
deyiz?”

“Burası komutanın odası.”

Luce, Bill’in Daniel’ı kastettiğini anlayana kadar, kadının biri sazdan perdeyi aralayıp içeri girdi.

Luce ürperdi.

Layla’nın üzerinde Luce’un üzerindeki dar kesimli elbiseye benzer beyaz bir elbise vardı. Gür saçları dümdüz ve parlaktı. Bir kulağının arkasına beyaz şakayık sıkıştırmıştı.

Büyük bir üzüntüyle Luce, Layla’nın tahta tuvalet masasına doğru süzülüp siyah reçine tepside taşıdığı teneke kutudan lambaya yağ döküşünü izledi. Bu Luce’un ziyaret ettiği son yaşamıydı, her şeyin sona ermesi için ruhuna veda edeceği son bedendi.

Layla lambaları yatağın kenarına koymak için döndüğünde Luce’u fark etti.

“Merhaba,” dedi kısık ve boğuk bir sesle. “Birini mi arıyorsun?” Sürmeli gözleri Auset’inkinden çok daha doğal görünüyordu.

“Evet, birini arıyorum.” Luce vakit kaybetmek istemiyordu. Kızın bileğine doğru uzandığı sırada, Luce’un omzunun üzerinden kapıya doğru bakan Layla’nın yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. “Kimdi o?”

Luce arkasına dönüp baktığında Bill’i gördü. Bill’in gözleri kocaman açılmıştı.

“O nu...” Luce şaşkınlıkla Layla’ya bakıyordu. “Görebiliyor musun?”

“Hayır!” dedi Bili. “Koridordaki ayak seslerini kastediyor. Acele et, Luce.”

Luce önüne dönüp eski benliğinin sıcak elini tuttu, yağ kutusu yere düştü. Layla hayretle geri çekilmeye çalıştı ama her şey o sırada oldu.

Luce’un midesinde bir çukur açılıyormuş gibi hissetmesi artık neredeyse tanındıktı. Oda dönmeye başladı, görüş alanında netliğini koruyan tek şey karşısındaki kızdı. Kapkara saçları, bal rengi benekleri olan gözleri ve yanaklarını kızartan aşkı. Puslu bir şekilde, Luce gözlerini kırpıstırdı, Layla da gözlerini kırpıstırdı ve sonra...

Zemin sabitleşti. Luce ellerine baktı. Layla’nın ellerini gördü. Titriyorlardı.

Bili gitmişti. Ama haklıydı: Koridordan ayak sesleri geliyordu.

Luce teneke yağ kutusunu almak için yere eğildi, sonra lambalara yağ doldurmak için kapıdan uzaklaştı. Kapının önünden her kim geçerse geçsin, işinden başka bir şeyle meşgul olmadığını görmesi onun için en iyisiydi.

Arkasındaki ayak sesleri kesildi. Parmak uçlarının sıcak dokunuşları kollarından yukarı çıkarken güçlü bir göğsün sırtına bastırdığını hissetti. *Daniel*. Arkasına dönmesine gerek kalmadan ışıltısını hissedebiliyordu. Kollarını beline dolayıp yumuşak dudaklarını ensesinde gezdirdi ve tam kulağının altına geldiğinde durdu.

“Seni buldum,” diye fısıldadı.

Luce yavaşça kollarının arasında arkasına döndü. Onu görür görmez nefesi kesildi. Elbette, hâlâ Daniel’dı, fakat teni yoğun aromalı sıcak çikolata gibiydi ve dalgalı siyah saçları kısıydı. Üzerinde sadece kısa bez peştemali, deri

sandaletleri ve boynunda gümüş bir boyunluk vardı. Me- nekşe renkli gözleri üzerindeydi, mutlu görünüyordu.

O ve Layla birbirlerine sıırsıklam âşıklardı.

Luce yanağını Daniel'ın göğsüne yaslayıp onun kalp atışlarını saymaya başladı. Bunu son kez mi yapıyordu, onu son kez mi bağrına basıyordu? Luce doğru şeyi yapmak üzereydi - Daniel için *doğru* olanı. Ama yine de bunu düşünmek canını acıtıyordu. Onu çok seviyordu! Bu yolculuktan herhangi bir şey öğrendiyse, o da Daniel Grigori'yi ne kadar çok sevdiğiydi. Bu kararı vermek zorunda kalması hiç adil değildi.

Ama işte buradaydı.

Eski Mısır'da.

Daniel ile birlikte. Son kez. Onu özgür bırakmak üzereydi.

Daniel, saçlarının ortasını öperken Luce'un gözleri doldu.

“Veda etme fırsatımızın olacağından emin değildim,” dedi. “Nubia'daki savaşa gitmek için bu öğlen saraydan ayrılıyorum.”

Luce başını kaldırdığında, Daniel onun ıslak yanaklarını ellerinin arasına aldı. “Layla, ekim zamanından önce gelmiş olurum. Lütfen ağlama. Çok geçmeden hep yaptığın gibi gece yarısı odama yine nar tabaklarıyla gizlice geleceksin. Söz veriyorum.”

Luce titreyerek derin bir nefes aldı. “Güle güle, aşkım. Güle güle.”

“Şimdilik.” Yüz hatları ciddiye. “Şimdilik, güle güle.”

Luce kafasını salladı. “Şimdilik aşkım, şimdilik.”

Saz perde aralandı. Bir grup mızraklı muhafızın odaya girmesiyle Layla ve Don birbirlerinden ayrıldılar. Adam-

ların başında Kafele vardı, oldukça öfkeli görünüyordu. “Kızı alın,” dedi Luce’u işaret ederek.

Muhafızlar Luce’un etrafını sararken, “Neler oluyor?” diye bağırdı Daniel. “Size durmanızı emrediyorum. Onu bana verin.”

“Üzgünüm, komutanım,” dedi Kafele. “Firavunun emri bu şekilde. Şimdiye kadar anlamış olmanız gerekirdi... Firavunun kızı mutlu olmadığına Firavun da mutlu olmaz.”

Luce’u götürdükleri sırada Daniel bağırmaya başladı. “Seni kurtaracağım, Layla! Seni bulacağım!”

Luce bundan emindi. Her zaman böyle olmuyor muydu? Tanışıyorlar, Luce’un başı belaya giriyor ve o bir anda karşısında belirip onu kurtarıyordu - asırlar boyunca hep böyle olmuştu, melek son anda devreye girip onu kurtarıyordu. Bunu düşünmek bile yorucuydu.

Ama bu kez karşısına çıktığında, Luce yıldız iğnesiyle hazır bekliyor olacaktı. Bu düşünce içine safbir acının yayılmasına neden oldu. Yine gözleri dolmak üzereydi ama yutkunarak kendisine engel oldu. En azından ona veda edebilmişti.

Muhafızlar onu bitmek tükenmek bilmeyen koridorlardan geçirerek dışarıya, yakıcı güneşin altına çıkardılar. Eşit olmayan taş parçalarından yapılmış sokaklarda yönlendirerek kemerli devasa bir kapıdan geçirdiler, kerpiç evlerin ve ışıldayan bereketli çiftlikleri arkalarında bırakarak şehrin dışına çıktılar. Onu kocaman altın bir tepeye doğru sürüklüyorlardı.

Ancak yeterince yaklaştıklarında, Luce onun insan yapımı bir yapı olduğunu fark etti. Layla’nın zihni korkuyla dolduğu anda buranın ölümler şehri olduğunu anladı. Tüm

Mısırlılar buranın son firavun, Meni'nin mezarı olduğunu bilirdi. Soyluların gömülü olduğu bu yere birkaç kutsal rahip - ve ölüler - dışında hiç kimse yaklaştırmaya cesaret edemezdi. Büyüler ve sihirli sözlerle korunuyordu, bazıları bir sonraki hayatlarına yaptıkları yolculuklarında ölüleri sakinleştirmek içindi, bazıları ise mezara yaklaştırmaya cesaret eden yaşayanları uzakta tutmak içindi. Onu oraya doğru sürükleyen muhafızlar bile yaklaştıkça gerginleşmişlerdi.

Çok geçmeden pişirilmiş çamur tuğlalarından yapılmış piramit biçimli bir mezara girdiler. İri yarı iki muhafız haricinde hepsi dışarıda kaldılar. Kafele Luce'u karanlık bir kapıdan içeri sokup daha da karanlık merdivenlerden aşağı doğru itti. Arkalarından takip eden diğer muhafız yolu aydınlatmak için elinde bir meşale taşıyordu.

Meşalenin ışığı duvarlarda titriyordu. Duvarlar hiyerogliflerle süslüydü ve arada sırada Layla'nın gözleri firavunun ruhunun ölümden sonraki yolculuğunda tek parça olarak kalmasına yardım etmesi için Tait'e, dokuma tanrıçasına yazılan dualara ilişiyordu.

Her birkaç adımda bir sahte kapıların önünden geçiyorlardı - duvarların içindeki derin taş boşluklardan. Luce içlerinden bazılarının bir zamanlar hanedan üyelerinin mezarlarına giden yollar olduğunu fark etti. Ancak hiçbir ölümlünün geçememesi için artık taş ve çakıllarla kapatılmışlardı.

Yolları gittikçe serinleyip kararıyordu. Havada belli belirsiz bir ölüm kokusu vardı. Koridorun sonundaki açık kapı boşluklarından birine vardıklarında, elinde meşale taşıyan muhafız daha fazla ilerlemeyi reddetti. "Bu kızın masumiyeti yüzünden tanrıların beni lanetlemesine izin

vermeyeceğim.” Böylece Kafele tek başına kaldı. Kapıyı kapalı tutan taş kilidi zorla itince, dışarı sirkeyi andıran sert bir koku yayıldı.

“Artık kaçma umudun var mı?” diye sorduktan sonra kollarındaki prangaları çıkarıp onu içeri itti.

Ağır taş kapı arkasından kapanıp kilidi yerine otururken, “Evet,” diye fısıldadı Luce kendi kendine. “Tek bir umudum var.”

Zifiri karanlıkta tek başınaydı ve soğuk tenine işliyordu.

Sonra bir şey çatırdadı - taşın üstüne düşen ses oldukça tanıdıktı - ve odanın ortasında küçük bir ışık belirdi. Işık, Bill’in ellerinin arasındaydı.

“Merhaba.” Odanın kenarına doğru uçup alev topunu avcunun içinden mor ve yeşile boyalı taş bir lambaya bıraktı. “Tekrar karşılaştık.”

Luce’un gözleri karanlığa alışırken, ilk fark ettiği şey duvarlardaki yazılar oldu. Duvarlar koridorlardaki gibi hiyerogliflerle süslüydü, ancak bu kez dualar firavunaydı. *“Bozulma. Çürüme. Ölümsüz Yıldızlara doğru yol al.”* Altın paralar ve ıslıl ıslıl turuncu mücevherlerle dolu oldukları için kapanmayan sandıklar vardı. Karşısında obelisklerden oluşan devasa bir koleksiyon duruyordu. Yaklaşık on tane mumyalanmış kedi ve köpek onu süzüyordu.

içerisi kocamandı. Luce yatak odası takımının etrafından dolaşp kozmetiklerle dolu tuvalet masasının yanma gitti. Üzerinde iki başlı yontulmuş bir yılan paleti vardı. Birbirine dolanan boyunları siyah taşın üstünde parlak mavi göz farını tutan bir boşluk oluşturunuyordu.

Bili Luce’un farı eline alışını izledi. “Öbür dünyada da güzel görünmek lazım.”

Bili, bir önceki firavunun ürkütücü bir şekilde gerçekçi görünen heykelinin başında oturuyordu. Layla'mn zihni Luce'a, bu heykelin firavunun *ka'sim*, *ruhunu* simgelediğini ve mezarını izlediğini söyledi - gerçek firavun heykelin arkasında mumyalanmış olarak yatıyordu. Kireçtaşı lahitin içinde iç içe ahşap tabutlar olmalıydı; en ufak ve en içte kalan tabutta ise mumyalanmış firavun yatıyordu.

“Dikkat et!” dedi Bili. Luce ellerini küçük tahta bir sandığa dayadığını fark etmemişti bile. “O sandığın içinde firavunun iç organları var.”

Luce geri çekilip yıldız iğnesini elbisesinin altından çıkardı. Yukarı kaldırdığında, ucu parmaklarını ısıttı. “Bu gerçekten işe yarayacak mı?”

“Eğer dikkat eder ve söylediklerimi yaparsan, evet,” dedi Bili. “Ruhun senin bedeninin tam ortasında bulunuyor. Ona ulaşmak için oku göğsünün tam ortasına saplaman lazım, tam o kritik anda, Daniel'm seni öptüğü ve bedeninin ısınmaya başladığını hissettiğin anda. Bunu yaparsan, sen, yani Lucinda Price her zaman olduğu gibi eski benliğinin içinden çıkacaksın, fakat lanetli ruhun Layla'mn bedenine hapsolup tutuşacak ve tamamen yok olacak.”

“Ben... Korkuyorum.”

“Korkma. Apandisitini aldırarak gibi bir şey. Lanetli kısmın olmadan daha iyi bir hayatın olacak.” Bili boş gri bileğine baktı. “Saatime göre, Don her an burada olabilir.”

Luce gümüş oku ucu göğsüne gelecek şekilde tuttu. Burgulu gövdesine dokununca parmakları karıncalandı. Gerginlikten elleri titriyordu.

“Sakin ol.” Bill'in hevesli sesi sanki çok uzaktan geliyordu.

Luce dikkat etmeye çalışıyordu ama kalp atışları kulak-

larında zonkliyordu. Bunu yapmak zorundaydı. *Mecburdu*. Daniel için. Sırf onun yüzünden üstlendiği cezadan onu özgür kılmak için.

“Vakti geldiğinde bunu çok daha hızlı yapmak zorundasın, yoksa Daniel seni mutlaka durdurur. Ruhuna hızla sapla. Bir şeyin gevşediğini ve bir serinlik hissedeceksin, sonra, *bam*”

“*Layla!*” Don karşısında belirdi. Arkasındaki kapı hâlâ kilitliydi. Nereden gelmiş olabilirdi?

Yıldız iğnesi Luce’un elinden yere düştü. Luce onu hemen yerden kapıp elbisesinin altına soktu. Bili gitmişti. Ama Don - Daniel tam olmasını istediği yerdeydi.

“Burada ne arıyorsun?” Onu gördüğüne şaşırılmış gibi yapmak zorunda olduğu için sesi zorlanıyordu.

Daniel onu duymuş gibi görünmüyordu. Hızla ona doğru gidip onu kollarının arasına aldı. “Hayatını kurtarıyorum.”

“İçeri nasıl girdin?”

“Bunu düşünme. Hiçbir ölümlü, hiçbir taş parçası bizim aşkımıza karşı gelemmez. Seni her zaman bulurum.”

Daniel’in çıplak bronz kollarındayken Luce’un anında kendisini güvende hissetmesi gerekirdi. Ama yapamadı. Kalbi halsiz ve soğuktu. Bu basit mutluluk, bu güçlü güven duygusu, her hayatında Daniel’in ona karşı gösterdiği sevgi dolu davranışlar... Hepsi şu an ona işkence ediyordu.

“Korkma,” diye fısıldadı Daniel. “Sana bu hayattan sonra neler olacağını söylememe izin ver, aşkım. Geri geleceksin, tekrar dirileceksin. Yeniden doğuşun güzel ve gerçek olacak. Her defasında bana geri döneceksin...”

Lambanın titreyen ışığında menekşe rengi gözlerim ışıldadı. Vücudu öylesine sıcaktı ki.

“Ama *her defasında* ölüyorum.”

“Ne?” Daniel başını eğdi. Dış görünüşü ona yabam ı olduğunda bile Luce onun yüzünde beliren ifadeleri çul iyi tanıyordu - örneğin anlamasını beklemediği bir şeyi söylediğinde beliren o neşeli ifadeyi. “Bunu nasıl... Boş ver. Önemi yok. Asıl önemli olan şey tekrar birlikte ola çağımız. Her zaman birbirimizi bulacağız, ne olursa olsun birbirimizi hep seveceğiz. Seni asla bırakmayacağım.”

Luce taş basamaklarda dizlerinin üstüne çöküp yüzünü elleri arasına gömdü. “Buna nasıl dayanabildiğini bilniyorum. Aynı üzüntüye, tekrar tekrar...”

Daniel onu yerden kaldırdı. “Aynı mutluluk...”

“Her şeyi öldüren aynı alevler...”

“Her şeyi yeniden canlandıran aynı tutku. Bilemezsin Ne kadar müthiş olduğunu hatırlamıyorsun...”

“Her şeyi gördüm. Biliyorum.”

işte şimdi Luce’un dikkatini çekmişti. Ona inanıp in...maması gerektiğine emin değildi ama en azından Daniel onu dinliyordu.

“Ya bazı şeylerin değişmesi için hiç umut yoksa?” diye sordu Luce.

“Tek umut var. Bir gün bunu atlatacaksın. Bu gerçek devam etmemi sağlayan tek şey. Senden asla vazgeçmeye ceğim. Sonsuza kadar sürse bile.” Baş parmağıyla Luce’ın gözyaşlarını sildi. “Seni her yaşamında ve ölümünde tüm kalbimle seveceğim. Sana olan aşkım dışında hiçbir şeye bağlı değilim.”

“Ama bu çok... Senin için çok zor değil mi? Hiç düşün medin mi...”

“Bir gün aşkımız bu kara döngüyü yenecek. Bunu bilmek benim için çok değerli.”

Luce kafasını kaldırıp baktığında Daniel’ın gözlerinde ışıldayan sevgiyi gördü. Daniel söylediklerine inanıyordu. Tekrar tekrar acı çekmeyi umursamıyordu. Dayanacak, onu tekrar tekrar kaybedecek ve bir gün her Şeyin sona ereceği umuduna tutunacaktı. Bunun kaderinde olduğunu biliyordu ama yine de denemekten vazge emeyecekti.

Daniel’m ona, ikisine olan bağlılığı Luce’un vazgeçtiğini sandığı yanını duyulandırdı.

Yine de karşı çıkmak istiyordu: Bu Daniel’m karŐılaŐacakları zorluklardan ve asırlar boyunca d kecekleri gözyaŐlarından henüz haberi yoktu. Daniel Luce’un çaresizliğinin en zor anlarına tanık olduğunu bilmiyordu. Ya da ölümünün verdiği acının ona neler yaptığını.

Ancak tam o sırada...

Luce anladı. Ve bu her Şeyi değiştiriyordu.

Daniel’m en kötü anları onu dehşete d Ő  rm Őt , fakat bazı Şeyler değişmişti. Bunca zamandır, aŐklarına bağlıydı ve artık onu nasıl koruyacağını biliyordu. AŞklarını birçok farklı açıdan görmüştü. Her Şeyi asla mümkün olmayacağını sandığı Şekilde anlıyordu. Daniel zayıf düŐerse, Luce onu ayağa kaldırılabildi.

Bunu nasıl yapacağını en iyi öğretmenden, Daniel’dan öęrenmiŐti. Ancak *ruhunu öldürüp* aşklarını sonsuza dek gömmek üzereyken Daniel ile birlikte geçirdiği beş dakika onu hayata geri döndürmüŐtü.

Bazı insanlar tüm hayatlarını böyle bir aşkı arayarak geçiriyorlardı.

Luce ise bunca zamandır bu aŐka sahipti.

Geleceğinde yıldız iğnesi yoktu. Sadece Daniel vardı.

Onun Daniel'ı, şimdiki yaşamında Thunderbolt'ta bıraktığı Daniel. Gitmeliydi.

“Öp beni,” diye fısıldadı Luce.

Daniel, Luce'un dizleri arasına girebileceği şekilde bacaklarını açmış bir halde basamaklarda oturuyordu. Luce dizüstü çöküp ona baktı. Alınları ve burunlarının uçları birbirine dokunuyordu.

Daniel onun ellerini tuttu. Ona bir şey söylemek ister gibi bir hali vardı ama doğru kelimeleri bulamıyordu.

“Lütfen,” diye yalvardı Luce ve dudaklarını onunkilere doğru yaklaştırdı. “Öp ve beni özgür bırak.”

Daniel ona doğru eğildi ve onu yukarı kaldırıp yana doğru çevirerek kollarına yatırdı. Dudakları onunkileri buldu. Bal özü kadar tatlılardı. Luce tüm bedenini büyük bir mutluluk kaplarken inledi. Layla'mn ölümünün yaklaştığını hissedebiliyordu ama sadece Daniel onu tuttuğunda kendisini güvende ve hayat dolu duyumsuyordu.

Ellerini Daniel'in ensesine koyunca omzundaki kasları ve kanatlarını koruyan ufak yara izlerini hissetti. Daniel'in elleri sırtında ve uzun, gür saçlarında dolaştı. Her dokunuşu onu kendinden geçiriyordu, her öpücüğü öylesine muhteşemdi ki başını döndürüyordu.

“Benimle kal,” diye yalvardı Daniel. Yüz kasları gerilmiş ve öpücükleri daha sert ve çaresiz bir hal almıştı.

Luce'un bedeninin ısındığını hissetmiş olmalıydı. Isı vücudunun merkezinde yükselerek göğsüne yayılıyor ve yanaklarının kızarmasına neden oluyordu. Gözleri dolan Luce onu sertçe öptü. Daha önce bunu birçok kez yaşamıştı ama bu kez nedense daha farklıydı.

Daniel güçlü bir hışırtıyla kanatlarını açtı ve hemen

Luce'un etrafına sardı. Beyaz, yumuşak bir beşik ikisini de sımsıkı tutuyordu.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye fısıldadı Luce. "Bir gün bunu geride bırakacağımı?"

"Tüm kalbim ve ruhumla," dedi Daniel ve Luce'un yüzünü avuçlarının arasına alıp kanatlarını ikisinin etrafına daha da sıkı sardı. "Ne kadar sürerse sürsün, seni bekleyeceğim. Seni sonsuza dek her an seveceğim."

O sırada Luce'un içi kaynamaya başladı. Vücudunu saran sıcaklığın etkisiyle Daniel'm kollarında debelenip acıyla bağırıyordu. Tenini yakıyor olmasına rağmen Daniel onu bırakmıyordu.

O kritik an gelmişti. Yıldız iğnesi Luce'un elbisesinin altında gizliydi ve tam şu anda onu kullanması gerekiyordu. Ama Luce vazgeçmeyecekti. Daniel'dan vazgeçemezdi. Ne kadar zor olursa olsun, ondan vazgeçmeyeceğini bildiği halde bunu yapamazdı.

Teni su toplamaya başladı. Isı öylesine acımasızdı ki elinden ürpermekten başka bir şey gelmiyordu.

Ve sadece çığlık atabiliyordu.

Layla tutuşmuştu, alevler vücudunu sararken, Luce kendi bedeninin ve paylaştıkları ruhun birbirinden ayrıldığını ve acımasız sıcaklıktan en hızlı şekilde kurtulmak için bir yol aradığını hissetti. Alev sütunları tüm odayı kaplayacak kadar yüksekliğe ve genişliğe ulaşmıştı ve artık Layla diye biri kalmamıştı.

Luce kendisini karanlıkta bulmayı umuyordu ama aydınlıktaydı.

Duyurucu neredeydi? Luce hâlâ Layla'nın bedeninde olabilir miydi?

Ateş yanmaya devam ediyordu. Sönmemiş, yayılmışı Alevler karanlığı giderek daha çok sararak sanki gece lı tuşabilir bir şeymiş gibi gökyüzüne yükseliyordu ve I tire kırmızı ile altın rengi alevlerden başka hiçbir şey göreliniyordu.

Eski benliklerinden biri öldüğünde, her defasında Luce'un alevlerden kaçışı Duyurucunun içinde son buluyordu. Farklı olan bir şeyler vardı, *bir şey* Luce'un gerçek olması mümkün olmayan şeyler görmesine neden oluyordu.

Alev alan kanatlar.

“Daniel!” diye haykırdı Luce. Daniel'ın kanatlarına benzeyen şey alevler içindeydi ama için için yanmak yerine kanatları alevdenmiş gibi görünüyordu. Görebildiği tek şey beyaz kanatları ve menekşe rengi gözleriydi. “İ)aniel?”

Alevler okyanustaki büyük bir dalga gibi karanlığa yayıldı. Görünmez bir kıyıya vurup şiddetle Luce'u, vücudunu, başını ve ardına kadar uzanan alanı kapladı.

Sonra, sanki biri bir mum söndürmüştüğüne, ani bir tıslama sesi duyuldu ve her şey tekrar karanlığa gömüldü.

Luce sırtında serin bir rüzgâr hissetti. Tüyleri diken diken oldu. Kollarını etrafına dolayıp bacaklarını kendisine doğru çekince, şaşkınlıkla ayaklarının altında bir zeminin olmadığını fark etti. Tam olarak uçtuğu söylenemezdi, sıdecce belli bir yöne doğru gitmeden havada süzülüyordu. Bu karanlık bir Duyurucuya ait değildi. Yıldız iğnesini kullanmamıştı ama bir şekilde... Ölmüş olabilir miydi?

Korkuyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu, tek bildiği yalnız olduğuydu.

Hayır. Başka biri daha vardı. Bir sürtünme sesi duydu. Zayıf, gri bir ışık.

“Bili!” diye bağırdı Luce onu görünce, o kadar rahatlamıştı ki gülmeye başladı. “Ah, Tanrı’ya şükür. Kaybolduğumu sanmıştım... Ben sanmıştım ki... Ah, boş ver.” Derin bir nefes aldı. “Yapamadım. Ruhumu öldüremedim. Laneti ortadan kaldırmak için başka bir yol bulacağım. Daniel ve ben... Biz birbirimizden vazgeçmeyeceğiz.”

Bili çok uzaktaydı ve havada daireler çizerek ona doğru süzülüyordu. Yaklaştıkça daha büyük görünmeye, şişmeye başladı. Luce’un birlikte yolculuk ettiği ufak hilkat garibesinin iki, üç, on katı büyüklüğüne ulaştı. Sonra asıl metamorfoz başladı:

Omuzlarının arkasından bir çift simsiyah, kalın kanat açılarak küçük kanatlarını paramparça etti. Alnındaki kırışıklıklar derinleşerek tüm vücuduna yayıldı, ürkütücü derecede buruş buruş ve yaşlı görünüyordu. Elleri ve ayaklarındaki pençeleri daha uzun, daha keskin ve eskisine göre daha sarıydı. Karanlıkta jilet kadar keskin bir şekilde ışıldıyorlardı. Bili hiç olmadığı kadar büyük bir hale bürünürken şişen göğsünden kalın, kıvrıkcık siyah tüyler çıkıyordu.

Luce boğazına takılan çılgılığı bastırmak için çaba harcıyordu. Ve başarılı da olmuştu - ta ki Bill’in gri gözleri, irisleri katarakt katmanları altında donuklaşıp alev gibi parlayana dek.

Luce o anda çılgılık attı.

“Her zaman yanlış kararlar verdin.” Bill’in sesi canavar-

İaşmıştı; kalın, balgam dolu ve kulak tırmalayıcıydı. Ölüm kokan nefesi Luce’u sersemletti.

“Sen...” Luce cümlesini tamamlayamadı. Karşısındaki kötü yaratığı tanımlayabileceği tek bir kelime vardı ve bunu yüksek sesle dile getirme fikri korkutucuydu.

“Kötü çocuk mu?” diyen Bili kıkırdadı. “Sürpriz!” İ harfini o kadar çok uzatmıştı ki Luce onun iki büküm olup öksürmek üzere olduğundan emindi ama böyle bir şey olmadı.

“Fakat... Sen bana birçok şey öğrettin. Bana yardım ettin. Neden? Nasıl? *Bunca* zamandır?”

“Seni kandırıyordum. Benim işim *bu*, Lucinda.”

Luce, her ne kadar çirkin ve iğrenç görünse de Bili’i sevmişti. Ona güvenmiş, onu dinlemiş ve sırf o öyle söylediği için neredeyse ruhunu öldürmeye kalkmıştı. Bu düşünce onun içini sızlattı. Bili yüzünden neredeyse Daniel’ı kaybedecekti. Ve Bili yüzünden hâlâ Daniel’ı kaybetme ihtimali vardı. Ama o Bili değildi...

Steven, hatta Cam gibi sıradan bir şeytan da değildi.

O *kötülüğün* vücut bulmuş haliydi.

Ve *bunca* zamandır Luce’un burnunun dibindeydi.

Luce ondan uzaklaşmaya çalıştı ama karanlığı her yere ulaşmıştı. Luce gece gökyüzünde süzülüyormuş gibi hissediyordu kendini, fakat tüm yıldızlar oldukça uzaktaydı ve Dünya’dan en ufak bir iz yoktu. Karanlığın daha koyu olan kısımlarında girdap gibi dönen uçurumlar vardı. Ve ara ara bir ışık parlıyordu - bir parça umut, bir parça aydınlık sunarak - ancak sonra ışık tamamen kayboluyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu.

Şeytan onun bu sorusunun mantıksızlığı karşısında sırttı. “Hiçbir yerde,” dedi. Sesi artık yol arkadaşının tanı-

dik ses tonundan çok farklıydı. “Her şeyin merkezindeki hiçbir şeyin karanlık kalbinde. Ne Cennet, ne Dünya ne de Cehennem’deyiz. Tüm karanlık geçitlerin ortasındayız. Bu noktada aklının alabileceği bir yer değil.” Kırmızı gözleri patlayacak gibi oldu. “O yüzden muhtemelen sana *korkunç* geliyor.”

Bulunduğu yerin ne kadar korkunç olduğunu düşünmesin diye, “Peki ya o parlayan ışıklar?” diye sordu Luce. O ana dek dört ışık parlaması görmüştü, aniden belirip gökyüzünün karanlığında kaybolan parlak ateşler gibiydiler.

“Ah, onlar mı?” Bili Luce’un omzunun üzerinden bir tanesinin parlayıp kaybolmasını seyretti. “Seyahat eden melekler. Seyahat eden şeytanlar. Çok yoğun bir gece, değil mi? Anlaşılan herkes bir yerlere gidiyor.”

“Evet.” Luce gökyüzünde bir ışık patlaması daha görmeyi bekliyordu. Işık parladığında üzerine gölgesi düştü, Luce ışık kaybolmadan bir Duyurucu oluşturabilmek için çaresizce gölgeye uzandı. “Ben dahil.”

Duyurucu hızla ellerinde genişledi, o kadar ağır, hızlı ve esnekti ki Luce bir an için başarabileceğini düşündü.

Fakat vücuduna sert bir şeyin battığını hissetti. Bili onu yapış yapış pençesinin arasına almıştı. “Henüz veda etmeye hazır değilim,” diyerek tüyler ürpertici bir sesle fısıldadı. “Anlarsın ya, seni çok sevdim. Hayır, bekle, sebebi bu değil. Sana... Hep çok düşkün oldum.”

Luce gölgenin ellerinde kaybolmasını seyretti.

“Ve her seven gibi, yanımda olmana ihtiyacım var, özellikle de şimdi, böylece bir daha asla planlarımı bozamazsın.”

Bill’in tutuşuna dayanmaya çalışırken, “En azından sa-

yende artık bir amacım var,” dedi Luce. Faydasızdı. Bili onu daha sıkı kavrayıp kemiklerini sıkmaya başladı.

“Hep içinde bir ateş oldu. Bu yanına bayılıyorum.” İğrenç bir şekilde gülümsedi. “Keşke bu kıvılcımın içinde kalsaydı, hmmm? Bazı insanlar aşkta çok şansız olabiliyor.”

“Bana aşktan söz etme,” diye çıkıştı Luce sertçe. “Ağzından çıkan tek bir kelimeyi dahi dinlemiş olduğuma inanmıyorum. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“*Bunu* daha önce de duymuştum. Ancak aşk hakkında çok önemli bir şey biliyorum: Sen aşkının Cennet’ten, Cehennem’den ve aradaki her şeyin kaderinden çok daha büyük olduğunu sanıyorsun. Ama yanılıyorsun. Daniel Grigori’ye karşı hissettiğin sevgi önemsiz bile değil. Bu *hiçbir şeyi*”

Bağrışı Luce’un saçlarını uçuran bir şok dalgası gibiydi. Nefesi kesilen Luce derin derin solumaya çalıştı. “İsteddiğini söyle. Daniel’i seviyorum. Ve hep onu seveceğim. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.”

Şeytan sivri pençelerinden birini Luce’un tenine batırdı. “Onu sevdiğini biliyorum. Ona *deli* oluyorsun. Bana sebebini söyle.”

“Sebebini mi?”

“Evet. Neden o? Kelimelere dök. Bana bunu gerçekten *hissettir*. Duygulanmak istiyorum.”

“Milyonlarca sebebi var. Sadece seviyorum.”

Kırık dişlerini ortaya seren gülümsemesi genişledi ve içinden binlerce köpek tıluymuş gibi bir ses çıktı. “Bu bir testti. Testi geçemedin ama bu senin suçun değil. Bu taşıdığın lanetin talihsiz yanı. Artık karar veremeyecek-

“Bu doğru değil. Hatırlarsan, ruhumu öldürmemek gibi büyük bir karar verdim.”

Bili bunun üzerine sinirlendi. Luce, burun deliklerinin genişlemesinden, pençesini yumruk haline getirip bir yerlerde bir lamba düğmesi kapatılmış gibi karanlık gökyüzünün yıldızlı bir kısmını karartmasından sinirlendiğini görebiliyordu. Ama uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece geceye doğru baktı.

Luce’un akıma korkunç bir düşünce geldi. “Bana doğruyu mu söylüyordun? Yıldız iğnesini ruhumu öldürmek için kullansaydım gerçekte ne olurdu...” Ürperdi, bunu yapmaya bu kadar yakın olduğunu düşünmek midesini bulandırıyor. “Tüm bunlardan çıkarın ne? Benim ortadan yok olmamı ve böylece Daniel’a ulaşmak mı istiyor-sun? Bu yüzden mi hiç onun karşısına çıkmadın? Çünkü o senin peşine düşerdi ve...”

Şeytan kıkırdadı. Kahkahası yıldızların ışıklarını söndürdü. “Daniel Grigori’den *korktuğumu* mu sanıyorsun? Onu gözünde çok büyütüyorsun. Söylesene, Cennet’teki muhteşem bir yere sahip olduğuna seni inandırmak için ne tür yalanlarla kafanın içini doldurdu?”

“Asıl yalancı sensin,” dedi Luce. “Seninle tanıştığım andan beri yalan söylemekten başka bir şey yapmadın. Tüm evrenin senden tiksınmesine şaşırmamak gerek.”

“Tüm evren benden korkar, *tiksınmez*. Arada fark var. Korkunun içinde kıskançlık vardır, inanmak istemeyebilirsin ama gücüme sahip olmak isteyenler ve bana... Tapanlar var.”

“Haklısın. Sana inanmıyorum.”

“Hiçbir şey hakkında yeterince bilgiye sahip değilsin. Seni geçmişinde bir geziye çıkardım - sana bu varoluşun

gereksizliğini gösterdim ve gerçeği görmeni umdum, ancak karşılığında aldığım tek şey, *Daniel! Daniel'i istiyorum!* oldu.”

Onu aşağı indirmesiyle Luce yere düştü. Bili onun etrafında dar bir daire çizdi, elleri arkasında, kanatları sıkı sıkıya kapalıydı, başını gökyüzüne çevirmişti. “Burada gördüğün her şey görebileceğin her şeydir. Uzakta olabilirler, evet, ama hepsi orada... Tüm yaşamlar, dünyalar ve çok daha fazlası, ölümlülerin zayıf anlayışının çok ötesinde. Şuraya bir bak.”

Luce söylenileni yerine getirdi, her şey gözüne daha farklı görünüyordu. Yıldızlar uçsuz bucaksızdı, karanlık gece art arda katlanarak gökyüzündeki parlak noktaları örtüyor ve karanlıktan çok aydınlıkmiş gibi görünüyordu. “Çok güzel.”

“Tabula rasa olmak üzere.” Dudaklarını büküp çarpık bir şekilde gülümsedi. “Bu oyundan sıkılmaya başladım.”

“Tüm bunlar senin için bir oyun mu?”

“Onun için bir oyun.” Elini gökyüzüne doğru açtı ve ardında kara bir iz bıraktı. “Ve sırf kozmik bir terazi yüzünden Diğeri’ni kabul etmeyi reddediyorum. Çünkü taraflarımız dengede.”

“Denge. Demek istediğin, senin yanında yer alan meleklerle Diğeri’nin yanında yer alan meleklerin arasındaki denge mi...”

“Sakin ağzına alma. Ama evet, o Diğeri. Şu an her şey dengede ve...”

Arriane ile Las Vegas’ta yaptıkları uzun konuşmayı hatırlayarak, “Bir saf seçmesi gereken tek bir melek var,” dedi Luce.

“Hmmm. Ancak bu kez şansa bırakmayacağım. Tüm

o yıldız iğnesi fikri oldukça düşüncesizce bir plandı, fakat hatamın farkındayım. Bir süredir düşünüyorum. Plan kuruyorum. Genellikle sen ve Grigori'nin geçmiş versiyonları ikinci sınıf oynaşmalarınızla meşgulken. Görüyorsun ya, hiç kimse bu yeni planımı sabote edemeyecek.

“Yeni bir sayfa açacağım. En başından başlayacağım. Senin yaşamına varan milenyum ve o hayatını atlayabilirim, *Lucinda Price*. Güldü. “Ve yeniden başlayabilirim. Ve bu kez, akıllıca hareket edeceğim. Bu kez ben kazanacağım.”

“Yeni bir sayfa açmak da ne demek oluyor?”

“Zamanı büyük bir sayfa olarak düşün, Lucinda. Yazılan hiçbir şey tek bir hamlede silinemez. Evet, bu zor bir hamle olacak ve binlerce seneyi bir kenara atacağım anlamına gelecek. Herkes için büyük bir sorun - ama sonsuzluk kavramı düşünüldüğünde birkaç bin yılın kaybolmasının ne önemi olabilir ki?”

“Bunu nasıl yapacaksın?” diye sordu Luce, titrediğini hissettiğini biliyordu. “Bu ne anlama geliyor?”

“Başlangıca döneceğim demek oluyor. *Dişiiş*'e. Özgür irademizi denemeye kalktığımız için hepimizin Cennet'ten kovulduğu ana. Yapılan ilk büyük adaletsizlikten bahsediyorum.”

“En önemli anlarını yeniden yaşamak için mi?” dedi Luce ama Şeytan onu dinlemiyordu, planının detaylarına dalmıştı.

“Sen ve sıkıcı Daniel Grigori bu yolculuğumu mümkün kılacaksınız. Aslına bakarsan, ruh ikizin şu an buraya varmak üzere.”

“Neden Daniel buraya...”

“Elbette ona yolu ben gösterdim. Şimdi tek yapmanı

gereken şey oraya zamanında gidip meleklerin yeryüzüne düşmeye başlamalarını beklemek.”

“Düşüş ne zaman başlayacak? Ne kadar sürecek?”

“Bazı hesaplara göre dokuz gün,” diye mırıldandı. “Ama biz reddedilenlere göre sonsuza dek sürüyor. Bunu arkadaşlarına hiç sormadın mı? Cam’e. Roland’a. Arriane’e. Peki ya çok değerli Daniel’ma? Hepimiz oradaydık.”

“O halde bunun oluşunu yeniden göreceksin?”

“Ve tam o sırada beklenmedik bir şey yapacağım. Ne olduğunu biliyor musun?” Kıs kıs gülünce kırmızı gözleri parladı.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Luce. “Daniel’ı öldürecek misin?”

“Hayır, öldürmeyeceğim. *Yakalayacağım*. Her birini yakalayacağım. Büyük bir ağ şeklinde bir Duyurucu açıp onu zamanın başına iteceğim. Sonra eski benliğimin bedenine girip tüm melekleri kendimle birlikte şimdiki zamana taşıyacağım. Çirkin olanları bile.”

“Peki sonra ne olacak?”

“Ne mi olacak? Bir kez daha en başından başlıyor olacağız. Çünkü Düşüş başlangıçtır. Bu tarihin bir parçası değil, tarihin *başladığı* andır. Ondan önce olan şeylere gelince, hiçbiri olmamış olacak.”

“Gerçekleşmemiş olacak... Kastettiğin şey, Mısır’daki hayat gibi mi?”

“Hiç yaşanmamış olacak.”

“Ya Çin’deki? Versay? Las Vegas?”

“Hiçbiri olmayacak. Ama sen ve erkek arkadaşından çok daha fazlası söz konusu, seni bencil çocuk. Asıl mesele Roma imparatorluğu ve Diğeri’nin Oğulları. Karanlık çağlarda başlayan insanlığın yavaşça tüm dünyayı bir çöp-

lge çevirmesi. Ŗimdiye kadar gerekleŖen her Ŗey suyun yüzeyinde kayan bir taŖ gibi zamanda sekecek.”

“Ama tüm gemiŖi öylece silemezsin!”

“Elbette silebilirim. Bir eteğin boyunu kısaltmak gibi olacak. Sadece fazla gelen kumaŖı kesip iki parçayı birleŖtireėim ve böylece ortadaki parça hiç olmamıŖ gibi olacak. Yeniden baŖlayacaėız. Tüm döngü kendisini tekrar edecek ve en önemli ruhları cezbetmek için bir Ŗansım olacak. Mesela...”

“Onu asla ele geiremeyeceksin. O asla senin yanında yer almayacaktır.”

Daniel, Luce’un tanık olduğu beŖ bin yıl içerisinde bir kez bile pes etmemiŖti. Onu tekrar tekrar öldürmeleri ya da tek aŖkını ondan alıkoymaları karŖısında bile bir kez olsun vazgememiŖ ve taraf sememiŖti. Kararlılığını yitirse bile Luce her zaman onun yanında olacaktı: Zayıf dŖtėnde Daniel’ı taŖıyabileceėini artık biliyordu. Tıpkı onun Luce’u taŖıdıėı gibi.

“İstediğin kadar yeniden baŖlayabilirsin,” dedi. “Bu hiçbir Ŗeyi deėiŖtirmeyecek.”

“Ah?” Luce’un adına utanmıŖ gibi kakhaha attı - korkutucu bir kakhahaydı bu. “Elbette, deėiŖtirecek. Her Ŗey deėiŖecek. Sana nasıl olacağını anlatayım mı?” Sivri, sarı pençelerinden birini salladı. “ncelikle, Daniel ve Canı tekrar kardeŖ olacaklar, tıpkı DŖŖ’ten sonraki ilk günlerde oldukları gibi. Bu senin için eğlenceli olmaz mı? Daha da kötüsü: Nefilimler olmayacak. Meleklerin yeryüzünde dolaŖıp ölümlülerle iftleŖtikleri bir dönem olmayacak, o nedenle küçük okul arkadaŖlarına veda et.”

“Hayır...”

Bili pençelerini Ŗıklattı. “Ah, unuttuğum bir Ŗey daha

var: Daniel ile olan geçmişin, o da silinecek. Bu yüzden küçük yolculuğunda keşfettiğin, birlikte geçmişte çıktığımız yolculuklarda öğrendiğin ve bana hevesle anlattığın şeylere de veda etsen iyi olur.”

“Hayır! Bunu yapamazsın!”

Bill bir kez daha Luce’u soğuk pençeleriyle kavradı. “Ah, tatlım, yaptım sayılır.” Kıs kıs güldü, zaman ve boşluk etraflarına yayılırken attığı kahkaha bir çığı andırıyordu. Tüyleri diken diken olan Luce onun elinden kurtulmak için debelendi, fakat Bill onu sımsıkı tutmuş ve iğrenç kanadının altına sıkıştırmıştı. Luce hiçbir şey göremiyor, sadece onun kanatlarının arasına dolan esintiyi ve bir sıcaklık dalgası hissedebiliyordu, çok geçmeden ruhumun üzerine büyük bir serinlik çöktü.

YİRMİ

Yolculuğun Sonu

Cennet'in Kapısı Sonbahar

Elbette, Luce'u bulabileceği tek bir yer vardı.

Başlangıç.

Daniel ilk yaşama doğru yuvarlandı, Luce'un oraya varması ne kadar sürerse sürsün onu beklemeye hazırdı. Onu kollarının arasına alıp kulağına, *en sonunda seni buldum, beni bırakmana asla izin vermeyeğim*, diye fısıldayacaktı.

Gölgenin içinden çıktığında kör edici ışığın altında dönüp kaldı.

Hayır. Varmak istediği yer burası değildi.

Mükemmel hava ve rengârenk gökyüzü. Elmasları andıran ışığın kozmik girdabı.

Kara Duyurucuya vuran beyaz bulutlardan oluşan dalgaları görünce Daniel'in ruhu kasıldı. İşte orada, uzaktan gelen sesi duyabiliyordu: Kısık bir sesle durmaksızın çalan.

yanlış anlamasının mmkn olmadığı  nota. Bu Göksel Krallık'ın sadece ışık saçarak yaptığı mzikti.

Hayır. Hayır! *Hayır!*

Burada olmaması gerekiyordu. Lucinda ile yeryüzündeki ilk yaşamında buluşmalıydı. Oncayer dururken nasıl *buraya* gelebilmişti?

Kanatlan içgüdüsel bir şekilde açıldı. Kanatlarının serbest kalması yeryüzünde olduğundan daha farklıydı - nihayet kendisini zgr bırakmasının verdiği büyük rahatlıktan eser yoktu, daha çok ölümlüler için nefes almak ne kadar sıradansa öyle bir durumdu. ışıldadığını biliyordu ama ölümlülerin ay ışığının altında olduğu gibi değildi. ışıltısı burada saklayabileceği ya da gösterebileceği bir şey değildi. Sadece vardı.

Daniel evinde olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Evi onu kendisine doğru çekiyordu. Bir lmlnn çocukluğunu geçirdiği evin kokusu misali - am ağaçları, ev yapımı kurabiyeler, yaz yağmurları ve bir babanın sigarasının kokusu gibi - her birini oraya doğru çekiyordu. Son altı bin yıldır Daniel'ın buradan uzak durmasının sebebi buydu.

Ama geri dönmüştü - üstelik her şey kendi isteğinin dışında olmuştu.

O melek yüzünden!

Duyurucusunun içindeki o solgun renkli, ufak melek Daniel'ı kandırmıştı.

Daniel'm kanatlarının ucu dimdikti. O meleğin tuhaf bir yanı vardı. Terazı sembolü fazla yeniydi. Ensesindeki sembol sanki yeni işlenmiş gibi kabarık ve kırmızıydı...

Daniel bir tür tuzağa düşmüştü. Ne olursa olsun buradan gitmeliydi. Kanatlarını açtı ve beyaz buğunun üzerine

çarptığını hissetti. Sedefsi ormanların üzerine yükseldi, Bilgi Bahçesi'nin üzerinden geçti ve Hayat Korusu'nun etrafından dolaştı. Sateni andıran bembeyaz göllerin ve parlak, gümüşü Göksel Dağların eteklerinden geçti.

Orada öylesine mutlu çağlar geçirmişti ki.

Hayır.

Tüm bunlar ruhunun derinliklerinde kalmalıydı. Nostalji yapmak için uygun zaman değildi.

Yavaşlayarak Taht Ovası'na yaklaştı. Her şey hatırladığı gibiydi: Bulutların parlak, beyaz düzlükleri her şeyin merkezine doğru uzanıyordu. Tahtın kendisi, baş döndürücü şekilde parlaktı ve etrafına safiyiliğin sıcaklığını yayıyordu, öylesine parlaktı ki bir melek için bile doğrudan bakmak imkânsızdı. Kimse ışığa bürünmüş bir şekilde Tahtta oturan Yaratıcıyı *görmeye bile* yanaşamazdı, o nedenle alışılmış tanımlama - tüm varlıktan Taht olarak bahsetmek - en uygun olanıydı.

Daniel'm gözleri Tahtın etrafını saran dalgalı gümüş kemerlere ilişti. Her biri baş meleklerden birini simgeliyordu. Eskiden burası onların karargâhıydı, tapınma, görüşme ve Tahta mesaj taşıyıp mesaj alma yeriydi.

Kendi koltuğu olan parlak mihrap oradaydı, Tahtın üst sağ köşesine yakın bir yerde. Tahtın var olduğu süre boyunca hep oradaydı.

Ama artık yedi mihrap vardı. Bir zamanlar sekiz taneydi.

Bir dakika...

Daniel suratını buruşturdu. Cennet'in Kapıları'na vardığının farkındaydı ama hangi zamanda olduğunu hiç düşünmemişti. Bu önemliydi. Taht sadece kısa bir süreliğine bu şekilde dengesiz kalmıştı: Şeytan Cennet'i terk edece-

ğini duyurduktan sonra ve diğerlerine bir taraf seçmeleri söylenmeden önce.

Bu dengesiz an, Şeytan'ın ihanetinden sonra ama Düşüş'ten önceydi.

Büyük ayrılık yaklaşıyordu, bazıları Cennet'in tarafında yer alacak, bazıları ise Cehennem'e katılacaktı ve Lucifer hepsinin gözü önünde Şeytan'a dönüşecekti, ardından Taht'm Kolu hepsini Cennet'in yüzeyinden süpürüp yeryüzüne dökecekti.

Ova'ya biraz daha yaklaştı. Meleklerin koro halinde fısıldaşmalarıyla birlikte ahenkli notaların sesi yükseldi. En parlak ruhların bir araya geldiği Ova ışıldıyordu. Eski benliği buralarda bir yerlerde olmalıydı ama hatıraları ona Ova'nın en uzak köşesindeki gümüş mihrapta, Tahtın tam karşısında oturmasına izin verildiğini söylüyordu.

Bu bir toplantı çağrısıydı, Cennet'teki ruhların yarısının kaybolmadan önce son kez bir araya geldikleri andı. O sırada Daniel, Tahtın neden bunun olmasına izin verdiğini düşünüyordu. Her şeyin üzerinde hâkimiyeti olan varlık, Lucifer'ın meleklere yapacağı çağrının utanç verici bir şekilde sonuçlanacağını nasıl düşünemezdi? Taht nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi?

Gabbe hâlâ şaşırtıcı bir netlikle toplantı çağrısını okuyordu. Daniel çağrının çok azını hatırlıyordu - tek bir kanadın dayanışma içerisinde ona hafifçe dokunması dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. O dokunuş ona, *yalnız değilsin*, demişti.

Şimdi Daniel o kanada bakmaya cesaret edebilir miydi?

Belki de toplantı çağrısını daha farklı bir şekle sokabilmek için bir yol olabilirdi, böylece hemen ardından başla-

rına gelen lanetin o kadar sert bir etkisi olmazdı. Benliğinin merkezine dek ulaşan bir ürpertiyle, Daniel düştüğü tuzağı bir fırsata dönüştürebileceğini anladı.

Tabii ya! *Biri* Lucinda'nın bir kurtuluşu olsun diye laneti yeniden tasarlamıştı. Bunca zamandır peşinde olan Daniel, bunu Lucinda'nın yaptığını sanmıştı. Geçmişe düşüncesizce yaptığı yolculuğun bir noktasında, yasal bir boşluk oluşturduğunu sanmıştı. Ama belki de... Belki de bunu yapan Daniel'm ta kendisiydi.

Artık buradaydı. Bunu yapabiliyordu. Bir bakıma, çoktan başarmış sayılırdı. Evet, buraya varmadan önce seyahat ettiği binlerce yıl içerisinde bunun izlerini takip ediyordu. Burada, her şeyin başlangıcında, şimdi yapacağı her şey Lucinda'mın daha sonraki tüm hayatlarına yayılacaktı. Nihayet, bazı şeyler ona mantıklı gelmeye başlamıştı.

Laneti yumuşatacak, Lucinda'mın yaşamasını ve kendi geçmişine seyahat etmesini sağlayacak kişi oydu - her şey burada başlamış olmalıydı. Ve Daniel ile bitmesi gerekiyordu.

Bulutların düzlüğüne alçalıp ısıltılı sınırlarına doğru yaklaştı. Yüzlerce, binlerce melek endişeli bir şekilde toplanmaya başlamıştı. Kalabalığın arasına süzüldüğünde etrafını saran ışık şaşırtıcı boyuttaydı. Kimse kronolojik bir hata olduğunu anlamamıştı; meleklerin gerginliği ve korkusu oldukça parlaktı.

“Vakit geldi, Lucifer,” dedi Tahttan gelen ses. Onun sesi Daniel'a ölümsüzlüğünü ve onunla birlikte gelen her şeyi bahşetmişti. “Gerçekten istediğin bu mu?”

“Bunu sadece ikimiz için değil, tüm melekler için istiyorum,” dedi Lucifer. “Özgür irade herkesin hakkıdır, sadece yukarıdan izlediğimiz ölümlü erkeklerin ve kadınların

değil.” Sabah yıldızından daha parlak bir ışık saçan Lucifer meleklerle seslenerek konuşmasını sürdürdü. “Ova’daki bulut topraklarında bir sınır çizildi. Hepiniz hangi tarafta yer alacağınızı seçmekte özgürsünüz.”

İlk tanrısal kâtip Tahtın dibinde ışıltılı bir parlaklıkla belirdi ve isimleri okumaya başladı. En düşük kademedeki meleklerle, Cennet’in yedi bin sekiz yüz on ikinci oğluyla başladı:

“Geliel,” diye ismi okudu. “Ay’ı yöneten yirmi sekiz meleğin sonuncusu.”

Her şey böyle başlamıştı.

Kâtip parlak gökyüzünde sırayla isimleri okurken, gecenin ikinci saatinin meleği Chabril Lucifer’ı ve kuzey rüzgârının meleği Tiel ise çocukların yataklarını gözeten Padiel ve hastalar için mucizeler yaratan melek Gadai ile birlikte Cennet’i seçti. Meleklerin bazıları uzun uzadıya konuşurken, bazıları tek bir kelime dahi etmedi. Daniel sırayı pek takip etmiyordu. Kendisini bulmayı amaçlamıştı, üstelik bunun nasıl sona ereceğini zaten biliyordu.

Meleklerin arasında ilerlemeyi sürdürdü, herkesin kararını vermesinin uzun bir zaman almasına minnettardı. Kalabalığın arasında yükselip uzun zamandır aklından geçirdiği o saf sözcükleri dile getirmeden önce eski benliğini tanımak zorundaydı.

Ova’da bir hareketlilik vardı - fısıldaşmalar, ışık parlamaları ve boğuk bir şekilde gürleyen gökgürültüsü. Daniel isminin söylendiğini duymamış ve seçimini duyurmak için gökyüzüne yükselen meleği henüz görmemişti. Daha yakından görebilmek için önündeki ruhları iterek ilerledi.

Roland. Tahtın önünde selam verdi. “Bağışlayın, karar vermeye henüz hazır değilim.” Tahta bakarak Lucifer’ı işa-

ret etti. “Siz bugün bir oğlunuzu kaybediyorsunuz, bizler ise kardeşimizi. Görünüşe bakılırsa, birçoğu taraf değiştirecek. Lütfen, bu kara kararı düşünmeden almayın. Ailemizi bölünmeye zorlamayın.”

Roland’ın ruhunu görünce Daniel’in içi sızladı - şiir ve müziğin meleği, Daniel’in kardeşi ve arkadaşı beyaz gökyüzüne doğru yalvarıyordu.

“Yanlıyorsun, Roland,” diye gürlledi Taht. “Ve bana meydan okuyarak, seçimini yapmış sayılırsın. Onu kendi yanma al, Lucifer.”

“Hayır!” diye çığlık attı Arriane ve ışığın merkezinden yükselerek Roland’ın yanına doğru süzüldü. “Lütfen, ona bu seçimin ne anlama geldiğini anlaması için biraz zaman verin!”

Yanıt olarak, “Karar verilmiştir,” dedi Taht. “Söylediklerinin aksine ruhunda ne olduğunu anlayabilirim, o çoktan seçimini yapmış.”

Daniel’in ruhuna bir ruh dokundu. Sıcak, büyüleyici ve tanıdıktı.

Cam.

“Nesin sen?” diye fısıldadı Cam. Daniel’da bir farklılık olduğunu hemen sezmişti, fakat Cennet’ten hiç ayrılmamış ve olacaklar hakkında hiçbir bilgisi olmayan bir meleğe Daniel’in ne olduğunu açıklaması mümkün değildi.

“Kardeşim, korkma,” diye yalvardı Daniel. “Benim.”

Cam onu kolundan yakaladı. “Bunu görüyorum ama aynı zamanda sen olmadığını da görüyorum.” Sertçe kafasını salladı. “Burada olmanın bir sebebi olmalı. Lütfen. Bunun olmasını durdurabilir misin?”

“Daniel.” Kâtip ona seslendi. “Sessiz gözlemcilerin meleği, Grigori.”

Hayır. Henüz değil. Ne söyleyeceğine, ne yapacağına henüz karar vermemişti. Daniel etrafındaki ruhların kör edici ışığının arasından yukarı fırladı ama çok geçti. Çoktan yavaşça göğe yükselen eski benliği ne Tahta ne de Lucifer'a bakıyordu.

Aksine dalgın bir şekilde uzaklara bakıyordu. Daniel onun Luce'a baktığını hatırladı.

“Bağışlayın, bunu yapmayacağım. Lucifer’in tarafını seçmeyeceğim, Cennet’in tarafını da seçmeyeceğim.”

Meleklerden, Lucifer’dan ve Tahttan bir gürültü yükseldi.

“Ben sevgiyi seçiyorum - hepinizin unuttuğu şeyi. Aşk seçip sizi kendi savaşınızla baş başa bırakıyorum. Bu işi başımıza açmakla hata ettiniz,” dedi Daniel. “Cennet’te ve Yeryüzü’nde olan her şey sevgiden doğdu. Bu savaş hiç adil değil. Bu savaş hiç iyi değil. Aşk uğruna savaşmaya değen tek şeydir.”

“Oğlum.” Tahttan kalın, güçlü bir ses duyuldu. “Yanlış anlamışsın. Ben hâlâ sevgiden yanayım - yarattığım her şeyin sevgiyi tatmasından.”

“Hayır,” dedi Daniel kısık bir sesle. “Bu savaş gurur yüzünden çıktı. Dilerseniz beni dışlayın. Kaderimde bu varsa, buna teslim olurum ama size asla.”

Şeytan’ın kahkahasıyla etrafa berbat bir koku yayıldı. “Bir tanrının cesaretine ama bir ölümlünün gençliğine sahipsin. Ve bu yüzden bir ergene yakışır şekilde cezalandırılacaksın.” Lucifer elini bir tarafa çekti. “Cehennem onu kabul etmiyor.”

“Cennet’i terk etme isteğini zaten açıkça dile getirmişti,” diye Tahttan kararı onaylamayan bir ses duyuldu. “Tüm çocuklarım gibi, senin ruhunda da ne olduğunu

görebiliyorum. Ama sana ya da aşkına ne olacağını bilmiyorum, Daniel.”

“Aşkına sahip olamayacak!” diye bağırdı Lucifer.

“O halde bir teklifin olmalı Lucifer?” diye sordu Taht.

“Bu bir örnek teşkil etmeli.” Lucifer kızmıştı. “Görmüyor musunuz? Bahsettiği aşk yıkıcı!” En kötü oyununun tohumları filizlenirken Lucifer sırıttı. “O halde bizi değil, âşıkları yok etsin. Kız ölecek!”

Meleklerin nutku tutuldu. Bu imkânsızdı, herkesin beklediği en son şeydi.

“Her zaman ve sonsuza dek ölecek,” diye Lucifer kalın sesiyle zehir saçmaya devam etti. “Ergenliğinden sonrasını hiçbir zaman göremeyecek - yaptığın tercihi hatırladığın anda tekrar tekrar ölecek. Böylece hiçbir zaman gerçek anlamda birlikte olamayacaksınız. Bu onun cezası olacak. Ve sana gelince Daniel...”

“Bu kadarı yeterli,” dedi Taht. “Daniel kararına bağlı kalmayı seçerse, senin önerin yeterli bir ceza olacaktır, Lucifer.” Uzun, işkence eden bir sessizlik çöktü. “Şunu bilin: Çocuklarıma başına böyle bir şeyin gelmesini istemem ama Lucifer haklı. Bu durum bir örnek teşkil etmeli.”

Bu Daniel’in lanette bir açık yaratmak için tek şansının olduğu an olmalıydı. Cesur bir şekilde Ova’da göğе doğru yükselerek eski benliğinin yanına gitti. Şimdi bazı şeyleri ve geçmişini değiştirme zamanıydı.

“Bu ikiz de nereden çıktı?” diye öfkesini dile getirdi Lucifer. Yeni edindiği kırmızı gözlerini kısarak her iki Daniel’a da baktı.

Daniel’in altındaki melekler şaşkınlıkla yanıp sönmeye başladılar. Eski benliği hayretle ona bakıyordu. “Neden buradasın?” diye fısıldadı.

Daniel daha fazla sorguya çekilmeyi, Lucifer'ın yerine oturmasını ya da Tahtın şaşkınlığını atlatmasını bekleyemezdi.

“Gelecekte geliyorum, bu cezanın verildiği tarihten bin sene sonrasından...”

Ruhlarının yaydığı sıcaklıktan meleklerin ani şaşkınlığı hissediliyordu. Elbette, bu hiçbirinin hayal edemeyeceği bir şeydi. Daniel Tahtı tam olarak göremediği için dönüşünün Taht üzerinde nasıl bir etki yarattığını seçemiyordu, fakat Lucifer'ın ruhu öfkeyle yanıyordu. Daniel kendisini devam etmeye zorladı:

“Buraya merhamet dilemeye geldim. Cezalandırılmamız gerekiyorsa - Lord'um kararınızı sorgulamıyorum - lütfen, en azından gizemli, yüce ve hepimizden üstün olan gücünüzün en büyük özelliklerinden birinin de merhamet olduğunu hatırlayın.”

“Merhamet mi?” diye bağırdı Lucifer. “İhanetinin büyüklüğünden sonra merhamet mi diliyorsun? Peki gelecekte gelen benliğin verdiği karardan pişman mı?”

Daniel kafasını salladı. “Ruhum yaşlı olabilir ama kalbim hâlâ genç,” dedi şaşkınlığını üzerinden atamamış görünen eski benliğine bakarak. Sonra sevgilisinin güzel ve ışık saçan ruhuna baktı. “Olduğumdan farklı biri gibi davranmam, verdiğim kararın sonucuyum. Ve bu karara bağlı kalacağım.”

“Karar verilmiştir,” dedi her iki Daniel aynı anda.

“O halde uygun görülen cezaya bağlı kalacağız,” diye gürlledi Taht.

Yüce ışık titredi ve uzun sessizlik boyunca Daniel öne çıkarak doğru şeyi yapıp yapmadığını düşündü.

Sonra en sonunda, “Ancak merhamet dileğinizi yerine getireceğiz,” dendi.

“Hayır!” diye bağırdı Lucifer. “Cennet yanlış yapılan tek taraf değil!”

“Sessizlik!” Tahtın sesi gittikçe yükseliyordu. Kulağa yorgun, acılı ve Daniel’in şimdiye kadar duyduğundan daha az emin geliyordu. “Eğer bir gün ruhu kendisi için bir taraf seçmenin ağırlığını kaldırabilirse, o zaman bu anı yeniden yaşamak için geliştirmek ve kendi adına seçim yapmakta özgür olacak. Bu cezadan sıyrılabilir. Ve bunu yaparken, senin Cennet’ten ve aileden üstün olduğunu savunduğun bu aşk son kez teste tutulacak; onun yapacağı seçim senin kurtuluşun ya da cezanın sonu olacak. Hepsi bu kadar.”

Daniel eğilerek selam verdi, eski benliği de yanında selam verdi.

“Buna tahammül edemem!” diye bağırdı Lucifer. “İkisi asla birlikte olmamalı! *Asla...*”

Sanki merhamet kapasitesini doldurmak üzereymiş gibi, “Karar verilmiştir,” diye gürlledi ses. “Bu ya da başka bir konuda kimsenin benimle münakaşa etmesine göz yummayacağım. Gidin, kötüyü seçenler ve hiç seçim yapmamışlar. Cennet’in Kapıları size artık kapalı!”

Bir şey yanıp söndü. En parlak ışık *aniden* söndü.

Cennet kararıp öldürücü bir şekilde soğudu.

Nefeslerini tutup ürperen melekler bir araya toplandılar

Sonra sessizlik çöktü.

Kimse ne hareket ediyor ne de konuşuyordu.

Ardından olan şey, tüm bunlara daha önce tanık olmuş olan Daniel için bile hayal edilemezdi.

Altlarındaki gökyüzünün titremesiyle beyaz göl taşarak her şeyin üstüne buğulu bir su sıçrattı. Bilgi Bahçesi ve Hayat Korusu birbirlerine girdiler ve parçalandıkları sırada tüm Cennet sarsılmaya başladı.

Tahttan gümüş renkli bir şimşek çakıp Ova'nın batı tarafını vurdu. Bulut toprakları karardı ve Lucifer'ın altında karanlık bir çukur açıldı. Lucifer tüm kudretsiz öfkesi ve ona yakın meleklerle birlikte gözden kayboldu.

Henüz kararını vermemiş melekler de Cennet'in düzlüklerinde yaşama haklarını kaybettiler ve uçuruma doğru düştüler. Gabbe onlardan biriydi. Arriane ve Cam ve yüreğine yakın olan diğerleri de - Daniel'm seçimine paralel bir yıkım gerçekleşmişti. Gözlerini kocaman açmış olan eski benliği bile Cennet'te açılan kara deliğe doğru çekilerek içinde kayboldu.

Bir kez daha Daniel'ın elinden olanları durdurmak için hiçbir şey gelmedi.

Cennet'ten kovulan meleklerin Dünya'ya varana dek sürecek dokuz günlük bir düşüş yaşayacaklarını biliyordu. Daniel bu dokuz günü *onu* bulmadan harcayamazdı. Uçuruma doğru atıldı.

Hiçliğin kenarında, Daniel aşağıya baktı ve hayal edemediği en uzaktaki şeyden bile daha uzakta olan bir ışık gördü. Gördüğü şey bir melek değildi, gecedен bile daha karanlık ve kocaman siyah kanatları olan bir yaratıktı. Ve *ona doğru* yaklaşıyordu. Ama nasıl?

Daniel az önce Lucifer'ı yukarıdaki Muhakeme sırasında görmüştü. İlk düşen oydu ve şu an en derinlerde bir yerlerde olmalıydı. Ancak ondan başkası olamazdı. Daniel'ın görüşü netlik kazandı ve yaratığın kanadının altında birini

taşıdığını fark edince kendi kanatları en diplerinden ucuna dek ısındı.

“Lucinda!” diye bağırdı ama yaratık onu çoktan bırakmıştı.

Daniel’ın tüm dünyası yıkıldı.

Daniel Lucifer’in daha sonra nereye doğru gittiğini görmedi, çünkü Luce’un peşinden uçuruma dalmıştı. Luce’un ruhu son derece parlak ve tanıdık bir şekilde yanıyordu. Daniel ileri doğru atıldı, düşüşünü olabildiğince hızlandırmak için kanatlarını vücuduna yapıştırdı, o kadar hızlı bir şekilde düşüyordu ki etrafındaki dünya bulanıklaşmıştı. Uzandı ve...

Luce kollarına düştü.

Daniel hemen kanatlarını açıp onun etrafında koruyucu bir kalkan oluşturdu. Lucinda sanki az önce bir kâbustan uyanmış gibi şaşkındı, Daniel’in gözlerinin içine baktı ve ciğerlerindeki tüm havayı dışarı verdi. Daniel’ın yanağına dokundu ve sonra parmaklarını kanatlarının kenarında gezdirdi.

“Nihayet.” Daniel onun dudaklarını bulup nefesini ona sundu.

“Beni buldun,” diye fısıldadı Luce.

“Her zamanki gibi.”

Hemen aşağılarında, düşen meleklerin oluşturduğu kalabalık binlerce yıldız gibi gökyüzünü aydınlatıyordu. Görünmeyen bir güç vasıtasıyla hepsi bir araya çekilmiş gibiydi, Cennet’ten Yeryüzü’ne doğru inen büyük düşüşte birbirlerine kenetlenmişlerdi. Hem trajik hem de hayranlık uyandıran bir manzaraydı bu. Bir anlığına hepsi büyük bir kusursuzlukla uçuşayıp yanmaya devam ettiler. Da-

niel ve Luce onları izlerken, gökyüzünde kara bir şimşek çaktı ve düşmekte olan parlak yığının etrafını sardı.

Sonra Luce ve Daniel haricindeki her şey tamamen karardı. Sanki tüm melekler aynı anda gökyüzündeki bir delikten aşağı yuvarlanmışlardı.

SONSÖZ

Buraya Kadar

Savannah, Georgia

27 Kasım 2009

O Luce'un uzun bir süre adımını atmak istemeyeceği en son Duyurucuydu. Daniel o tuhaf, sonsuz gökyüzündeki yıldızların açıklanması güç parlaklığının oluşturduğu gölgeyi açtığında, Luce arkasına bakmadı. Büyük bir rahatlama hissiyle Daniel'in elini sımsıkı tuttu. Artık Daniel'in yanındaydı. Nereye giderlerse gitsinler *orası* evi olacaktı.

"Bekle," dedi Luce gölgenin içine girmeden.

"Ne oldu?"

Daniel'in dudakları Luce'un köprücük kemiğini takip etti. Luce bedenini arkaya doğru atıp onu ensesinden tutarak kendisine doğru çekti. Dişleri birbirlerine çarptı ve dilleri birbirlerini buldu, o şekilde durdukları sürece nefes almaya bile ihtiyacı yoktu.

Geçmişı o öpücükle geride bıraktılar - uzun zamandır beklenen ve Luce'un etrafındaki her şeyin dönmesine neden olan o tutku dolu öpücükle. Birçok insanın hayatı boyunca hayalini kurduğu türden bir öpücüktü bu. Ailesinin arka bahçesinde onu bıraktığından beri aradığı ruh şimdi yanındaydı. Ve Daniel onu Duyurucudan dışarı çıkarıp huzurlu bir şekilde süzülen gümüş renkli bulutun üstüne bıraktığında hâlâ birlikteydiler.

Daniel geri çekildiğinde, "Daha fazla," dedi Luce. O kadar yüksekteydiler ki Luce yeryüzünün sadece küçük bir bölümünü görebiliyordu. Ay ışığının aydınlattığı bir parça okyanus. Karanlık kıyıya vuran küçük beyaz dalgalar.

Daniel gülerek onu bir kez daha kendisine doğru çekti. Gülümsemesine engel olamıyor gibiydi. Vücudunu üzerinde hissetmek Luce'un hoşuna gidiyordu, Daniel'in teni yıldızların ışıklarının altında muhteşem görünüyordu. Öpüşmeye devam ettikçe, Luce ona asla doyamayacağından daha çok emin oluyordu. Öteki hayatlarında ziyaret ettiği Daniel'lar ve şu an dudaklarını onunkilere bastıran Daniel arasında çok az fark vardı - ama bu bile oldukça fark yaratıyordu. En sonunda, Luce kendisinden ve sevgilerinden şüphe etmeden onun öpücüklerine karşılık verebiliyordu. Tarifi olmayan bir mutluluk duyuyordu. Bundan neredeyse vazgeçmek üzere olduğunu düşünmek ise...

Yavaş yavaş gerçekliğe dönmeye başladı. Daniel'la üzerlerine çöken laneti ortadan kaldırma görevinde başarısız olmuştu. Şeytan tarafından kandırılmış ve aldatılmıştı...

Öpüşmeye ara vermeyi hiç istemese de Luce Daniel'in sıcak ellerini tuttu. Menekşe rengi gözlerinin içine bakarak güç toplamaya çalıştı.

"Özür dilerim," dedi. "O şekilde kaçtığım için."

“Özür dilemene gerek yok,” dedi Daniel yavaşça ve büyük bir samimiyetle. “Gitmen gerekiyordu. Bu çok önceden yazılmıştı; olması gerekiyordu.” Tekrar gülümsedi. “Biz yapmamız gereken şeyi yaptık, Lucinda.”

İçini aniden kaplayan sıcaklık hissi başını döndürdü. “Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım.”

“Seni *her zaman* bulacağımı sana kaç kez söylemem gerekiyor?” Luce’u sırtını göğsüne yaslayacağı şekilde döndürdü. Ensesini öpüp kollarını gövdesine doladı - uçma pozisyonlarını almışlardı - ve havalandılar.

Daniel ile birlikte uçmak Luce’un asla bıkmayacağı bir şeydi. Havada uzayan beyaz kanatları inanılmaz bir zarafetle hareketlenip geceyarısı gökyüzüsünde çırpmaya başladı. Bulutların nemi Luce’un alnını ve burnunu ıslattı. Daniel’in etrafına doladığı güçlü kolları ise Luce’un uzun zamandır hiç olmadığı kadar kendisini güvende hissetmesini sağlıyordu.

Boynunu hafifçe eğerek, “Bak,” dedi Daniel. “Ay.”

Bu gök cismi Luce’un dokunabileceği kadar yakınmış gibi görünüyordu.

Havada çıt çıkarmadan süzölmeye devam ettiler. Luce derin bir nefes alıp şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı. Bu havayı tanıyordu! Georgia kıyılarına has tuzlu okyanus esintisinin kokuşuydu bu. O artık... Evindeydi. Annesini, babasını ve köpeği Andrew’u düşünürken gözleri doldu. Onlardan ne kadar zamandır uzaktaydı? Geri döndüğünde ne olacaktı?

“Evime mi gidiyoruz?” diye sordu.

“Önce uyu,” dedi Daniel. “Ailen için endişeleniyorsan,

sadece birkaç saatliğine yoktun. Şu an neredeyse geceyarısı. Sen dinlenir dinlenmez yarın ilk iş evine gideriz.”

Daniel haklıydı: Luce şimdi dinlenip onları sabah görmeliydi. Ama eğer Daniel onu evine götürmüyorsa, *nereye* götürüyordu?

Ağaç hattına yakındılar. Rüzgârda çamların ince uçları sallanıyordu ve üstünden geçtikleri boş kumsal ışıldıyordu. Kıyıdan pek uzakta olmayan küçük bir adaya doğru gidiyorlardı. Tybee. Küçükken oraya birçok kez gitmişti...

Ve geçenlerde bir kez daha ziyaret etmişti... Bacasından duman tüten, sazdan çatısı olan kütüklerden yapılmış küçük kulube. Küçük çatı katına bakan pencere. Penceresi tuzdan lekelenen kırmızı kapı. Her şey tanıdık geliyordu ama Luce çok yorgundu ve son zamanlarda birçok yeri ziyaret etmişti, o nedenle ayakları yumuşak, alüvyonlu zeminde bastığında Sword & Cross’tan ayrıldıktan sonra kaldığı kulübeyi ancak tanıyabiliyordu.

Daniel birlikte geçirdikleri eski hayatlarını ona anlattıktan sonra, mezarlıktaki o korkunç savaştan sonra, Bayan Sophia kötü bir şeye dönüşüp Penn öldürüldükten ve tüm melekler Luce’a birden hayatının tehlikede olduğunu söyledikten sonra, Luce üç çılgın gün boyunca burada uyumuştı.

“Burada dinlenebiliriz,” dedi Daniel. “Düşen melekler için burası güvenli bir yer. Dünyanın farklı noktalarına dağılmış buna benzer yerlerimiz var.”

Luce’un tüm gece boyunca dinlenme fikrine sevinmiş olması gerekirdi - özellikle de Daniel yanında olacaksa - ama onu huzursuz eden bir şey vardı.

“Sana bir şey söylemeliyim.” Patikada ona doğru dön-

dü. amların arasında öten baykuş, kıyıya vuran dalga sesleri dışında karanlık ada tamamen sessizdi.

“Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Evet.” Daniel’ın gözleri fırtına gibi grileşti. “Seni kandırdı, değil mi?”

“Evet!” diye bağırdı Luce, bundan utanç duyuyordu.

“Ne kadar süre boyunca seninleydi?” Daniel kıskançlığını gizlemeye çalışıyormuş gibi kıpırdandı.

“Uzun bir süre boyunca.” Luce suratını buruşturdu. “Ama daha da kötüsü, korkunç bir şey planlıyor olması.”

“O her zaman korkunç bir şeyler planlıyor,” diye homurdandı Daniel.

“Hayır, bu kez çok büyük bir şey.” Daniel’ın kollarına sokulup ellerini göğsüne bastırdı. “Bana anlattı - her şeye yeniden başlamak istediğini söyledi.”

Daniel onun belini daha da sıkı tuttu. “Ne söyledi?”

“Her şeyi anlamadım. Düşüş’ün olduğu ana geri dönüp bir Duyurucu açacağını ve kendisiyle birlikte tüm melekleri o andan doğruca şimdiki zamana taşıyacağını söyledi. Ve böylece...”

“Arada kalan zamanı silecek. Bizim varoluşumuzu silecek,” dedi Daniel sertçe.

“Evet.”

“Hayır.” Elini tutup onu kulübeye doğru çekti. “Bizi gözetliyor olabilirler. Sophia. Sürgünler. Herkes. İçeri, güvenli olan yere gel. Bana sana söylediği her şeyi anlatmalısın, Luce, her şeyi.”

Daniel kulübenin kırmızı kapısını hızla açtı ve arkasından kilitledi. Bir saniye sonra Luce ve Daniel bedenlerini saran bir çift kol hissettiler.

“Güvendesiniz.” Sese büyük bir rahatlama hâkimdi.

Cam. Luce arkasını dönüp baktığında Şeytan’ı Sword & Cross’ta giyilen üniformaya benzer siyahların içinde buldu. Altın rengi kocaman kanatlarını omuzlarının arkasına atmıştı. Kanatları duvarlara ısıtılar saçıyordu. Teni solgun ve kendisi yorgun görünüyordu; gözleri zümrüt gibi parlıyordu.

Cam’in omzuna vurarak, “Geri döndük,” dedi Daniel temkinli bir şekilde. “Güvende olduğumuzdan ise emin değilim.”

Cam dikkatle bakışlarını Luce’un üzerinde gezdirdi. Neden buradaydı? Neden Daniel onu gördüğüne sevinmemişti?

Daniel Luce’u oturması için çıtırdayan şöminenin yanındaki eski hasır sallanan sandalyeye götürdü. Luce sandalyeye yığılırken, o da kolçağa oturup elini onun sırtına koydu.

Kulübe Luce’un hatırladığı gibiydi: Sıcak, kuru ve tarçın kokulu. Daha önce burada kaldığında uyuduğu köşedeki küçük karyola düzgün bir şekilde toplanmıştı. Ana odaya bakan küçük çatı katına çıkan dar merdivenler aynıydı. Yeşil lamba hâlâ çatı girişinden sallanıyordu.

“Buraya gelmen gerektiğini nasıl bildin?” diye sordu Daniel Cam’e.

“Roland bu sabah Duyurucularda bir şeyler okudu. Geri döneceğinizi düşündü ve bir şeylerin gelişmekte olduğunu.” Cam Daniel’ı süzdü. “Hepimizi etkileyebilecek bir şeylerin.”

“Luce’un söyledikleri doğruysa, bu hiçbirimizin tek başına üstlenebileceği bir şey değil.”

Cam Luce’a doğru başım eğdi. “Biliyorum. DiğcıL 11 de yolda. Haberi verme görevini ben üstlendim.”

Tam o sırada çatı katındaki pencere paramparça oldu Daniel ve Cam ayağa fırladılar.

“Biziz!” diyen Arriane’in sesi duyuldu. “Ekipte Neli limler var, o yüzden bir kolej hokey takımından beklem bilecek bir zarafetle seyahat ediyoruz.”

Yukarıdan etrafa yayılan altın ve gümüş tonlarında ki büyük bir ışık, kulübenin duvarlarım titretti. Iıır ayağa kalktığı anda Arriane, Roland, Gabbe, Molly ve Annabelle’in - Luce’un Helston’dayken melek olduğunu fark ettiği kızın - yavaşça çatı kırışlerinden aşağı doğru sü züldüğünü gördü, hepsinin kanatları açıldı. Birlikte siyah, altın rengi, beyaz ve gümüş tonlarında bir rcık cümbüşü oluşturuylardı.

Bir saniye sonra Shelby ve Miles gürültülü bir şekilde ahşap merdivenlerden aşağıya inmeye başladılar. Üzerle rinde hâlâ asırlar öncesinde kalmış gibi görünen Jjükran günü yemeğinde giydikleri kıyafetler - Shelby’de yeşil sü veter, Miles’da ise kot pantolon ve beysbol şapkası - vardı

Luce hayal görüyormuş gibi hissetti kendini. Bu tanı dik yüzleri bir arada görmek harika bir duyguydu - tek rar görüp göremeyeceğini merak ettiği yüzleri. Elbette bu tabloda sadece ailesi eksikti ve Callie... Ama Luce yakında onları da görecekti.

Başta Arriane olmak üzere tüm melekler ve Ncfilimlcı Luce’la Daniel’a sarıldılar. Luce’un doğru düzgün tanıma dığı Annabelle bile. Hatta Molly.

Aniden herkes bir şeyler söylemeye başladı...

Işıltılı pembe göz kapaklarını kırıştıran Annabelle, “Ne zaman döndünüz?” diye sordu. “Anlatacak o kadar

çok şeyimiz var ki!” Ve Gabbe Luce’u yanağından öptü.

Umarım dikkatli olmuştundur... Ve umarım ihtiyacın olan her şeyi görmüşsündür.” Arriane ekledi: “Bize iyi bir şeyler getirdiniz mi bari?” Shelby nefes nefese araya girdi: “Her yerde seni aradık. Değil mi, Miles?” Roland, “Tek parça halinde eve döndüğünü görmek çok güzel, evlat,” diyerek lafa girdi. Çok geçmeden Daniel ciddi ses tonuyla hepsini susturdu. “Nefilimleri buraya kim getirdi?”

“Ben getirdim.” Molly, Shelby ve Miles’m omuzlarına kollarını doladı. “Bu konuda söylemek istediğin bir şey mi var?”

Daniel Luce’un Shoreline’da edindiği arkadaşlarına baktı. Luce’un onları savunmasına fırsat vermeden gü-lümsedi ve “Güzel,” dedi. “Herkesin yardımına ihtiyacı-mız olacak. Herkes otursun.”

□ □ □

Lucifer bunu yapamaz,” diyen Cam şaşkınlıkla kafası-nı salladı. “Bu ümitsizce başvuru son çare gibi bir şey. Yapamaz... Muhtemelen Luce’u korkutmaya...”

‘Yapar,’ dedi Roland.

Sallanan sandalyede oturan Luce ve Daniel’in karşısın-da, ateşin yanında bir daire oluşturmışlardı. Mutfaktaki dolaplarda sosisli sandviç, şekerleme ve sıcak çikolata pa-ketleri bulan Gabbe ateşin karşısında küçük bir yemek pi-şirme alanı oluşturmıştı.

“Gururunu kaybetmektense yeniden başlamayı göze alır, diye ekledi Molly. “Üstelik geçmiş silerek kaybede-bileceği hiçbir şey yok.”

Miles sosisli sandviçini elinden düşürünce tabak sert

zemine çarptı. “Bu Shelby ve benim artık olmayacağımız anlamına mı geliyor? Peki ya Luce, o nerede olacak?”

Kimse cevap vermedi. Luce utanarak meleksi olmayan statüsünün farkına vardı. Omuzlarına kadar kızardı.

“Zaman yeniden yazıldıysa nasıl oluyor da hepimiz hâlâ burada olabiliyoruz?” diye sordu Shelby.

“Çünkü henüz düşüşlerini tamamlamadılar,” dedi Daniel. “Düşüşleri bittiğinde, oyun sona ermiş olacak ve geri dönüş olmayacak.”

“O halde bizim sadece...” Arriane içinden saydı. “Dokuz günümüz var.”

“Daniel?” Gabbe ona baktı. “Bize ne yapabileceğimizi söyle.”

“Yapılabilecek tek bir şey var,” dedi Daniel. Kulübenin içinde ışıldayan tüm kanatlar beklentiyle ona doğru döndü. “Herkesi meleklerin ilk düşeceği yere çekmeliyiz.”

“Peki orası neresi oluyor?” diye sordu Miles.

Bir süre kimse konuşmadı.

“Söylemesi zor,” diye cevap verdi Daniel en sonunda. “Bu çok uzun zaman önce oldu, hepimiz Diinya’da yenyidik. Ama...” Cam’e baktı. “Bazı şeyleri anlamak için yöntemlerimiz var.”

Cam kısık sesli bir ıslık çaldı. Korkuyor muydu?

“Dokuz gün Düşüş’iin nerede olacağını saptamak için yeterli bir süre sayılmaz,” dedi Gabbe. “Üstelik oraya varsak bile Şeytan’ı nasıl durduracağız?”

“Denemek zorundayız.” Luce düşünmeden araya girdi, ses tonundaki kesinliğe kendisi de şaşırmıştı.

Daniel meleklerle, sözde şeytanlara ve Nefilimlere göz gezdirdi. Bakışları her birini, ailesini kapsıyordu. “O hal-

de bu işte birlikteyiz? Hepimiz?” En sonunda bakışlarım Luce’a çevirdi.

Luce yarının nasıl geçeceğini hayal edemese bile Daniel’m kollarına atlayıp, “Her zaman,” dedi.

SON